

Huyết án liên hoàn

Contents

Huyết án liên hoàn	1
1. Phần Dẫn	2
2. Chương 01 - Phần 1	4
3. Chương 01 - Phần 2	8
4. Chương 02 - Phần 1	14
5. Chương 02 - Phần 2	18
6. Chương 03 - Phần 1	23
7. Chương 03 - Phần 2	28
8. Chương 04 - Phần 1	33
9. Chương 04 - Phần 2	39
10. Chương 05 - Phần 1	43
11. Chương 05 - Phần 2	48
12. Chương 06 - Phần 1	54
13. Chương 06 - Phần 2	60
14. Chương 07 - Phần 1	65
15. Chương 07 - Phần 2	69
16. Chương 08 - Phần 1	73
17. Chương 08 - Phần 2	78
18. Chương 09 - Phần 1	83
19. Chương 09 - Phần 2	88
20. Chương 10 - Phần 1	92
21. Chương 10 - Phần 2	97
22. Chương 11 - Phần 1	100
23. Chương 11 - Phần 2	105
24. Chương 12 - Phần 1	109
25. Chương 12 - Phần 2	113
26. Chương 12 - Phần 3 (hết)	116

Huyết án liên hoàn

Giới thiệu

Tại trường Đại học Giang Xuyên hôm qua lại một lần nữa xảy ra sự kiện sinh viên tử vong một cách

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyet-an-lien-hoan>

1. Phần Dẫn

Trang nhất của tờ báo “Nhật báo Tân Dân” ngày 31 tháng 5 năm 1998:

Tại trường Đại học Giang Xuyên hôm qua lại một lần nữa xảy ra sự kiện sinh viên tử vong một cách hết sức kỳ lạ, bước đầu phán đoán bị người khác sát hại, đây là vụ hung án thứ bảy xảy ra trong tháng này tại ngôi trường đại học này. Có vị nhân sĩ tinh thông tâm linh cho rằng, nguyên nhân khiến bảy nạn nhân bị hại có liên quan đến “Bảy tông tội” trong tôn giáo của phương Tây.

Và điều khiến mọi người không thể nào tin nổi chính là, tháng 5 năm 1988, cũng chính là mười năm trước, trong chính ngôi trường đại học này cũng xảy ra những vụ hung án tương tự chưa tìm ra được hung thủ. Theo lời lưu truyền, bảy nạn nhân cũng đều tử nạn do “Bảy tông tội” - tham ăn, dâm dục, tham lam, kiêu ngạo, đồ kỵ, phần nộ, lừa dối. Vụ án cho đến nay vẫn chưa phá được.

Phần dẫn

Ngày 1 tháng 5 năm 2008, đêm khuya, trường Đại học Giang Xuyên.

Lúc chập tối, trời đổ mưa, nhưng giờ thì đã tạnh, mặt trăng lấp ló ra khỏi đám mây, mấy ngôi sao cũng xuyên qua tầng mây tỏa ra chút ánh sáng lơ mơ.

Cao Mẫn say khướt bước đi xiêu vẹo trên con đường vắng ngắt khiến bóng hình của cô in dưới mặt đất uốn éo giống như một con rắn. Một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng bám sát theo sau, có thể nhận ra anh ta muốn giơ tay ra đỡ cô, nhưng lại rụt rè co tay lại.

Lúc Cao Mẫn bước trúng vào vũng bùn, suýt chút nữa thì bị ngã, người đàn ông đó vội vàng ôm lấy cô, nhưng lại bị cô đẩy ra, cô lườm nguýt, nói về bực bội: “Anh đừng có bám theo tôi nữa, tôi đã nói với anh rồi mà, chúng ta đã kết thúc rồi!”

Người đàn ông không lên tiếng, nhưng rõ ràng lời nói của Cao Mẫn đã làm tổn thương anh ta, anh ta cúi đầu, lại muốn đi lên đỡ Cao Mẫn, cô hất mạnh tay anh ta ra, loạn choạng, móng tay suýt chút nữa cào vào mũi người đàn ông, giọng nói vô cùng cay nghiệt: “Anh xem lại anh đi, Lâm Phàm, chẳng giống đàn ông chút nào cả, tôi đã nói tôi không cần anh nữa rồi, anh hãy có chút bản lĩnh được không? Tôi cần người yêu có tiền, giàu có để đưa tôi đi chơi, đi ăn uống, đi mua sắm thỏa thích, còn anh thì sao, chẳng có gì cả, cho nên... Chúng ta đã chơi đủ rồi!”. Nói xong, Cao Mẫn mặc kệ anh ta, cứ thế đi thẳng về phía trước.

Lâm Phàm ngẩn người hồi lâu, mới thốt ra câu nói qua kẽ răng: “Hãy cho anh thêm một cơ hội nữa được không? Những người đó đều chỉ là lừa dối em mà thôi, họ không thật lòng với em đâu. Ngày mai anh sẽ đi tìm việc, vừa đi học vừa đi làm, vì em, anh...”.

Cao Mẫn không buồn quay đầu lại, lên tiếng ngắt lời anh ta: “Thôi, vứt đi, cái ngữ anh! Người khác đối với tôi có thật lòng hay không cũng không liên quan gì đến anh cả, anh đừng có mất thời gian vô ích với

tôi làm gì”. Nói xong, cô lại bật cười, cười nghiêng ngả, tiếng cười tràn đầy sự khinh bỉ hòa trộn với tiếng giày cao gót lộc cộc vang lên trên mặt đường, giống như một lưỡi dao đâm thẳng vào ngực Lâm Phàm. Lâm Phàm biết, người con gái trước mắt mình giờ đây đã thay lòng đổi dạ rồi. Thực ra, ngay từ đầu anh đã biết Cao Mẫn là người không nghiêm túc trong tình yêu, bạn bè thân thiết cũng đều đã khuyên anh, đối với loại con gái thay người yêu như thay áo như Cao Mẫn, chỉ nên chơi bời chút thôi. Nhưng anh vẫn dốc toàn tâm toàn ý vào cuộc tình này, anh cứ tưởng, chỉ cần anh đối xử tốt với cô, rồi sẽ có ngày khiến cô cảm động mà yêu thương anh thật lòng.

Cho nên, Lâm Phàm vẫn không cam tâm, lại chạy đuổi theo: “Cao Mẫn...”.

Lần này, Cao Mẫn thực sự nổi nóng, rít lên: “Anh làm sao thế? Đã nói là chúng ta chơi xong rồi, chơi xong rồi! Anh đã nghe rõ chưa? Nếu còn tiếp tục như thế nữa, chúng ta còn không thể làm bạn được nữa đâu!”.

Trái tim Lâm Phàm như bị rơi vào kho đông lạnh, anh biết bây giờ có nói gì cũng không có tác dụng gì nữa. Thế nên, anh thở dài, nói đầy bi thương: “VẬY... có thể để anh đưa em về ký túc xá được không? Em uống nhiều rượu quá”.

Cao Mẫn xua xua tay về mặt kiên nhẫn: “Không cần đâu, không cần đâu! Tốt nhất anh hãy tránh xa tôi một chút, hiện giờ tôi không muốn nhìn thấy anh!”.

Lời nói của Cao Mẫn đã không còn nể nang chút gì rồi, nếu Lâm Phàm vẫn cứ cố đeo bám, thì đúng là giống như Cao Mẫn nói, “Không giống đàn ông một chút nào” rồi. Cho nên, anh không đuổi theo cô nữa, nhìn cô bước lảo đảo, dần dần biến mất khỏi tầm mắt anh, nắm đấm tay anh càng lúc càng nắm chặt.

Hồi lâu, anh lẩm bẩm một câu: “Cao Mẫn, em sẽ phải hối hận!”.

Sau đó, anh thả nắm tay ra, quay người sải bước đi về hướng ngược lại với Cao Mẫn, rồi nhanh chóng biến mất vào màn đêm đen thẫm.

Không ai chú ý tới, lúc đó, mấy chiếc lá cũng đang bay lả tả rơi xuống đất, hòa nhập vào đất, không còn nhìn thấy nữa.

Cao Mẫn say bí tỉ, vừa mắt nhắm mắt mở bước vào ký túc xá, trong lòng vừa thầm cười nhạo Lâm Phàm, nếu như lúc trước không phải vì trông Lâm Phàm đẹp trai, hơn nữa chính cô cũng cá cược với bạn cùng phòng sẽ tán đổ Lâm Phàm, thì cô chẳng thêm ngó ngang đến anh. Còn anh thì ngược lại, không ngờ lại rất nghiêm túc, cứ đeo bám cô như kẹo cao su vậy, phải mất bao công sức mới hắt ra được, thật là đáng ghét!

Đang đi, đột nhiên một luồng khí lạnh như điện giật đánh trúng người Cao Mẫn, cô dừng phắt lại, quay đầu nhìn, đằng sau không có một ai cả, cả sân trường vắng lặng như tờ. Hôm nay trường Đại học Giang Xuyên tỉnh mạch hơn ngày thường, bởi vì đây là đợt nghỉ tuần lễ Quốc tế lao động, rất nhiều người về thăm nhà, hoặc là nhân dịp nghỉ đi chơi xa. Cao Mẫn hôm nay vốn cũng định về nhà, nhưng dạo này cô mới quen một người bạn chat, anh ta nói mình là con trai của một ông chủ công ty Tiểu Yên lớn nào đó, có nhà có xe hơi, hôm nay hẹn gặp mặt. Thật không ngờ sau khi gặp, anh ta lại là một con cóc xấu xí, hai con mắt ti hí thành một đường thẳng, lỗ mũi lại to một cách lạ kỳ, giống như hai cái hang rộng héch lên trên, cộng thêm cái miệng rộng ngoác đến mang tai, các nét trên gương mặt anh ta đúng là khiến cho người ta phải khắc cốt ghi tâm. Thế còn chưa đủ, đặc biệt là khi ăn cơm, còn nhìn thấy miếng rau dím trên răng anh ta nữa, khiến Cao Mẫn thấy phát buồn nôn, một mình đến quán bar uống rượu giải sầu suốt cả buổi tối, và cũng thế rằng sẽ không bao giờ còn tin vào tình yêu trên mạng nữa.

Cao Mẫn xoa xoa cánh tay đã nổi đầy da gà, tiếp tục bước về ký túc xá, nhưng càng lúc cô càng thấy lạnh, bởi cô đã cảm nhận thấy đang có một người trốn ở góc nào đó lén theo dõi cô. Mặc dù cô không biết người đó trốn ở đâu, nhưng thứ cảm giác bị người khác theo dõi khiến toàn thân cô nổi da gà. Nhưng ngay lập tức, cô nhận ra người đó chính là Lâm Phàm, xem ra, cái kẹo cao su này cũng vẫn chưa hắt đi được. Cao Mẫn chửi thầm: “Đúng là loại nhỏ nhen!”

Sau đó, cô mượn hơi men cất tiếng hát: “Có một thứ tình yêu gọi là biết buông tay, vì tình yêu vứt bỏ thiên trường địa cửu...”. Buông tay, Lâm Phàm, có hiểu không!

Cao Mẫn ngân nga bài hát không ra thanh điệu bước vào khu ký túc xá, rồi nhanh chóng bước vào phòng, đá bay chiếc giày cao gót, vùi đầu vào giường. Tối nay cô uống nhiều quá, nên lúc này vừa chũnh choáng

vừa buồn ngủ, vừa ngã ra giường đã ngủ luôn.

Trong phòng ký túc xá vắng tanh, yên lặng tĩnh mịch như chốn thâm sơn cùng cốc.

Trong bầu không khí tĩnh mịch như vậy, đột nhiên thấp thoáng vang lên thứ âm thanh nào đó, thứ âm thanh đó rất yếu ớt, giống như truyền tới từ một thế giới khác vậy. Ánh trăng âm u lạnh lẽo soi qua cửa sổ chiếu rọi vào, mấy chiếc lá đang lả tả bay xuống rơi vào người Cao Mẫn, sau đó lại rơi xuống đất, từ từ tụ hợp lại, cuối cùng hóa thành một hình người.

Hình người đó rất to lớn, đầu gần như chạm đến tận trần nhà. Hắn vung về giơ tay ra khẽ vuốt ve Cao Mẫn đang nằm ngủ trên giường. Cao Mẫn trở người, miệng lầu bầu điều gì đó đầy vẻ mất mẫn. Hình người đó bèn thò cái lưỡi vừa đen vừa dài ra, liếm vào mặt Cao Mẫn. Đúng lúc đó, Cao Mẫn cuối cùng cũng mở to mắt, bỗng chốc đồng tử mắt phóng to, nhưng, cô còn chưa kịp kêu thét lên, cổ đã bị đôi bàn tay thô ráp giống như cành cây xiết chặt, tiếp đến, chỉ nghe thấy một tiếng “rắc”, đó là tiếng xương cốt bị gãy vụn...

Hồi lâu sau, hình người đó như thể những hạt cát bị gió thổi tan ra, dần dần khôi phục lại thành mấy chiếc lá, có cơn gió thổi qua, liền lặng lẽ bay ra ngoài cửa sổ, để lại một cái xác chết không nhắm mắt, nằm dưới ánh trăng âm u thê lương...

2. Chương 01 - Phần 1

Chương 1: Tiếng khóc ai oán của đứa bé trong đầm hoa sen

1.

Tôi không quen Cao Mẫn, cũng chưa đến ngôi trường Đại học Giang Xuyên, câu chuyện này do Lôi Hiểu kể cho tôi nghe. Lúc đó, tôi đang ôm chặt cái gối cuộn tròn người trên chiếc giường của Lôi Hiểu. Nói thực, trong lòng tôi đầy những nghi hoặc, lá cây biến thành hình người giết người sao? Điều này chưa từng nghe nói tới bao giờ. Thế nên, tôi chớp chớp mắt, hỏi: “Ý cậu là, Cao Mẫn bị ma quỷ giết hại sao?”.

Lôi Hiểu nói: “Mình cũng không biết nữa, chẳng ai tận mắt nhìn thấy Cao Mẫn chết như thế nào, về cái chết của cô ấy, ít nhất có tới mười phiên bản khác nhau. Những gì mình vừa kể, chỉ là một phiên bản tương đối đáng sợ trong số những phiên bản đó!”.

Tôi nghĩ một lát, lại hỏi: “Tại sao lại nói Cao Mẫn bị ma quỷ giết chết vậy? Lẽ nào không thể là bạn trai cô ấy - Lâm Phàm? Lâm Phàm yêu cô ấy hết lòng như vậy, mà cô ấy lại...”.

Lôi Hiểu ngắt lời tôi, nói: “Chắc chắn không phải là Lâm Phàm, cậu nghĩ mà xem, Tiểu Yên, năm 1988, năm 1998, trường Đại học Giang Xuyên đều xảy ra những vụ ám sát liên hoàn, hơn nửa đều vào tháng 5, cách đây vừa vặn lại đúng mười năm, làm gì có chuyện gì trùng hợp ngẫu nhiên đến thế? Lâm Phàm vẫn chỉ là một sinh viên, độ tuổi cũng không phù hợp. Mình dám khẳng định chắc chắn là do cùng một hung thủ gây ra, chỉ đáng tiếc đến giờ vẫn chưa bắt được hắn, cho nên sinh viên bèn lưu truyền là hồn ma bóng quỷ giết người thôi. Dù sao, trong trường Đại học Giang Xuyên cũng đầy rẫy những chuyện kỳ quái khác thường!”.

Tôi suy ngẫm lời nói của Lôi Hiểu. Cô ấy nói có lý, tháng 5 năm 1988, tháng 5 năm 1998, rồi lại đến tháng 5 năm nay, vụ việc Cao Mẫn bị chết thảm trong trường Đại học Giang Xuyên quyết không thể đơn thuần là trùng hợp ngẫu nhiên. Nhưng tôi cũng không tin điều mà Lôi Hiểu nói là hồn ma giết người, lá cây biến thành hình người gì gì đó, quá hoang đường! Tôi càng tin đây là một kẻ biến thái giết người, dùng hình thức do hấn tự đặt ra để trừng phạt những người mắc phải bảy tông tội, giống như trong bộ phim điện ảnh “Bảy tông tội” vậy.

Có lẽ, hung thủ là một người theo đạo Cơ đốc giáo.

Nhưng, tại sao hắn lại chọn mục tiêu là trường Đại học Giang Xuyên? Hơn nữa còn mỗi lần cách nhau đúng mười năm? Nếu có quy luật gây án như vậy, hắn mang theo thứ tâm thái nào? Còn nữa, năm nay, sau cái

chết thảm thương của Cao Mẫn, những vụ huyết án thực sự sẽ lại trùng diễn giống y như mười năm trước, hai mươi năm trước sao?

Những câu hỏi này sau khi thoát ra khỏi đầu tôi, tôi liền cảm thấy vô cùng bất an, tôi biết tôi đã rất hiếu kỳ với sự việc này, chúng giống như móng vuốt của mèo, cứ liên tục cào cấu trong lòng tôi. Nếu như muốn biết rõ chân tướng sự việc, hoặc là muốn tiếp cận được hung thủ, cách duy nhất chính là trà trộn vào trường Đại học Giang Xuyên.

Mà việc trà trộn vào trường Đại học Giang Xuyên, chỉ có thể đi tìm bố nuôi của tôi, cũng chính là bố đẻ của Lôi Hiểu - Tổng giám đốc tập đoàn Quốc tế Vạn Kim Lôi Cận Nam. Với thực lực của ông, đưa tôi vào trường Đại học Giang Xuyên học chắc không có vấn đề gì.

Sau khi nghe xong quyết định của tôi, Lôi Hiểu lập tức trợn trừng mắt, con ngươi mắt tuyệt đẹp ánh lên sự ngạc nhiên. Cô kêu lên kinh ngạc: “Không phải chứ, Tiểu Yên? Cậu không biết trường Đại học Giang Xuyên xảy ra vụ án mạng sao? Sao cậu lại còn muốn lao vào chứ? Mình biết cậu có lòng hiếu kỳ đối với tất cả mọi việc, nhưng đây là vụ án mạng, không phải trò đùa đâu, quá nguy hiểm”. Nói xong, cô lại giơ tay ra sờ vào trán tôi, cứ làm như tôi đang bị sốt vậy.

Tôi né tránh bàn tay cô, cười nói: “Chính bởi vì xảy ra án mạng mình mới muốn đến đó mà, chúng ta là hóa thân của chính nghĩa, nơi nào có nguy hiểm thì cần phải có mặt ở nơi đó”.

Lôi Hiểu tỉnh bơ, bĩu môi: “Xi! Cậu có phải là cảnh sát đâu, cứ làm như mình là người nhện không bằng, còn là hóa thân của chính nghĩa cơ đấy!”.

Chúng tôi đùa cợt với nhau một lúc, sau đó tôi thu nụ cười lại, nhìn cô nói với vẻ rất nghiêm túc: “Mình nói thật đấy, Hiểu Hiểu, cậu hãy giúp mình tìm bố cậu, bảo ông giúp mình đến trường Đại học Giang Xuyên, tốt nhất là cùng lớp với Cao Mẫn, nếu như có thể cùng một phòng ký túc xá thì càng tốt”.

2.

Vậy là, tôi đã bước vào trường Đại học Giang Xuyên, học khoa Ngoại Ngữ, hơn nữa, đúng như tôi mong ước, đã được vào sống trong phòng ký túc xá của Cao Mẫn đã từng sống trước đây.

Việc tôi chuyển tới phòng đó khiến mấy nữ sinh cùng phòng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Nhà trường sao lại sắp xếp cho cậu vào phòng của bọn mình chứ? Bọn mình đều đang muốn chuyển hết đi đây. Sao cậu lại còn dám chuyển vào?”. Lãnh Mộng Phàm là hoa khôi của khoa Ngoại ngữ lên tiếng. Cô là một cô gái đẹp khiến ai nấy đều phải trầm trồ kinh ngạc, trên người cô toát ra một thứ mê lực khiến ai cũng tìm đập rộn ràng. Bên dưới đôi lông mày cong cong thanh mảnh là đôi mắt to sáng lấp lánh, sống mũi thon dài và cả đôi môi đỏ hồng hào gợi cảm, giống như là được bàn tay con người khắc tạc nên, đẹp như thơ như họa.

Điều đáng quý là, Lãnh Mộng Phàm hoàn toàn không giống với những hoa khôi khác, cậy vào vẻ đẹp hoàn mỹ của mình mà coi thường người khác, kiêu ngạo như một con công sắc sỡ. Ngược lại, tính cách cô rất hòa thuận, thấy ai cũng tươi cười, là một cô gái vui tươi rạng rỡ.

Tôi biết lời cô vừa nói ám chỉ đến cái chết của Cao Mẫn, Cao Mẫn chết mới một tuần, ngoài tôi ra, chắc là cũng không có ai dám vào sống ở đây.

Tôi đang định nói, Diệp Hàn đang ngồi cạnh đó lướt web bèn tiếp lời: “Lãnh Mộng Phàm, cậu đừng có dọa Cố Tiểu Yên, người ta vừa mới vào đây, chưa chắc đã biết chuyện của Cao Mẫn đâu”.

Lãnh Mộng Phàm nói: “Không phải chứ? Chuyện lớn như vậy, sao có thể không biết được chứ?”. Sau đó, cô lại quay sang tôi, “Cố Tiểu Yên, cậu không phải là không biết gì đấy chứ?”.

Tôi cười, gật đầu nói: “Mình có nghe nói!”.

Nghe tôi nói vậy, những ngón tay đang gõ trên bàn phím của Diệp Hàn bỗng dừng phát lại, hỏi đầy kinh ngạc: “Nếu cậu đã biết, tại sao còn dám vào đây? Hơn nữa còn ngủ ở đúng...”. Cô ấy chỉ vào chiếc giường tôi đang ngồi, rồi hỏi tiếp: “Cậu không sợ sao?”.

Thực ra, tôi sợ lắm, lúc bắt đầu đứng ở bên cạnh giường để sắp xếp lại đồ đạc, tôi đã rất sợ, bởi vì đây là chiếc giường Cao Mẫn đã nằm, hôm đó, cô ấy đã chết ngay chính tại chiếc giường này. Nếu như để ý kĩ, dường như còn thoang thoảng mùi máu tanh.

Tôi đang không biết trả lời Diệp Hàn ra sao, thì nhìn thấy một cô gái béo tròn mũm mĩm bước vào phòng. Cô ấy tên là Quan Vũ Phi, trông cô có vẻ thẹn thùng, có một khuôn mặt được coi là “phổ biến”, nước da ngăm đen, dáng người cũng không cao, khi cười lộ ra hai chiếc răng nanh. Lúc này đây, mặt cô đỏ bừng bừng, thở dốc, tóc mai ướt sũng, như thể vừa mới tập thể dục những động tác mạnh xong vậy. Vừa bước vào cửa, cô đã ngã vật xuống giường, “Sao các cậu còn chưa đi ăn cơm? Đã mấy giờ rồi?”.

Câu nói của Quan Vũ Phi vừa dứt, Lãnh Mộng Phàm đã kêu lên: “Ồi, mình hẹn đi ăn với người ta, suýt nữa thì quên mất!”. Nói rồi, cô vội vàng mở hộp nữ trang, bắt đầu trang điểm.

Diệp Hàn nói: “Đừng có hẹn gặp riêng với người khác, nguy hiểm lắm đấy!”.

Lãnh Mộng Phàm vừa đánh phấn lên mặt vừa hỏi: “Nguy hiểm gì chứ?”.

Diệp Hàn khẽ hừ một tiếng, cố ý hạ thấp giọng, nói như hết hơi: “Cứ mỗi lần mười năm, tháng 5 đáng sợ... Có thể người tiếp theo chính là cậu...”.

Lãnh Mộng Phàm tiện tay vơ lấy một quyển sách ném vào Diệp Hàn, cố tình giả vờ trừng mắt quát mắng Diệp Hàn: “Còn lâu nhé! Mình chẳng sợ đâu, mình có phạm bẫy tông tội đâu!”.

Diệp Hàn đỡ được quyển sách: “Sai rồi! Xinh đẹp vốn dĩ đã là một loại tội lỗi!”.

Lãnh Mộng Phàm đã trang điểm nhẹ xong, khiến cô trông càng xinh đẹp quyến rũ hơn. Cô lấy túi khoác trắng trên giường, cười tươi rói: “Đáng ghét! Cậu đang ghen tị với mình, cậu cũng phạm phải bẫy tông tội, ha ha! Không nói chuyện phiếm với cậu nữa, bà lão lắm điều, mình đi đến cuộc hẹn đây!”.

Tôi thấy khó hiểu: “Bà lão lắm điều?”.

Quan Vũ Phi lập tức tiếp lời: “Hôm nay cậu mới đến trường nên không biết, Diệp Hàn nổi tiếng là bà lão lắm điều, sau này cậu đừng có nói chuyện với cậu ấy, không thì sẽ bị cậu ấy làm cho tức chết...”.

Diệp Hàn hét lên: “Ha! Còn dám nói mình nữa, Có Tiểu Yên, cậu đừng có nghe cậu ấy nói, cậu ấy à, cứ cuống lên là nói lấp, nói một câu mất cả buổi ấy...”.

Sau khi đã đùa bỡn nhau xong, thấy Lãnh Mộng Phàm ăn mặc chỉnh tề đi hẹn hò, Diệp Hàn tay chống cằm, ngón tay gõ gõ vào má, nói vẻ cảm khái: “Đúng là xinh đẹp có khác, nhìn Lãnh Mộng Phàm mà xem, thượng đế tạo dựng nên con người đúng là không công bằng chút nào, nghĩ đến mình, đã 20 tuổi rồi mà đến giờ vẫn cứ cô độc một mình!”. Nói xong, cô lại cố tình thở dài vẻ khoa trương, “Haizz...”.

Bộ dạng của Diệp Hàn khiến tôi thấy buồn cười, thực ra cô ấy không hề xấu xí, chỉ là vì có sự hiện diện của Lãnh Mộng Phàm, cho nên, đem ra so sánh thì bị thua kém nhiều.

Quan Vũ Phi đứng cạnh đó xua xua tay, nói: “Được rồi, trông bộ dạng ủ rũ của cậu kìa!”. Sau đó, cô ngồi bật dậy, “Ấy, Diệp Hàn, cậu và anh bạn chat đã tiến triển ra sao rồi?”.

Diệp Hàn tắt máy vi tính, đứng dậy: “Cậu cứ làm như ai cũng may mắn như cậu ấy, vừa mới lên mạng đã giăng lưới được một chàng bạch mã hoàng tử! Thôi, không nói nữa, đi ăn cơm thôi!”. Nói xong, bèn uể oải bước ra khỏi phòng.

Quan Vũ Phi không biết làm bằm câu gì, sau đó quay đầu nhìn tôi, “Cậu đã sắp xếp đồ xong chưa? Có cần mình giúp gì không?”.

Tôi nói: “Không cần đâu, đã sắp xếp xong rồi, cảm ơn cậu!”.

Cô mím môi cười, nói không cần khách sáo rồi cũng bước ra khỏi phòng.

Quan Vũ Phi vừa mới bước ra ngoài, tôi lập tức nhảy bật ra khỏi giường, như thể ở trên chiếc giường đó đang có một cái xác chết lạnh lẽo. Kiểu phản ứng này khiến tôi thấy phiền não, vừa rồi bọn họ đều đang ở trong phòng, nên tôi cũng không đến nỗi sợ hãi lắm, nhưng bây giờ, trong phòng chỉ còn lại một mình tôi, nỗi sợ hãi đó đã bắt đầu lan ra, xâm chiếm khắp cơ thể tôi... Nghĩ đến việc những ngày tháng về sau phải

ngủ trên chiếc giường này, tôi bắt giác rùng mình, cũng thầm trách mình quá kích động, làm gì cũng không suy nghĩ đến hậu quả, rõ ràng là nhát như thỏ đế mà lại còn cố ép mình đến trường Đại học Giang Xuyên, hơn nữa còn tha thiết yêu cầu được ngủ trên chiếc giường của Cao Mẫn nữa chứ.

Tôi nghĩ, mình chắc chắn đã bị ma quỷ mê hoặc rồi!

3.

Trong nhà ăn, người đông như kiến cỏ, người đứng xếp hàng mua cơm giống y như xếp hàng mua vé ở ga tàu, đông đúc một cách đáng kinh ngạc. Tôi lơ đãng tham gia vào con rồng có chiếc đuôi dài ngoẵng đó, khó khăn lắm mới chờ đến lượt, một cô gái có dáng người cao to chen ngay lên trước mặt cô gái đang xếp hàng trước tôi. Tôi thấy hơi bức, như vậy chẳng phải là cố tình chen ngang sao? Điều khiến tôi cảm thấy bức bối hơn nữa là cô gái đứng trước mặt tôi lại còn chủ động lùi lại phía sau, không dám ho he tiếng nào. Tôi không nhịn nổi nữa, khẽ huých vào cô ta: “Này, cậu ấy chen ngang, sao cậu lại không lên tiếng?”

Cô gái đó sợ hãi nhìn tôi, cắn chặt môi, mặt đỏ bừng, bộ dạng đó cứ như thể tôi vừa mới hỏi một câu không biết trời cao đất dày là gì. Tôi lập tức hiểu ra, người con gái chen ngang hàng đó rất có khả năng là nhân vật được coi là đẳng cấp chị cả, thế nên, tôi cũng lập tức không lên tiếng nữa.

Thật không ngờ, “chị cả” đột nhiên quay đầu lại, làm tôi giật nảy mình, tạo hình đó quả đúng là có phong độ của “chị cả” - dáng người cao khoảng 1m75, cao hơn tôi đúng một cái đầu, hơn nữa còn rất rắn chắc khỏe mạnh, đeo kính râm, để tóc ngắn kiểu Lý Ninh Xuân[1], tai trái đeo một chiếc khuyên hình tròn to một cách đáng kinh ngạc.

[1] Ca sĩ Trung Quốc khá nổi tiếng, sinh năm 1984.

Cô ta giơ ngón tay cái ra, vênh váo gẩy tay vào mũi, “Mày vừa nói gì?”.

Tôi biết cô ta hỏi tôi, nhưng tôi đã bị khí thế của cô ta hoàn toàn áp đảo, chỉ có thể giả vờ trấn tĩnh nhìn ngó xung quanh, coi như không nghe thấy gì. Cô gái đứng phía trước tôi càng căng thẳng hơn, tôi thậm chí còn có thể cảm nhận thấy cô ấy đang run rẩy.

“Chị cả” lại lặp lại câu hỏi một lần nữa, giọng nói có vẻ nhấn mạnh hơn.

Tôi biết mình không né tránh nổi, chỉ có thể liều mình nói: “Cái đó... cậu chen ngang hàng... là không được”. Khi nói câu này, trên trán tôi toát mồ hôi lạnh, cô ta quá dũng mãnh, tôi biết, nếu như cô ta đánh tôi, chỉ giống như điều hầu bắt gà con, không mất chút sức lực nào cả. Tôi cảm nhận thấy tất cả mọi con mắt ở trong nhà ăn đang đổ dồn cả vào tôi, thật không ngờ không có một ai trong số đó đứng ra nói đỡ cho tôi, đúng là một lũ ích kỷ, chúng chỉ muốn đứng xem kịch hay thôi!

“Chị cả” lạnh lùng hừ một tiếng, hỏi cô gái đứng trước tôi: “Nó là bạn của mày à?”

Cô gái vội vàng lắc đầu, lắc liên tục như cái trống lắc tay, ra sức vạch rõ mối quan hệ vốn chẳng hề có liên quan gì tới tôi, mặt càng đỏ lựng hơn, đột nhiên hét âm lên như thể uống nhầm thuốc: “Sao cô tự nhiên lại thừa hơi thế chứ?”. Rồi quay đầu chạy thẳng một mạch ra khỏi nhà ăn.

Hừ! Kiểu người gì thế! Tôi giúp cô ta mà cô ta còn chửi tôi?

“Chị cả” tiến sát về phía tôi thêm một chút, liếc nhìn xuống tôi như kẻ bề trên, “Mày ở khoa nào?”.

Tôi bắt giác lùi lại một bước: “Ồ... ngoại... ngoại... ngữ...”. Còn chưa đợi tôi ấp a ấp úng xong, cô ta đã ngắt lời tôi, đồng thời lại bước lại gần thêm một bước: “Mày có biết tao là ai không?”.

Tôi bị bộ dạng hung hăng hùng hổ của cô ta làm cho nổi nóng, hét lên: “Tôi không cần biết cậu là ai, nhưng chen ngang hàng là không được!”. Câu nói này chỉ là buột miệng nói ra, hoàn toàn chưa thông qua sự suy nghĩ của đại não, đối phương đã tóm lấy cổ áo tôi. Tôi nghĩ thầm, xong rồi, lần này thì tha hồ mà bẻ mặt.

Đúng lúc tôi đang chuẩn bị tinh thần bị ăn đòn, một bóng dáng quen thuộc lao đến, là Quan Vũ Phi. Bỗng chốc, bóng dáng cô giống như thiên sứ sáng bừng rạng rỡ xuất hiện trước mắt tôi.

Quan Vũ Phi cười hi ha gỡ bàn tay “chị cả” đang tóm chặt cổ áo tôi, rồi lại thân mật khoác tay cô ta, cười nói: “Sao lại phải nổi nóng thế chứ?”. Không đợi “chị cả” lên tiếng, cô lại nói tiếp: “Giới thiệu hai người với nhau nhé, đây là chị Hồng, đây là bạn của em, Cố Tiểu Yên. Chị Hồng ơi, Cố Tiểu Yên hôm nay vừa mới

chuyển đến trường ta, chị đừng tức giận cô ấy, có được không?”. Sau đó, lại huých vào người tôi, ra hiệu bằng mắt, bảo tôi xin lỗi “chị cả”.

Tôi cũng rất muốn xin lỗi cô ta, nhưng mà trước mặt bao nhiêu người như vậy, thì xấu hổ quá. Tôi lén nhìn “chị cả”, mặt cô ta tối sầm, bộ dạng này đúng là quá đáng sợ, xem ra, hôm nay tôi không xin lỗi là không xong rồi. Thế là tôi dồn toàn bộ sức lực, trước ánh mắt tràn đầy kỳ vọng của Quan Vũ Phi, ba chữ “tôi xin lỗi” khi chuẩn bị phát ra ngoài cổ họng, không hiểu sao lại biến thành: “Chen ngang hàng vốn là không được mà!”.

Mặt Quan Vũ Phi lập tức trắng bệch, tôi cũng bấm phạt vào đùi mình một cái, lần này chết chắc rồi. Thật không ngờ, “chị cả” lại cười ha ha một cách sáng khoái trái ngược hẳn với thái độ bình thường: “Cố Tiểu Yên phải không? Được, tao thích tính cách này của mày!”.

Tôi chợt thở phào nhẹ nhõm, một cuộc chiến đã được chấm dứt trong yên ổn.

Nhưng sau đó, tôi vẫn nhận được một trận quở trách của Quan Vũ Phi: “Cậu ấy, mình thật không biết nên nói cậu thế nào mới phải, vừa rồi làm ỉn sợ chết khiếp, cậu thích nổi trội thế, rất dễ xảy ra chuyện phiền phức đấy!”.

Tôi cũng ngại ngừng cười lấy lệ: “Cảm ơn cậu nhé! Thực ra cũng không phải là mình thích nổi trội đâu, vốn dĩ là cô ta sai mà, sao các cậu lại sợ cô ta thế?”.

Quan Vũ Phi nói: “Cũng không phải là sợ cô ta, chỉ là không muốn gây chuyện với cô ta thôi, nhà cô ta giàu lắm, làm cho cô ta quen thói, tính tình bá đạo, dù sao thì sau này cậu đừng có động đến cô ta làm gì”.

Tôi gật đầu lia lịa, cho dù Quan Vũ Phi không nhắc nhở, tôi cũng không dám gây động đến cô ta nữa.

3. Chương 01 - Phần 2

4.

Tôi và Quan Vũ Phi vừa mới bước ra khỏi nhà ăn không xa, một cô gái bèn chạy như bay đến trước mặt chúng tôi. Tôi nhìn kỹ, nhận ra đó chính là cô gái tôi vừa mới nói giúp cho cô ta mà cô ta lại mắng tôi, thật là một người chẳng biết phân biệt tốt xấu gì cả! Nghĩ đến việc vừa rồi suýt chút nữa bị ăn đòn, tôi cảm thấy không vui, quyết định mặc kệ cô ta, kéo tay Quan Vũ Phi đi qua người cô ta.

Cô ta cứ leo đèo bám theo, cười hi ha, nói: “Vừa rồi cảm ơn cậu nhé, mình tên Liên Thành, còn cậu?”.

Cảm ơn mà còn chửi tôi? Tôi nói về hậm hực: “Cố Tiểu Yên”. Tôi và Quan Vũ Phi lại một lần nữa đi vượt lên cô ta.

Cô ta lại đi theo, dùng thứ giọng nói khiến ai nấy nghe xong cũng phải nổi da gà, ỏn ẻn nói: “Cố Tiểu Yên, đáng về cậu lúc ở trong nhà ăn thật là đáng cảm, không có ai dám nói với cô ta như vậy, mình đứng ở cửa nhìn mà ngăn cả người, cậu đúng là ngầu quá đi, oai quá chừng!”.

Bộ dạng của cô ta cứ như là cô thiếu nữ say mê thần tượng vậy. Quan Vũ Phi đứng bên cạnh phì cười: “Vậy sau này cậu hãy coi cậu ấy là thần tượng được rồi”.

Đây vốn là câu nói mang tính châm chọc, thật không ngờ cô gái tên Liên Thành này lại cứ tưởng thật, nghiêm túc gật đầu nói: “Được được, hay lắm! Mình còn chưa sùng bái ai bao giờ đấy!”. Sau đó, cô ta lại nhìn tôi bằng ánh mắt tôn sùng như thể muốn quỳ lạy dưới chân, “Hay là thế này, cậu hãy nhận mình làm đệ tử, được không đại ca?”.

Đến ngất xỉu mất thôi, cô ta đúng là không chỉ si mê bình thường.

Tôi miễn cưỡng cười với cô ta.

Tôi có thể tưởng tượng được chắc chắn lúc này nụ cười của tôi trông còn khó coi hơn cả khóc. Quan Vũ Phi cười dữ dội hơn, ôm bụng nói với cô gái kia: “Thu nhận cậu làm đệ tử cũng được, nhưng phải xem cậu có thành tâm hay không. Đại ca của cậu khát nước rồi, cậu hãy đi mua cho cô ấy một chai hồng trà mát lạnh về đây”. Cô ta lập tức trả lời: “Được, mình đi luôn đây!”. Nói xong bèn chạy biến, kích động đến độ suýt chút nữa đâm vào gốc cây.

Quan Vũ Phi cười ngả nghiêng ngồi xổm xuống đất: “Ôi ôi, mẹ ơi, sao cô ta lại có thể gây cười được đến thế? Loại người này... Woa, năm trăm năm mới có thể sản sinh được một người, ha ha...”.

Tôi cũng không kìm nổi bật cười thành tiếng. Tôi nghĩ, cười là thứ dễ bị lây nhiễm đây chuyền, cho nên, chúng tôi đã ngồi xổm xuống cười như sắp đứt hơi, vừa cười vừa cù nhau, khiến ọi người đi đường đều nhìn chúng tôi với con mắt khó hiểu, trên mặt hiện rõ lên dấu chấm hỏi to đùng!

Cũng chính trong khoảnh khắc này, tôi có cảm tình đặc biệt với Quan Vũ Phi. Nhưng tôi lại không thể nào ngờ được rằng sự bắt đầu tình bạn của tôi và Quan Vũ Phi qua niềm vui và nụ cười, sau này lại kết thúc bằng dấu chấm thê lương đau đớn, như số mệnh đã an bài cả đời này tôi cũng không thể nào xua tan đi được.

Cuối cùng chúng tôi cũng cười xong, bèn đứng dậy, phủ phủ bụi dính trên người, khoác tay nhau đi đến rừng cây nho nhỏ phía sau sân trường. Quan Vũ Phi có thói quen đi dạo sau khi ăn cơm.

Chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện phiếm, đủ mọi thứ chuyện trên đời. Cô nói với tôi, cô có một người bạn trai ưu tú, tên Tô Thần Dương, là một trong bốn tử đại tài tử của khoa Trung văn. Họ quen nhau qua mạng chat, sau khi nói chuyện rất lâu mới phát hiện ra hai người học cùng trường. Thảo nào mà hôm nay Diệp Hàn nói Quan Vũ Phi vừa lên mạng đã vớt được một chàng bạch mã hoàng tử. Nói đến Tô Thần Dương, mặt Quan Vũ Phi rạng ngời niềm hạnh phúc và cả sự e thẹn.

Đang đi, bỗng nhiên Quan Vũ Phi chợt dừng bước, cô hất hất cằm, nói khê với tôi: “Này, anh chàng đó chính là bạn trai của Cao Mẫn đấy”.

Tôi nhìn theo hướng ánh mắt của cô, chỉ nhìn thấy trong một cái đình[2] nhỏ cách đó không xa, có một người con trai đang ngồi thần thờ ở đó. Tôi hỏi Quan Vũ Phi: “Anh ta là Lâm Phàm à?”.

[2] Ở trong trường đại học Trung Quốc, thường có mái đình nhỏ, xây đơn giản, không có tường bao quanh, dùng để nghỉ chân, hóng mát.

Quan Vũ Phi gật đầu, hình như có vẻ hơi đồng tình, nói: “Từ khi Cao Mẫn xảy ra chuyện, ngày nào anh ấy cũng đến đây, thỉnh thoảng lại không lên lớp, cứ ngồi ngẩn ngơ ở đây suốt cả ngày trời. Nghe nói, lần đầu tiên anh ấy gặp Cao Mẫn, Cao Mẫn đã ngồi ở đình này. Thực ra, anh ấy rất si tình với Cao Mẫn, chỉ đáng tiếc, Cao Mẫn là người không hề coi trọng tình cảm, ôi!”.

Nói đến đây, di động của Quan Vũ Phi đổ chuông, khi nhìn thấy số điện thoại gọi đến, sắc mặt cô bỗng trở nên rất khó coi. Cô liếc nhìn sang tôi, rồi bước nhanh lên trước mấy bước, nhận cuộc gọi. Quan Vũ Phi hạ giọng xuống thật thấp, còn liên tục liếc nhìn tôi về cảnh giác, rõ ràng là không muốn để tôi nghe thấy. Thế nên, tôi biết ý lùi lại phía sau, ngẩng đầu tỉ mỉ quan sát anh chàng có tên Lâm Phàm đang ngồi ở trong đình, anh ta ngồi yên không nhúc nhích. Dù khoảng cách hơi xa, tôi nhìn nghiêng thấy nửa người anh, một thân hình gầy gò tiêu tụy, chỉ có da bọc xương, mắt đờ đẫn nhìn về phía trước, tư thế cứng đờ giống như một pho tượng đá, minh chứng cho nỗi bi thương xót xa trong lòng anh.

Hôm Lôi Hiểu kể lại cho tôi nghe về cái chết ly kỳ của Cao Mẫn, tôi vội đi tìm bạn trai tôi - La Thiên, đội cảnh sát hình sự, hỏi về nguyên nhân thực sự dẫn đến cái chết của Cao Mẫn - bị chết do ngạt thở. Nghe nói phía sau đầu Cao Mẫn có một vết thương nặng do va chạm, cổ cũng có vết hằn. Qua kết quả xét nghiệm tử thi, màng trình của cô bị rách từ lâu, âm hộ, âm đạo đều có dấu vết bị ma sát dẫn đến tổn thương, bước đầu đoán định sau khi chết còn bị hãm hiếp. Nhưng trong âm đạo của cô lại không phát hiện ra tinh dịch, nghi ngờ rằng hung thủ lúc cưỡng dâm Cao Mẫn đã dùng bao cao su.

Lúc đó, tôi lắng nghe mà toàn thân buốt lạnh, chỉ nghĩ thôi đã thấy đáng sợ.

Lâm Phàm là bạn trai của Cao Mẫn, lại là người cuối cùng tiếp xúc với Cao Mẫn trong đêm xảy ra vụ án, cho nên bị gọi đến Sở công an để thẩm vấn, nhưng anh có chứng cứ ngoại phạm. Thời gian Cao Mẫn bị giết

hại, anh đang uống say khướt ở quán rượu, còn đánh nhau một trận với người khác.

Quan Vũ Phi nhanh chóng nghe xong điện thoại, thần sắc hoảng hốt nói cô ấy có công chuyện, bèn vội vàng bước đi. Tôi chú ý thấy sắc mặt cô nhợt nhạt, đôi lông mày nhíu chặt, hình như đã xảy ra chuyện gì rất hệ trọng. Tôi thấy hơi bồn chồn, không biết ai gọi đến mà lại khiến cho cô hồn bay phách lạc đến thế?

Tôi đứng ngẩn người ở nguyên vị trí một hồi, sau đó bước về phía Lâm Phàm. Mặc dù Lâm Phàm đã không còn bị hoài nghi về cái chết của Cao Mẫn, nhưng biết đâu lại dò hỏi ra được điều gì đó từ anh. Có đúng là do cùng một hung thủ mười năm, hai mươi năm trước hay không?

Tôi ngồi xuống chiếc ghế đá bên cạnh Lâm Phàm một lúc, nói một câu mở đầu vô cùng tế nhị: “Hôm nay trời đẹp quá nhỉ!”.

Anh ta không thèm chú ý đến tôi, vẫn cứ giữ nguyên tư thế như pho tượng đá, như thể không hề có sự tồn tại của tôi.

Tôi thấy cụt hứng, dịch gần về phía anh hơn, thân thiện nói với anh: “Hi! Anh là Lâm Phàm phải không? Em là Cố Tiểu Yên, rất vui được quen anh!”.

Anh ta vẫn không buồn liếc nhìn tôi, mặt cũng không thể hiện bất cứ trạng thái tình cảm nào, như thể tất cả mọi thứ trên đời này đã không còn có ý nghĩa gì nữa cả. Nếu như không phải là mi mắt của anh ta thỉnh thoảng còn chớp, anh ta hoàn toàn là một pho tượng đá.

Tôi chẳng có cách nào khác, đành hậm hực đứng dậy, đang chuẩn bị bước đi, thì pho tượng đá đó chợt lên tiếng: “Cô... ngủ trên chiếc giường của Cao Mẫn à?”.

Tôi lập tức quay phắt người lại, gật đầu nói: “Đúng vậy!”.

Anh ta chuyển động con ngươi mắt, nhìn tôi một cái, trông bộ dạng anh ta không còn chút sức sống nào cả, như thể người đang lột da dổ cốt vậy. Anh ta lầm bầm: “Nếu Cao Mẫn có gửi mộng cho cô, xin hãy nói với tôi!”. Nói xong câu nói này, anh ta lại quay trở lại dáng vẻ như ban đầu, biến thành một bức tượng đá.

Không biết tại sao, lời nói của anh khiến tôi đột nhiên rùng mình, tôi không muốn nằm mơ thấy Cao Mẫn đâu, ngủ trên giường của cô ấy đã là đáng sợ lắm rồi.

Tôi bước ra khỏi khu rừng nhỏ, đang định quay về ký túc xá, vừa nhìn đã thấy có một cô gái đứng dưới khu ký túc xá dạo dác tìm kiếm. Trong tay cô ta đang cầm hai chai nước ngọt, trông giống như hồng trà, thật đúng là bó tay, không ngờ cô gái ngây ngô này lại làm thật. Tôi vội vàng nhìn xung quanh, tính xem làm thế nào để né tránh cô ta.

Không ngờ, mắt cô ta tinh anh quá, vừa nhìn đã phát hiện ra tôi ngay, lập tức chạy lao về phía tôi, còn hào hứng hét to: “Đại ca! Đại ca!”.

Ôi, chúa ơi! Tôi thực sự chỉ mong có lỗ nẻ ở dưới đất mà chui xuống.

Cô ta giống như chim bay đến trước mặt tôi, vụng về luống cuống suýt chút nữa thì đâm vào tôi. Cô ta dúi hai chai hồng trà vào tay tôi, lại còn lôi từ trong túi khoác to tướng ra một đồng đồ ăn vặt, rồi dúi tất cả cho tôi. Đến lúc này cô ta mới thở phào nhẹ nhõm, như thể đã hoàn thành được một nhiệm vụ vô cùng khó khăn, cười hi hi nói với tôi: “Đại ca, như vậy đã đủ thành ý rồi chứ?”.

Tôi dở khóc dở cười, nhét tất cả đồ đang ôm trong lòng trở lại vào túi của cô ta, cô ta nhất định không chịu, sau một hồi giằng co, cuối cùng tôi bị ép giữ lại một gói hướng dương. Ôi, thực sự không thể nào chịu đựng nổi cô ta.

5.

Nửa đêm. Tôi nằm trên giường trở đi trở mãi không ngủ được, quạt trần trên đầu kêu vù vù, không khí ngọt ngào oi bức, nhưng chân tay tôi vẫn lạnh ngắt, như thể đang nằm trên mặt đá, cái lạnh thấm vào lục phủ ngũ tạng. Tôi không chịu đựng thêm được nữa, đành phải ngồi dậy, lén mò đi tắt quạt trần.

Tiếng ồn bên tai lập tức yên tĩnh hẳn, những cô bạn cùng phòng đều đã ngủ say, phát ra hơi thở đều đều khe khẽ.

Khi tôi lần mò trở lại giường, đột nhiên không dám nằm lại nữa. Ánh trăng lạnh lẽo chiếu qua cửa sổ, mang theo bóng hình những chiếc lá đang đung đưa trong gió, in bóng xuống giường, tạo thành một hình thù quái dị.

Bóng hình những chiếc lá đó... Như thể có sự sống. Chúng sẽ biến thành hình người, có thể giết người, có thể cưỡng hiếp thi thể...

Xuyên qua hình thù kỳ dị đó, tôi như thể nhìn thấy Cao Mẫn không mảnh vải che thân đang nằm trên giường, đôi mắt chết không nhắm mắt đó cứ trừng trừng nhìn tôi, trong đó là màn đêm đen vô tận...

Tôi cảm thấy hơi thở của mình càng lúc càng dồn dập, đứng không vững nữa, cả người loạng choạng ngã vào chiếc bàn bên cạnh, làm đổ chiếc cốc.

Diệp Hàn bị tôi làm cho tỉnh giấc, trở người, hỏi: “Gì thế? Đã xảy ra chuyện gì vậy?”.

Tôi vội vàng nhặt chiếc cốc lên, ấp úng: “Không... không có gì!”.

Diệp Hàn dụi dụi mắt, lờ chiếc di động từ dưới gối ra xem giờ, ngáp rồi hỏi: “Đã gần 1 giờ rồi, sao cậu còn chưa ngủ đi?”.

Tôi sợ hãi nhìn vào giường, nhưng vẫn không có đủ dũng khí để nằm xuống, cảnh tượng Cao Mẫn chết ở trên giường giống như cảnh quay trong phim điện ảnh, cứ lặp đi lặp lại trong trí não tôi.

Diệp Hàn lại trở người, đá chần xuống dưới chân, lấy tay làm quạt phe phẩy trên mặt, làu bàu: “Sao lại nóng thế chứ? Cậu tắt quạt trần rồi à?”.

“Ừ, mình... thấy hơi lạnh.”

“Lạnh? Có nhầm không đấy, bây giờ là tháng mấy rồi mà còn thấy lạnh?”. Sau đó, cô nhìn tôi, khẽ hỏi: “Có phải là cậu đang sợ hãi không?”.

“Mình... à...”.

“Được rồi!”. Cô thấy tôi ấp a ấp úng mãi, bèn tiếp lời, nói với vẻ rất cảm thông: “Cậu hãy bật quạt lên đi, rồi lên ngủ với mình, hai đứa ngủ chặt một chút cũng được.”

Sau khi nằm xuống cạnh Diệp Hàn, tôi cảm thấy yên tâm hơn nhiều, nhưng cũng thấy không ổn, hôm nay có thể ngủ cùng giường với Diệp Hàn, nhưng sau này thì sao? Trời nắng nóng oi bức thế này, không thể nào ngày nào cũng lì mặt lên ngủ cùng cô ấy được chứ?

Diệp Hàn nhìn thấy tôi nằm xuống, bèn nói: “Thực ra, lúc Cao Mẫn vừa mới xảy ra chuyện, mình cũng sợ hãi lắm, tối không dám ngủ, cứ cảm thấy trong phòng âm u, như thể có người đang đứng ở đầu giường mình, không tài nào nhìn rõ mặt được, sờ cũng không sờ được, khó khăn lắm mới ngủ được, thì lại gặp ác mộng... Cậu không biết chứ, giấc mơ đó cũng thật là kỳ lạ, trong mơ, mình đứng ở giữa thảo nguyên mênh mông, bầu trời trong xanh, còn xanh hơn cả nước biển. Sau đó, một đàn trâu từ đằng xa lao đến, mình vô cùng sợ hãi, vội vàng tháo chạy. Mình cứ thế chạy mãi chạy mãi, đột nhiên trước mặt xuất hiện một cánh rừng. Mình bèn tìm một cây đại thụ rồi leo lên, cái cây đó hình như rất cao, cao đến tận mây, trèo mãi cũng không thể nào đến điểm tận cùng được... Mình trèo cao lắm, nhìn xuống dưới, đàn trâu đã chạy xa rồi, lúc này mình mới từ từ trèo xuống, bởi vì trèo cao quá, nên lúc xuống mất rất nhiều thời gian, làm cho quần áo bẩn nhem nhuốc hết cả... Rồi về sau...”.

Tôi cảm thấy cô ấy có vẻ nói dài dòng quá, thảo nào Quan Vũ Phi nói cô ấy nổi tiếng là bà lão nhiều chuyện, không biết cô ấy đang nói những gì, giấc mơ này thì có liên quan gì đến Cao Mẫn, hơn nữa cũng không có ý nghĩa cụ thể nào cả. Nhưng tôi thấy cô đang hào hứng kể chuyện, cũng không nỡ ngắt lời, đành phải nhẫn nại nghe cô kể xong hết. Đợi đến khi cô kể xong, tôi mới hỏi: “Trường học nói thế nào về việc của Cao Mẫn?”.

“Có thể là liên quan đến việc của mười năm trước, hai mươi năm trước thì phải.”

“Bảy tông tội?” Tôi nghĩ một lát lại hỏi: “Trong cuộc sống, Cao Mẫn là người như thế nào?”.

“Là người rất vui vẻ!”. Diệp Hàn nói luôn không suy nghĩ: “Có phải là cậu muốn hỏi cậu ấy thuộc về loại người nào trong “Bảy tông tội” hay không? Mình thấy có lẽ là dâm dục. Cô ấy không có khuyết điểm gì,

chỉ là không coi trọng tình cảm, trong một tháng có thể thay tới ba bạn trai, chẳng yêu thương ai thật lòng cả, mới chơi bởi mấy ngày đã chán rồi, điển hình của kiểu tự đùa với lửa để thiêu mình, hơn nữa còn rất hư vinh.”

Nói như vậy, Cao Mẫn thực sự phù hợp với tính cách “dâm dục” trong “Bảy tông tội”. “Vậy cậu có biết rõ chuyện xảy ra mười năm trước, hai mươi năm trước không?”

Diệp Hàn nói: “Mình cũng không rõ lắm, đều chỉ là nghe nói thôi, mười năm trước, mình vẫn còn là một đứa bé mà, hai mươi năm trước thì càng khỏi phải nói, mình vừa mới chào đời, nhưng nghe nói rất là đáng sợ.”

Cô áp sát vào người tôi, nói tiếp: “Ngay hôm đầu tiên mình vào trường đã nghe thấy mọi người nói rồi. Hôm đó vô cùng bận rộn, báo danh này, nộp học phí này, tìm ký túc xá này, nhận đồ dùng cá nhân này... Ôi, nói đến việc báo danh, mình lại thấy bức mình, cái ông thầy giáo đó thái độ rất tệ, hiệu quả làm việc lại rất thấp. Khi nộp học phí, thật không ngờ lại còn đòi tiền mặt, không được quẹt thẻ, mình lại phải chạy ra ngân hàng bên ngoài trường để rút tiền. Người đến ngân hàng đông kinh khủng, phải đợi đến hai tiếng đồng hồ mình mới rút được tiền, cứ lằng nhằng như thế đến tận buổi chiều... Sau đó, lại đi nhận đồ đạc cá nhân... Nghĩ đến mấy thứ đồ cá nhân đó, mình lại thấy bức mình, chần vừa nhỏ vừa mỏng, màu sắc thì vàng vọt quê mùa, nhìn ngứa cả mắt. Mình muốn đổi, nhưng ông thầy đó không chịu, suýt chút nữa mình đã cãi nhau với ông ta, cậu nói xem, có đáng bức mình không cơ chứ? Lúc đó mình nghĩ, sao cái trường này lại như thế chứ...”

Tôi biết khi người khác đang nói mà ngắt lời họ thì thật là mất lịch sự, nhưng cái cô Diệp Hàn này thực sự lải nhải quá đi, càng nói càng đi xa vấn đề, cuối cùng đã lan man nói đến tận những chuyện hồi cô ấy học cấp 3, chắc là đã quên hết những gì tôi hỏi, đúng là có thể sánh được với Đường Tăng do La Gia Anh đóng trong “Tây du đại thoại”[3]. Nếu tôi còn không lên tiếng ngăn lại, chỉ sợ cô ấy sẽ kể đến chuyện hồi đi học mẫu giáo. Thế nên, tôi đỏ bừng mặt, cuối cùng không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, ngắt lời cô: “Diệp Hàn... mình... mình hỏi chuyện xảy ra mười năm, hai mươi năm trước mà.”

[3] Một bộ phim điện ảnh hài biến tấu từ phim Tây Du Ký, do Châu Tinh Trì đóng vai Tôn Ngộ Không.

Cô thoáng ngẩn người, dường như mới phản ứng quay trở lại vấn đề này, nói: “Ồ, ý cậu là nói đến chuyện đó à? Khi tới đây, mình nghe các chị khóa trên kể chuyện, cậu biết không, chị khóa trên kể nghe sợ lắm... Trước đây mình cứ nghĩ, những chuyện như vậy chỉ có nhiều trên ti vi và tiểu thuyết thôi, đâu dám nghĩ huyết án liên hoàn biến thái lại có thể xảy ra ngay bên cạnh mình?... Cho đến khi Cao Mẫn xảy ra chuyện, mình sợ hãi đến ngẩn cả người, thậm chí mình đã nghĩ đến việc chuyển trường. Nhưng nghĩ đến bố mẹ, họ cũng thật là khó khăn, chuyển trường đâu có dễ dàng gì, bây giờ mình đã lớn rồi, không nên làm cho bố mẹ phải lo lắng ỉn ỉn mới phải. Cho nên, mình đành phải cố liều mình chịu đựng, thực ra, ngày nào mình cũng sống trong nỗi sợ hãi thấp thỏm lo âu, một ngày dài như một năm, chỉ sợ trong trường đột nhiên lại xảy ra chuyện gì, càng sợ hung thủ sẽ tìm mình... Cậu có biết không, giờ đây lúc nào mình cũng luôn nhắc nhở bản thân chú ý đến từng cử chỉ lời ăn tiếng nói của mình, chớ có phạm phải “Bảy tông tội”...”

Tôi thở dài bất lực trong những lời kể vô nghĩa của cô. Không có gì buồn bức hơn việc phải nói chuyện với một người lải nhải lẩm nhảm như thế này, nói đi nói lại, nói mãi cũng không nói đúng vấn đề then chốt. Thật không thể nào tưởng tượng nổi, một cô gái mới chỉ có 20 tuổi mà lại lải nhải hơn cả một bà lão.

Thôi, bỏ đi, xem ra không thể hỏi được điều gì từ Diệp Hàn. Thế là, tôi giả vờ ngáp ngắn ngáp dài, quay người, đối diện với bức tường.

Sau khi Diệp Hàn lải nhải xong, đột nhiên dựa sát vào người tôi, dồn tôi dính sát vào tường, nói vẻ thần bí: “Cố Tiểu Yên, cậu nghe xem...”

Tôi bị giọng nói thì thầm của cô làm cho toàn thân run rẩy: “Nghe gì cơ?”

Diệp Hàn rung mình một cái, giơ ngón tay trở lên miệng: “Suýt!”

Tôi bất giác nín thở, đồng tai lên lắng nghe - đúng vậy, giữa bầu không khí yên ắng tĩnh mịch thấp thoáng truyền tới tiếng khóc thút thít, lúc ẩn lúc hiện.

Tôi còn chưa kịp nghe ra tiếng khóc đó truyền từ đâu tới, là tiếng khóc của nam giới hay nữ giới, Diệp Hàn đã kéo chăn lên trùm kín đầu.

Khi tôi lắng nghe lần nữa, không ngờ tiếng khóc đó đã biến mất.

Là ảo giác sao? Không thể nào, vừa rồi Diệp Hàn cũng nghe thấy mà.

Nhưng nếu như không phải là ảo giác, giữa đêm hôm khuya khoắt này... Ai đang khóc chứ?

6.

Hồi lâu sau, Diệp Hàn thò đầu ra khỏi chăn, thở dốc, sau đó thì thào bên tai tôi: “Cậu có nghe thấy không, Cổ Tiểu Yên, vừa rồi đó chính là tiếng của trẻ con khóc, mình thường xuyên nghe thấy.”

Nói rồi, cô ôm chặt lấy cánh tay tôi.

Tôi lấy làm lạ: “Ồ? Sao lại có tiếng trẻ con khóc?”.

Cô nói: “Ừ, cậu mới đến nên không biết đấy thôi, trường chúng ta có rất nhiều chuyện quái dị, ví dụ như ở trong nhà chứa nước, cứ đến 12 giờ đêm là vòi nước lại tự động mở ra; nhà tắm nữ thường xuyên có người tắm lúc nửa đêm; cầu thang tầng 3 của tòa giảng đường số 3, cứ qua 12 giờ đêm là lại có thêm một bậc cầu thang, còn có cả tiếng khóc ai oán của đứa bé trong đầm hoa sen nữa kia... Chúng ta vừa mới nghe thấy tiếng trẻ con khóc, chính là phát ra từ đầm hoa sen đấy. Bây giờ thì cậu đã biết tại sao mình lại muốn chuyển trường rồi chứ? Bọn họ đều nói Cao Mẫn... bị ma quỷ giết chết, còn nữa, những chuyện xảy ra mười năm, hai mươi năm trước đều là do ma quỷ lộng hành, cậu không biết đấy...”.

Thấy cô ấy lại chuẩn bị lái nhải, tôi vội tiếp lời cô: “Ma quỷ lộng hành?”.

Cô thì thào còn khẽ hơn nữa: “Đúng vậy, đặc biệt là tiếng khóc ai oán của đứa bé trong đầm hoa sen, là sự việc đáng sợ nhất trong tất cả mọi sự việc kỳ quái lạ thường. Lúc đầu khi xây dựng trường, đã đào được một bộ hài cốt của trẻ em trong khi đào đầm sen, bộ hài cốt đó được chôn ở dưới gốc cây hòe đại thụ. Trong tay hài cốt đó còn đang cầm một con búp bê cầu nắng[4]. Thật là quái dị. Cả cây hòe đó nữa, chẳng ai biết tuổi thọ của nó là bao nhiêu, chỉ biết rằng, từ khi xây dựng trường, nó đã được trồng ở đó rồi, mọi người nói nó là một cái cây đã thành tinh. Trước đây, còn có người thường đến đầm hoa sen học bài, trò chuyện tâm tình, nhưng về sau, có một số người nhìn thấy một đứa bé tay cầm búp bê cầu nắng chạy tung tăng xung quanh cây hòe. Ngay chính trong mùa hè năm ngoái, một cô gái trong khoa Mỹ thuật đột nhiên treo cổ tự tử chết ở cây hòe đó. Cô ấy không chỉ treo cổ, còn cứa rách hai cổ tay, máu chảy đầm đìa... Chắc chắc, điều khiến mọi người cảm thấy hoảng sợ hơn nữa chính là, trên cổ cô ấy còn treo một con búp bê cầu nắng be bét máu... Sau đó, không còn ai dám đến gần đầm hoa sen nữa”.

[4] Teru teru bouzu là một chú búp bê truyền thống của Nhật Bản được làm bằng tay bằng cách sử dụng giấy hoặc vải trắng mà nông dân Nhật Bản treo bên ngoài cửa sổ của mình bằng một sợi dây. Đây được xem là bùa hộ mệnh có sức mạnh kỳ diệu để mang lại thời tiết tốt và để ngăn chặn một ngày mưa. Teru là một động từ Nhật Bản mô tả ánh nắng mặt trời, bouzu là một tu sĩ Phật giáo hoặc theo tiếng lóng nghĩa là “hói đầu”. Teru teru trở nên phổ biến trong thời kỳ Edo (thế kỉ XVII- XIX) ở các cư dân đô thị, trẻ em Nhật Bản sẽ làm những con teru teru bouzu trước hiên nhà để mong muốn thời tiết tốt hơn vào ngày mai.

Tôi nghe xong, toàn thân lạnh ngắt. Con người tôi có một đặc tính không hay chút nào, chính là người khác nói gì với tôi, trong não tôi lập tức tưởng tượng, lần này cũng vậy, một đứa bé cưỡi trường hổ móng tay cầm con búp bê cầu nắng và cả cô gái thắt cổ tự tử trên cây hòe đều như hiện ra trước mắt tôi.

Tôi thậm chí còn có thể dựa vào bức tranh đó, tiếp tục tưởng tượng ra cả quá trình cô gái thắt cổ đó cắt đứt mạch máu hai cổ tay của mình, tượng tưởng chân thực đến nỗi khiến toàn thân nổi da gà. Tôi không kìm lòng được, hỏi Diệp Hàn: “Cô gái đó tại sao đã treo cổ rồi lại còn phải cắt mạch máu nữa làm gì?”. Theo tôi thấy, đây là hành động thừa thãi không cần thiết, còn có chút khó hiểu.

Diệp Hàn nói: “Ai biết được chứ, cho nên mới nói là ma quỷ lộng hành mà”.

Nói nhiều như vậy, trông Diệp Hàn cũng có vẻ thấm mệt, cô ôm chặt lấy cánh tay tôi, lâu lâu: “Không nói nữa, nếu nói tiếp, mình không dám ngủ mất”. Nhưng chỉ một lát sau, cô đã phát ra tiếng thở đều đều khe khẽ, vậy là cô đã ngủ yên giấc. Đúng là một cô gái vô lo vô nghĩ.

4. Chương 02 - Phần 1

Chương 2: Đốm lửa ma giữa đêm khuya

7.

Khi tôi còn đang trong trạng thái nửa mơ nửa tỉnh thì bị tiếng ồn ào huyền não làm cho tỉnh giấc. Tôi mở mắt ra, trời đã sáng tỏ, ngoài hành lang vang lên những tiếng bước chân chạy dồn dập và tiếng nói chuyện, hình như đã xảy ra chuyện gì khác thường.

Tôi khẽ lay Diệp Hàn đang nằm bên cạnh: “Cậu dậy đi, Diệp Hàn, bên ngoài đã xảy ra chuyện gì thì phải?”.

Diệp Hàn bất mãn chép chép miệng, dụi mắt, nói: “Mình không biết, mới sáng sớm, để mình ngủ thêm chút nữa đi, buồn ngủ chết đi được”.

Đúng lúc đó, thình một tiếng, Lãnh Mộng Phàm đẩy cửa chạy lao vào như một cơn gió, trên miệng cô hãy còn dính bọt kem đánh răng, trông bộ dạng, chắc là đang đánh răng dở. Cô hét lên đầy vẻ khoa trương: “Các cậu mau dậy đi, nghe nói bên hồ hoa sen lại có người chết rồi, mau đi xem xem thế nào!”. Nói rồi, cô cầm khăn mặt lau miệng, rồi lại chạy ra khỏi cửa giống như cơn gió vậy.

Đầm hoa sen lại có người chết? Tôi ngồi bật dậy ngay lập tức. Quan Vũ Phi và Diệp Hàn vừa nghe nói có người chết, cũng tỉnh luôn, mặc đồ ngủ, đi dép lê, đầu tóc rũ rượi cứ thế chạy ra ngoài, tôi cũng chạy theo.

Khi chúng tôi đến đầm hoa sen, ở đó đã đã chật kín người vây quanh, ai nấy đều thì thầm to nhỏ với nhau. Từ xa tôi đã nhìn thấy một cô gái mặc bộ váy hai dây màu xanh lá cây đang treo cổ trên cây hòe đại thụ đó. Tôi chỉ cảm thấy lồng ngực như nghẹt thở, bởi vì cảnh tượng này giống y hệt như cô gái học khoa Mỹ thuật thất cổ tự tử mà Diệp Hàn kể cho tôi đêm qua, cô ấy không chỉ treo cổ, còn cứa rách cổ tay, máu chảy đầm đìa... Chắc chắn, điều khiến mọi người cảm thấy hoảng sợ hơn nữa chính là, trên cổ cô ấy còn treo một con búp bê cầu nắng be bét máu...

Cô gái này cũng treo trên cây, hai cổ tay cô cũng bị cứa, bàn tay cô ấy đầm đìa máu, trên cổ cô ấy cũng treo một con búp bê cầu nắng dính đầy máu...

Nhất thời, như thể không khí xung quanh cũng tràn ngập mùi máu tanh nồng.

Đúng lúc đó, Lãnh Mộng Phàm đang đứng cạnh chợt ọe một tiếng, cong người nôn thốc nôn tháo. Diệp Hàn vội đỡ cô, tôi và Quan Vũ Phi cũng vội đi lên trước đỡ cô. Thực ra, mọi người cũng chẳng khá hơn là bao, mặt Diệp Hàn và Quan Vũ Phi đều trắng bệch như tờ giấy.

Sau khi trở về phòng ký túc xá, Diệp Hàn vội rót cho Lãnh Mộng Phàm một cốc nước, miệng ca thán: “Nhìn bộ dạng cậu kia, lúc mới gào thét đòi đi xem thì hưng phấn là thế, giờ đã nôn ra hết cả mặt xanh mặt vàng rồi.”

Lãnh Mộng Phàm súc miệng, nói về oan ức: “Người ta lần đầu tiên nhìn thấy người chết mà, đúng là khác hẳn người sống”.

Tôi nghĩ một lát, hỏi: “Hôm Cao Mẫn xảy ra chuyện, cậu không xem sao?”.

Quan Vũ Phi tiếp lời: “Hôm Cao Mẫn xảy ra chuyện, bọn mình về nhà hết”. Sau đó cô lại hỏi: “Các cậu có muốn đi ăn sáng không?”.

Diệp Hàn nói không ăn, ăn không nổi, Lãnh Mộng Phàm cũng nói ăn không nổi, dạ dày đang còn cào co bóp, cô muốn ngủ thêm một lúc nữa.

8.

Nghe các bạn học nói, cô gái thất cổ chết ở đầm hoa sen tên Lưu Tiểu Huệ, 21 tuổi, thật không ngờ cũng là một sinh viên của khoa Mỹ thuật. Tính cách cô hướng ngoại, hiếu động, mặc dù có hơi tham lam một chút, nhưng cũng không kết mối thù với ai cả, do đó, bài trừ khả năng bị người khác giết hại. Thế nhưng,

điều đáng kỳ lạ là, khả năng Lưu Tiểu Huệ tự sát cũng bị bài trừ, bởi vì điều kiện gia đình của cô khá tốt, thành tích học tập loại khá, hơn nữa chưa có bạn trai...

Một cô gái vốn không phải lo lắng về kinh tế gia đình, lại không có phiền não về chuyện tình cảm hay việc học hành, tại sao lại phải thất cổ tự tử ở đầm hoa sen chứ?

Khả năng duy nhất chính là, bị hồn ma bóng quỷ sát hại.

Cái chết của Lưu Tiểu Huệ giống như một quả bom hẹn giờ ném thẳng vào trường Đại học Giang Xuyên, nổ đoàng một tiếng vang dội. Gần như tất cả mọi người đều nói tiếng kêu ai oán của đứa bé trong đầm hoa sen đang tác oai tác quái, khiến ai nấy đều lo lắng hoảng sợ.

Tôi cũng thấy rất nghi hoặc, cách chết giống như kiểu Lưu Tiểu Huệ, tôi đã từng thấy trên ti vi, rất có thể có người đã mượn gió bẻ măng, dựa vào truyền thuyết để giết người. Nhưng Lưu Tiểu Huệ không hề có mối thù với ai có thể giết hại cô được chứ? Lẽ nào cô ấy đúng là do ma quỷ sát hại? Cho dù như vậy, vậy cái chết của Cao Mẫn thì sao? Có liên quan gì tới sự việc này không?

Tôi húp một ngụm cháo, hỏi Quan Vũ Phi đang ngồi đối diện: “Cậu có tin Lưu Tiểu Huệ bị ma quỷ giết chết không?”.

Quan Vũ Phi hình như đang lơ đãng, ngẩn người nhìn chăm chăm vào bát cháo trước mặt, cứ ngồi im như thế: “Mình không biết!”.

Tôi chú ý thấy thứ thần sắc lo lắng thất thần này của cô bắt đầu từ sau khi nghe xong cuộc điện thoại ở trong rừng lúc chiều hôm qua. Lúc này, trong mắt cô tràn ngập tâm trạng vô cùng phức tạp, có mâu thuẫn, có đau khổ, như thể tuyệt vọng. Tôi hỏi cô đây về quan tâm: “Cậu sao vậy, Quan Vũ Phi? Có phải là cậu gặp vấn đề gì khó khăn không?”.

Cô chau mày, lắc đầu, luồn ngón tay vào trong tóc, rút mạnh, như thể buồn bực đến đỉnh điểm, đột nhiên cô hỏi tôi một câu: “Cậu có bạn trai chưa?”.

Tôi thoáng ngẩn người: “Ồ, có, sao cơ?”.

Tâm trạng cô càng phức tạp hơn, ánh mắt cũng mơ màng bất định, mấy lần định nói gì đó nhưng lại thôi, hình như đang cân nhắc nên nói gì với tôi, lại có vẻ như không biết nên bắt đầu từ đâu. Một lúc sau, cô đứng dậy, nói: “Mình không ăn nữa, mình về ký túc xá trước đây”.

Tôi lấy làm lạ nhìn cô: “Nhưng cậu đã ăn được chút nào đâu, có thể nói ình biết...”.

Cô ngắt lời tôi: “À, mình giảm cân”. Nói xong, cô bước nhanh đến bên thùng rác, đổ hết bát cháo vào đó.

Ngay chính lúc cô quay người chuẩn bị rời khỏi nhà ăn, tôi chợt nhìn thấy một tia sợ hãi trong mắt cô. Tôi cảm thấy rất kỳ lạ, cô ấy đang sợ hãi điều gì?

Tôi nghĩ lại vừa nãy cô hỏi tôi đã có bạn trai chưa, rồi lại liên tưởng đến việc hôm qua cô nhận được cuộc điện thoại lúc ở trong rừng, liệu có phải cô cãi nhau với bạn trai Tô Thần Dương không? Nhưng nghĩ kỹ lại, hình như không phải như vậy, hôm qua trước khi nghe điện thoại, khi cô kể với tôi về Tô Thần Dương, mặt cô tràn ngập hạnh phúc, hơn nữa, khi cô nhìn thấy số điện thoại gọi đến, mặt biến sắc, rõ ràng cuộc điện thoại đó không phải do Tô Thần Dương gọi, vậy cũng có nghĩa là, tâm trạng bất an của cô không có liên quan gì đến Tô Thần Dương. Nhưng nghĩ lại cũng thấy vẫn không đúng, nếu đã không liên quan gì đến Tô Thần Dương, sao cô lại phải vô duyên vô cớ hỏi tôi đã có bạn trai hay chưa?

Hay là... cuộc điện thoại là do bố mẹ cô gọi đến? Họ phản đối con gái yêu sớm, muốn ngăn cản cô và Tô Thần Dương? Ngày nay các bậc phụ huynh thường như vậy, lo lắng con cái mình yêu sớm sẽ ảnh hưởng tới việc học. Nhưng cho dù có như vậy đi chăng nữa, trong mắt Quan Vũ Phi cũng không nên có nỗi sợ hãi mới phải.

Vậy thì cô ấy đang sợ hãi điều gì?

Trong lúc tôi đang trầm ngâm suy nghĩ, một cô gái đi đến ngồi xuống đối diện tôi. Tôi vừa nhìn đã nhận ra, lại là cô gái mê muội Liên Thành, tôi vội vàng thu dọn hộp cơm, định kiểm soát đi trước. Nhưng ngay giây

sau, tôi đã từ bỏ suy nghĩ đó, bởi vì trông cô ấy rất lạ, không nói liên thoảng như trước đây, mà lại có bộ dạng thất thần như người mất hồn, tay chống cằm, mặt buồn rười rượi.

Tôi nhìn cô vẻ hiếu kỳ, trước đây, tôi chưa từng tỉ mỉ nhìn cô. Cảm giác cô đem lại cho tôi chỉ có một chữ: nhỏ. Mắt nhỏ, mũi nhỏ, miệng nhỏ, khuôn mặt cũng nhỏ, giống như một đứa bé chưa lớn vậy.

Nhìn cô mặt mày ủ dột, tôi chợt cảm thấy thương xót, cười hỏi: “Ai ức hiếp cậu vậy, cô tiểu nha đầu?”.

Nào ngờ, con người mất cô chuyển động, rồi chảy nước mắt, làm tôi giật nảy mình: “Sao thế? Sao lại khóc?”.

Cô lấy mu bàn tay lau nước mắt, bấu bấu môi, nghẹn ngào nói: “Tiểu Huệ... cô ấy không tự sát đâu...”.

Tôi lập tức hiểu ngay, thì ra cô ấy đang đau buồn vì cô gái treo cổ ở bên đầm sen. Qua cách xưng cô của cô với cô gái đó, xem ra họ có vẻ rất thân thiết. Thế nên, tôi hỏi: “Cậu quen cô ấy à?”.

Cô nói: “Ừ, bọn mình ở cùng phòng, cô ấy là người bạn tốt nhất của mình. Trước đây, ai bắt nạt mình, cô ấy đều đứng ra giúp đỡ mình, giống như cậu vậy... Cô ấy ngoài nhược điểm thích khờ vặt, ham lợi nhỏ ra, thực ra là một người rất tốt... Cô ấy không tự sát đâu!”. Liên Thành càng nói càng đau lòng, nước mắt nhỏ từng giọt to tròn.

Tôi tự cảm thấy đỏ mặt hổ thẹn, hôm qua lúc giúp cô ấy, thực ra tôi cũng bị “chị cả” dọa cho sợ chết khiếp, đôi chân mềm nhũn. Tôi ngại ngùng liếm liếm môi, hỏi cô: “Cậu cũng học khoa Mỹ thuật à?”.

Cô gật đầu, nói đúng vậy, sau đó lại ngược mắt lên nhìn tôi: “Đại ca có nhớ em tên là gì không?”.

Tôi vội nói: “Đương nhiên nhớ rồi, Liên Thành, không phải vậy sao? Trong “Liêu trai” cũng có một người tên Liên Thành đấy, mình không biết cậu học khoa Mỹ thuật, bởi vì cậu chưa nói ỉnh. Vừa rồi cậu nói Tiểu Huệ không tự sát, nhưng nếu như không phải tự sát, sao lại treo trên cây hòe ở bên đầm sen chứ?”.

Tôi vừa dứt lời, Liên Thành liền trợn trừng đôi mắt nhỏ bé của cô, như thể lời nói của tôi đã làm kích động cô vậy. Bàn tay đặt trên bàn cũng nắm chặt lại, nhưng nhanh chóng thả lỏng, nói vẻ hơi gượng gạo: “Mình không biết, dù sao Tiểu Huệ không bao giờ tự sát!”.

Tôi biết là cô đang tức giận, cô không thể nào chấp nhận được sự thực là bạn cô tự sát, cũng chính trong khoảnh khắc này, tôi chợt cảm thấy cô gái đang ngồi trước mặt tôi đây thực ra cũng có điểm kiên cường. Tôi tiếp tục hỏi cô: “Cậu là bạn thân nhất của Lưu Tiểu Huệ, vậy cậu có biết tối hôm qua cô ấy có điều gì khác thường không? Hoặc là mấy ngày gần đây, cô ấy có điều gì khác trước đây không?”.

Liên Thành khẽ nhú mày, rõ ràng có vẻ bất mãn với những câu hỏi của tôi, nhìn tôi với vẻ thất vọng và ai oán: “Đại ca, em thực sự coi đại ca là đại ca của em, em mới nói cho đại ca biết Tiểu Huệ không phải tự sát, đại ca không tin em sao?”. Vừa nói xong, cô lại như nghĩ ra điều gì, mắt chợt lóe sáng: “A, cậu hỏi thế, mình đã nhớ ra rồi, mấy hôm nay cô ấy đúng là hơi khác thường, đi dạo phổ nhiều hơn hẳn trước đây, hơn nữa mua rất nhiều quần áo!”.

Tôi khẽ “ồ” một tiếng, cứ tưởng trước khi chết Lưu Tiểu Huệ có hành động gì bất thường, nghe ngóng hồi lâu lại chỉ là đi mua sắm nhiều hơn trước đây, việc này thực ra cũng có gì quan trọng chứ.

Liên Thành nói tiếp: “Nhưng, mua đồ thì cứ mua, bộ dạng cô ấy hình như lại rất sợ hãi!”.

Tôi cảm thấy hiếu kỳ: “Gì cơ? Bộ dạng rất sợ hãi?”. Theo lý mà nói, đi mua sắm lẽ ra phải có tâm trạng vui vẻ thoải mái chứ, sao lại có thể sợ hãi được? Đây là lần đầu tiên nghe nói như vậy đây.

Liên Thành nhìn tôi, nói vẻ nghi hoặc: “Mình cũng không biết. Có lúc cô vui mừng hơn hờ, cứ như là trúng xổ số, nhưng có lúc lại ngồi ngẩn ngơ một mình, như là đang lo lắng điều gì. Cậu biết không, con người mình đại khái qua loa, không tỉ mỉ, nên cũng chẳng nghĩ gì, bây giờ nghĩ lại, đúng là khá kỳ lạ!”. Nói xong, cô thở dài, “Nếu như lúc đó mình để ý, có lẽ mình đã hỏi được ra đã xảy ra việc gì với cô ấy”. Giọng nói của cô tràn ngập sự hối hận.

Tôi nói về bản khoản: “Những hành vi khác thường này của cô ấy bắt đầu diễn ra từ khi nào vậy?”. Liên Thành nghĩ một lát, nói: “Cũng mới chỉ vài ngày nay thôi. Sao hả đại ca, đại ca cho rằng cái chết của Tiểu Huệ liên quan đến điều này sao?”.

Tôi chán nản lắc đầu: “Mình cũng không biết!”.

Sau đó, trên mặt Liên Thành chợt lộ ra sự sợ hãi, cô hạ giọng thấp xuống: “Đại ca, mọi người đều nói Tiểu Huệ bị oan hồn đứu bé ở đầm sen sát hại. Đại ca... có tin không?”.

Tôi rùng mình một cái, mặc dù cái chết của Lưu Tiểu Huệ rất kỳ dị, khó mà tưởng tượng nổi, chính tôi cũng không biết rốt cuộc là do ma quỷ tác oai tác quái hay không, nhưng tôi vẫn dùng câu nói của La Thiên thường nói để an ủi Liên Thành: “Không đâu, trên thế giới này vốn không có ma quỷ!”.

9.

Từ nhà ăn bước ra, bầu trời âm u một cách đáng sợ, từng đám mây đen thật lớn đang vùn vụt trên bầu trời. Tôi nhớ lúc này bầu trời vẫn còn trong xanh lắm, thời tiết thay đổi nhanh thật, sáng sớm ngày tháng 5, thật không ngờ vẫn còn toát ra hơi lạnh, một cơn gió thổi tới, khiến ai nấy không kìm nổi, đều rùng mình.

Tôi vô duyên vô cớ lại nghĩ đến Lưu Tiểu Huệ, đột nhiên cảm thấy bị thương, có lẽ mới hôm qua đây, cô ấy vẫn còn đang vui vẻ tận hưởng cuộc sống của cô ấy, nhưng trong chớp mắt lại biến thành cô hồn dã quỷ. Sinh mệnh con người thật sự quá yếu ớt, quá vô thường.

Sau khi chia tay Liên Thành, tôi đi đến đầm hoa sen, ở hiện trường giờ đã bị đường dây cảnh giới vây quanh, cảnh sát ở bên trong đang bận rộn làm việc, bên ngoài vẫn chặt kín sinh viên hiếu kỳ, đang bàn luận xôn xao. Tôi cũng chen vào, nhìn xung quanh, tìm kiếm bóng dáng La Thiên, nhưng nhìn khắp lượt mà không thấy anh đâu, chỉ nhìn thấy đồng nghiệp của anh, thế nên tôi lại lùi ra ngoài. Kỳ lạ quá, đồng nghiệp của anh đều đến, sao anh lại không đến nhỉ?

Tôi cầm di động định gọi cho anh, nhưng ấn số xong lại không biết nên nói gì với anh, anh còn chưa biết tôi đến trường Đại học Giang Xuyên mà, nếu anh hỏi, tôi cũng không biết nên trả lời anh thế nào. Nghĩ một lát, tôi dứt di động vào trong túi quần, bước nhanh ra khỏi đầm hoa sen, thứ mùi vị này khó chịu quá, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc.

Buổi chiều lúc chuẩn bị vào học, các bạn sinh viên vẫn háng say bàn tán về cái chết của Lưu Tiểu Huệ. Lũ sinh viên đúng là giỏi xuyên tạc, mới chỉ một buổi sáng mà đã xuyên tạc ra được mười mấy lý do về cái chết của Lưu Tiểu Huệ. Có người nói, Lưu Tiểu Huệ thực ra là con riêng, cô không chịu nổi sự thực này, nên chạy đến đầm hoa sen tự sát; cũng có người nói, Lưu Tiểu Huệ luôn yêu thầm thầy giáo nào đó, khi biết được thầy giáo đó chỉ coi cô như em gái nhỏ, cô đau lòng quá nên đã tự sát; còn có người nói Lưu Tiểu Huệ có mối ân oán cá nhân với cô gái năm ngoái treo cổ chết ở đầm hoa sen, bây giờ hồn ma của cô gái ấy quay trở lại báo thù...

Tôi chẳng có hứng thú tham gia vào đề tài của bọn họ, người thì đã chết rồi, nói thế nào chẳng được, dù sao cũng chỉ là xuyên tạc bừa mà thôi.

Lúc đó, Diệp Hàn ngồi cùng bàn huých nhẹ vào tôi: “Cậu sao thế? Như là có tâm trạng nặng nề vậy”.

Tôi uể oải nhìn sang cô, cô đang cầm một chiếc gương nhỏ ngắm nghía khuôn mặt. Tôi thấy hơi buồn ngủ, ngáp một cái, nói: “Không sao. Đây, cậu đã soi gương nửa tiếng đồng hồ rồi đấy, có phải là lát nữa đi hẹn hò không?”.

Diệp Hàn nhìn vào gương mỉm cười ngọt ngào, nói: “Cậu không biết sao, lát nữa có thầy giáo mới, nghe nói thầy đẹp trai lắm, cho nên, dù thế nào cũng phải để lại ấn tượng sâu sắc với người ta chứ”.

Tôi trêu: “Cậu muốn dùng sắc đẹp để dụ dỗ thầy giáo mới đấy à?”.

Lãnh Mộng Phàm ngồi bàn trên quay đầu lại, cười hi ha, nói: “Cô ấy à, lần nào có thầy giáo mới nào đến cũng như vậy, chỉ nghĩ xem làm thế nào để dụ dỗ người ta, nhưng chưa lần nào thành công. Lần trước, có thầy giáo môn thể dục dạy lớp mình một tháng, trước khi thầy đi, Diệp Hàn đã khóc sướt sùi, tặng thầy một chiếc bút Parker, kết quả cậu đoán xem, thầy giáo đó thần mặt không nhớ được Diệp Hàn là cô sinh viên nào...”.

Diệp Hàn đỏ bừng mặt, cầm sách lên đập vào đầu Lãnh Mộng Phàm một cái, hét lên giận dữ: “Đáng ghét! Đã nói là không được nhắc đến chuyện đó nữa rồi mà, con nha đầu đáng ghét này, chỉ thích xát muối vào vết thương của người ta...” Nói rồi, cô lại đứng lên, cù nách Lãnh Mộng Phàm, hai người cười lăn lộn ầm ĩ.

Quan Vũ Phi đứng bên cạnh đột nhiên khẽ gầm lên: “Đừng đùa cợt nữa! Thật khó chịu!”.

Diệp Hàn và Lãnh Mộng Phàm lập tức dừng lại, nhìn Quan Vũ Phi với vẻ khó hiểu, Diệp Hàn nói: “Sao thế chứ, uống nhầm thuốc à?”.

Lãnh Mộng Phàm cũng nói: “Đúng vậy, mấy hôm nay cậu sao vậy? Không sao chứ?”.

Quan Vũ Phi ảo não lắc đầu, nói một câu: “Mình xin lỗi!” rồi nằm bò ra bàn, không nói thêm gì nữa.

Diệp Hàn và Lãnh Mộng Phàm cùng nhìn nhau, bất lực so so vai, không ai biết Quan Vũ Phi bị làm sao.

Tiếng chuông vào học lanh lảnh vang lên, một lúc sau, một người đàn ông trẻ tuổi cao to tuấn tú sải từng bước lớn bước vào phòng học. Khi tôi nhìn thấy người đó, bỗng chốc kinh ngạc há to miệng, suýt chút nữa đã ngã từ trên ghế xuống.

Diệp Hàn lộ ra khuôn mặt si mê đầy ngưỡng mộ, khẽ hét lên: “Woa! Còn đẹp trai hơn cả trong tưởng tượng của mình đấy!”.

Tôi vẫn chưa định thần lại được, cứ nhìn người đàn ông đó không chớp mắt. Đôi mắt tinh tường như chim ưng của anh lướt qua khắp phòng học một lượt. Khi ánh mắt anh chạm đến khuôn mặt tôi, thật không ngờ như nhìn một người xa lạ, không hề dừng lại thêm khoảnh khắc nào. Anh khẽ mỉm cười: “Chào các bạn, tôi là thầy giáo dạy các bạn môn Luật, tôi tên La Thiên...”.

Những lời nói về sau của anh tôi đều không nghe thấy gì nữa cả, đầu óc âm vang dữ dội, nhủ thầm, tên La Thiên đáng ghét này, sao tự nhiên lại chạy đến đây làm giáo viên cơ chứ?

5. Chương 02 - Phần 2

10.

Khó khăn lắm mới gắng gượng đến hết giờ học, tôi vội vàng gọi điện thoại cho La Thiên. Anh hẹn tôi đến một quán ăn nhỏ gần trường. Sau khi gặp mặt, tôi giận dữ không thèm đoái hoài gì đến anh, nào ngờ anh cũng không nói chuyện với tôi, gọi một suất cơm rang trứng, cứ cầm cúi đầu ăn, cũng không hỏi tôi muốn ăn gì.

Tôi thấy hơi bức, chưa thấy người bạn trai nào như anh, không biết quan tâm đến người yêu chút nào cả.

Thấy anh sắp ăn xong, tôi cuối cùng cũng không kiềm chế nổi, bèn gõ gõ bàn, phá vỡ sự im lặng: “Này! Anh vẫn còn nợ em một lời giải thích đấy!”.

La Thiên chẳng buồn nhìn tôi, bê bát canh để trên bàn lên húp xì xụp, cứ như bị nhện dúi mấy ngày liền vậy. Có đôi khi tôi còn nghi ngờ cấp trên của anh ấy có phải là đã ngược đãi anh hay không, không cho anh ấy ăn cơm. “Giải thích gì chứ, đây là nhiệm vụ của anh!” Anh nói.

Tôi “hừ” một tiếng: “Nói nghe hay ho là nhiệm vụ, thực ra anh đang ức hiếp em!”.

Anh chau mày, và cơm trong bát vào miệng, nói ngồm ngoàm: “Làm gì có?”.

Tôi hậm hực lườm anh một cái: “Còn nói không sao. Rõ ràng anh có thể đóng giả thành sinh viên, sao lại cứ đóng thành giáo viên? Còn dạy lớp em nữa chứ, rõ ràng là ức hiếp em!”.

Anh bật cười thành tiếng: “Anh đã 28 tuổi rồi, đóng thành sinh viên cũng không ai tin, hơn nữa, đây chẳng phải anh muốn bảo vệ em sao? Anh vừa nghe Lôi Hiểu nói em chạy đến trường Đại học Giang Xuyên, em không biết anh đã lo lắng nhường nào đâu, em cứ luôn như vậy, chẳng biết nghe lời gì cả”.

Nghe anh nói vậy, nỗi giận hờn của tôi lập tức tan biến, trong lòng cảm thấy ảm áp lạ thường.

Tôi cũng gọi một suất cơm rang trứng, vừa ăn vừa hỏi: “Nhiệm vụ của anh đến trường là làm gì vậy? Có phải là vì cái chết của Cao Mẫn và Lưu Tiểu Huệ không?”.

Anh gạt chiếc đĩa đã ăn hết nhẵn sang một bên, châm một điếu thuốc, nói: “Phải rồi, anh đoán em đã nghe nói đến những vụ huyết án liên hoàn liên quan đến “Bảy tông tội” cách đây mười năm, hai mươi năm rồi chứ. Mặc dù hiện giờ chúng ta chưa thể xác định chắc chắn cái chết của Cao Mẫn và Lưu Tiểu Huệ có liên quan gì tới những vụ án cách đây mười năm, hai mươi năm hay không, nhưng bọn anh nghi ngờ hung thủ lẫn trốn trong chính ngôi trường đại học Giang Xuyên này, hơn nữa hẳn rất có khả năng sẽ tiếp tục gây án, cho nên, Sở công an thành phố đành phải điều anh thâm nhập vào trường để bí mật điều tra”.

“Vậy ý của anh là, Lưu Tiểu Huệ không phải là tự sát sao?”

“Anh cũng không biết, nhìn bề ngoài, chúng ta tạm thời còn chưa tìm được điểm nghi vấn bị người khác giết hại, nhưng bọn anh đã điều tra hoàn cảnh gia đình và tình hình học tập tại trường của Lưu Tiểu Huệ, phát hiện ra cô ấy vốn không hề có khả năng tự sát”.

“Đúng rồi ạ, việc này em cũng đã hỏi ra được, hoàn cảnh gia đình của cô ấy rất đơn giản, còn chưa có cả bạn trai. Nhưng sáng nay em đã nói chuyện với cô bạn ở cùng phòng với cô ấy, mấy hôm nay cô ấy có hơi khác thường”.

“Khác thường?” La Thiên hỏi.

“Vâng.” Tôi gật đầu, uống một ngụm canh, nói tiếp: “Cô gái ấy nói mấy hôm nay Lưu Tiểu Huệ tần suất đi mua sắm đồ nhiều hơn hẳn trước đây, hơn nữa lại có dáng vẻ sợ hãi. Em nghe xong thấy lạ lắm, đi mua sắm lẽ ra phải có tâm trạng vui tươi thoải mái chứ, tại sao lại sợ hãi? Còn nói Lưu Tiểu Huệ lúc thì hào hứng vui mừng, lúc lại ngồi ngẩn ngơ một mình, như thể đang lo lắng điều gì. Em cảm thấy thứ biểu hiện khác thường này không hề giống với biểu hiện khác thường trước khi định tự sát, anh nói có đúng không?”.

La Thiên không trả lời, nhìn tôi vẻ suy ngẫm, mặc dù anh đang nhìn tôi, nhưng ánh mắt lại vô cùng tàn bạo, như thể đang nghĩ đến sự việc nào đó ở rất xa vậy.

Trông bộ dạng anh như thể tâm trí đang du ngoạn giữa tầng không, tôi lấy giấy ăn lau miệng, nói tiếp: “Lúc đầu, em cũng nghĩ như vậy, liệu có phải là có người lợi dụng truyền thuyết để giết người, nhưng sau đó nghĩ lại thấy không phải, Lưu Tiểu Huệ không gây thù chuốc oán với ai, ai có thể giết hại cô ấy được chứ?”.

Nghe tôi nói vậy, La Thiên bèn định thần lại: “Cái gì mà truyền thuyết giết người?”.

Tôi ngẩn người, nói: “Chính là tiếng ai oán của đứa bé bên đầm hoa sen đấy, anh không nghe nói tới sao?”.

La Thiên khẽ nhún mày, lạnh lùng nói một tiếng: “Có!”.

Tôi biết anh ghét nhất là người khác cứ lẫn lộn giữa vụ án mưu sát với việc ma quỷ tác oai tác quái trong truyền thuyết, nhưng Lưu Tiểu Huệ đúng là chết một cách quá kỳ lạ, thế nên, tôi khẽ lườm bàu: “Bọn họ đều nói Lưu Tiểu Huệ bị oan hồn đứa trẻ ở đầm hoa sen...”.

La Thiên ngắt lời tôi, càng nhún chặt lông mày hơn: “Anh đã nói với em mấy trăm lần rồi, trên thế giới này vốn không hề có ma quỷ”.

Tôi chu môi biện giải: “Nhưng anh không thấy kỳ quái sao? Lưu Tiểu Huệ đã không có khả năng bị người khác giết hại, lại không có khả năng tự sát, hơn nữa kiểu chết của cô ấy giống y như cô gái treo cổ chết ở đầm hoa sen năm ngoái, còn cả Cao Mẫn...”.

La Thiên lắc đầu, lại một lần nữa ngắt lời tôi: “Cứ cho là như vậy, cũng không có nghĩa là ma quỷ tác oai tác quái gây nên, chỉ có thể nói cái chết của bọn họ còn có một số điểm nghi vấn mà chúng ta tạm thời vẫn chưa phát hiện ra. Anh cho rằng, Lưu Tiểu Huệ treo cổ chết bên đầm hoa sen chỉ là một cách đánh lừa, che mắt người khác. Cô ấy và Cao Mẫn cùng chết vào tháng 5, chỉ cách nhau đúng một tuần, giữa họ chắc chắn có liên quan đến nhau...”

Tôi không kìm được, ngắt lời anh: “Có liên quan đến nhau? Lại là cảm giác của anh?”.

Thái độ của La Thiên rất nghiêm túc: “Đúng vậy, cảm giác của anh chưa bao giờ sai. Bây giờ, anh giả thiết cái chết của họ có liên quan đến những vụ án liên hoàn mười năm, hai mươi năm trước, là do cùng một kẻ gây ra. Vậy thì, theo dấu vết Cao Mẫn sau khi chết còn bị cưỡng hiếp có thể suy đoán, hung thủ là nam giới, có độ tuổi từ 38-50, rất có thể là một kẻ theo đạo Cơ đốc”.

Tôi cảm thấy hơi mơ hồ, bèn hỏi anh: “Nếu cái chết của bọn họ thực sự do hung thủ cách đây mười năm, hai mươi năm gây ra, Cao Mẫn bị chết bởi sự dâm dục, còn Lưu Tiểu Huệ thì sao? Cô ấy vốn không phù hợp với “Bảy tông tội”, cô ấy chỉ hơi thích khôn vặt, tham lợi nhỏ thôi.” Nói thật, tôi cho rằng cái chết của Lưu Tiểu Huệ không liên quan gì đến các vụ án mười năm, hai mươi năm trước.

La Thiên trầm tư giây lát, khẽ nói: “Anh nghĩ, chắc là tham lam”.

Cổ áp đặt việc Lưu Tiểu Huệ thích khôn vặt, tham lợi nhỏ thành tham lam thì thực sự có vẻ khiên cưỡng, nhưng tôi cũng không nói thẳng câu này ra, mà chỉ so so vai, nói: “Được rồi, cứ coi như là tham lam đi. Trước đây hung thủ giết người đều có quy luật, mỗi lần cách nhau mười năm, đều xảy ra vào tháng 5, nạn nhân đều phạm phải “Bảy tông tội”, dám ngang nhiên gây án như vậy, đủ để chứng minh hắn vốn không hề sợ người khác biết hắn đang giết người. Hắn không chỉ không sợ, ngược lại còn hy vọng mọi người đều biết. Cộng thêm việc cho đến nay hắn vẫn ung dung ngoài vòng pháp luật, cũng chứng minh hắn là một cao thủ phạm tội có tính thận trọng cẩn mật, có lẽ, từ lâu hắn đã coi việc giết người thành một kiểu nghệ thuật, loại người giống như hắn, chắc chắn đặc biệt tán dương và tôn trọng “tác phẩm” của hắn, bảo hắn mô phỏng theo cách thức giết người trong truyền thuyết chẳng khác nào là một sự sỉ nhục đối với hắn, giống như Hannibal trong “Sự im lặng của bầy cừu”, không bao giờ mô phỏng theo cách giết người của Bill Buffalo. Cho nên, sao hắn có thể mô phỏng tư thế chết của Lưu Tiểu Huệ giống như cô gái treo cổ chết ở cạnh đầm hoa sen năm ngoái được chứ? Đây chẳng phải là tự giẫm đạp lên “tác phẩm” của mình sao?”. Cuối cùng, tôi lại hàm hồ lăm băm một câu, “Em vẫn tin là Lưu Tiểu Huệ bị ma quỷ giết hại”.

La Thiên rõ ràng không nghe thấy câu lăm băm đó của tôi, anh nói: “Đây cũng chính là một điểm anh cảm thấy băn khoăn, cho nên, hai vụ án này vẫn còn tồn tại rất nhiều điểm nghi vấn và cả chân tướng đứng đằng sau mà chúng ta chưa hay biết”.

Nói đến đây, anh ngừng lại, nét mặt vô cùng lạnh lùng, nặng nề: “Còn có hơn hai mươi ngày... Hiện giờ chúng ta giống như đang chạy đua với hung thủ, nếu như không kịp thời tìm ra được manh mối, giải được câu đố, vậy thì sẽ hết người này đến người khác gặp phải điều bất trắc...”.

Con tim của tôi cũng trở nên nặng nề, nhưng phần lớn là do tôi xót xa khi nhìn thấy anh hao tổn tinh thần vì vụ án như vậy. Anh cứ luôn như thế, vụ án ngày nào chưa phá được, lòng anh cũng không được yên tĩnh. Thế nên, tôi giơ tay ra nắm lấy bàn tay anh đang đặt trên bàn, nói: “Đừng như vậy, tối nay chúng ta đi đến hiện trường lần nữa xem thế nào, em luôn cảm thấy cái chết của Lưu Tiểu Huệ có liên quan đến truyền thuyết về đầm hoa sen. Nếu như cô ấy thực sự bị hung thủ của mười năm, hai mươi năm trước giết hại, vậy thì em tin rằng hung thủ treo cô ấy ở đó chắc chắn là có nguyên nhân, không chừng chúng ta có thể điều tra ra được chút manh mối thì sao”.

La Thiên nhìn tôi, sau khi ngẫm nghĩ giây lát bèn đồng ý lối suy nghĩ của tôi, sau đó, chúng tôi hẹn sẽ cùng đi đến đầm hoa sen nhân lúc mọi người tự học buổi tối.

11.

Khi bước ra khỏi nhà hàng ăn, bên ngoài trời đổ mưa rào, tôi vốn định làm nũng với La Thiên, đòi anh đưa tôi về ký túc xá. Không ngờ La Thiên lại nói anh đang gánh trọng trách, không thể công khai mối quan hệ giữa chúng tôi, còn nói sau này gặp mặt cũng cần phải lén lút. Tôi bỗng chốc cảm thấy vô cùng ứ đọng, thế này thì khác gì vụng trộm ngoại tình.

Anh mua hai cái ô ở cửa hàng tạp hóa gần đó, đưa cho tôi một cái, bẹo má tôi, cười nói: “Ngoan nào, đừng có chu môi. Anh biết bây giờ có khuyên em rời khỏi trường, chắc chắn em sẽ không đồng ý, cho nên, em hãy thận trọng nhé, có biết không?”.

Tôi “ừm” một tiếng về oan ức, rầu rĩ nhìn anh cầm ô tiến vào trong màn mưa dày đặc. Đợi anh đi xa, tôi mới từ từ đi về phía trường học.

Cơn mưa này đến nhanh, cũng đi nhanh, tôi vừa mới đi đến dưới khu ký túc xá, mưa đã tạnh hẳn. Tôi cụp ô lại chuẩn bị bước lên tầng, một giọng nam sinh vang lên phía sau: “Bạn ơi, đợi một chút được không?”.

Tôi không rõ người phía sau có phải gọi mình hay không, tôi vẫn quay đầu lại theo bản năng, chỉ nhìn thấy một nam sinh toàn thân ướt như chuột lột đang chạy về phía tôi. Sau khi cậu ta đứng vững, bèn cuống quýt hỏi tôi: “Xin hỏi, bạn có phải ở cùng phòng với Quan Vũ Phi không?”.

Tôi gật đầu, nhìn cậu ta một lượt. Đây là một nam sinh rất điển trai, dưới đôi lông mày rậm là một đôi mắt vừa to vừa sáng, khuôn mặt trẻ trung rạng rỡ, một lọn tóc trước trán đang nhỏ nước tong tong, khiến cho cậu ta trông thật ngầu, lại mang theo chút tà khí.

Thấy tôi gật đầu, cậu ta bèn vui mừng nói: “Bạn có thể giúp mình chuyển lời cho Phi Phi được không? Hãy nói là mình luôn tìm cô ấy, bảo cô ấy gọi điện thoại ỉnh, có được không?”.

Tôi hỏi về bản khoản: “Vậy sao cậu không tự nói với cô ấy chứ? Cậu có thể gọi điện cho cô ấy mà”.

Nét mặt cậu nam sinh chợt trở nên ủ rũ: “Mình đã gọi cho cô ấy rồi, nhưng cô ấy không chịu nghe điện thoại của mình”.

Tôi nhìn cậu ta, đột nhiên nhận ra điều gì đó, bỗng chốc mở to mắt, buột miệng hỏi: “Cậu là Tô Thần Dương?”.

Cậu ta không nhận ra sự thay đổi của tôi, vẫn chìm đắm trong tâm trạng ủ rũ: “Đúng vậy, cậu có thể chuyển lời giúp mình được không?”.

Tôi nhìn cậu ta với vẻ mặt kinh ngạc, thật khó có thể tưởng tượng được cậu nam sinh điển trai nhường này, đang đứng trước mặt tôi đây lại có thể là bạn trai của Quan Vũ Phi - Tô Thần Dương. Bởi vì Quan Vũ Phi thực sự trông quá bình thường, thậm chí có thể nói không đạt được đến mức bình thường. Bàn tay của số phận kéo hai người bọn họ lại với nhau, quả thực là không hài hòa chút nào.

Tô Thần Dương thấy tôi không nói gì, lại hỏi lần nữa: “Bạn có thể chuyển lời cho cô ấy giúp mình được không?”.

Tôi đã kịp định thần lại sau giây phút kinh ngạc, nghĩ đến biểu hiện khác thường trong mấy ngày nay của Quan Vũ Phi, bèn hỏi cậu ta: “Hai người cãi nhau à?”.

Cậu ta lắc đầu nói: “Không hề, trưa hôm qua vẫn bình thường, nhưng đến chập tối cô ấy đột nhiên không thêm chú ý gì đến mình nữa, gọi điện thoại cô ấy cũng không thêm nhắc máy, mình cũng không biết đã xảy ra chuyện gì?”.

Tôi thấy hơi lạ, theo như lời Tô Thần Dương nói, có lẽ Quan Vũ Phi sau khi nghe xong cuộc điện thoại ở khu rừng nhỏ thì không thêm chú ý đến Tô Thần Dương nữa, rốt cuộc là cuộc điện thoại gì chứ? Tôi hỏi Tô Thần Dương: “Cô ấy không nói gì với cậu sao?”.

Tô Thần Dương nói: “Không hề, chẳng nói gì cả, như thể là một việc đột xuất. Cô ấy là cô gái luôn nghĩ cho người khác, mình lo cô ấy gặp phải chuyện gì đó nhưng lại không muốn nói ỉnh biết, cho nên bạn phải giúp mình nhé? Giúp mình hỏi xem đã có việc gì xảy ra với cô ấy?”

Tôi nghĩ một lát, gật đầu nói: “Được rồi, lát nữa gặp cô ấy, mình sẽ hỏi giúp cậu”.

Tô Thần Dương liền cười: “Thế thì cảm ơn cậu quá!”. Sau đó, cậu ta lại nhìn tôi vẻ nghiêm túc, “Cậu hãy nói với Phi Phi, cho dù cô ấy có gặp chuyện gì đi chăng nữa, mình đều đứng bên cạnh cô ấy, cùng cô ấy vượt qua tất cả!”.

Thấy cậu ta nói rất chân thành, trong lòng tôi trào dâng nỗi xúc động: “Cậu cứ yên tâm, mình sẽ nói với cô ấy”.

Trong phòng ký túc xá chỉ có mình Quan Vũ Phi, Diệp Hàn và Lãnh Mộng Phàm không biết đi đâu rồi. Quan Vũ Phi đang nằm trên giường, quay mặt vào tường, không biết là đang ngủ hay suy nghĩ.

Tôi bước tới bên giường cô, ngồi xuống, khẽ gọi: “Quan Vũ Phi?”.

Cô uể oải thưa một tiếng, không nhúc nhích.

“Mình vừa gặp Tô Thần Dương ở dưới tầng, cậu và cậu ấy sao thế?”.

Quan Vũ Phi không trả lời, vẫn không động đậy.

Tôi tường thuật lại những lời Tô Thần Dương nhờ tôi chuyển lời cho cô ấy, hỏi về bản khoản: “Thực ra, cậu ấy rất quan tâm đến cậu, sao đột nhiên cậu lại không thêm chú ý cậu ấy nữa?”.

Quan Vũ Phi vẫn nằm im, như thể đã chết vậy.

“Đừng như thế nữa, Quan Vũ Phi, có chuyện gì thì cứ nói ra, biết đâu mình có thể giúp gì được cho cậu thì sao? Có phải là cuộc điện thoại hôm qua...”

“Cậu cứ mặc kệ mình, không có tác dụng gì đâu!”. Cô đột nhiên ngắt lời tôi, bộ dạng vẫn rã rời không còn chút sức sống.

“Cái gì không có tác dụng?” Tôi hỏi lần nữa, cô lại không nói gì nữa cả.

Tôi chẳng có cách nào khác, thở dài, bước ra khỏi phòng, dựa vào lan can, sắc trời đã gần tối, xuyên qua bầu không khí được bao trùm bởi làn mưa giăng giăng, tôi như nhìn thấy khuôn mặt vừa điển trai vừa chân thành của Tô Thần Dương. Tôi thâm trầm nắm lại câu nói của Quan Vũ Phi, “không có tác dụng gì đâu”, rốt cuộc là cái gì không có tác dụng chứ? Trong lòng cô ấy cất giấu bí mật gì mà không thể nói ra được? Tại sao cô ấy nhất định không chịu nói ra? Còn nữa, cuộc điện thoại đó rốt cuộc là do ai gọi tới? Tại sao sau khi nghe xong điện thoại, cả con người cô ấy lại thay đổi đến như vậy, trở nên không còn chút sức lực nào cả? Việc này có liên quan gì đến Tô Thần Dương hay không... Tất cả giống như một mê cung của những câu đố, khiến tôi bị lạc vào đó. Con tim đã nặng nề lại càng trở nên nặng nề hơn.

12.

Thời tiết buổi tối càng trở nên tồi tệ hơn, gió thổi mạnh, kèm theo cả những hạt mưa bụi tung bay, khiến cho hai hàng cây bên đường nghiêng ngả trong gió, phát ra những tiếng gào rú chói tai, càng làm cho khu rừng nhỏ này trở nên âm khí nặng nề. Tôi sợ hãi nhìn những cành cây đang nhe nanh gợn vuốt, nghĩ thầm, chắc chúng cũng có sinh mạng? Nghĩ vậy, trí óc không còn nghe theo sự khống chế của tôi nữa, cảnh tượng Cao Mẫn bị lá cây biến thành hình người giết chết liền hiện lên, tiếp đến, là cảnh tượng Lưu Tiểu Huệ thất cổ chết bên đầm sen cũng ập tới. Tôi ra sức lắc mạnh đầu, tự cảnh cáo mình không được suy nghĩ tưởng tượng lung tung nữa. Thế nên, tôi xoa xoa cánh tay trần, dựa sát vào người La Thiên, khẽ gọi anh: “La Thiên!”

“Hả?”

“La Thiên!”

“Hả?”

“La Thiên!”

“Sao thế?”

“Không sao cả, chỉ là muốn gọi tên anh thôi.”

“Ngốc ạ!” - Anh cười, nắm chặt tay tôi, khẽ trách: “Buổi tối lạnh thế, sao em không mặc áo dài tay?”

“Em không lạnh!”. Trong lúc trò chuyện, chúng tôi đã tiến vào khu rừng nhỏ, chuẩn bị đến đầm hoa sen. Tôi lấy một bàn tay nắm chặt lấy cánh tay anh, nói về nũng nịu: “Chỉ cần ở bên anh là em không thấy lạnh, hơn nữa, chỉ cần anh ở bên em là em cảm thấy rất an toàn”.

“Thật sao?”

“Thật, như lúc này đây, anh nắm tay em, em không sợ chút nào cả”. Tôi vừa nói dứt lời, bèn nhìn thấy dưới gốc cây hòe mà Lưu Tiểu Huệ treo cổ đang bay dập dờn mấy đốm lửa ma, vội kêu thất thanh: “A! Có... có... có ma!”.

La Thiên cũng nhìn thấy. Giữa màn đêm đen, mấy đám lửa đó thoát ẩn thoát hiện, lúc mờ lúc tỏ trông vô cùng nhức mắt và quái dị. La Thiên lập tức cảnh giác nhìn xung quanh, sau đó hạ giọng: “Đi nào, chúng ta đến đó xem!”.

Tôi lắc đầu nguây nguây, co rúm người phía sau anh, nắm chặt áo anh: “Em, em không đi đâu!”.

“Em vừa mới nói là có anh ở bên cạnh, em không sợ gì cả mà?”

“Đúng vậy, nhưng vừa rồi không nhìn thấy ma!”

La Thiên không nói thêm, mà cứ thế kéo tôi đến dưới gốc cây hòe đó. Khi chúng tôi đến gần, mấy đốm lửa đó đã bị dập tắt. La Thiên rút di động từ trong túi ra soi, mới phát hiện ra đốm “lửa ma” vừa rồi thực ra là do có người đốt tiền vàng.

Qua ánh sáng xanh nhàn nhạt của màn hình di động, tôi nhìn thấy đôi lông mày La Thiên nhíu chặt lại, anh nhìn xung quanh một lượt, sau đó ngẩng đầu nhìn lên cây hòe, đang suy ngẫm điều gì đó.

Nơi anh nhìn chính là vị trí Lưu Tiểu Huệ treo cổ chết.

Tôi rùng mình một cái, sợ hãi nói: “La Thiên, chúng ta... chúng ta đi thôi!”

La Thiên không buồn để tâm đến lời tôi nói, vẫn dăm chiêu nhìn chăm chăm vào vị trí đó, đôi lông mày càng lúc càng nhíu chặt.

Anh đã phát hiện ra điều gì?

Đúng lúc đó, một cơn gió thổi tới, mấy chiếc lá cây ướt đầm lướt nhẹ qua mắt cá chân tôi, khiến tôi lập tức nổi da gà, cảm giác như mình vừa bị một bàn tay to thô ráp chạm sờ lướt qua vậy, lão đảo mấy bước, suýt chút nữa thì bị ngã: “La Thiên...”

La Thiên trầm ngâm giây lát, đột nhiên lẩm bẩm một câu: “Lưu Tiểu Huệ không phải tự sát!”

Cùng lúc đó, một tiếng sấm vang rền ngay trên đỉnh đầu, tôi cảm thấy cây hòe đại thụ dường như cũng rùng mình một cái.

6. Chương 03 - Phần 1

Chương 3: Ai khóc giữa đêm khuya

13.

Khi bước ra khỏi đầm hoa sen, trời lại bắt đầu đổ mưa rào, tiếng sấm trên trời liên tục rền vang, khiến cho con người ta cảm thấy thấp thỏm lo sợ. Tôi không biết La Thiên dựa vào đâu mà phán đoán Lưu Tiểu Huệ không phải tự sát. Tôi hỏi anh, nhưng anh không nói cho tôi biết. Nếu như nói anh vừa mới phát hiện ra điều gì, tôi cảm thấy có vẻ không thỏa đáng, bởi vì lúc chập tối, trời đổ mưa rào, cho dù có manh mối, chắc cũng bị nước mưa cuốn trôi đi mất rồi. Vậy thì, sao anh lại đoán định là Lưu Tiểu Huệ không hề tự sát?

Còn nữa, rốt cuộc ai đốt tiền vàng? Có phải là đang té lễ Lưu Tiểu Huệ không?

Tôi cùng La Thiên đội mưa lao ra khỏi khu rừng nhỏ, lớp tự học buổi tối vẫn chưa kết thúc, La Thiên bảo tôi mau về ký túc xá thay quần áo, không được để ngấm mưa sinh bệnh.

Tôi gật đầu đồng ý, lao về hướng ký túc xá. Lúc ngẩng đầu lên nhìn, chợt nhìn thấy từ xa một bóng người màu trắng đang treo lơ lửng ở giữa cửa phòng ký túc xá tôi ở, toàn thân người đó hình như đang đung đưa. Tôi sợ hãi hít thở một hơi thật sâu, vội dừng bước, kêu lên thất thanh: “La Thiên! La Thiên!”

La Thiên vẫn chưa đi xa, nghe thấy tiếng gọi thất thanh của tôi lập tức dừng bước, nhìn theo hướng tay chỉ của tôi: “Đó là ai vậy?”

Tôi không kịp trả lời anh, chạy thật nhanh lên khu ký túc xá, chạy liền một mạch lên tận tầng 4, nhìn thấy cô gái đang đung đưa trên một chiếc ghế thật không ngờ lại là Diệp Hàn. Cô đang kiễng chân, hai tay giơ lên cao, trông tạo hình như đang chuẩn bị treo cổ tự tử.

Tôi sợ hãi thót tim, hét lớn: “Diệp Hàn!”

Cùng lúc tiếng kêu của tôi vang lên, Diệp Hàn như thể bị giật mình kinh hãi, toàn thân lắc lư mạnh hơn, kêu thất thanh một tiếng, lặn từ trên ghế xuống. Ngay chính lúc cô ngã xuống, La Thiên đã lao đến như tên bắn, kịp thời ôm trọn Diệp Hàn.

Tôi kinh hồn bạt vía lao đến, nắm lấy Diệp Hàn: “Cậu sao thế? Tại sao lại nghĩ quẩn như vậy?”

Diệp Hàn rõ ràng cũng bị dọa cho sợ chết khiếp, cô vỗ vỗ vào ngực mình, nhìn La Thiên rồi lại nhìn tôi vẻ khó hiểu: “Nghĩ quẩn?”

“Đúng vậy!” Tôi ngẩng đầu nhìn lên cửa, nhưng lại không thấy thứ nào giống như sợi dây thừng, tôi hỏi vẻ nghi hoặc: “Vừa rồi chẳng phải là...”

Diệp Hàn cũng nhìn lên cửa, cùng lúc đó như chợt bừng tỉnh, toét miệng cười: “Hai người nghĩ mình định treo cổ sao? Ha ha, mình chỉ định thay bóng đèn thôi mà!”

Tôi nhìn bóng đèn trong tay cô, bỗng thở phào nhẹ nhõm, đúng là được một phen hú hồn hú vía.

La Thiên nhanh chóng thay xong bóng đèn, Diệp Hàn vì muốn cảm ơn hành động “anh hùng cứu mỹ nhân” của anh vừa rồi, nhất định đòi tiễn La Thiên xuống dưới tầng trệt. Sau khi quay lại, bèn trở nên si mê khác thường, cứ kéo tay tôi hỏi mãi: “Ôi, Cổ Tiểu Yến, có phải là cậu và thầy giáo La quen nhau không?”

Không đợi tôi mở miệng, cô lại tự trả lời: “Chắc chắn hai người quen nhau, nếu không sao lại cùng lên lầu? Hơn nữa, hai người đều ướt như chuột lột. Hôm nay cậu không lên lớp tự học, có phải là đi hẹn hò với thầy ấy không? Khai thật ra mau, thầy ấy là gì của cậu?”

Tôi bị cô ấy bám riết, không còn cách nào khác, đành phải hàm hồ nói bừa: “À, là anh họ!”

Cô lập tức tròn trĩnh mắt: “Anh họ? Không phải chứ? Có phải cậu đang lừa mình không? Sao trông hai người bọn cậu chẳng giống nhau chút nào?”

Tôi không kìm chế thêm được nữa, lườm cô một cái: “Tôi xin, anh em họ thôi, có phải là anh em ruột đâu, mà anh em ruột còn chẳng giống nhau nữa là!”

Cô cười hi hi, nói: “Cũng phải!” Sau đó, cô lại nghiêng đầu, nói luôn miệng: “Mình vẫn cứ không tin, sao cậu lại có một người anh họ đẹp trai đến thế chứ? Anh ấy làm gì? Sao đột nhiên lại đến lớp chúng ta dạy môn Luật? Anh ấy đã kết hôn chưa? Hay là đã có bạn gái chưa? Anh ấy bao nhiêu tuổi?”

Tôi đang không biết làm thế nào để né tránh những câu hỏi vô vị nhàm chán này của Diệp Hàn, Lãnh Mộng Phàm tan học lớp tự học trở về phòng. Cô vừa bước vào cửa đã hỏi: “Ai cơ? Ai đã kết hôn chưa? Đã có bạn gái chưa?”

Tôi sợ Diệp Hàn nói lằng nhằng, bèn tiếp lời luôn: “Ồ? Quan Vũ Phi đâu? Sao cậu ấy không về cùng cậu?”

Lãnh Mộng Phàm hươ hươ tay: “Cậu ấy à, vừa rồi ở dưới tầng bị Tô Thần Dương túm được rồi; mình chẳng muốn làm kỳ đà cản mũi đâu.”

Tôi vẫn còn muốn nói thêm, Diệp Hàn đã nhảy từ trên giường xuống, kéo Lãnh Mộng Phàm tới, tường thuật lại một lượt sự kiện “anh hùng cứu mỹ nhân” của La Thiên vừa rồi. Đương nhiên nội dung câu chuyện đã được thêm mắm thêm muối, kể hăng say đến độ nước bọt bắn cả ra ngoài, hoa chân múa tay: “Cậu có biết không, thật không ngờ thầy La là anh họ của Cổ Tiểu Yến đấy!”

Lãnh Mộng Phàm nhìn tôi đầy kinh ngạc: “Anh họ cậu? Thật hay giả đấy?”

Việc đã đến nước này, tôi đành phải kiên quyết nói là thật, rồi vội lấy bộ đồ ngủ đi tắm. Cái cô Diệp Hàn đúng là phiền toái quá!

Sau khi tắm xong trở về phòng, tôi rất ngạc nhiên nhìn thấy Lãnh Mộng Phàm đang nằm bò trên giường khóc lóc thảm thiết. Quan Vũ Phi cũng đã về, cùng Diệp Hàn ngồi bên giường an ủi Lãnh Mộng Phàm. Tôi bước tới, hỏi đầy kinh ngạc: Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Diệp Hàn nói: “Cậu ấy vừa nhận được điện thoại, báo tin bà nội cậu ấy bị bệnh qua đời.”

Lãnh Mộng Phàm khóc thảm thiết hơn, bờ vai mỏng manh run lên bần bật, mặc cho chúng tôi có an ủi như thế nào cũng không có tác dụng gì. Cho đến tận khi ký túc xá tắt đèn, cô mới dần bình tĩnh trở lại trong nỗi đau đớn tột cùng, nghẹn ngào nói: “Các cậu ngủ đi, không cần lo ỉn, mình không sao đâu!”

Lúc này chúng tôi mới lần lượt trở về giường của mình.

Tối nay bị ngấm mưa, bây giờ mới thấy toàn thân mệt mỏi rã rời, mặc dù mí mắt nặng trĩu muốn dính lại với nhau, nhưng trí óc tôi lại tỉnh táo một cách lạ kỳ. Ông đầu tôi luôn lơ lửng hình ảnh “lửa ma ở bên đầm hoa sen, thực sự là có người đốt tiền vàng sao? La Thiên nói Lưu Tiểu Huệ không phải tự sát, vậy thì cô ấy bị ai giết chứ? Những đốm “lửa ma” đó liệu có phải là hồn ma của cô ấy không? Nếu đúng như vậy, có phải là cô ấy muốn ám thị điều gì không?

Mưa vẫn rơi, ngoài cửa sổ sấm chớp thi nhau rền vang, khó khăn lắm tôi mới mở màn ngủ thiếp đi, nhưng cơn ác mộng lại thừa dịp tấn công. Tôi mơ thấy màn đêm đen kịt lao đến tôi như nước thủy triều, đôi bàn tay gầy gò như que củi đang lần dần đến mép giường tôi, rồi lần đến người tôi, sờ mó lung tung. Tôi không nhìn thấy chủ nhân của đôi tay đó, hẳn đang ẩn nấp trong bóng tối. Tôi ra sức giãy giụa, cuối cùng cũng bừng tỉnh, toàn thân đầm đìa mồ hôi.

Đôi tay đó là của ai? Tôi sợ hãi giơ tay lên lau mồ hôi trên trán. Tôi còn chưa kịp định thần lại sau cơn ác mộng, đã nghe thấy tiếng sột soạt ở giường đối diện, tôi kinh hãi quay đầu sang nhìn, thì ra là Lãnh Mộng Phàm đang trở mình. Chắc cô ấy vẫn đang đau lòng vì việc bà nội qua đời. Tôi thở phào nhẹ nhõm, lên tiếng hỏi: “Lãnh Mộng Phàm, cậu vẫn chưa ngủ sao?”

Lãnh Mộng Phàm ngừng trở mình, khẽ nói: “Ừ, mình không ngủ được!” Giọng cô hơi khàn, “Cậu cũng chưa ngủ sao?”

“Mình vừa mới gặp ác mộng, giờ cũng không ngủ được.”

“Vậy cậu sang đây ngủ với mình đi!” Nói rồi Lãnh Mộng Phàm dịch người vào trong, để dành chỗ cho tôi.

“Cậu vẫn còn đau buồn về việc của bà nội cậu sao?” Tôi ôm gối trèo lên giường cô, nằm xuống bên cạnh.

Cô khẽ “ừ” một tiếng, hình như lại chuẩn bị khóc. Nhờ vào ánh sáng tia chớp ở phía bên ngoài cửa sổ, tôi nhìn thấy đôi mắt to tuyệt đẹp của cô vừa đỏ vừa sưng. Bà nội cô đã mất rồi, tôi biết có an ủi như thế nào cũng không có tác dụng gì, thế nên tôi hỏi cô: Cậu có xin nghỉ để về nhà không?”

Cô nói: “Có chứ, lúc vừa nhận điện thoại xong, mình đã gọi điện cho cô giáo chủ nhiệm để xin phép nghỉ rồi. Bảy giờ sáng mai mình đi tàu hỏa về, khi nào lên lớp, cậu đưa giấy xin phép nghỉ học cho lớp trưởng giúp mình nhé?”

Tôi gật đầu: “Được, cậu cũng đừng quá đau buồn.”

Cô thở dài, nói về u buồn: “Sao có thể không đau buồn được chứ? Mình cứ nghĩ đến bà nội là trái tim đau nhói. Thực ra, bà nội rất đáng thương, ông nội mất sớm, bà chỉ có bố mình là con trai duy nhất, bà dồn hết mọi hy vọng vào bố mình. Sau này, bố mình cũng làm ăn được, kiếm được khá nhiều tiền, mua được nhà trong thành phố, cũng đón bà về ở cùng. Nào ngờ, bà và mẹ lại không hợp nhau, cứ vài hôm lại cãi nhau, mẹ mình chê bà tư tưởng cổ hủ, tay chân vụng về, bà cũng chê mẹ mình không có nghề nghiệp gì, cả ngày chỉ biết đánh mặt chược. Bố mình bị kẹp ở giữa cũng khó xử, sau đó, bà nội xót bố mình, không muốn bố mình khó xử, nên tự bỏ về quê. Ôi, bà đã hơn bảy mươi tuổi rồi, sức khỏe lại không được tốt, lần này nghe nói bệnh nặng, nhưng bà sợ bố lo lắng, nên không nói ra. Kết quả là cuối cùng không gắng gượng được nữa, sáng nay lúc bà trút hơi thở cuối cùng cũng không kịp nhìn mặt bố mình lần cuối...”

Nói rồi, nước mắt Lãnh Mộng Phàm lại tuôn rơi, sau đó lại dài dòng kể lể với tôi rằng bà nội yêu thương cô như thế nào, nói đến tận quá nửa đêm cô mới ngủ. Chuyện mẹ chồng nàng dâu tự cổ chí kim vẫn là đề tài thật khó mà nói cho rõ ràng được. Nếu như sau này tôi trở thành vợ của La Thiên, tôi chắc chắn sẽ đối xử thật tốt với mẹ anh. Vừa nghĩ đến La Thiên, trái tim tôi bỗng trở nên ấm áp vô ngần.

Tôi trở người, khẽ nhắm mắt nhưng khi tôi chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, bên tai lại thấp thoáng vang lên tiếng khóc thút thít. Tôi mở to mắt chăm chú lắng nghe.

Không sai, đúng là tiếng khóc này, tôi qua tôi cũng đã nghe thấy. Tôi rùng mình, lẽ nào thực sự là tiếng khóc ai oán của đứa bé trong đầm hoa sen?

Nghe một lúc, mắt tôi bỗng trợn trừng, không đúng, đây hình như không giống tiếng khóc của trẻ em, giống tiếng khóc của cô gái hơn. Hơn nữa... còn vang lên từ chính căn phòng này.

Điều đáng sợ hơn nữa chính là, tiếng khóc đó hình như được phát ra từ giường của Cao Mẫn...

14.

ong hai ngày sau đó, tôi luôn có thể thấp thoáng nghe thấy tiếng khóc đáng sợ đó, khiến cho chất lượng giấc ngủ của tôi xuống dốc thê thảm. Lúc ngồi học thì luôn lơ đãng, cơ thể chao đảo, cuối cùng, thậm chí tôi còn không dám đến gần chiếc giường của Cao Mẫn nữa. Nghe nói, nếu oán khí của một người quá nặng, vậy thì sau khi chết, hồn người đó sẽ mãi lưu lại nơi người đó chết. Tôi nghĩ, tiếng khóc đó chắc chắn phát ra từ Cao Mẫn, nên hai hôm nay Lãnh Mộng Phàm về nhà, tôi nằm lì ở giường cô ấy ngủ. Tôi hơi cảm thấy hối hận ban đầu vì quá hiếu kỳ mà đến trường Đại học Giang Xuyên học. Có một bộ phim điện ảnh có tên “Sự hiếu kỳ giết chết con mèo”, tôi đúng là bị sự hiếu kỳ của mình làm cho khổ.

Tôi không dám nói cho La Thiên biết nỗi sợ hãi của tôi, bởi anh cứ luôn nói tôi, cái gì cũng tốt, chỉ có một điều duy nhất khiến anh đau đầu là dễ dàng tin vào câu chuyện quỷ thần. Thực ra tôi cũng không phải mê tín quá đâu, chỉ là bởi vì có quá nhiều sự việc xảy ra xung quanh tôi, cho nên, tôi thà tin là có, còn hơn không tin.

ong lúc tôi nhắm mắt dưỡng thần, Diệp Hàn lao từ ngoài cửa vào, đi đến bên cạnh tôi, huých đùi vào tôi, đưa cho tôi một quả táo vẫn còn đang nhỏ nước.

Tôi uể oải liếc nhìn cô một cái, trở người: “Không ăn đâu, mình buồn ngủ chết đi được!”

Cô lật tôi trở lại: “Còn ngủ nữa à? Sắp vào giờ học rồi đấy.”

Tôi nhú mày khó chịu: “Mình không muốn đi học, cậu xin phép nghỉ học giúp mình nhé.”

Diệp Hàn vội nói: “Không được đâu, buổi chiều là tiết dạy của ông Phạm.”

Diệp Hàn nói ông Phạm là thầy giáo dạy môn ngữ pháp của chúng tôi, tên Phạm Hải Châu. Bởi vì tôi mới đến trường, cũng không hiểu được ông ta là người như thế nào, nhưng nghe nói ông ta vô cùng nghiêm khắc. Hơn nữa, mỗi lần lên lớp đều điểm danh, trước khi tan học còn điểm danh một lần nữa, nếu vắng mặt, bị ông bắt được thì thê thảm lắm. Ông ta luôn có thể nghĩ ra cách để giày vò, hành hạ sinh viên, cho nên, chỉ cần là tiết dạy của ông, chắc chắn không có ai dám đến muộn về sớm.

Thực ra gọi là “ông Phạm” nhưng thầy không già chút nào, cùng lắm cũng chỉ hơn bốn mươi tuổi, ăn mặc rất thời thượng, dù ở bất cứ đâu, cũng đều ăn mặc chỉnh tề, quần áo phẳng phiu không có chút nếp nhăn nào, đầu tóc thầy cũng bóng mượt. Điển hình nhất là đôi giày da của thầy, bóng lộn đến độ có thể soi gương được. Có trời mới biết tại sao bọn sinh viên lại gọi thầy là ông Phạm.

Tôi uể oải bước ra khỏi giường, phát hiện ra Quan Vũ Phi cũng đã tỉnh dậy. Bộ dạng của cô ấy trông vô cùng tội tệt, sắc mặt vàng vọt, hai mắt trống rỗng vô hồn. Từ buổi sáng Lưu Tiểu Huệ chết đến giờ, cô chưa ăn thứ gì cả, chỉ uống chút nước, đã ba ngày rồi, là ai thì cũng đều không chịu đựng nổi. Nhưng cô không chịu nói gì cả, không ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với cô cả.

Diệp Hàn đưa quả táo đó đến trước mặt Quan Vũ Phi, Quan Vũ Phi yếu ớt lắc đầu, vừa đứng lên lại lão đảo ngời vật xuống, xem ra, cô ấy đã đuối đến mức không thể gắng gượng thêm được nữa rồi.

Diệp Hàn thấy vậy, vội kêu lên: “Thất tình thôi mà, có gì ghê gớm chứ? Nếu cậu vẫn không chịu ăn gì, thì sẽ chết đấy!”

Tôi cũng bước tới, ngồi xuống cạnh Quan Vũ Phi, ôm lấy vai cô: “Diệp Hàn nói phải đấy, không có gì ghê gớm cả, mình biết chắc chắn cậu đã gặp phải chuyện gì đó, nhưng lại không tiện nói cho bọn mình biết, nhưng cậu không thể hờn giận chính mình được, có gì quan trọng hơn sức khỏe của mình chứ? Nếu cậu bị ốm thì phải làm sao? Bọn mình thấy cậu như vậy, trong lòng cũng không dễ chịu chút nào.”

Diệp Hàn vội phụ họa theo: “Đúng đấy, đúng đấy! Sức khỏe không có tức là không có gì nữa cả, hãy ăn quả táo này đi, nào!”

Cuối cùng, sau khi nghe tôi và Diệp Hàn thay nhau an ủi khuyên nhủ, Quan Vũ Phi cũng chịu ăn quả táo đó. Chúng tôi thấy cơ thể cô yếu ớt như vậy, như thế bất cứ lúc nào cũng có thể ngất xỉu được, bèn nói xin phép nghỉ học giúp cô, nhưng cô không chịu, nói mình vẫn gắng gượng được. Kết quả là, ở trên lớp, cô vẫn không vượt qua được, nôn hết toàn bộ quả táo vừa ăn. Điều xui xẻo hơn nữa là, lại đúng lúc ông Phạm đi qua chỗ cô ngồi, bãi ô uế vừa vọt nôn trúng vào đôi giày bóng lộn của ông.

Khỏi cần nói cũng biết bộ mặt của ông Phạm khó coi đến nhường nào. Ông ta lập tức trợn trừng mắt, “bốp” một tiếng, ông ném mạnh cuốn sách xuống bàn của Quan Vũ Phi, hét lên đầy giận dữ: “Cô... đi ra ngoài cho tôi! Ngay lập tức! Out!”

Quan Vũ Phi lão đảo đứng dậy, lại nôn tiếp, ông Phạm vội vàng nhảy bật ra xa, liên tục giậm chân, muốn hất bay đám ô uế dính trên giày. Bộ dạng đó của ông ta thật giống chú khỉ trong đoàn xiếc. Giậm một hồi, ông hét lên đầy khoa trương: “Là loại người gì thế, thật không ngờ dám nôn trong lớp học, I phục you quá!” Rồi lại hét lên với Quan Vũ Phi: “Nếu cô đã nôn xong, lập tức ra khỏi đây cho tôi, biến mất luôn đi!”

Sao ông ta lại có thể không có chút tình người như vậy được chứ?

Thấy Quan Vũ Phi nôn thốc nôn tháo đến độ không đứng thẳng người dậy được, tôi không kiềm chế được, bèn đứng lên: “Thưa thầy, Quan Vũ Phi đã ốm đến mức này rồi...”

Còn chưa đợi tôi nói xong, ông ta đã nghiêm giọng ngắt lời tôi: “Shut up!” Sau đó lao nhanh đến trước mặt tôi, trợn trừng mắt hằm học nhìn tôi, nói “Cô... chép lại cho tôi năm mươi lần bài khóa ngày hôm nay, trước giờ tự học buổi tối, hãy đến office nộp cho tôi!”

Ông vừa dứt lời, bèn bực bội bước ra khỏi phòng học. Lúc đi đến cửa, ông ta lại dừng bước, tỏ vẻ vô cùng căm ghét chỉ vào đồng ô uế đó, bắt chúng tôi trong vòng ba phút phải dọn dẹp sạch sẽ, rồi còn nói thêm: “Không ai được phép rời khỏi phòng học, không được ồn ào, tôi đi thay giày, về sẽ điểm danh!”

Ông ta đúng là không chỉ biến thái bình thường! Tôi ở phía sau lưng ông, trừng mắt nhìn, nguyên rửa ông ta.

15.

Sau khi ông Phạm đi khỏi, tôi đưa Quan Vũ Phi vào phòng bệnh của trường. Quan Vũ Phi vốn không chịu, nói cô ấy có thể tự đi một mình, cô ấy lo ông Phạm quay lại điểm danh phát hiện ra tôi không có mặt ở đó, sẽ lại trừng phạt tôi. Tôi cười nói không sao, dù sao cũng đã bị phạt chép bài khóa rồi.

Quan Vũ Phi được truyền hai chai nước, sắc mặt cô trông đã khá hơn đôi chút. Sau khi tôi dìu cô trở về phòng ký túc xá, bèn bắt đầu cúi đầu chép bài khóa, những năm mươi lần cơ mà, ông Phạm chết tiệt này! Tôi vừa chép vừa nguyên rửa.

Quan Vũ Phi muốn chép giúp tôi, tôi gạt cô ra nói không cần, bảo cô chịu khó nghỉ ngơi, cô vẫn còn yếu lắm.

Quan Vũ Phi nhìn tôi, trong mắt tràn ngập vẻ áy náy, nói: “Xin lỗi cậu nhé, Cố Tiểu Yên, làm cho cậu bị phạt chép bài khóa.”

Tôi hươ hươ tay: “Không sao đâu, cũng có phải lỗi của cậu đâu, đều tại ông Phạm chết tiệt ấy, biến thái quá đi mất, chẳng có chút tình người nào.”

“Hay là để mình giúp cậu chép nhé, nếu không, cậu sẽ không thể nào kịp hoàn thành trước giờ tự học buổi tối đâu.”

“Thực sự không cần đâu, cậu cứ ngoan ngoãn ngủ đi, lát nữa Diệp wàn về, bảo cậu ấy chép giúp mình là được.”

“Cố Tiểu Yên...” Cô ấy nhìn tôi, định nói gì nhưng lại im bật.

“Sao vậy?”

Cô dẫn đo cân nhắc, trông đáng vẻ vô cùng kỳ quái, hồi lâu, cuối cùng nói một câu: “Cảm ơn cậu!” Rồi nằm nghiêng người xuống giường.

Tôi ngừng viết, đắm chiêu nhìn cô, tôi cảm nhận rõ cô ấy vốn không định nói với tôi ba chữ đó, vậy thì rốt cuộc cô ấy định nói gì với tôi chứ?

ong lúc tôi đang ngẩn người suy ngẫm, Diệp Hàn đã trở về. Má cô đỏ bừng bừng, còn có phần e thẹn. Tôi ngạc nhiên hỏi: “Cậu sao thế? Mặt đỏ như quả táo vậy?”

Cô ấy không nói gì, ngồi xuống đối diện tôi, nghiêng đầu nhìn tôi, trên mặt nở nụ cười thâm ý sâu sắc. Tôi chẳng thể hiểu nổi chuyện gì nữa, bèn hỏi: “Sao thế?”

Cô vẫn cười, nụ cười càng khó hiểu hơn: “Cậu có muốn biết không?”

Tôi ngần ngừ, bần khoản: “Biết gì chứ?”

Đột nhiên cô ghé sát vào tai tôi, nói về bí mật: “Mình không nói cho cậu biết đâu!” Nói xong, bèn cười vang và bước đi.

Tôi bực mình lườm cô một cái: “Dở hơi, làm mất thời gian chép bài khóa của mình.”

Một lát sau, Diệp Hàn ngừng cười, đi đến bên cạnh giường Quan Vũ Phi, sờ lên trán Quan Vũ Phi hỏi cô đã đỡ hơn chút nào chưa, trách móc: “Đã khuyên cậu đừng có đi học rồi. Cậu thấy đấy, nôn đầy ra giày của ông Phạm, ông ta là người mắc bệnh sạch sẽ, vừa nãy suýt nữa tức phát điên lên, lúc ông ta quay lại lớp học còn đeo khẩu trang nữa kia.”

Quan Vũ Phi khẽ cười: “Diệp Hàn, cậu hãy giúp Cố Tiểu Yên chép bài khóa đi, mình sợ cậu ấy không kịp chép xong, ông Phạm lại nghĩ cách khác để trừng phạt cậu ấy.”

Diệp Hàn vui vẻ đồng ý, nói với tôi: “Phạt cậu chép bài khóa cũng coi như là nhẹ nhàng lắm rồi đấy, chỉ chép thôi. ước đây, mình còn bị phạt học thuộc lòng bài khóa cơ, đúng là thê thảm hết chỗ nói!

“Học thuộc lòng bài khóa? Biến thái như vậy sao?”

“Chẳng phải thế sao, dù sao thì, ai đắc tội với ông ta đều phải chịu hậu quả thê thảm!”

Diệp Hàn vừa nói dứt lời, trong đầu tôi đột nhiên vụt lóe lên một ý nghĩ, vội hỏi lại cô: “Cậu vừa nói gì? Ông Phạm là một người mắc bệnh sạch sẽ? Khi quay lại lớp học còn đeo khẩu trang?”

Diệp Hàn nói luôn không suy nghĩ: “Đúng vậy! Quan Vũ Phi chẳng phải đã nôn ra lớp học sao? Cậu mới đến trường nên chắc là không biết, ông Phạm là người mắc bệnh sạch sẽ nặng nhất trường ta đấy. Mình chưa từng gặp người nào ưa sạch sẽ hơn ông ấy, trước đây từng gặp một người, nhưng còn thua xa ông Phạm, cậu biết không...”

Diệp Hàn lại bắt đầu lải nhải, nhưng phần lải nhải phía sau của cô, tôi không nghe lọt tai chữ nào cả, chỉ cảm thấy đầu óc cứ ong ong. Tôi trầm trở suy nghĩ, một người ưa sạch sẽ như vậy, liệu ông ta có phải chính là hung thủ những vụ ám sát liên hoàn mười năm, hai mươi năm trước hay không? Bởi vì ông ta không chịu đựng được sự bẩn thỉu, cho nên, ông ta tương tự cũng không thể nào chịu đựng nổi việc người khác phạm phải “Bảy tông tội”. La Thiên đã từng nói với tôi, anh đoán định hung thủ là một nam giới, độ tuổi từ 38-50.

Tôi càng nghĩ càng cảm thấy ông Phạm chính là hung thủ, thế nên, tôi lập tức chạy ra ngoài cửa để gọi điện cho La Thiên. Nhưng anh không nghe máy, sau đó tôi lại gửi cho anh một tin nhắn, nói cho anh biết suy nghĩ của mình, để anh đi điều tra xem ông Phạm có phải là tín đồ Cơ đốc giáo hay không.

Chập tối, La Thiên trả lời tin nhắn của tôi, anh nói, anh biết rồi, em hãy cẩn thận một chút, ngoan nhé.

7. Chương 03 - Phần 2

16.

Hơn 1 giờ đêm, tôi chợt bừng tỉnh giữa cơn ác mộng. Sau khi tỉnh dậy, tôi không ngủ lại được nữa, trở mình liên tục, tâm trạng buồn bực vô cùng. Từ khi đến ngôi trường khỉ gió này, tôi chưa được ngủ ngon giấc một đêm nào cả, nếu không phải hiện giờ La Thiên cũng có mặt ở trong trường, tôi thực sự chỉ muốn về nhà luôn cho xong.

Trong lúc tôi đang thăm ai oán bản thân mình, Diệp Hàn đột nhiên ngồi bật dậy. Tôi vội hỏi cô đã xảy ra chuyện gì, có phải là gặp ác mộng nên tỉnh giấc? Nhưng cô không trả lời tôi, cứ thế ngẩn người ngồi trên giường, ngồi thẳng lưng. Tôi thấy hơi khó hiểu, lại hỏi thêm lần nữa, nhưng cô vẫn không có phản ứng gì, như thể không hề nghe thấy.

Một lúc sau, cô mới từ từ xuống giường, chậm rãi bước lại gần giường của Cao Mẫn, đứng yên không nhúc nhích. Bởi vì cô đứng quay lưng lại phía tôi, nên tôi không nhìn thấy nét mặt cô, cũng không biết cô đang làm gì, nhưng tôi cảm giác cô đang chăm chú xem xét thứ gì đó. Sau đó, cô ngồi xổm xuống, lấy tay khẽ vuốt vuốt ga giường, vuốt ve một lúc, lại áp mặt xuống, cứ như đang nâng niu gìn giữ món đồ mình vô cùng yêu quý vậy.

Tôi rùng mình một cái, cô ấy đang làm gì vậy chứ?

Một lúc sau, cô đứng dậy, hình như thở dài, quay người bước ra ngoài.

Trong khoảnh khắc cô mở cánh cửa phòng ký túc xá, tôi cảm nhận rõ được một cơn gió âm u lạnh lẽo ùa vào trong phòng, bua vây khắp cơ thể tôi.

Tôi lại rùng mình thêm cái nữa, lôi chiếc di động để dưới gối ra xem, 1 giờ 43 phút, muộn thế này, cô ấy định đi đâu chứ?

Tôi lập cập trở người bước xuống giường, vốn định gọi Quan Vũ Phi, nhưng nhìn thấy cô đang ngủ say, không nỡ gọi cô dậy, đành phải một mình bước ra ngoài cửa.

Khi tôi bước ra ngoài cửa, Diệp Hàn đã đi đến cầu thang hành lang, đang định bước xuống.

Lòng tôi thấp thỏm lo lắng, nhớ đến việc khi nãy gọi cô mà cô không hề có chút phản ứng nào, lại nghĩ đến hành động kỳ quái của cô, trong đầu bỗng nảy ra một ý nghĩ đáng sợ, cô ấy chắc không phải bị mắc bệnh mộng du đấy chứ?

Nghĩ vậy, tôi càng cảm thấy vô cùng sợ hãi. Những trường hợp mộng du tôi đã được đọc khá nhiều trong sách, đêm hôm khuya khoắt thế này có trời mới biết cô ấy muốn đi đâu, làm gì. Tôi thậm chí đã nghĩ đến việc quay trở lại phòng, mặc kệ cô ấy nhưng tôi lại không ra lệnh được cho bước chân của mình, như thể trên người Diệp Hàn có một lực hút không thể nào cưỡng lại được, thôi thúc tôi bước sát theo sau.

Cứ đi mãi, tôi đột nhiên cảm thấy nỗi sợ hãi ngày càng lớn dần dần cuồn cuộn lao thẳng về phía tôi, bởi vì hướng mà Diệp Hàn đi chính là đầm hoa sen.

Bóng dáng cô từ từ đi xuyên qua khu rừng nhỏ, bộ đồ ngủ màu trắng và mái tóc tung bay do gió thổi. Nhìn từ xa, trông như một hồn ma.

Trong lúc mộng du, cô ấy đi đến đầm hoa sen làm gì chứ? Tôi lại nghĩ đến hành động áp mặt vào tấm ga giường của Cao Mẫn của cô lúc ở trong phòng ký túc xá, trái tim tôi bỗng chốc như rơi vào hầm đá lạnh cóng. Bởi vì trong đầu tôi bỗng nảy ra một ý nghĩ còn đáng sợ hơn - Diệp Hàn bị Cao Mẫn nhập hồn vào xác rồi!

Khi tôi nảy ra ý nghĩ này, Diệp Hàn đang từ từ bước phía dưới tới cây hòe mà Lưu Tiểu Huệ đã treo cổ chết. Tôi căng thẳng, lo lắng tột cùng, không biết nên gọi cô ấy hay là cứ để cho cô đi, dù sao thì lúc này tôi cũng không thể nào xác định được cô ấy rốt cuộc là đang bị mộng du hay là bị Cao Mẫn nhập vào... Nếu như cô ấy bị mộng du, tôi cũng không thể gọi cho cô ấy tỉnh dậy được, nhưng nếu như cô ấy bị nhập hồn, thì tôi phải làm thế nào chứ?

Cứ như vậy, lòng tôi nóng như lửa đốt nhìn cô ấy từ từ đi xa, đầu óc chuyển động thật nhanh để nghĩ ra đối sách.

Nhưng chính lúc Diệp Hàn chuẩn bị đến gần cây đó, cô đột nhiên dừng bước, tiếp đến cô cứng đờ người giống như một khúc gỗ, ngã vật xuống đất đánh rầm một tiếng.

17.

Sau khi La Thiên nhận được điện thoại của tôi bèn nhanh chóng chạy tới. Tôi nói sơ qua sự việc cho anh nghe, La Thiên không nói gì, chỉ bế Diệp Hàn đến thẳng phòng y tế của trường. Vừa mới đến phòng y tế

một lúc Diệp Hàn đã tỉnh lại, nhưng tình trạng của cô ấy rất tệ, tâm thần hoảng loạn, sắc mặt nhợt nhạt, trán bị rách một mảng da nhỏ do vừa rồi bị ngã xuống đất đang rỉ máu.

Bác sĩ sau khi băng bó cho xong, truyền nước cho cô. Đợi bác sĩ bước ra ngoài, tôi vội vàng nắm lấy tay cô, hỏi cô tại sao lại đi đến đầm hoa sen. Cô không nói gì, chỉ mở tròng mắt, sợ hãi nhìn tôi và La Thiên, bộ dạng như bị kinh hãi quá độ.

Quan Vũ Phi cũng đến, cô vừa mới chợt bừng tỉnh, thấy trong phòng không có ai cả, tưởng đã xảy ra chuyện gì, vội vàng gọi điện thoại cho tôi. Cô vừa nhìn thấy trán Diệp Hàn quần băng, bèn kêu lên kinh hãi: “Sao... sao... sao thế? Đã xảy ra chuyện gì... gì vậy?”

Tôi ngạc nhiên nhìn Quan Vũ Phi, cô đang lo lắng hỏi thăm xem trên người Diệp Hàn còn bị thương ở đâu nữa không. Thì ra, khi cô căng thẳng, thực sự bị nói lắp.

La Thiên nói: “Đừng hỏi vội, hãy để cô ấy nghỉ ngơi đã!” Sau đó lại nhìn đồng hồ, nói với tôi và Quan Vũ Phi: “Các cô ở lại chăm sóc cô ấy, tôi về trước.”

Diệp Hàn nghe La Thiên nói muốn về, lập tức tỏ vẻ hoảng hốt, nhìn La Thiên với vẻ mặt rất đáng thương, nói: “Thầy La, thầy có thể ở lại với em được không? Em sợ lắm!”

Thấy sắc mặt La Thiên có vẻ khó xử, tôi vội nói: “Thầy La, thầy hãy ở lại cùng Diệp Hàn đi!” Nói xong, cũng không cần biết La Thiên có đồng ý hay không, tôi vội kéo tay Quan Vũ Phi rời khỏi phòng y tế. Quan Vũ Phi nhũn mày hỏi: “Cậu tạo cơ hội cho hai người bọn họ đấy à?”

Tôi cười, lắc đầu: “Đâu có!” Sau đó, tôi kéo cô ấy đến một chiếc ghế đá gần cửa phòng y tế, ngồi xuống.

Cô tháo giày ra, gác chân lên ghế đá, hai tay ôm chặt đầu gối, hơi nghiêng đầu nhìn tôi: “Cậu không nhận ra Diệp Hàn thích anh họ cậu sao?”

Tôi nói: “Không nhận ra!” Thực ra, sao tôi lại không biết sự ái mộ của Diệp Hàn đối với La Thiên cơ chứ. Từ sau buổi tối La Thiên cứu cô ấy, sự ái mộ đó càng nảy nở, cắm rễ sâu trong lòng cô ấy. Tôi để La Thiên ở lại cùng cô ấy, không phải là bởi vì tôi rộng lượng, làm gì có cô gái nào có thể rộng lượng đến độ nhường người yêu của mình cho người khác chứ? Tôi chỉ là thương xót cô ấy, biết rằng cô ấy chắc chắn đã bị sợ hãi hoảng loạn, lúc này, cô ấy đang cần La Thiên ở bên cạnh. Nếu như ngay cả chút độ lượng này mà cũng không có, thì chẳng phải quá hẹp hòi sao? Hơn nữa, tôi tin tưởng La Thiên.

“Nói thực, cậu và thầy La không giống như anh em họ chút nào, thầy ấy thực sự là anh họ cậu?” Quan Vũ Phi hỏi.

“Đúng vậy, sao lại không giống chứ?” Tôi khẽ giật mình, không biết đã để lộ sơ hở nào?

“Chẳng thấy anh em họ nào như hai người, gặp mặt nhau cũng chẳng nói với nhau câu nào, cứ như là không quen biết vậy!”

“Hi hi, chúng tôi không hợp nhau, cứ nói chuyện là lại cãi nhau.” Tôi cười gượng gạo, sợ cô ấy lại hỏi thêm nữa, bèn chuyển đề tài, “Diệp Hàn thường ngày có bị mắc bệnh mộng du không?”

“Mộng du?” Quan Vũ Phi lập tức trở nên căng thẳng, mở to mắt, “Vừa rồi cậu ấy bị mộng du à?”

“Mình cũng không rõ.” Tôi nói về bản khoản, “Bộ dạng cậu ấy rất kỳ lạ, hơi giống mộng du, lại hơi giống... bị ma nhập.”

“Ma... ma... ma nhập?” Mắt Quan Vũ Phi trợn tròng, hãi hùng nhìn xung quanh, rồi lại dịch sát lại gần tôi thêm chút nữa.

“Thực ra mình cũng không thể nào khẳng định chắc chắn, chỉ là cảm thấy bộ dạng cậu ấy vô cùng kỳ lạ. Trước đây cậu ấy đã bị mộng du bao giờ chưa?”

Quan Vũ Phi nghĩ một lát, nói: “Chắc là chưa, mình chưa từng nghe cậu ấy nói cậu ấy bị mắc bệnh mộng du.” Sau đó, cô lại hạ thấp giọng, nói tiếp, “Nhưng, mình lại tin là Diệp Hàn bị ma nhập.”

“Tại sao?”

“Bởi vì trong trường mình trước đây cũng có người bị ma nhập... Ôi dào, không nói nữa, không nói nữa, đêm hôm khuya khoắt nói mấy chuyện này làm cho người ta sợ chết khiếp, đi thôi, chúng ta về phòng thôi!”

“Còn Diệp Hàn...” Tôi chỉ vào phòng y tế.

“Không sao đâu, cậu ấy truyền nước xong, anh họ cậu chắc chắn sẽ đưa cậu ấy về phòng, chúng ta đừng có làm kỳ đà cản mũi nữa!” Nói xong, cô liền kéo tôi đứng dậy.

Không biết vì sao, mấy chữ “kỳ đà cản mũi” khiến tôi trào dâng cảm giác xót xa. Tôi hít thở thật sâu, cố tỏ ra thoải mái, lên tiếng hỏi: “Giờ cậu cảm thấy thế nào, cậu có thấy khó chịu ở đâu không?”

Cô khoác tay tôi, cười nói: “Không hề gì, mình béo như thế này, đói mấy ngày cũng chẳng sao.”

Tôi biết cô đang tự chữa then, hơn nữa, tôi rất hiếu kỳ xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với cô ấy, nên sau khi suy nghĩ giây lát, tôi bèn thuận đà hỏi tiếp: “Sao cậu lại không ăn mấy ngày liền như thế chứ?”

Cô đáp ứng: “Giảm, giảm cân.”

Tôi nhìn cô, nói thật nghiêm túc: “Quan Vũ Phi, cậu không coi mình là bạn cậu sao? Mình thực sự rất muốn giúp cậu!”

Ánh mắt Quan Vũ Phi lập tức tối sầm xuống, giống như chiếc lá rụng mùa thu khô héo, vô cùng thê lương. Cô thở dài, nói vẻ u buồn: “Cậu đừng hỏi nữa, không có tác dụng gì đâu!”

Vẫn là câu nói này! Tôi thấy hơi bức, cảm giác cô ấy thật yếu đuối, “Cậu không nói ra, sao biết là không có tác dụng gì?”

Cô lắc lắc đầu, không nói thêm lời nào.

Tôi hạ giọng dò hỏi: “Có phải là Tô Thần Dương...”

Nào ngờ, cô ấy lập tức cắt ngang lời tôi: “Không phải, không liên quan gì đến anh ấy, chuyện, chuyện của anh ấy, cậu đừng hỏi nữa, thực sự không có tác dụng gì đâu, coi như mình cầu xin cậu đi!”

Cô ấy đã nói đến thế rồi, tôi còn có thể làm được gì nữa đây? Xem ra, có đánh chết cô, cô cũng quyết không nói chuyện này ra. Thế nên, tôi thở dài, nói: “Được rồi, mình sẽ không hỏi nữa, chỉ hy vọng sau này cậu đừng tự hành hạ bản thân nữa, thân thể là do cha mẹ ban cho, họ nuôi nấng chúng ta lớn khôn nhường này không dễ dàng chút nào...”

Còn chưa đợi tôi nói xong, Quan Vũ Phi đột nhiên rùng mình một cái, dừng bước, “Cậu nghe xem, Cố Tiểu Yên...”

“Gì vậy?” Tôi thấy bộ dạng kỳ lạ của cô, bất giác cũng rùng mình một cái, ngừng thở theo bản năng, đồng tai lên lắng nghe.

Bốn bề xung quanh yên ắng, lúc này, mọi người đã ngủ say giấc nồng từ lâu rồi, thắp tầm mắt ra xa, cả ngôi trường tĩnh mịch không có lấy một bóng người.

Tôi đang định nói, bèn nghe thấy một thứ âm thanh thấp thoáng chui vào tai mình. Khi tôi đã nắm bắt được thứ âm thanh này, nó bèn trở nên đặc biệt rõ ràng, cho nên, tôi nhanh chóng nhận ra, đó là... tiếng nước chảy nhỏ giọt do vòi nước chưa được vặn chặt.

Tí tách... tí tách... tí tách...

Tôi nhìn sang Quan Vũ Phi, mặt cô dưới ánh trăng trông trắng bệch như tờ giấy, toàn thân run rẩy. Tôi vốn định hỏi cô xem âm thanh này bắt nguồn từ đâu, thấy cô sợ hãi như vậy, đành phải từ bỏ ý định đó.

Khi tôi quay người lần theo hướng âm thanh đó, lông mao trên cơ thể tôi bỗng chốc dựng đứng cả lên.

Thứ âm thanh đó, thật không ngờ lại bắt nguồn từ trong phòng nước.

Tôi còn nhớ, Diệp Hàn đã từng nói với tôi, vòi nước trong phòng nước cứ đến sau 12 giờ đêm là lại tự động mở ra...

18.

Những tiếng tí tách đó vẫn tiếp tục, giữa đêm khuya tĩnh mịch này, ai nghe thấy cũng phải kinh hồn sợ hãi. Tôi chợt cảm thấy lồng ngực đau nhói, như thể những giọt nước đó đang nhỏ thẳng vào trái tim tôi vậy.

Tôi nuốt nước bọt, nói với Quan Vũ Phi: “Đi nào, chúng ta đi xem xem sao!”

Quan Vũ Phi vội buông tôi ra, lùi lại phía sau: “Không... không... không đi đâu, cậu không nghe nói trong phòng nước có, có, có ma à...”

Giọng nói của cô thực sự đã bị biến điệu. Thực ra tôi cũng vô cùng sợ hãi, nhưng sự hiếu kỳ của tôi còn lớn hơn, tại sao cứ đến sau 12 giờ đêm là vòi nước lại tự động mở ra chứ? Thực sự là tự động mở ra sao? Nghĩ đến đây, tôi nắm lấy tay Quan Vũ Phi, sau mấy lượt khuyên nhủ của tôi, hiếu kỳ của cô ấy cuối cùng cũng được thấp lên, chúng tôi cùng run rẩy đi về phía phòng nước.

Trước tiên, chúng tôi nhìn từ ngoài cửa sổ vào trong, bên trong tối đen như mực, chẳng nhìn thấy gì cả, chỉ có tiếng nước nhỏ róc rách đơn điệu vẫn đều đều đặn vang lên.

Sau đó, chúng tôi đi đến cửa, phát hiện cửa không khóa, chỉ khép hờ, khẽ đẩy nhẹ, cánh cửa kêu lên tiếng cọt két rồi mở ra. Tôi hỏi Quan Vũ Phi có biết công tắc điện ở đâu không? Cô nắm chặt tay tôi, căng thẳng sợ hãi nhìn xung quanh: “Không... không... không biết! Cậu nhìn kìa, không... không... không có gì cả, chúng ta về thôi!”

Mặc dù trong phòng nước không có điện nhưng bởi vì bên ngoài có ánh trăng nên cũng không đến nỗi giờ tay lên không nhìn thấy năm ngón.

Tôi lần theo tiếng nước chảy đi tới, lần này vừa nhìn đã khiến tôi khiếp sợ nhảy dựng lên, xem chút nữa đã hét lên thất thanh...

Quan Vũ Phi cũng nhìn thấy, cô kêu thét lên, cuống cuồng chạy đến nấp sau lưng tôi.

Người đó ngồi yên dưới đất không nhúc nhích, tôi vẫn thoáng nhận ra đó là nam giới. Lúc này đây, anh ta đang mở to đôi mắt trống rỗng, nhìn thẳng về phía trước, trên mặt không chút biểu cảm. Điều kỳ lạ là, anh ta hình như đang ôm thứ gì đó trông giống như hai cái cột, dựa vào hai bên vai anh ta.

Trong khung cảnh như vậy, tiếng nước chảy vẫn liên tục vang lên bên cạnh anh ta. Dưới ánh trăng lơ lửng, trong phòng nước bỗng chốc tạo nên một bức tranh quái dị lạ thường.

Anh ta đêm hôm khuya khoắt đến ngồi ở phòng nước làm gì chứ?

Tôi giờ tay lên ấn chặt vào lồng ngực mình, trấn áp con tim đang đập điên cuồng, bạo gan lên tiếng hỏi: “Này, anh... anh là ai?”

Anh ta không hề có bất cứ phản ứng nào, thậm chí ngay cả mí mắt cũng không chớp.

Quan Vũ Phi đứng phía sau tôi run lấy bầy: “Ma... ma...”

Đúng lúc đó, đột nhiên có một luồng ánh sáng chói lòa soi từ phía sau lưng tôi rọi tới. Tôi và Quan Vũ Phi cùng hoảng sợ đến kinh hồn bạt vía, vội quay phắt lại. Ở cửa ra vào có một người đàn ông trung niên đang đứng, ông ta dùng đèn pin soi vào tôi và Quan Vũ Phi, nghiêm giọng hỏi: “Các cô đêm hôm không đi ngủ, chạy đến phòng nước làm gì?”

Qua giọng nói, đoán rằng ông ta ngoài bốn mươi tuổi.

“Bọn... bọn cháu...”

Còn chưa đợi tôi ấp úng xong, người đàn ông trung niên chợt trợn tròn mắt, như thể gặp ma vậy, hét lớn một tiếng, cứ thế lùi lại phía sau, ngã bệt xuống đất, chiếc đèn pin cũng bị rơi lăn lóc dưới đất.

Ngay lập tức, tôi nhận ra ông ta đã nhìn thấy gì, nhưng Quan Vũ Phi còn nhanh hơn tôi, tiếp đến là một tiếng kêu thảm thiết, cả cơ thể Quan Vũ Phi mềm nhũn, ngất xỉu luôn.

Ngay chính lúc tôi cuống cuồng đỡ Quan Vũ Phi, cũng chợt quay đầu lại...

8. Chương 04 - Phần 1

Chương 4: Lá bài ma quỷ bí hiểm

19.

Nạn nhân tên Châu Tử Dương, nam, 21 tuổi người thành phố S, sinh viên năm thứ 2 khoa Tin trường đại học Giang Xuyên. Nguyên nhân dẫn đến cái chết là do bị nghẹt thở, trên cổ có vết hằn, hai chân bị chặt đứt. Thứ giống như cây gậy mà tôi và Quan Vũ Phi đêm đó nhìn thấy nạn nhân ôm chính là hai chân của nạn nhân. Hung thủ sắp xếp chân nạn nhân thành hình chữ V, đặt giữa hai vai nạn nhân, rồi lấy hai tay nạn nhân buộc chặt với hai chân, khiến nạn nhân ôm chặt đôi chân đó. Sợi dây buộc chính là dây ni lon thông dụng nhất. Qua điều tra ban đầu, phòng nước không phải là hiện trường đầu tiên của vụ án, nạn nhân sau khi bị giết hại ở nơi khác đã được đưa đến đây.

Qua vết thương ở háng nạn nhân có thể suy đoán, có lẽ hung thủ đã sử dụng một con dao giết lợn làm hung khí. Tại hiện trường không lấy được dấu vân tay và dấu chân, chỉ phát hiện ra một lá bài ma quỷ dính đầy máu trong tay nạn nhân.

Trên lá bài bằng chất liệu giấy là hình một vị đại ma vương toàn thân đầy máu đỏ, để râu dài bạc trắng, trông rất hung dữ, giữa hai đầu lông mày toát ra vẻ uy nghiêm đáng sợ. Trên đầu ông ta có một đôi sừng cong hình lưỡi liềm, đội một chiếc mũ miện bằng vàng, sau lưng khoác áo choàng màu lam thẫm. Tay trái ông ta nắm chặt, tay phải cầm một quả cầu pha lê màu đen... Nhìn sơ qua, dáng vẻ này trông rất giống tạo hình Boss ở cửa cuối cùng của trò chơi điện tử.

Ở góc dưới lá bài, có một chữ tiếng Anh rất nhỏ: Satan.

Tôi xem đi xem lại lá bài ma quỷ đó, ngẩng đầu lên hỏi La Thiên đang ngồi đối diện: “Satan? Có ý nghĩa gì nhỉ? Lẽ nào hung thủ muốn coi bản thân hắn là hóa thân của Satan?”

La Thiên châm một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, nói với vẻ hơi mông lung: “Anh cũng không rõ, anh đã tra cứu tài liệu, có người nói Satan từng là một trong sáu vị thiên sứ của Thượng đế, sau đó sa đọa trở thành ác quỷ, bị coi là nguồn gốc của bóng đêm và sự tà ác, đối nghịch với sức mạnh của ánh sáng. Cũng có người nói, Satan không phải là một nhân vật có thực, chỉ là từ để hình dung ma quỷ cách nói mỗi chỗ một khác.”

Tôi nghĩ một lát, lại hỏi: “Vậy anh cảm thấy vụ án này có liên quan gì đến vụ án mười năm, hai mươi năm trước không?”

Anh nói ngay không suy nghĩ: “Đương nhiên, anh dám khẳng định.”

“Vậy thì Châu Tử Dương chết vì tội gì?”

“Theo như điều tra của bọn anh, tính cách của Châu Tử Dương vô cùng lười biếng, chính là điển hình của kiểu đầu óc ngu si, nhưng tứ chi lại không phát triển. Đặc tính của cậu ấy rất rõ, chết vì “lười biếng”, anh nghĩ, hung thủ chặt đứt hai chân cậu ấy chính là một sự trừng phạt đối với cậu ấy.” Nói đến đây, La Thiên đột nhiên nhíu mày, lấy lại lá bài ma quỷ từ trong tay tôi.

“Sao vậy, La Thiên?”

Anh không trả lời tôi, mà nhìn chăm chăm vào lá bài, sắc mặt dần chiều nặng nề. Tôi đoán có thể anh đã phát hiện ra điều gì đó, cho nên tôi không lên tiếng, lặng lẽ ngồi nhìn anh. Hồi lâu, anh lẩm bẩm một câu: “Có thể... đây là một kiểu ám thị.”

“Ám thị gì chứ?” Tôi liếm môi, hơi căng thẳng.

“Thông tin về nạn nhân tiếp theo.”

“Satan.”

“Đúng vậy, những nạn nhân của mười năm trước, hai mươi năm trước chết vì tội danh tham ăn, dâm dục, tham lam, ngạo mạn, đồ kỵ, phần nộ, lười biếng, thứ tự không đồng nhất. Trong “Bảy tông tội”, Satan đại diện cho “phần nộ”, rất có thể, lá bài ma quỷ này đang ám thị nạn nhân tiếp theo sẽ chết vì tội “phần nộ”,

nhưng cũng có cách nói khác, Satan chính là thiên sứ sa đọa Lucifer. Trong “Bảy tông tội”, Lucifer đại diện cho “ngạo mạn”, như vậy cũng có nghĩa là, nạn nhân tiếp theo cũng có khả năng chết vì tội “ngạo mạn”. Nếu phân tích theo cách nói Satan chỉ là một hình dung từ,” La Thiên ngừng một lát, nói tiếp. “Vậy thì em đúng, hung thủ muốn coi bản thân hắn là hóa thân của Satan.”

“Nhưng điều này biểu thị gì chứ? Lẽ nào lại phải đi điều tra từng người một xem ai là “phần nộ” ai là “ngạo mạn”? Trong trường có bao nhiêu người như vậy, điều tra thế nào được.”

“Anh biết, nhưng đây là cách duy nhất!” Nói rồi La Thiên ngả người về phía trước, nắm lấy tay tôi đang để trên bàn, nhìn tôi với vẻ mặt rất nghiêm túc “Tiểu Yên, chúng ta chia nhau ra hành động nhé, em sẽ phụ trách điều tra những sinh viên của lớp ta xem trong số họ ai phù hợp với “phần nộ” và “ngạo mạn”, cần phải thật nhanh chóng, chúng ta sắp không còn thời gian nữa rồi. Bởi vì trong mười mấy ngày tới đây, sẽ còn có bốn người liên tiếp gặp nạn.”

Tôi gật gật đầu. Tôi hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng của La Thiên. Anh là một cảnh sát, không có việc gì khiến anh đau khổ phiền não bằng việc có người bị giết hại mà hung thủ vẫn ung dung ngoài vòng pháp luật. Thế nhưng, tôi cứ cảm thấy ba vụ án hiện nay có nhiều điểm khác biệt so với những vụ án mười năm, hai mươi năm trước. Thế nên, tôi nói luôn một mạch những nghi hoặc của tôi cho La Thiên nghe: “Nếu như vụ án mạng lần này đúng là do chính hung thủ của mười năm, hai mươi năm trước gây ra, La Thiên, anh nghĩ xem, tại sao mười năm, hai mươi năm trước hung thủ lại không để lại hiện trường lá bài ma quỷ? Rồi tại sao lúc giết hại Cao Mẫn và Lưu Tiểu Huệ lại cũng không để lại, chỉ để lại hiện trường vụ án của Châu Tử Dương? Còn nữa, cách bị giết Cao Mẫn, Lưu Tiểu Huệ và Châu Tử Dương cũng có sự khác biệt lớn. Cao Mẫn mặc dù phù hợp với “dâm dục” trong “Bảy tông tội”, nhưng cô ấy chỉ bị thương ở phần gáy, trên cổ có vết bóp cổ, còn Lưu Tiểu Huệ cũng chỉ bị cắt cổ tay, vậy tại sao Châu Tử Dương lại bị chết một cách tàn nhẫn đến thế, bị hung thủ chặt đứt hai chân? Còn điểm cuối cùng này nữa, mấy hôm trước chúng ta cũng nói, hung thủ rút cuộc tại sao lại phải mô phỏng trạng thái chết của Lưu Tiểu Huệ giống y như cô sinh viên năm ngoái chết ở đầm hoa sen chứ? Em thực sự không thể hiểu nổi những câu hỏi này.”

La Thiên khẽ cười: “Không hiểu phải không? Vậy anh phân tích cho em nghe. Lần này chúng ta đang phải đối diện với một kẻ tội phạm vừa bình tĩnh lạnh lùng vừa vô cùng thông minh. Từ vụ án thứ ba có thể nhận thấy, chúng ta không khó để có thể nhận ra thực chất tâm lý của hung thủ đang thay đổi ví dụ cái chết của Lưu Tiểu Huệ, rất có thể hắn đang mê hoặc cảnh sát, ngoài điểm này, còn có một nguyên nhân khác, đó chính là hắn đã tự cảm thấy chán ngán những thủ pháp giết người trước đây của mình - trước đây hắn chỉ đơn thuần là giết người, không hề trừng phạt cơ thể nạn nhân sau khi giết hại - đặc điểm này có thể nhận thấy qua việc đôi chân của Châu Tử Dương bị chặt đứt. Do vậy, anh nghi ngờ rằng năm nay sẽ là năm cuối cùng hung thủ gây án, bởi vì hắn có thể bị mắc một căn bệnh hiểm nghèo, có thể hắn cảm thấy mình đã già, mười năm nữa mà muốn giết người cũng lực bất tòng tâm, cho nên hắn mới để lại một lá bài ma quỷ tại hiện trường vụ án Châu Tử Dương. Hắn vừa khiêu chiến với cảnh sát, đồng thời cũng đang chơi một trò chơi đấu trí với cảnh sát. Anh tin rằng, vụ án mạng của năm nay sẽ tàn nhẫn và khó khăn hơn những năm trước.

La Thiên phân tích có vẻ như rất có lý, nhưng tôi lại càng mơ hồ hơn: “Cứ coi như vậy đi, thế thì có thể làm gì được chứ? Phạm vi mà lá bài này ám thị quá rộng. Được rồi, giờ em cứ coi như nó ám chỉ là “phần nộ”, vậy thì cái gì là “phần nộ”? Tính tình nóng nảy à? Em nghĩ, bất cứ ai cũng đều có lúc nóng nảy. Còn nữa, anh có biết trường Đại học Giang Xuyên có bao nhiêu sinh viên hay không? Muốn tìm được “phần nộ” hay “ngạo mạn” trong số họ, có quá nhiều, cũng thật quá khó khăn!”

La Thiên nói: “Anh biết, cho nên anh cần sự giúp đỡ của em. Nếu như lá bài ma quỷ này thực sự là để ám thị, vậy thì đặc trưng của nạn nhân tiếp theo quyết không thể hàm hồ, sự “phần nộ” hay “ngạo mạn” của họ chắc phải là rất điển hình, giống như sự “lười biếng” của Châu Tử Dương vậy.”

Tôi không nói thêm gì nữa, miễn cưỡng coi như là đồng ý cách nói của anh, nhưng tôi vẫn còn một điều chưa hiểu, tại sao tội danh tham lam của Lưu Tiểu Huệ lại có vẻ mơ hồ mờ nhạt thế? Cô ấy chỉ là tham chút lợi nhỏ mà thôi. Tôi nghĩ, những Finch viên phù hợp với tội tham lam hơn cô ấy còn đầy rẫy, sao hung thủ lại nhất định chọn cô ấy? Thực sự chỉ là mê hoặc cảnh sát hay là muốn đổi cách giết người thôi sao?

Đúng lúc đó, tiếng tin nhắn di động của La Thiên vang lên. Anh rút ra xem, nhìn lướt qua rồi lại dứt di

động vào túi.

Tôi nhìn anh: “Ai nhắn tin cho anh vậy, sao anh không trả nhắn lại?”

“Ồ, Diệp Hàn, cái cô nha đầu này cứ vài hôm lại nhắn tin cho anh, hỏi mượn sách của anh.”

“Diệp Hàn?” Lòng tôi chợt cảm thấy xót xa, nói về châm chọc, “Chắc không phải anh vì em có mặt ở đây nên không tiện trả lời lại đấy chứ?”

“Em nói gì thế? Anh không có bất cứ điều gì giấu giếm em cả.”

“Ai biết được chứ, đàn ông các anh đều như nhau cả, bên ngoài một kiểu, bên trong một kiểu.”

“Anh không phải là loại người như thế!”

“Nếu anh không phải, sao lại cho Diệp Hàn số điện thoại của anh? Đúng là giỏi giả vờ giả vịt!”

“Hả? Anh không nói cho cô ấy biết mà, anh còn cứ tưởng là em nói cho cô ấy cơ. Ôi, Tiểu Yên, em có nói với mấy cô ấy anh là gì của em không?”

“Em nói rồi, nói là anh là anh họ của em!”

Anh lập tức giả bộ ngắt xủ: “Thế thì tiêu rồi, anh nói em là chị họ của anh!”

Tôi phì cười: “Đáng ghét!” Cùng với tiếng cười tôi chợt nhớ ra điều gì, vội nói: “Phải rồi, chú gì ở trong phòng nước...”

La Thiên nói: “À, bọn anh đã điều tra rồi, ông ấy tên là Bồ Bằng, là công nhân của trường Đại học Giang Xuyên. Đêm đó vì ông ta bị đau bụng nên vào nhà vệ sinh, nhìn thấy trong phòng nước có điều khác thường, nên mới vào đó để xem.”

Tôi hỏi đầy vẻ hồ nghi: “Bị đau bụng? Trùng hợp như vậy sao?”

La Thiên so so vai, “Cũng có thể, có bệnh viện của trường chứng thực cho ông ta, chập tối hôm xảy ra vụ án đúng là ông ta đã đến phòng y tế lấy thuốc.”

“Điều này chứng tỏ ông ta càng có vấn đề hơn, có thể là ông ta cố ý thì sao, nói không chừng khi em và Quan Vũ Phi bước vào phòng nước, ông ta cũng đang trốn trong đó, trên tivi chẳng phải đều diễn như vậy sao? Theo em thấy, ông công nhân Bồ gì đó chính là hung thủ, em còn lâu mới tin là lại có thể trùng hợp đến thế.”

“Điều em nói cũng không phải là không có lý, nhưng đây chỉ là suy đoán mà thôi, việc phá án cần phải dựa vào chứng cứ.”

Tôi bĩu môi vẻ không vui: “Suy đoán có gì không đúng chứ? Chỉ cần hung thủ chưa tìm ra được, bất cứ ai cũng đều có khả năng là tội phạm, anh không phải cũng thường xuyên dựa vào cảm giác để suy luận một số sự việc sao? Hừ, điển hình của việc “Chỉ cho phép quan phóng hỏa, không cho phép dân chúng thấp đèn!”

La Thiên nhìn đồng hồ, vỗ vỗ vai tôi: “Được rồi, Tiểu Yên, bây giờ chúng ta bắt đầu hành động nào, càng nhanh càng tốt.”

Tôi giận hờn “ừm” một tiếng, cảm thấy hơi nhụt chí. Mặc dù La Thiên nói đặc trưng của nạn nhân tiếp theo sẽ rất rõ ràng, nhưng trong ngôi trường này có đến năm, sáu nghìn sinh viên, hơn nữa, nếu hung thủ đã dám bạo gan ra ám thị như vậy, vậy thì cũng chứng tỏ hắn đã sớm có kế hoạch cho bước tiếp theo. Tôi thấy hơi khó hiểu, sao lại không tung thông tin này ra chứ? Để cho những sinh viên phù hợp với “phần nộ” hay “ngạo mạn” tự mình thận trọng hoặc là tìm đến sự bảo vệ của cảnh sát chẳng phải càng dễ dàng hơn sao?

La Thiên như thể nhìn thấu suy nghĩ của tôi anh nói: “Nếu như tung thông tin này ra ngoài, chỉ khiến ọi người càng hoảng hốt lo lắng, hơn nữa, rất nhiều người vốn không nhận ra được khuyết điểm của mình.”

20.

Trong phòng ký túc xá, Diệp Hàn đang nằm dựa người trên giường đọc tạp chí, cuốn tạp chí giở ra đặt trên đầu gối, ngón tay mân mê quần lộn tóc, bộ dạng nhàn hạ thoải mái. Quan Vũ Phi thì đang nằm bò trên giường, cầm một cuốn sổ nhỏ, như thể đang viết nhật ký.

Vừa nhìn thấy tôi bước vào, Quan Vũ Phi liền ngồi dậy, nhìn tôi với vẻ lo canh cánh: “Cô Tiểu Yên, cậu nói xem mình có phải là rất béo không?”

Cô ấy đúng là rất béo, nhưng tôi chắc chắn không thể nói ra như vậy, nên tôi lắc đầu: “Đâu có, cũng không phải là rất béo đâu, sao vậy?”

Quan Vũ Phi cúi đầu, ủ rũ nói: “Mình biết cậu đang an ủi mình, sáng nay mình mới đi cân, vẫn 59 kg, mình nhìn đối bao ngày như vậy mà không giảm đi được chút nào cả.”

Tôi cười nói: “Thế thì có sao chứ? Không giảm thì không giảm, cậu đây được gọi là đầy đặn...”

Còn chưa đợi tôi nói xong, mắt cô ấy đã đỏ au, như thể sắp khóc. Tôi bỗng trở tay không kịp, vội vàng ngồi xuống cạnh an ủi cô: “Cậu sao thế, đang yên đang lành, sao lại khóc? Cậu thực sự không béo, mình không lừa cậu đâu.”

Tôi không nói còn đỡ, tôi vừa nói là nước mắt cô liền ào ạt chảy ra, từng giọt từng giọt, vô cùng thương tâm.

Trong lúc tôi không biết nên làm thế nào, Diệp Hàn ngồi bên cạnh đã đổi tư thế, uể oải nói một câu: “Cậu ấy bị điên rồi!”

Tôi nhìn Diệp Hàn, trong lòng cảm thấy không vui, Quan Vũ Phi đã khóc thành ra thế này, cô ấy không những không an ủi mà lại còn nói Quan Vũ Phi bị điên.

Diệp Hàn thấy tôi không tiếp lời, lại tự nói tiếp: “Cậu không biết đấy thôi, cả ngày hôm nay, gặp ai cô ấy cũng hỏi có phải là cô ấy rất béo không. Cậu này mà cũng cần hỏi sao? Để mình nói nhé, chẳng có gì ghê gớm cả, nếu tử thần thực sự đến tìm cậu, có trốn cũng vô dụng, giống như trong bộ phim điện ảnh “Tử thần đến rồi” vậy. Cho nên, thà rằng cứ nghĩ thoáng ra một chút, trong trường cũng chẳng phải chỉ có một mình cậu béo.”

Tôi nghe mà không hiểu đầu đuôi câu chuyện như thế nào, lên tiếng thắc mắc: “Cái gì mà tử thần chứ? Có liên quan gì đến gây béo?”

Diệp Hàn nói: “Cậu ấy đang lo lắng mình trở thành mục tiêu tiếp theo của hung thủ.”

Tôi thoáng kinh ngạc, quay đầu lại nhìn Quan Vũ Phi: “Tại sao cậu lại có thứ suy nghĩ này chứ?”

Quan Vũ Phi rút ra mấy tờ giấy ăn, xì nước mũi, thút thít nói: “Trong “Bảy tông tội” có một loại tội là “tham ăn”, mình đã hỏi rồi, những nạn nhân chết cách đây mười năm, hai mươi năm về tội “tham ăn” đều là những người béo. Thực ra... thực ra mình không tham ăn, mình thực sự không tham ăn, nhưng mình không biết tại sao mình lại, lại, lại béo như vậy. Trước đây, mình đã thử rất, rất, rất nhiều cách giảm béo, nhưng không, không, không có chút tác dụng nào cả...”

Cô nói ấp a ấp úng, cộng thêm nói lắp, khiến tôi rất khó nghe rõ. Tôi hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng thấp thỏm lo sợ của cô ấy, còn có gì đáng sợ hơn việc biết rằng mình rất có thể trở thành mục tiêu tiếp theo của hung thủ. Tôi ôm lấy vai cô, an ủi: “Không sao đâu, chẳng phải Diệp Hàn đã nói, trong trường không chỉ có một mình cậu béo, hơn nữa, cậu lại cũng không phải thuộc dạng quá béo, sẽ không sao đâu!”

Nước mắt của cô ấy càng tuôn rơi ồ ạt hơn: “Nhưng mình thực sự rất sợ, khi mình nhìn thấy Châu Tử Dương chết, chết, chết thảm như vậy, mình thực sự... Có lẽ người tiếp theo sẽ là mình, mình cần phải làm gì đây? Tại sao mình lại béo như vậy chứ? Mình không, không, không muốn chết...”

Thấy cô ấy khóc lóc thảm thiết, nước mắt nước mũi ròng ròng, tôi thực sự muốn nói cho cô ấy biết nạn nhân tiếp theo hung thủ muốn sát hại không phải người có tội tham ăn. Nhưng tôi lại không biết phải nói với cô ấy như thế nào, bởi vì chính tôi cũng không dám chắc chắn quân bài ma quỷ đó rốt cuộc có phải là đang muốn ám thị nạn nhân tiếp theo hay không?

Đúng lúc đó, Diệp Hàn thở dài, nói: “Được rồi, mình biết có một bài thuốc gia truyền để giảm béo, chính là ngày nào cũng ăn hai, ba quả mướp đắng sống, chắc chắn có tác dụng.”

Chết mất, mướp đắng sống? Chỉ mới nghĩ đến thôi, trong miệng tôi dường như đã trào dâng lên vị đắng ngắt, chứ đừng nói đến việc ăn.

Tôi đang định lên tiếng, Quan Vũ Phi đã ngẩng khuôn mặt đầm đìa nước mắt lên, hỏi Diệp Hàn với vẻ hết sức nghiêm túc: “Thực sự hiệu quả sao?”

Diệp Hàn nói: “Đương nhiên là hiệu quả rồi, chỉ sợ cậu không kiên trì nổi thôi, mướp đắng sống ấy, đắng lắm.” Diệp Hàn vừa nói vừa lấy tay ra hiệu, vẽ một vòng tròn thật to, hình dung mướp đắng đắng đắng như thế nào, động tác rất khoa trương.

Quan Vũ Phi gạt đầu lia lịa; vội vàng lau nước mắt, nhảy xuống giường, lao thẳng ra ngoài cửa.

Cô ấy chắc không phải là đi mua mướp đắng thật đấy chứ? Đúng là hết cách!

21.

Đợi Quan Vũ Phi đi khỏi, tôi hỏi Diệp Hàn: “Mướp đắng thực sự có thể giảm béo sao? Không phải là cậu đang lừa gạt cậu ấy đấy chứ?”

“Đương nhiên là thật rồi, mình lừa gạt cậu ấy làm gì chứ?” Diệp Hàn xua xua tay, đi đến bên bàn lấy ra hai gói ô mai, ném cho tôi một gói, “Không tin, cậu lên mạng tra xem.”

“Nhưng, mướp đắng sống... khó ăn chết đi được!” Lúc nói, tôi nuốt nước bọt, dường như trong miệng cũng thấy đắng. Tôi vội bóc gói ô mai Diệp Hàn vừa đưa, ột quả vào miệng.

“Đúng vậy, nhưng mướp đắng cần phải ăn sống mới hiệu quả giảm béo, hơn nữa, một ngày phải ăn hai, ba quả, bởi vì trong mướp đắng có chứa hàm lượng lớn nguyên tố thanh lọc mỡ, có căn cứ cả đấy. Muốn giảm cân mà, đương nhiên phải hy sinh rồi, lẽ nào bảo cậu ăn táo để giảm béo?” Nói đến đây, Diệp Hàn đảo con ngươi mắt, đột nhiên hạ giọng nói: “Thực ra, mình thấy nguyên nhân khiến Quan Vũ Phi muốn giảm cân không phải là lo sợ mình Fê trở thành mục tiêu tiếp theo của hung thủ.”

“Gì cơ?” Tôi hỏi đầy kinh ngạc: “Vậy thì là nguyên nhân gì?”

“Thì chỉ là muốn giảm cân thôi.”

Thấy tôi tỏ vẻ mơ hồ, Diệp Hàn chau mày, bộ dạng đó cứ như thể tôi là một con ngốc vậy, “Việc này mà cậu cũng không nhận ra được sao? Cậu ấy chẳng phải là đã chia tay với Tô Thần Dương sao?”

Mình đoán, chắc chắn là Tô Thần Dương chê cậu ấy béo, cho nên mới không cần cậu ấy nữa.”

“Không phải chứ? Hình như chính Quan Vũ Phi mới không cần Tô Thần Dương mà.”

“Ha! Cậu nghe cậu ấy khoác lác, bộ dạng cậu ấy thế mà còn chê người ta? Tô Thần Dương là anh chàng điển trai có tiếng trong trường mình đấy, Quan Vũ Phi không cần anh ta? Đúng là buồn cười chết đi được!” Nói xong, Diệp Hàn thực sự bật cười, cười nghiêng ngả lộn lộn trên giường.

Tôi lườm cô một cái vẻ bất mãn, có gì đáng cười cơ chứ?

Diệp Hàn thấy tôi lườm cô, ngược lại còn cười dữ dội hơn, như thể bị ai điểm huyết vậy, không thể nào ngừng lại được. Tôi mặc kệ cô, đứng dậy khỏi giường Quan Vũ Phi. Lúc đứng lên, tay trái khê vung, không may làm rơi cuốn sổ nhỏ để ở mép giường. Tôi cúi người xuống nhặt, trong lúc vô tình lướt nhìn thấy một đoạn nội dung trong một trang sổ.

Hôm nay, cô ấy lại gọi điện thoại ỉn, cô ấy nói sự kiện nhẫn của cô ấy đã đến đỉnh điểm, nếu mình không làm theo lời cô ấy nói, cô ấy sẽ nói ra chân tướng sự việc, hơn nữa còn làm tổn thương đến anh ấy. Việc đã đến nước này, mình cũng không sợ cô ấy nói ra sự thật, tất cả những thứ này vốn dĩ không thuộc về mình, mình chỉ là... Mình nên làm thế nào đây? Mình thực sự rất đau khổ, vô cùng đau khổ...

...

“Đại ca! Đại ca!” Không cần đoán cũng biết là Liên Thành đã đến, tôi vội nhặt cuốn nhật ký dưới đất lên, cuống cuống đặt lên giường. Con tim trong lồng ngực đập loạn xạ, mặc dù tôi không phải là cố ý, nhưng đọc trộm nhật ký của người khác Fuy cho cùng cũng không phải là một việc hay ho gì.

Tôi vừa mới đặt cuốn nhật ký trở lại vị trí cũ, Liên Thành đã chạy ủa vào phòng giống như một cơn gió. Từ khi cô ấy biết tôi ở trong phòng này, dù có việc gì hay không, cô ấy cũng thường xuyên chạy đến đây. Lúc này đây, mặt cô đỏ bừng bừng, mồ hôi đầm đìa khắp trán, lấy tà áo hứng một vốc quả tì bà, chắc là vừa mới rửa, nên áo ướt hết cả.

Tôi vội lấy chậu rửa mặt ra, cho những quả tì bà đó vào chậu, thắc mắc: “Liên Thành, sao cậu không đựng vào túi ni lon?”

Liên Thành đang ra sức vắt kiệt nước trên áo, chu môi, nói về oan ức: “Thì tại vì túi bị rách nên em đành phải lấy áo mà hứng chứ sao.”

Diệp Hàn đi đến, tiện tay lấy một quả tì bà, chỉ tay vào chiếc túi khoác to dùng một cách đáng kinh ngạc bên người Liên Thành, hào hứng hỏi: “Sao cậu không đựng vào túi?”

Liên Thành chớp chớp đôi mắt nhỏ bé, nhìn Diệp Hàn với vẻ kinh ngạc, bộ dạng đó như thể Diệp Hàn vừa mới hỏi một câu vô cùng ngốc nghếch vậy: “Cậu không biết trong túi đựng sách sao? Nếu làm sách bị ướt thì biết làm thế nào?”

Tôi và Diệp Hàn cùng nhìn nhau, không biết nói gì.

Đúng lúc đó, Quan Vũ Phi quay về, thấy trên tay phải cô đang cầm một quả mướp đắng, miệng nhai chớp chớp, tay trái xách một túi ni lon đựng khá nhiều mướp đắng. Chúng tôi dừng cả lại, ngẩn người nhìn cô. Cô mặc kệ phản ứng của bọn tôi, chỉ mãi miết ăn mướp đắng, đầu lông mày cũng không nhíu lại chút nào.

Thấy cô ăn ngon lành như vậy, Liên Thành hỏi đầy hiếu kỳ: “Cậu đang ăn mướp đắng à? Không đắng sao?”

Quan Vũ Phi gật đầu nói: “Đương nhiên là đắng rồi!” Mặc dù nói vậy, nhưng cô vẫn cắn từng miếng to, nhai ngon lành, không có vẻ gì là đang cảm thấy rất đắng cả.

Liên Thành đứng dậy: “Cậu nói dối! Nếu rất đắng, sao cậu lại cố thể ăn một cách ngon lành đến thế? Mình ăn một miếng xem sao!” Nói rồi, cô cũng không cần biết Quan Vũ Phi có đồng ý hay không, giành lấy nửa quả mướp đắng trong tay Quan Vũ Phi, cắn một miếng, sau đó sắc mặt lập tức thay đổi, lao như tên bắn ra ngoài cửa, nhổ hết số mướp đắng trong miệng ra, hét to: “Đắng quá đi mất! Vốn không phải là để cho con người ăn, đúng là lừa đảo!”

Diệp Hàn cười nghiêng ngả đến nghẹt cả thở, vừa cười vừa thở dốc: “Chưa thấy ai ngốc như cậu, người ta đã nói là rất đắng rồi, mà còn đòi thử... Ôi ôi, cười đến đau cả bụng!”

Liên Thành bước vào phòng, mặt đỏ bừng, lườm Diệp Hàn một cái, làu bàu: “Cậu ngốc thì có!” Sau đó lại chỉ vào Quan Vũ Phi, “Cô ấy còn ngốc hơn, thật không ngờ lại ăn mướp đắng sống!” Nói rồi, bèn nhặt hai quả tì bà trong chậu đưa cho Quan Vũ Phi, Quan Vũ Phi vội lắc đầu, nói: “Mình ăn thứ này!” Rồi lại lấy tiếp một quả mướp đắng.

Liên Thành lập tức chau mày, nhìn Quan Vũ Phi như thể nhìn quái vật vậy, còn cố tình xoa xoa hai cánh tay, tỏ vẻ như hành động của Quan Vũ Phi khiến cô nổi da gà.

Nhìn Quan Vũ Phi, lòng tôi chợt cảm thấy xót xa. Liên Thành vừa rồi mới chỉ ăn một miếng cũng không nuốt nổi, có thể biết, vị đắng đó khó nuốt đến nhường nào. Nghĩ đến đây, tôi đập đập vào vai Liên Thành: “Đi nào, đi mua ít đồ với mình!”

Liên Thành vẫn trân trân mắt nhìn Quan Vũ Phi ăn mướp đắng, bị tôi đập vào vai, cô nhảy dựng lên: “Á! Đi đâu?”

9. Chương 04 - Phần 2

22.

Sau khi bước ra khỏi cửa, Liên Thành nghiêng đầu hỏi tôi: “Đại ca, Quan Vũ Phi kỳ quặc quá, sao cậu ấy không chịu ăn tì bà mà lại ăn mướp đắng chứ?”

Tôi khẽ cười: “Cậu ấy muốn giảm béo mà.”

Liên Thành kêu lên kinh ngạc: “Giảm béo? Cho dù như vậy cũng không đến nỗi phải ăn mướp đắng chứ, đắng lắm, vốn không thể nào ăn được. Đại ca không biết đấy chứ...”

Tôi khẽ ngắt lời cô: “Liên Thành, thực ra cậu không cần gọi mình là đại ca, cậu có thể gọi mình là Cố Tiểu Yên giống như các cậu ấy, hoặc là gọi Tiểu Yên cũng được.”

Liên Thành lập tức cuống lên: “Như thế sao được? Đại ca vốn là đại ca của em mà, chỉ cần có đại ca ở bên, em cảm thấy rất an toàn!” Sau đó, cô đột nhiên dừng bước, ừ ừ nói: “Có phải là em làm gì khiến cho đại ca giận không? Đại ca nói với em, em lập tức thay đổi. Đại ca cũng biết, em rất ngốc, bọn họ luôn cười nhạo em, chỉ có Tiểu Huệ coi em là bạn tốt, chỉ đáng tiếc cậu ấy đã mất rồi... Đến giờ, ngay cả đại ca cũng chê em ngốc...” Cô bè môi ra, trông bộ dạng như sắp khóc.

Thấy cô như vậy, tôi thực sự hết cách, vội ôm lấy vai cô, cười nói: “Ngốc ạ, sao mình lại chê cậu ngốc chứ? Hơn nữa, cậu cũng không ngốc mà... Được rồi, nếu cậu thích, vậy cứ gọi mình là đại ca đi nhé!”

Nghe tôi nói thế, Liên Thành lại lập tức cười tươi rói, đúng là một đứa trẻ!

Tôi hỏi tiếp: “Liên Thành, ở lớp các cậu có ai tính cách nóng nảy hay ngạo mạn không?”

Liên Thành nói luôn không suy nghĩ: “Có đấy, bọn họ đều rất nóng nảy, rất ngạo mạn, đặc biệt là Mã Phong ngồi sau em, hung dữ với em lắm, mỗi lần nhờ em chép bài hộ cho hắn, nếu em không chịu, hắn sẽ...”

“Không phải đâu.” Tôi ngắt lời cô, “Ý mình là những người đặc biệt nóng nảy, đặc biệt ngạo mạn, chứ không phải chỉ đối xử với cậu...”

“Không phải chỉ đối xử với em?” Liên Thành nghiêng đầu suy nghĩ nghiêm túc, “Vậy thì em không biết. Đại ca, đại ca muốn biết điều này làm gì?”

Tôi lắc đầu: “Không có gì, tiện miệng hỏi thôi.” Liên Thành quá đơn giản, hy vọng hỏi được gì từ cô ta, đúng là điều không tưởng.

Đúng lúc tôi mất hết hy vọng đối với cô, cô lại có vẻ như nhớ ra điều gì, hào hứng nói: “A! Em biết có một người rất phù hợp với kiểu đặc biệt nóng nảy và ngạo mạn như đại ca nói. Chính là cái bà chị cả đó, đại ca còn nhớ không? Lần đó cô ta chen ngang hàng, đại ca đã ra mặt giúp em dạy dỗ cô ta. Tính tình cô ta vô cùng nóng nảy, hơi một tí là đánh nhau, hơn nữa, cô ta cậy gia đình giàu có, vô cùng ngạo mạn, coi thường tất cả mọi người...”

Tôi giật thót mình, chẳng phải thế sao? Phần nộ và ngạo mạn, bà “chị cả” đó đều hội tụ. Bất luận Satan trên lá bài ma quỷ đó ám chỉ phần nộ hay ngạo mạn, “chị cả” đều phù hợp.

Vậy thì, nạn nhân tiếp theo liệu có phải là cô ta?

23.

Tôi mua một chiếc cân sức khỏe ở siêu thị, lúc thanh toán, không nhìn thấy Liên Thành đâu cả. Tìm kiếm hồi lâu, tôi mới phát hiện ra cô đang lén lén lút lút đứng bên dưới tấm biển quảng cáo ở cửa ra vào. Tôi bước tới, đập mạnh vào vai cô: “Này, làm gì thế?”

Liên Thành giật nảy mình, quay đầu lại, nhìn thấy tôi, bèn vỗ vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm, vội vàng giơ ngón trỏ lên môi, bộ dạng vô cùng bí hiểm.

Tôi trêu: “Cậu ăn trộm đồ của người ta à?”

Cô không trả lời, mà nghi hoặc và hứng khởi chỉ tay sang bên đường đối diện, nói nhỏ: “Suyt, đại ca, đó chẳng phải là bạn trai của Quan Vũ Phi sao?”

Tôi nhìn theo hướng tay chỉ của cô, nhìn thấy trước cửa hàng bán băng đĩa có một đôi nam nữ đang đứng. Người con trai đó đúng là Tô Thần Dương - bạn trai của Quan Vũ Phi, người con gái thì tôi không biết. Lúc đó, họ đang giằng co nhau, hình như đang tranh cãi xem nên đi hướng nào. Cuối cùng, Tô Thần Dương cũng thỏa hiệp, cô gái khoác tay anh, tươi cười rạng rỡ, xem ra có vẻ rất thân mật.

Thấy vậy, Liên Thành kêu lên: “Thảo nào mà Tô Thần Dương lại muốn chia tay với Quan Vũ Phi, cô gái đó xinh quá, đúng là một đôi kim đồng ngọc nữ!” Nói xong, lại chẹp chẹp môi, vẻ mặt vô cùng ngưỡng mộ.

Tôi bất giác cảm thấy buồn bực, lẽ nào thực sự là Tô Thần Dương không cần Quan Vũ Phi nữa? Nhưng sao tôi cứ cảm giác là không phải như vậy?

Tôi nghĩ đến cuốn nhật ký của Quan Vũ Phi, nếu như tôi không đoán nhầm, trang mà tôi đọc được chính là viết vào hôm cô nhận được cuộc điện thoại ở trong khu rừng nhỏ. “Anh” được nhắc đến trong đó chắc là Tô Thần Dương, nhưng “cô ấy” thì là ai nhỉ? Có phải là cô gái lúc này đang đi cùng với Tô Thần Dương hay không? “Cô ấy” muốn Quan Vũ Phi làm điều gì? Tại sao nếu Quan Vũ Phi không làm theo, “cô ấy” sẽ nói ra chân tướng sự việc, còn muốn làm tổn thương Tô Thần Dương? Qua những dòng chữ trong cuốn nhật ký, “cô ấy” không chỉ một lần uy hiếp Quan Vũ Phi, có phải Quan Vũ Phi có điểm yếu gì bị “cô ấy” nắm thóp, cho nên mới không dám nói cho người khác biết sự uy hiếp của “cô ấy”? Mấy lần Quan Vũ Phi định nói với tôi nhưng lại thôi, có phải là cô ấy muốn nói cho tôi biết sự việc này? Chân tướng mà cô ấy nói đến là gì nhỉ? Lẽ nào là “tất cả những thứ này vốn không thuộc về mình” mà cô đã viết trong nhật ký? Vậy thì, “tất cả những thứ này” ám chỉ điều gì?

Tôi mơ màng nhìn Tô Thần Dương và cô gái đó đi xa dần, trong lòng cảm thấy vô cùng bồn chồn, rốt cuộc Quan Vũ Phi đang cất giấu bí mật nào nhỉ?

Sau khi trở về phòng ký túc xá, tôi tặng cho Quan Vũ Phi chiếc cân sức khỏe, cô thoáng ngạc nhiên, hỏi tôi tại sao lại tặng cân sức khỏe cho cô. Tôi cười nói: “Cậu chẳng phải đang giảm béo sao? Có chiếc cân thì càng có thể biết rõ đã giảm được bao nhiêu cân.”

Quan Vũ Phi gạt đầu tới tấp, đứng lên cân rồi nói: “Chủ ý này rất được, mỗi ngày mình sẽ cân một lần, nếu đến lúc đó không thấy có tác dụng, mình nhất định sẽ ép Diệp Hàn ăn hết một bồ mướp đắng sống mới được!”

Diệp Hàn lập tức kêu lên đầy bất mãn: “Quan Vũ Phi, cậu được lắm, mình dạy cậu cách giảm cân, cậu không những không cảm ơn mình thì thôi, ngược lại còn muốn ép mình cũng phải ăn mướp đắng sống à? Thực là lòng tốt lại bị coi là lòng lang dạ sói! Nhưng cậu cứ yên tâm, chỉ cần cậu có thể kiên trì, chắc chắn sẽ hiệu quả!”

Quan Vũ Phi cười hi hi, đặt cái cân vào gầm giường, rồi lại lấy ra một quả mướp đắng, bắt đầu gặm, vừa gặm vừa nói: “Chắc chắn mình có thể làm được!” Nói xong, tay trái nắm lại, giơ lên rồi kéo mạnh xuống, động tác thể hiện kiên trì nhất định thắng lợi.

Tôi chau mày, “Cậu ăn mấy quả rồi?”

“Đây là quả thứ tư.”

“Không phải nói là mỗi ngày chỉ ăn hai đến ba quả là được rồi sao?”

“Không sao, ăn nhiều hơn một chút có thể sẽ có tác dụng nhanh hơn thì sao? Dù sao... cũng không phải đắng lắm.”

Tôi không nói thêm nữa, tự biết rằng có nói thì cô ấy cũng không nghe. Thế nên, tôi thở dài, nằm xuống giường của Lãnh Mộng Phạm. Quan Vũ Phi ra sức để giảm béo như vậy, rốt cuộc là vì sợ mình trở thành nạn nhân tiếp theo của hung thủ hay là vì Tô Thần Dương đây? Nếu như thực sự là vì Tô Thần Dương, vậy thì tôi có nên nói cho cô biết việc tôi vừa nhìn thấy Tô Thần Dương đi cùng với cô gái khác trên đường hay không?

Tôi nghiêng đầu liếc nhìn Quan Vũ Phi một cái, cô đã thu nụ cười lại, đang ngồi trên giường ngẩn người ăn mướp đắng sống, ánh mắt thất thần nhìn ra bên ngoài xuyên qua tấm kính ô cửa sổ. Ánh mắt đó trống rỗng và không có chút sinh khí, bộ dạng như thể tách rời thân xác và linh hồn, khiến ai nhìn cũng cảm thấy tâm trạng vô cùng nặng nề.

Tôi từ bỏ ý định nói cho cô biết, trở mình, quay mặt vào tường, không nhìn cô nữa. Rõ ràng, lúc này cô trêu đùa với tôi và Diệp Hàn chẳng qua là cố ý giả vờ thể thôi, bí mật được cô cất giấu trong lòng đó giống như một loại chất độc, giờ đã lan ra khắp cơ thể cô rồi. Nếu giờ tôi nói cho cô biết Tô Thần Dương đi cùng người con gái khác, chỉ sợ loại chất độc này sẽ ngấm tận vào trong tim gan cô, khiến cô bị mất mạng vì độc tố phát tác mất. Cho nên, tôi vẫn quyết định không nói thì hơn.

Tôi nhìn đồng hồ, còn một lúc nữa mới đến giờ học, tôi có thể chớp mắt một lát

Lúc tôi vừa mới nhắm mắt lại, Diệp Hàn chợt thốt lên một câu: “Sáng nay mình mới nhận được điện thoại của Lãnh Mộng Phàm, ngày mai cậu ấy trở lại đây.”

Vừa nghe xong tôi liền mở choàng mắt Lãnh Mộng Phàm ngày mai quay về? Thế chẳng phải tôi sẽ phải quay trở lại giường của Cao Mẫn ngủ sao? Chỉ nghĩ đến việc này, tâm trạng tôi trở nên vô cùng nặng nề.

Tan học, chúng tôi đến nhà ăn để ăn cơm tối, ăn xong, Quan Vũ Phi lại kéo tôi đi dạo vào khu rừng nhỏ với cô. Thực ra, cô gần như cũng không ăn gì chỉ uống mấy ngụm canh, mặc tôi khuyên nhủ thế nào, cô cũng không chịu ăn lấy nửa miếng cơm. Khuôn mặt cô lo lắng hoảng sợ, như thể thứ tôi khuyên cô ăn không phải là cơm mà là thuốc chuột vậy. Thấy cô như vậy, tôi không khuyên nhủ thêm nữa. Tôi chỉ không thể nào hiểu nổi, cô đã không muốn ăn cơm, còn đi cùng tôi đến nhà ăn làm gì? Nhìn cô ngó trái ngó phải, lòng dạ thấp thỏm không yên, có lẽ không phải đến để uống mấy ngụm canh. Cho đến tận khi đi đến khu rừng nhỏ, nhìn thấy Tô Thần Dương, tôi mới chợt nhận ra, cô kéo tôi đến đây để làm kỷ hà cảm mũi. Đúng là cô nha đầu tinh quái!

Tô Thần Dương hình như đã đợi rất lâu, vừa nhìn thấy chúng tôi đã vội chạy đến, coi tôi như là người tàng hình, nắm lấy tay Quan Vũ Phi, cất tiếng gọi vô cùng tha thiết: “Phi Phi!”

Tôi lập tức háng giọng, nói: “Sao thế, chê con kỷ hà cảm mũi này chưa đủ to sao?” Nói xong, tôi lại cảm thấy hơi mơ màng, anh chàng Tô Thần Dương này thay đổi nhanh thật đấy, nhìn anh ta lúc này khi đối diện với Quan Vũ Phi lộ ra vẻ lo lắng, chân thành, ai có thể ngờ được mới mấy giờ đồng hồ trước anh ta cùng một cô gái khác khoác tay nhau đi dạo phố? Nghĩ vậy, bỗng chốc tôi không có chút thiện cảm nào với anh ta nữa cả.

Quan Vũ Phi giằng tay ra khỏi tay Tô Thần Dương, nhìn ngó xung quanh, thần sắc hoảng loạn, cứ như thể cô và Tô Thần Dương đang quan hệ lén lút vậy. Cô áp úng: “Có chuyện gì, anh mau... mau nói đi!”

Tô Thần Dương nhìn tôi, tôi đương nhiên hiểu được hàm ý trong mắt cậu ta, cũng biết ý tránh đi, nhưng đằng sau lập tức vang lên giọng nói đầy lo lắng của Quan Vũ Phi: “Cố Tiểu Yên, cậu đừng... đừng... đừng đi!”

Tôi quay đầu lại, nhận ra Quan Vũ Phi mặt mày ủ rũ như đưa đám, trong mắt tràn ngập sự nài nỉ van xin. Gặp gỡ bạn trai của mình, sao cô ấy lại có thể căng thẳng và sợ hãi đến thế? Tôi nghĩ một lát, an ủi cô: “Không sao đâu, mình không đi xa, mình đứng ngay gần đây thôi!”

Lúc này Quan Vũ Phi mới miễn cưỡng gạt đầu, nhưng vẫn dấn dò tôi không được đi xa. Tôi nhận thấy cô vẫn luôn rụt rè cố tránh né Tô Thần Dương, Tô Thần Dương chỉ cần chạm nhẹ vào cô, là khiến cô sợ hãi thất sắc. Bộ dạng cứ như thể Tô Thần Dương là một người mắc bệnh phong hủi, hoặc là một tên vô cùng háo sắc. Việc này là thế nào nhỉ? Tôi bất lực lắc đầu, không nhìn bọn họ nữa.

Tôi đột nhiên nghĩ đến La Thiên, chắc anh ấy không phải cũng giống Tô Thần Dương đấy chứ, ngoài mặt tỏ ra đối xử với tôi rất tốt, nhưng sau lưng lại tìm thêm vài người khác. Lần trước anh còn nói Diệp Hàn cứ vài ngày lại nhắn tin cho anh. Nghĩ đến đây, tôi vội rút di động từ trong túi ra, gọi cho anh, bị anh ngắt máy, một lát sau anh liền gọi lại: “Thế nào rồi, chuyện anh bảo em điều tra, em đã điều tra đến đâu rồi?”

Tôi ấp a ấp úng: “Ồ... em vẫn đang điều tra.” Thực ra tôi vốn không điều tra gì cả, vì tôi không biết nên bắt đầu từ đâu.

Anh nói: “Vậy em gọi điện cho anh làm gì vậy? Có chuyện gì à?”

Tôi làu bàu: “Không có chuyện gì thì không thể gọi điện cho anh được sao? Người ta nhớ anh mà!”

Anh nói có vẻ như mất kiên nhẫn: “Được rồi, đừng nhõng nhẽo nữa, anh đang bận lắm, em tranh thủ thời gian điều tra nhé, thế nhé!” Nói xong, anh cũng chẳng chờ tôi nói, liền tắt máy luôn.

Tôi bực bội lườm cái di động, chưa thấy người đàn ông nào khô khan như La Thiên, ở bên nhau lâu như vậy, anh chưa bao giờ nói với tôi những câu “anh nhớ em” hay “anh thích em”. Câu nói thân mật nhất chính là câu “ngao nào”. Anh ta cứ như là một khúc gỗ vậy, có trời mới biết tôi thích anh ở điểm nào.

Tôi dứt di động vào túi, nhìn xung quanh một lượt, vừa nhìn đã thấy ngay trong cái đình nhỏ trước mặt cách đó không xa có một cậu nam sinh ngồi im như tượng đá. Không cần nói cũng biết đó chính là Lâm Phàm, bạn trai của Cao Mẫn. Tôi không nén nổi xúc động, Cao Mẫn đã chết nửa tháng rồi, anh ấy vẫn ngày ngày ngồi yên lặng ở đây, quả đúng là một chàng trai si tình.

Tôi suy nghĩ giây lát, nhấc chân đi về phía anh ta, ngồi xuống chiếc ghế đá dài bên cạnh, chủ động chào hỏi: “Hi, Lâm Phàm, mình tên Cố Tiểu Yên, cậu vẫn còn nhớ mình chứ?”

Anh ta không buồn để ý đến lời nói của tôi, coi tôi như người tàng hình vậy.

Tôi nhìn anh ta thật kỹ, trên mặt anh không có bất cứ biểu hiện gì, dờ dẫm nhìn về phía trước, toàn thân như không còn chút sức lực dựa người vào cột, tư thế vô cùng cô độc và thê lương. Tôi đoán, chắc đây là nơi lưu giữ nhiều kỷ niệm mà anh lưu luyến. Thế nên, tôi thận trọng lên tiếng hỏi: “Nghe nói anh và Mẫn Mẫn quen nhau ở đây, có phải không?” Tôi cố ý gọi Cao Mẫn là Mẫn Mẫn, như vậy có thể kéo gần khoảng cách giữa anh và tôi, nhưng anh vẫn không chút động lòng.

Đúng là không thể nào trò chuyện giao lưu với một pho tượng đá được!

Tôi đành phải bỏ cuộc, vươn vai, cảm thấy buồn tẻ nhìn khắp xung quanh. Cách đó không xa, Quan Vũ Phi và Tô Thần Dương đang nói chuyện với vẻ như nước sôi lửa bỏng. Tô Thần Dương hình như có vẻ rất kích động, cứ đi đi lại lại trước mặt Quan Vũ Phi, hoa chân múa tay, có lúc lại ngồi sụp xuống, hai tay ôm đầu. Còn Quan Vũ Phi ngược lại vô cùng lạnh lùng đứng yên.

Dù sao cũng chẳng có thứ gì khác để ngắm cả, tôi đành tháo giày, gác chân lên ghế đá nhồi người lên lan can, hào hứng nhìn bọn họ. Nếu nói hai người đó là người yêu của nhau, đến giờ tôi vẫn không thể hiểu nổi, một người thì quá đẹp trai, một người lại quá bình thường, thực sự không biết thần Cupid sao lại bắn mũi tên tình yêu gắn kết hai người có tướng mạo chênh lệch như vậy vào với nhau.

Đang nghĩ miên man, Tô Thần Dương chợt nhảy dựng lên, hình như đang gào lên với Quan Vũ Phi câu gì đó. Quan Vũ Phi ngăn người, cũng gào lại một câu, tiếp đến bèn lấy tay che miệng, trông bộ dạng có vẻ như bật khóc. Tô Thần Dương đâm mạnh một cái vào cây hòe bên cạnh, sau đó ngồi bệt xuống dưới gốc cây. Quan Vũ Phi chạy thẳng ra ngoài khu rừng nhỏ, cũng không thèm gọi tôi, cô hình như đã quên mất tôi còn đang đợi cô.

Tôi đi giày, đang suy nghĩ xem có nên đuổi theo Quan Vũ Phi hay không, pho tượng đá bên cạnh tôi chợt nói một câu: “Có phải là cô cho rằng tôi là một tên ngốc hay không?”

Tôi nhú mào, sao lần nào anh ta cũng chờ tôi chuẩn bị bước đi mới mở miệng nói chuyện? Tôi lạnh lùng trả lời: “Đúng vậy!”

Anh ta cuối cùng cũng quay sang nhìn tôi, nét mặt anh ta như thể lời nói của tôi nằm ngoài dự liệu của anh vậy: “Ồ! Cô thực sự cho là như vậy sao?”

Tôi chợt cảm thấy anh ta thật buồn cười, đã không thích người khác coi mình là kẻ ngốc thì sao lại phải hỏi chứ? Lẽ nào muốn tôi nói việc anh ta cả ngày ra đây ngồi ngẩn người là một kiểu “nghệ thuật hành vi”? Trầm ngâm giây lát, tôi quyết định thay đổi cách nói chuyện với anh ta, thế nên tôi so so vai, cố ý không nhìn anh ta, mắt nhìn thẳng, nói: “Chỉ có kẻ ngốc mới cả ngày ngồi dờ dẫm ở đây không làm gì cả, hơn nữa anh ta còn đáng thương cho rằng mình rất bình thường, thật là quá đỗi buồn cười!” Trong ngữ khí của tôi còn có tình xen vào chút mỉa mai khinh bỉ, muốn chọc giận anh ta. Đối với một kẻ đầu gỗ dờ dẫm này, tôi chỉ có thể dùng hình thức như vậy, xem anh ta có thể gượng dậy để bắt đầu lại từ đầu được không?

Quả nhiên anh ta hơi tức giận, lạnh lùng nói: “Tôi rất đáng thương? Cô cho rằng tôi ngồi ở đây là không làm gì cả?”

Tôi cũng không chịu yếu thế, nói: “Không cần tôi cho rằng, ngay cả kẻ đàn độn cũng có thể nhận ra được điều đó.”

Anh ta hừ một tiếng, nói về sống sượng: “Chắc chắn cô không hiểu được thế nào là tình cảm!”

Tôi cố tình bật cười khoa trương: “Đúng vậy, tôi đúng là một người không hiểu thế nào là tình cảm, nhưng nếu như tôi là Cao Mẫn,” Tôi ngừng lại, nhìn anh ta một cái với vẻ bất cần, “Tôi cũng sẽ không thích anh!” Mặc dù tôi giả vờ tỏ ra bộ dạng không biết sợ trời sợ đất, nhưng trái tim trong lồng ngực tôi đang lo sợ đập thình thịch liên hồi, bởi vì tôi biết bộ dạng lúc này của tôi chắc chắn rất đáng bị ăn đòn.

Lâm Phàm rõ ràng đã bị chọc giận vì câu nói cuối cùng của tôi, anh ta đột nhiên nắm chặt tay lại. Chết tiệt, không phải anh ta định đánh tôi thật đấy chứ? Toàn thân tôi lập tức căng như dây đàn, bộ dạng chuẩn bị chạy tháo thân bất cứ lúc nào. Thật không ngờ mấy giây sau, anh ta đột nhiên thả tay ra, toàn thân giống như quả bóng bị xì hơi, lạnh lùng nói: “Cô không hiểu được đâu!”

Con người này sao lại cố chấp đến thế kia chứ? Tôi hơi thất vọng, nhìn anh ta: “Tôi đương nhiên là hiểu, Cao Mẫn muốn một người bạn trai như thế nào? Đủ giàu có để bao cô ấy ăn chơi nhảy múa, tha hồ mua sắm, có đúng không? Nói thẳng ra, chỉ là một chữ: tiền! Còn anh thì sao? Ngày nào anh cũng ngồi đây giống như một pho tượng đá, nếu anh nghĩ như vậy là có thể chứng minh được anh yêu cô ấy như thế nào, vậy thì anh đã quá sai lầm. Nếu tôi là anh, tôi nhất định sẽ học hành chăm chỉ, sau này kiếm được thật nhiều tiền, như vậy mới phù hợp với người bạn trai lý tưởng của Cao Mẫn. Cho nên nói, người không hiểu chính là anh, chứ không phải tôi!”

Toàn thân anh ta đột nhiên chấn động, trân trân nhìn tôi, như thể lời nói của tôi đã đánh trúng chỗ hiểm của anh ta vậy. Tôi lập tức im bặt, không thể nói nữa, nếu còn nói tiếp, không khéo anh ta thực sự sẽ đánh tôi một trận mất.

Lúc đó, một cậu nam sinh chạy bước nhỏ đến, vừa chạy vừa gọi: “Lâm Phàm, cô chủ nhiệm đang tìm cậu, mình biết ngay là cậu đang ở đây.” Đợi sau khi cậu ta đến gần, liền nhìn tôi với vẻ rất ám muội, ôm lấy vai Lâm Phàm, cười hớn hở, hỏi: “Ồ? Cô em này là ai vậy?”

Lâm Phàm không trả lời, bỏ tay cậu nam sinh đó ra, lắc đầu, quay người bước ra khỏi đình. Mới đi được vài bước, anh ta ngừng lại, quay đầu lại nói với tôi: “Cảm ơn cô!” Điều này khiến tôi hơi bất ngờ, không biết nên xử trí ra sao.

Sau khi họ đi một đoạn, tôi nhìn thấy cậu nam sinh đó vẫn nói liến thoắng, không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhìn thấy đột nhiên Lâm Phàm đâm thẳng vào đầu cậu bạn, cậu bạn trở tay không kịp, loạng choạng mấy bước rồi ngã xuống đất. Cậu ta thoáng ngẩn người, nhưng lập tức nhảy bật dậy: “Lâm Phàm! Mày bị điên à?” Nói xong bèn lao đến đánh nhau với Lâm Phàm. Nhưng rõ ràng cậu ta không phải là đối thủ của Lâm Phàm, chỉ mấy cái đã lại bị đánh ngã nhào xuống đất. Đứng thấy Lâm Phàm gầy như cây cột điện mà coi thường, lúc đánh nhau, lại hung hãn giống như một con dã thú.

Bọn họ nhanh chóng bị mọi người kéo tách ra, cậu nam sinh đó cứ rên hừ hừ mãi. Lâm Phàm giằng ra khỏi đám người đang kéo tay anh, đột nhiên hướng thẳng ánh mắt về phía tôi. Anh lau máu nơi khóe miệng, khóe môi khẽ nhếch lên, thật không ngờ nhìn tôi mỉm cười.

Tôi bất giác rung mình, nụ cười của anh ta thể hiện điều gì?

10. Chương 05 - Phần 1

Chương 5: Mời đại sư tâm linh

25.

Rốt cuộc tại sao Lâm Phàm lại cười với tôi?

Anh ta đang cười cái gì?

Lẽ nào việc anh ta vừa đánh nhau là vì tôi? Cậu nam sinh đó cứ quẩn lấy anh, hỏi tôi là ai, có lẽ trong lời nói không may mạo phạm đến tôi, cho nên Lâm Phạm mới ra tay đánh cậu ta?

Tôi vô cùng bồn chồn, đầu óc mơ màng bước ra khỏi đình, trong lòng vô cùng rối bời. Khi tôi đang định đi ra khỏi khu rừng nhỏ, khước mắt lại liếc nhìn thấy Tô Thần Dương vẫn đang ngồi dưới gốc cây hòe đó. Ánh nắng rớt lại của buổi chiều tà soi lên người anh, khiến toàn thân anh giống như phát ra một vầng hào quang, trông rất điển trai.

Tôi đi đến, ngồi xuống bãi cỏ bên cạnh anh, khẽ hỏi anh: “Cậu và Quan Vũ Phi rốt cuộc sao vậy?”

Tô Thần Dương cười, cười vẻ bất lực, lấy tay nhỏ mấy cọng cỏ trước mặt, nhỏ được một cọng dài ngậm trên môi, thở dài nói: “Có lẽ, tôi thực sự không hiểu cô ấy!” Nói rồi, anh lại dựa đầu vào thân cây, ngẩng đầu nhìn bầu trời xam xám, trong mắt tràn ngập nỗi cô đơn trống trải.

Xem ra, anh ta đối với Quan Vũ Phi có vẻ như thật lòng, nhưng tại sao anh ta lại qua lại với cô gái khác sau lưng Quan Vũ Phi? Nghĩ đến cảnh tượng anh và cô gái kia khoác tay nhau, trong lòng tôi bỗng trào dâng cảm giác phẫn nộ, lạnh lùng nói: “Thật vậy sao? Cô ấy vừa nãy hình như khóc thì phải.”

Tô Thần Dương gật đầu: “Ừm, lẽ ra không nên hét lên với cô ấy, nhưng tôi cuống quá mà, cô ấy không chịu nói gì với tôi cả...”

Tôi lập tức hỏi ngược lại: “Còn cậu thì sao? Có gì cậu cũng nói với cô ấy chắc?”

Tô Thần Dương ngăn người, hỏi vẻ khó hiểu: “Là ý gì vậy?”

Tôi nhìn anh ta, đứng dậy, phỉ phỉ bụi dính ở mông, “Không có gì, mình chỉ là người ngoài, mình cũng không biết giữa các cậu xảy ra vấn đề gì, mình chỉ biết, hai người ở bên nhau, điều quan trọng nhất là đối xử với nhau thật thẳng thắn chân thành. Được rồi, mình phải đến lớp tự học đây, lúc khác nói chuyện sau!” Nói xong câu nói đó, tôi mặc kệ anh ta, sải bước ra khỏi khu rừng nhỏ.

Khi vừa bước ra khỏi khu rừng nhỏ, tôi bất gặp ngay một cô gái. Tôi nhận ra cô ta, cô ta chính là cô gái đã khoác tay Tô Thần Dương, thì ra cô ta cũng học ở trường Đại học Giang Xuyên.

Cô ta đi thẳng về phía tôi, lúc này tôi mới nhìn rõ, đây là một cô gái xinh đẹp. Đôi lông mày thon gọn, đôi mắt to long lanh như nước hồ thu, cộng thêm khuôn mặt hình trái xoan mũi miều, đúng là đẹp hơn Quan Vũ Phi gấp nhiều lần.

Sau khi dừng hẳn lại, cô ta nhìn tôi một lượt từ đầu đến chân, ánh mắt đó vô cùng quái lạ, như thể mang theo hàm ý khiêu chiến vậy.

Tôi lấy làm lạ, tôi và cô ta vốn không quen biết, sao cô ta có thể dùng thứ ánh mắt này nhìn tôi như vậy chứ?

Một lúc sau, cuối cùng cô ta cũng ngấm nghĩa xong, hỏi: “Cô có phải là bạn của cục than không?” Trong câu nói đó thể hiện sự coi thường, lông mày nhướn lên, thái độ rất tệ.

Tôi hơi khó hiểu: “Cục than?”

Cô ta nói luôn: “Thì chính là Quan Vũ Phi đấy!”

Tôi bất giác im lặng, Quan Vũ Phi đúng là có hơi đen, nhưng cũng không đến nỗi giống “cục than”. Đặc biệt là hai từ này thốt ra từ miệng của một cô gái xinh đẹp như hoa khiến người nghe cảm thấy vô cùng khó chịu. Nhưng qua đó cũng khiến tôi hiểu ngay ra được rằng, việc Quan Vũ Phi lục đục với Tô Thần Dương chắc chắn có liên quan đến cô gái này. Thế nên, tôi chớp chớp mắt, nhìn cô ta vẻ rụt rè: “Đúng vậy, tôi và cô ấy ở chung phòng, có vấn đề gì không?”

Thấy tôi có vẻ nhút nhát như vậy, chắc cô ta nghĩ tôi dễ bắt nạt lắm, nên càng trở nên ngạo mạn hơn: “Đương nhiên không có vấn đề gì cả, nhưng tôi nói cho cô biết, chỉ cần lo việc của mình là được rồi, tôi ghét nhất là loại người cứ hay đi lo chuyện của người khác!” Nói xong, cô ta lại nhìn tôi vẻ khinh miệt, vênh vào bước đi.

Ngạo mạn cái con khỉ! Tôi nhìn theo bóng lưng cô ta, nguyệt dài.

Ngạo mạn... Tôi chợt giật thót tim, đúng vậy, cô ta vênh váo huênh hoang thế, không coi ai ra gì, không phải ngạo mạn thì là gì chứ?

Suy nghĩ này vừa hiện ra, tôi lập tức không ghét cô ta nữa, trong lòng ngược lại nảy sinh một sự lo lắng mơ hồ. Nếu như Satan trên lá bài ma quỷ đó đang ám thị ngạo mạn, vậy thì nạn nhân tiếp theo mà hung thủ muốn sát hại liệu có phải là cô ta hay không?

Hôm nay đã là ngày 17 tháng 5, chỉ còn lại 13 ngày nữa, nhưng lại còn tới bốn sinh viên sẽ liên tiếp gặp tai họa, có lẽ hung thủ sẽ nhanh chóng tiếp tục ra tay.

26.

Trong lúc tôi đang ngăn người, chợt một bàn tay đập vào vai tôi từ phía sau, khiến tôi giật mình kinh hãi. Còn chưa đợi tôi quay đầu lại, Diệp Hàn đã nhảy đến trước mặt tôi, cười hi hi, nói: “Nghĩ gì vậy, sao mà chăm chú thế?”

Tôi định thần lại, hất cằm về phía trước: “Cái cô gái mặc bộ váy liền hoa nhỏ đó, cậu có quen không?”

Diệp Hàn nhìn rồi nói: “Quen chứ, là Trang Nghiên, hoa khôi của khoa Kế toán mà.”

Tôi nhú mày: “Trang Nghiên? Sao lại lấy tên con trai thế nhỉ?”

Diệp Hàn nói: “Không phải đâu, là từ “nghiên” trong trăm hoa đua sắc[1], có bộ nữ bên cạnh. Cậu không biết đấy, nghe nói vì cái tên này đã gây ra chuyện buồn cười lắm, thực ra, cái tên mà thôi, người Trung Quốc đông như vậy, tên gì chẳng có, ví dụ như tên của mình...”

[1] Âm Hán Việt chữ “Nghiên” này có ý nghĩa là đẹp.

Tôi biết Diệp Hàn lại chuẩn bị bắt đầu phát huy bản lĩnh nói dài dòng của cô, hơn nữa cứ nói là nói mãi không thôi. Thế nên tôi đành phải hắng giọng ngắt lời: “Cái cô Trang Nghiên đó tính cách thế nào?”

Diệp Hàn ngăn người, như thể đột nhiên bị tôi ngắt lời nên không tìm được phương hướng vậy, lát sau mới nói: “Tính cách à... chắc cũng tạm được, điều này mình cũng không thân với cô ta mà, cậu đi hỏi Quan Vũ Phi đi, cậu ấy biết rõ lắm.”

Tôi hơi kinh ngạc: “Quan Vũ Phi biết?”

Diệp Hàn gật đầu: “Đúng vậy, trước đây bọn họ là đôi bạn thân, nhưng về sau không biết đã xảy ra chuyện gì mà trở mặt nhau.”

Tôi suy ngẫm lời của Diệp Hàn, Quan Vũ Phi và Trang Nghiên trước đây là bạn thân? Vậy thì về sau có phải vì Tô Thần Dương mà bọn họ trở mặt nhau?

Diệp Hàn nhìn tôi: “Sao vậy, cậu hỏi về cô ta làm gì?”

“À, không có gì, chúng mình lên lớp tự học đi!”

“Phải rồi, thầy hiệu trưởng Ưông tìm cậu, mình suýt nữa quên mất.”

“Hiệu trưởng Ưông? Cậu có biết thầy tìm mình vì việc gì không?”

“Mình không biết!” Sau đó, Diệp Hàn lại nhìn tôi với ánh mắt rất đồng tình, “Nhưng theo như mình biết, có thể được thầy hiệu trưởng Ưông tự mình chỉ đích danh sinh viên, nếu không phải là quá ưu tú thì là... Cậu đến trường này vẫn chưa được quá mười ngày, chắc chắn không phải là quá ưu tú, cho nên...” Cô ngừng lại, nắm thật chặt tay tôi, mặt ủ dột, nói: “Cậu bảo trọng nhé!” Bộ dạng như thể đang tổng kết biệt tráng sĩ vậy.

Tôi phì cười, hất tay cô ra: “Thôi đi cậu, có phải là đi đến pháp trường đâu! Được rồi, không đùa với cậu nữa, mình đi đây!”

Diệp Hàn vẫn ủ ê mặt mày, còn giả vờ lấy tay lau nước mắt, nói như thể sắp sinh ly tử biệt: “Cậu hãy yên tâm đi đi, còn về phần cô bảy, cậu tám, chú chín gì đó, mình sẽ thay cậu chăm sóc họ...” Còn chưa nói xong, chính cô đã bật cười, ôm bụng cười ngặt nghẽo, không đứng thẳng lên được, đúng là cô nha đầu điên rồi!

Tôi lo lắng thấp thỏm đi đến phòng làm việc của thầy hiệu trưởng Ưông, con tim trong lồng ngực đập thình thịch, thầy Ưông tìm mình có việc gì được chứ? Diệp Hàn nói cũng đúng, mình mới đến trường chưa tới

mười ngày, chắc chắn không liên quan đến việc là sinh viên ưu tú. Không những không liên quan, mà việc học của tôi còn chẳng đâu vào đâu, nhưng sinh viên học kém cũng không chỉ có mình tôi mà, tại sao thầy hiệu trưởng Ưông lại lưu ý đến tôi? Lẽ nào tôi đã phạm phải lỗi lầm gì? Tôi trước nay vẫn luôn an phận thủ thường, chẳng gây tai họa gì, rốt cuộc hiệu trưởng Ưông tìm tôi có việc gì nhỉ?

Suốt cả đoạn đường, lòng tôi vô cùng hoang mang, ngay chính khoảnh khắc tôi giơ tay lên gõ cửa phòng làm việc của thầy Ưông, tôi chợt nhớ ra sự việc chập tối nay Lâm Phạm đánh nhau trong khu rừng nhỏ, lẽ nào vì chuyện này? Nhưng khi họ đánh nhau, tôi vẫn luôn đứng trong đình, không hề đi ra ngoài...

Tiếp theo đó là giọng nói rất hiền hậu “Mời vào!” đã cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Tôi cẩn thận, liềm mình đẩy cửa bước vào.

Thầy hiệu trưởng Ưông là một người đàn ông ngoài năm mươi tuổi, dáng người không cao, hơi gầy, nhưng trên người ông như thể toát ra một sự uy nghiêm thiên bẩm. Kiểu tóc của ông vô cùng kinh điển, thuộc loại “địa trung hải” được nhắc đến trong truyền thuyết, trên đỉnh đầu gần như không có lấy một sợi tóc, nhưng hai bên lại dày rậm một cách đáng kinh ngạc, thậm chí là buồn cười. Lúc đó, ông đang ngồi trước chiếc bàn làm việc rộng thênh thang viết lách thứ gì đó, không để tâm đến tôi.

Tôi khẽ chào: “Em chào thầy!”

Ông ngẩng đầu, lấy tay đẩy gọng kính trên sống mũi, hỏi: “Em là...”

“Em là Cố Tiểu Yên, nghe nói thầy tìm em ạ.”

Ông lập tức mỉm cười thân thiện: “Em là Cố Tiểu Yên à? Được, được, được!”

Ông nói liền mấy chữ “được”, khiến tôi càng căng thẳng hơn, không biết ông có ý gì mà tự nhiên lại gỡ bỏ dáng vẻ uy nghiêm, đối xử với tôi thân thiết như vậy?

Ông ra hiệu cho tôi ngồi xuống ghế sofa, cười tí mắt nói: “Ông Lôi gọi điện cho tôi, tôi mới biết có em ở trong trường chúng ta, tôi và ông Lôi có mối quan hệ thâm tình lâu năm, là bạn bè thân thiết.”

Thầy hiệu trưởng Ưông cầm lấy cốc trà trên bàn, uống một ngụm, nói: “Nghe nói em đang ở phòng 403 tòa C khu A đúng không? Em ở cùng các bạn ổn cả chứ? Nếu không vui thì có thể nói với tôi, tôi sẽ yêu cầu đổi chỗ cho em.”

Tôi vội lắc đầu, nói: “Không cần đâu ạ, em ở đó rất tốt, mấy cô bạn cùng phòng đều rất dễ chịu.”

Thầy Ưông gật đầu: “Thế thì tốt! Gần đây trong trường xảy ra quá nhiều việc, tôi biết bên ngoài có rất nhiều lời bàn tán, nhưng em đừng lo, việc này chúng tôi đã nhờ cậy bên cảnh sát giải quyết rồi.” Nói đến đây, ông ngừng lại một lát, xoa xoa đỉnh đầu nhẵn bóng, dựa người vào lưng ghế, tiếp tục nói, “Các em đều là những thanh niên trẻ thế kỉ 21, có tiền đồ rộng mở, hơn nữa lại là sinh viên đại học, nếu còn tin vào những chuyện ma quỷ, chẳng phải khiến người khác chê cười sao?”

Tôi không biết ông nói với tôi những điều này là có ý gì, ngược lại, lại khiến tôi cảm thấy hành động này chính là kiểu “Ổ dưới đất không giấu hai trăm lượng”, nếu như những truyền thuyết ma quỷ trong trường đại học Giang Xuyên chỉ là câu chuyện tầm phào, thế thì ông cần gì phải có thêm hành động này để ám thị tôi đừng có tin? Vậy thì, tiếng khóc ai oán của đứa bé trong đầm hoa sen, còn cả việc vòi nước trong phòng cứ đến 12 giờ đêm lại tự động mở ra. Cái đêm mà Châu Tử Dương bị chặt đứt đôi chân chết ở trong phòng nước, đã có rất nhiều sinh viên truyền miệng nhau Châu Tử Dương bị ma quỷ giết hại. Đặc biệt là khi Quan Vũ Phi sau đó nói đêm xảy ra vụ án tôi và cô ấy nghe thấy tiếng nước chảy róc rách trong phòng nước mới chạy vào xem, những sinh viên đó càng tin tưởng hơn. Nếu như muốn chúng ta phán đoán giữa việc đây là do con người hay do ma quỷ gây ra, mọi người muốn tin rằng hung thủ của những vụ huyết án mười năm, hai mươi năm trước là ma quỷ, nếu không, sao có thể có một tên tội phạm nguy hiểm đến thế, có thể giết hại bảy sinh viên trong một trường đại học trong khoảng thời gian một tháng ngắn ngủi như vậy mà không để lại một chút dấu vết nào cả? Hơn nữa còn cứ cách mười năm một lần, gây án có quy luật như vậy, cho đến nay vẫn ung dung ngoài vòng pháp luật, không phải là ma quỷ thì là gì chứ?

Thực ra, tôi rất tán đồng với cách nói hung thủ chính là ma quỷ, đáng tiếc La Thiên lại là một người vô cùng cố chấp, rất miệt thị những chuyện liên quan đến ma quỷ, cho nên, tôi đành phải liềm mình gắng sức cùng anh trần trở giày vò với vụ án này.

Đúng lúc đó, một người đàn ông trung niên gõ cửa bước vào, tôi nhận ra ông, ông là thầy Trần dạy lớp chúng tôi môn Kỹ năng nghe. Ông nhìn tôi một cái, sau đó bước đến trước mặt thầy Uông, hạ thấp giọng nói một câu. Mặc dù giọng ông rất khế, nhưng tôi vẫn nghe thấy, ông nói là người nhà Châu Tử Dương lại gọi điện thoại đến. Tôi nghĩ, Châu Tử Dương đột ngột bị chết thảm như vậy, người nhà cậu chắc là muốn phía nhà trường có lời giải thích xác đáng.

Thầy Uông nghe xong, tâm trạng trở nên nặng nề: “Tôi biết rồi, anh ra ngoài đi!”

Đợi sau khi thầy Trần bước ra, thầy Uông lại nói với tôi: “Được rồi, em hãy đi học lớp tự học đi, có chuyện gì thì đến tìm tôi!”

Đến đêm, khi tôi đang ở trạng thái lơ mơ nửa mơ nửa tỉnh, tôi thấp thoáng nghe thấy những âm thanh loạt soạt, những âm thanh đó lúc mơ hồ loáng thoáng, lúc lại rất rành rọt, lúc liên mạch, lúc đứt quãng. Tôi muốn mở mắt ra, nhưng mí mắt tôi lại như thể bị dính chặt vào nhau vậy, hơn nữa cơ thể tôi cũng như thể bị dính chặt xuống giường, không thể nào nhúc nhích được, ngay cả miệng cũng không tài nào mở ra được.

Tôi bị sao vậy nhỉ?

Âm thanh đó vẫn đang vang lên, càng lúc càng rành rọt hơn, nó đang tiến lại gần tôi.

Tôi sợ hãi nín thở, tôi lắng nghe và nhận ra, hình như... hình như âm thanh đó là có ai đó đang gặm nhấm đồ vật cứng. Cùng lúc đó, một bàn tay sờ vào cánh tay tôi, bàn tay đó lạnh như băng, dính nhớp. Tiếp đến, một giọng khàn khàn vang lên sát bên tai tôi: “Cố Tiểu Yên...”

Toàn thân tôi co rút, mở choàng mắt, còn chưa đợi tôi kịp định thần lại trong cơn hãi hùng, tôi đã nhìn thấy ngay một bóng người mặc áo trắng lơ mờ ngồi ngay ngắn trên giường tôi. Dưới ánh trăng lơ nhờ, tóc cô rối bời buông xòa, khiến khuôn mặt cô chìm ngập trong bóng đêm không thể nào nắm bắt được, dáng vẻ đó trông giống như một “nữ quỷ”.

Hai chữ này vừa nảy ra trong đầu óc tôi, tôi sợ hãi tột cùng, kêu lên thất thanh, “nữ quỷ” gần như cũng giật mình hoảng sợ, lập tức thả tay tôi ra: “Là mình mà, Cố Tiểu Yên.”

Đó là giọng nói của Diệp Hàn, cô hạ giọng trách móc: “Cậu kêu la gì chứ, làm mình sợ hết hồn.”

Tôi thở phào, nói giọng bất mãn: “Đêm hôm khuya khoắt, cậu đột nhiên mở mắt phát hiện ra có một người ngồi ở giường mình, cậu có kêu lên không? Còn nói mình làm cậu sợ, mình đã bị cậu làm cho sợ chết khiếp đây này. Cậu làm gì thế? Sao không ngủ?”

Cô tháo giày ra, trèo lên giường, cùng không cần biết tôi có đồng ý hay không, bèn nằm xuống chỗ gần bức tường. Tôi chau mày, đành phải miễn cưỡng nằm dịch ra ngoài. Không phải là tôi không thích nằm ngủ cùng cô ấy, chỉ là tôi không thích trò chuyện nhiều với cô. Có đôi khi cô rất bình thường, nhưng có khi lại lải nhải mãi không dứt, khiến người ta không tài nào chịu đựng nổi.

Tôi bị giày vò như vậy, nên không ngủ được nữa, nên tôi nghiêng đầu quay sang hỏi cô: “Vừa rồi có phải là cậu đang ăn thứ gì đó không?”

“Không hề, đêm hôm khuya khoắt thế này, ăn uống gì chứ, sao thế?”

“Ồ, không sao!” Tôi nhớ lại tiếng nhai khi nãy, nếu như không phải Diệp Hàn đang ăn thứ gì đó, thế thì ai đã phát ra âm thanh đó? Lẽ nào là tôi nằm mơ?

Diệp Hàn dựa sát vào người tôi, nói nhỏ: “Cố Tiểu Yên, mình cứ luôn cảm thấy...”

“Cảm thấy gì?”

“Phòng ký túc xá này của bọn mình... không được sạch sẽ.”

“Đừng có nói linh tinh! Sao lại có thể không được sạch sẽ chứ?” Mặc dù nói vậy, nhưng tôi vẫn bất giác rung mình một cái.

“Thật đấy, mình vừa mới nằm mơ, nên sợ hãi tỉnh giấc, không dám ngủ nữa, nên mới sang đây gọi cậu.”

“Vậy sao?” Tôi hờ hững hỏi một câu, nghĩ thầm, nằm mơ thì có liên quan gì đến việc căn phòng không sạch sẽ? Không lẽ những thứ bẩn thỉu khiến cô ấy nằm mơ?

Diệp Hàn lại ghé sát vào người tôi thêm chút nữa, tay ôm lấy cánh tay tôi, tay cô vừa lạnh vừa ướt, dính nhờn nhờn, khiến tôi thấy khó chịu. Cô nói: “Cậu biết không, mình vừa nằm mơ, mơ thấy... Cao Mẫn, cậu ấy toàn thân đầm đìa máu nằm trên chiếc giường của cậu ấy, trong tay cầm một con búp bê cầu nắng, đôi mắt cậu ấy mở rất to, miệng mê man cầu xin mình cứu cậu ấy, còn nói chỉ có mình mới có thể cứu được cậu ấy, làm mình sợ hãi lắm...”

Tôi nuốt nước bọt, an ủi: “Không sao đâu, nằm mơ thôi mà...”

Diệp Hàn căng thẳng ngắt lời tôi: “Không phải đâu, cậu không biết chứ, đây không phải là lần đầu tiên mình mơ thấy giấc mơ này, lần nào cũng như vậy, đây chắc chắn không chỉ đơn giản là một giấc mơ. Cao Mẫn chắc chắn là chết oan ức, không cam tâm, cho nên mới đi vào trong giấc mơ của mình. Nói ra có thể cậu sẽ không tin, mình thường xuyên có thể cảm thấy cậu ấy, chỉ luôn cảm thấy cậu ấy muốn dẫn mình đi đến một nơi nào đó, nếu như mình không nhầm, thì nơi đó rất có thể là... đầm hoa sen. Bởi vì trong giấc mơ, cậu ấy cầm một con búp bê cầu nắng, cậu ấy muốn nói với mình, cái chết của cậu ấy có liên quan đến đầm sen.”

Nghe đến đây, toàn thân tôi chợt co rúm lại, tôi nghĩ đến cảnh Diệp Hàn ngắt xiu ở cạnh đầm hoa sen đêm đó. Theo như những gì sau đó cô nói, cô vốn không hề biết đã xảy ra chuyện gì với mình, chỉ cảm thấy có một sức mạnh thần kỳ luôn dẫn dắt cô, tất cả ý thức của cô đều mơ hồ. Lẽ nào... thực sự là hồn ma của Cao Mẫn đang dẫn dắt cô, hoặc là Cao Mẫn đã nhập hồn vào cô?

Nghĩ vậy, tôi chợt cảm thấy có một luồng âm khí đang lan rộng khắp bầu không khí. Giường của Cao Mẫn ngay phía bên trên của tay trái tôi, cách giường của Lãnh Mộng Phàm chỉ có mấy bước chân. Tôi không dám nhìn sang đó, tôi sợ sẽ nhìn thấy vật gì đó vô cùng đáng sợ mà tôi không tài nào tưởng tượng nổi. Tôi rùng mình một cái, vỗ vỗ tay Diệp Hàn, nói: “Được rồi, đừng nghĩ ngợi nữa, mau ngủ đi!”

Diệp Hàn gật đầu lia lịa: “Ừ, ừ, không nghĩ nữa!” Một lát sau, hình như cô lại nghĩ ra điều gì đó, hỏi tôi chập tối nay có phải Lâm Phàm đánh nhau với ai đó ở trong khu rừng nhỏ không? Tôi nói là đúng, cô liền nói cậu bạn đánh nhau với Lâm Phàm là bạn thân nhất của cậu ấy. Lúc đó cậu bạn nói đùa một câu: “Mình tưởng cậu yêu Cao Mẫn như thế nào cơ chứ, hóa ra là cậu trốn đến đây để tán gái”, thật không ngờ liền bị Lâm Phàm đánh ột trận.

Tôi không nói gì. Tôi vốn tưởng Lâm Phàm đánh nhau vì tôi, bây giờ xem ra, là tôi đã hiểu nhầm, nếu đã không phải vì tôi, sao anh ta lại còn cười với tôi chứ?

Diệp Hàn nhanh chóng ngủ thiếp đi, khi tôi cũng chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, tiếng khóc thoát ần thoát hiện lại vang lên giống như trong cõi mộng mị...

11. Chương 05 - Phần 2

28.

Khi trời vừa hửng sáng, tôi đã bị Quan Vũ Phi lay gọi, cô ra sức lay mạnh cánh tay tôi, nói về sợ hãi: “Cậu mau dậy đi, Cố Tiểu Yên!”

Tôi dụi dụi mắt, làu bàu: “Có chuyện gì vậy? Mình buồn ngủ chết đi được!” Tôi đúng là vô cùng buồn ngủ, đêm qua gần như chẳng ngủ được mấy.

Quan Vũ Phi cũng vẫn mặc kệ, cứ thế lay gọi tôi: “Mau tỉnh dậy đi, xảy ra chuyện lớn rồi!”

Tôi mở choàng mắt, ngồi bật dậy: “Xảy ra chuyện lớn rồi? Lại có người chết rồi sao?”

Diệp Hàn bị tôi làm cho kinh động, cũng ngồi bật dậy theo, đôi mắt mơ màng còn ngái ngủ, hỏi đầy vẻ kinh hãi: “Chết người rồi? Ai chết vậy?”

Quan Vũ Phi nhìn bọn tôi, nói một câu làm chúng tôi dở khóc dở cười: “Không phải không phải, các cậu biết không, thật không ngờ mình giảm được một cân rồi đấy!”

Thấy bộ dạng hưng phấn tột cùng của Quan Vũ Phi, tim gan của Diệp Hàn như muốn nổ tung, trừng mắt nhìn Quan Vũ Phi một cái: “Dở hơi!” rồi lại gục đầu xuống giường ngủ tiếp.

Tôi cũng chẳng buồn để tâm đến cô nữa.

Quan Vũ Phi sau khi nhiệt tình hồ hởi lại bị bọn tôi tạt gáo nước lạnh, hậm hực trở về giường của mình, nói với vẻ tủi hờn: “Lẽ nào mình gây đi được một cân không được coi là chuyện lớn sao?”

Thấy không ai quan tâm đến mình, cô bèn cầm bàn chải và khăn mặt, buồn bực bước ra khỏi phòng, miệng lầm bầm gì đó, rõ ràng là không hài lòng với thái độ của tôi và Diệp Hàn.

Tôi nằm trên giường, thất thần nhìn ra bầu trời xám trắng bên ngoài cửa sổ. Hôm nay đã là ngày 18 tháng 5 rồi, còn mười hai ngày nữa... cũng không biết chỗ La Thiên có chút tiến triển nào không, chắc là cũng khó khăn lắm. Từ Cao Mẫn đến Châu Tử Dương, ba người bọn họ giống như câu đố vậy, không tìm thấy chút manh mối nào. Nếu cái chết của bọn họ thực sự do ma quỷ gây ra, thì có điều tra thế nào cũng vô dụng, thà rằng trực tiếp mời một đại sư bắt ma quỷ đến, không chừng còn có tác dụng. Chỉ đáng tiếc, chắc chắn La Thiên không tiếp nhận ý tưởng này của tôi.

Vào buổi trưa, Lãnh Mộng Phàm quay về, mấy ngày không gặp, cô ấy dường như gầy đi một chút, nhưng trông lại còn xinh đẹp hơn. Nếu tôi là con trai, chắc chắn sẽ bị cô ấy hấp hồn.

Khi cô nghe thấy cái chết của Châu Tử Dương, sợ hãi đến độ mặt tái nhợt, trợn trừng mắt nói: “Chân bị chặt đứt sao? Sao lại chết thảm như vậy chứ?”

Quan Vũ Phi nói: “Đúng vậy, cậu không biết đấy chứ, khi đó mình chỉ nhìn một cái đã ngất lịm luôn.”

Lãnh Mộng Phàm tỏ ra vô cùng sợ hãi, lấy làm may mắn, nói: “May mà mình không ở đây, nếu mình nhìn thấy chắc chắn cũng sẽ ngất xỉu!”

Diệp Hàn nói: “Vậy thì cậu đừng đi xem thì sẽ không bị ngất nữa!”

Lãnh Mộng Phàm chớp chớp mắt nói: “Nói thì nói thế, nhưng thực sự có người chết, cậu có thể kìm nén không chạy đến xem không?”

Diệp Hàn thè lưỡi, cười hi hi: “Nói cũng phải!”

Đúng lúc đó, một cô gái đi đến gõ cửa phòng của chúng tôi, hỏi: “Ai là Cố Tiểu Yên? Ở dưới lầu có người tìm!”

Tôi nhìn cô ta: “Tìm mình? Là ai vậy?”

Cô ta nói là Lâm Phàm, nói xong bèn đi luôn.

Kỳ lạ, Lâm Phàm tìm tôi làm gì?

Diệp Hàn kêu lên đầu tiên: “Cố Tiểu Yên, thì ra cậu và Lâm Phàm...”

Tôi vội ngắt lời cô: “Gì chứ? Mình và cậu ấy vốn không quen biết.”

Diệp Hàn chợt bật cười: “Không quen biết? Không quen biết mà anh ta lại tìm cậu? Lãnh Mộng Phàm, cậu có tin không?”

Lãnh Mộng Phàm cười: “Tin... mới lạ!”

Quan Vũ Phi cũng góp chuyện: “Ôi, Cố Tiểu Yên, Lâm Phàm chắc không phải là đang theo đuổi cậu đấy chứ? Anh ấy trông cũng khá điển trai, chỉ có hơi gầy một chút thôi, cứ như bộ xương ấy.”

Diệp Hàn vừa nghe thế, bèn hào hứng: “Thế là cậu không hiểu rồi, bây giờ xương sườn rất có giá, người ta gọi đó là mỹ cảm của xương, ha ha!”

Bọn họ mỗi người nói một câu, tôi không có cơ hội nói chen vào lấy một từ, đúng là ứng nghiệm lời của cố nhân: ba người phụ nữ bằng một cái chọt.

Thấy bọn họ càng nói càng hăng hái, tôi tức giận giậm chân liên hồi, bực bội nói: “Không thèm nói chuyện với các cậu nữa!” Rồi quay người chạy ra khỏi phòng.

Khi bước ra khỏi khu ký túc xá, vừa nhìn tôi đã bắt gặp ngay Lâm Phàm đang đứng quay lưng lại phía tôi dưới ánh mặt trời. Anh ta mặc một chiếc áo phông màu đen rộng thùng thình, một chiếc quần soóc màu trắng, hai đùi vừa dài vừa nhỏ, khiến cả cơ thể anh ta trông gầy gò một cách khác thường.

Tôi nhìn bóng lưng anh, gọi: “Lâm Phàm, nghe nói anh tìm tôi?”

Lâm Phàm lập tức quay đầu lại, đi về phía tôi, tôi chú ý thấy nơi khoe miệng anh có một vết thâm tím, chắc là bị thương trong lúc đánh nhau hôm qua. Anh nói: “Cô có thể giúp tôi một việc được không?”

Tôi gật đầu: “Anh nói đi!”

Anh ta giơ tay lên vò đầu bứt tóc, bộ dạng hơi lúng túng: “Cô có thể giúp tôi đến nhà Mẫn Mẫn... xin một tấm ảnh của cô ấy được không?”

Tôi kinh ngạc nhìn anh ra: “Tấm ảnh? Anh không có ảnh của cô ấy sao?”

Anh ta nói: “Đúng vậy! Cô có thể giúp tôi được không? Tốt nhất là ảnh chân dung, vì... nếu như tôi đến, tôi sợ người nhà cô ấy sẽ nghĩ khác, cho nên, đành phải nhờ đến cô.”

Tôi nghĩ một lát, bèn đồng ý: “Được rồi, để tôi đi thử xem!”

“Cô có thể đi luôn bây giờ được không?”

“Bây giờ? Tại sao bây giờ phải đi luôn?” Tôi ngược nhìn ánh nắng chói chang trên đỉnh đầu. Đang lúc nắng nóng như thiêu như đốt thế này, tôi chẳng muốn đi đâu lúc này cả.

“Bởi vì nếu muộn thì không kịp nữa!” Câu nói này của Lâm Phàm hình như là buột miệng nói ra, bởi vì vừa dứt lời, trên mặt anh ta liền lộ ra vẻ đau khổ vì hối hận.

“Ồ? Sao lại không kịp nữa?” Tôi chợt hoài nghi, lẽ nào anh ta muốn có ảnh của Cao Mẫn không phải để làm kỷ niệm?

Thấy anh ta do dự, tôi nói: “Nếu anh không nói cho tôi biết lý do, thì xin lỗi, tôi không giúp được anh đâu!” Nói xong, tôi quay người bước đi. Cậu nam sinh này có vẻ thần bí, chắc chắn có vấn đề, có trời mới biết anh ta muốn lấy ảnh của Cao Mẫn đi làm việc gì.

Anh ta vội vàng gọi giật tôi lại, đắn đo thêm giây lát, cuối cùng anh ta cũng ấp a ấp úng nói: “Tôi muốn có ảnh của Cao Mẫn, thực ra... thực ra chính là muốn mời cô ấy ra.”

Tôi càng khó hiểu hơn: “Mời cô ấy ra? Như vậy là ý gì?”

Lâm Phàm lại một lần nữa vò đầu bứt tai, nói vẻ hơi ngượng ngùng: “Ồ... tôi nói ra cô đừng có cười tôi, cũng đừng nói tôi mê tít, được không? Đạo trước, tôi có quen một người hiểu thuật thông linh, rất linh nghiệm. Bà ta nói chỉ cần có ngày tháng năm sinh và bức ảnh chân dung của Mẫn Mẫn là có thể gọi được hồn cô ấy...”

“Gọi hồn?” Bỗng chốc mắt tôi mở thật to.

“Đúng vậy, tôi biết việc này rất mê tít, nhưng... nhưng tôi thực sự muốn biết Mẫn Mẫn đã chết như thế nào, tôi càng muốn gặp lại cô ấy một lần, cô có hiểu không?”

Trong lòng tôi bỗng trào dâng nỗi xúc động, ngày nay, những người như Lâm Phàm, đặc biệt còn là thanh niên thế hệ mới chỉ hơn hai mươi tuổi, kiên trì với tình yêu như vậy quả không còn nhiều nữa. Trầm ngâm giây lát, tôi hỏi anh: “Gọi hồn thực sự có tác dụng sao? Có phải là lừa đảo không?”

Anh mơ màng lắc đầu: “Tôi cũng không biết, nhưng mặc kệ có phải là lừa đảo hay không, tôi đều muốn thử xem sao. Tôi đã hẹn với người đó 6 giờ chiều hôm nay đến, bà ta mỗi ngày chỉ gọi hồn ột người, khó khăn lắm mới chờ đến lượt tôi, nếu hôm nay không đến, sợ rằng lại phải đợi rất lâu nữa, cho nên tôi mới phải vội càng gấp rút như vậy.”

Tôi thoáng do dự, nếu để La Thiên biết việc này, chắc chắn tôi sẽ bị mắng ột trận tơi tả, nhưng việc gọi hồn, tôi vô cùng hiếu kỳ, trước đây đều chỉ là nhìn thấy trên tivi, chưa bao giờ nhìn thấy người thật. Suy nghĩ thêm một lát, trước ánh mắt tràn ngập sự kỳ vọng của Lâm Phàm, cuối cùng tôi cũng quyết định liều

mình. Phàm làm việc gì cũng nên nghĩ theo chiều hướng tốt, nếu như gọi hồn thực sự có tác dụng thì sao, Cao Mẫn nói ra hung thủ là ai, nói không chừng đến lúc đó La Thiên sẽ phải cảm ơn tôi.

Nghĩ vậy, tôi bèn nhận lời với Lâm Phàm: “Nếu tôi có thể giúp anh lấy được tấm ảnh, anh có thể để tôi đi cùng được không?”

Lâm Phàm gật đầu ngay, nói không có vấn đề gì. Sau đó nói cho tôi biết địa chỉ nhà Cao Mẫn, may mà cũng không xa lắm, từ trường bắt xe bus đi qua 16 trạm. Lâm Phàm cho tôi số điện thoại của anh, dặn tôi sau khi xin được ảnh lập tức gọi điện cho anh.

Sự việc thuận lợi hơn nhiều so với sự tưởng tượng của tôi, tôi cứ tưởng bố mẹ Cao Mẫn sẽ hỏi này hỏi nọ, không ngờ họ nhanh chóng đưa cho tôi một tấm ảnh chân dung của Cao Mẫn. Cao Mẫn trong ảnh trông rất xinh đẹp, đang tươi cười nhìn tôi, tấm ảnh chắc là chụp vào mùa đông, cô mặc một chiếc áo len màu đỏ, rực rỡ như một đóa hoa, thảo nào Lâm Phàm lại nhớ nhưng cô da diết đến thế.

29.

Khi quay trở lại trường học, đã xong hết tiết 1, tôi lười biếng chẳng muốn đến giảng đường nữa. Tôi nhắn tin cho Lâm Phàm, nói cho anh biết tôi đã lấy được ảnh rồi, anh trả lời lại luôn, nói rất cảm ơn, còn nói khoảng 5h30' sẽ đợi tôi ở cổng trường.

Một lúc sau, mấy cô bạn cùng phòng đều tan học quay về, vừa bước vào đã hỏi tôi đi đâu, có phải là đi hẹn hò với Lâm Phàm hay không, bởi vì nghe nói chiều nay Lâm Phàm cũng không đi học. Dù cho tôi giải thích thế nào họ cũng không chịu tin, không còn cách nào khác, tôi đành phải lấy ảnh của Cao Mẫn ra, nói Lâm Phàm tìm tôi chỉ là vì muốn nhờ tôi lấy giúp anh tấm ảnh, ai ngờ bọn họ càng không tin, cứ thế truy hỏi đến cùng. Cuối cùng, tôi hết cách, đành phải tiết lộ sự việc, lòng nghĩ, Lâm Phàm à, anh đừng có trách tôi nhé, ai bảo chiều nay anh không đi học chứ? Để bảo vệ sự trong sạch của tôi, tôi chỉ có thể bán đứng anh thôi.

Nghe tôi nói xong, Diệp Hàn hào hứng kêu lên: “Gọi hồn? Thật hay giả đấy?”

Tôi vội ra hiệu cho cô khẽ tiếng một chút: “Cậu muốn ọi người trong trường đều biết cả hay sao?”

Lãnh Mộng Phàm nói: “Các cậu hãy nghĩ cho kỹ, nếu để thầy giáo biết...”

Tôi ngắt lời cô: “Cho nên vừa rồi mình mới không nói cho các cậu biết mà, hôm qua thầy hiệu trưởng Ưông còn tìm mình, nói bọn mình không được quá mê tin.”

Quan Vũ Phi đón lời hỏi: “Vậy sao cậu còn giúp Lâm Phàm?”

“Mình cũng không muốn đâu, nhưng Lâm Phàm nói rất chân thành, cậu ấy muốn biết Cao Mẫn chết như thế nào, cũng muốn gặp cô ấy lần cuối. Các cậu đều nhìn thấy rồi đấy, từ khi Cao Mẫn xảy ra chuyện, cậu ấy như là người mất hồn vậy, sao mình có thể nỡ lòng từ chối cậu ấy được chứ? Cho nên mới đồng ý đi cùng cậu ấy.”

“Mình cũng muốn đi!” Diệp Hàn lại kêu lên, thấy chúng tôi đều lườm nguyệt cô, cô liền lấy tay che miệng, hàm hồ lẩm bẩm: “Người ta cũng chỉ muốn biết Cao Mẫn chết như thế nào thôi mà, lẽ nào các cậu không muốn biết?”

Kết quả, Lãnh Mộng Phàm và Quan Vũ Phi cũng đòi đi cùng, cứ tranh cãi mãi. Đang lúc tranh cãi, Liên Thành đến, trong tay xách một túi táo to, có vẻ khá nặng, vừa bước vào cửa đã đặt ngay lên giường tôi, hất mạnh tay, luôn miệng kêu đau.

Tôi vội nháy mắt ra hiệu với bọn họ, ý là chuyện gọi hồn đừng có để cho Liên Thành biết, nếu không cậu ấy nhất định cũng đòi đi.

Liên Thành lau mồ hôi trên trán, hỏi: “Vừa rồi các cậu nói phải đi đâu đấy?”

Tôi đang định trả lời, Diệp Hàn đã tranh nói trước: “Không nói cho cậu biết, nếu để thầy giáo biết bọn mình định đi gọi hồn, vậy thì chết chắc.”

Tôi lườm Diệp Hàn một cái đến lác mắt, thực khâm phục cậu ấy quá!

Diệp Hàn nhận ra mình đã lỡ lời, vội càng giải thích: “Không phải là bọn mình định đi gọi hồn, chỉ là muốn biết Cao Mẫn chết như thế nào...”

Tôi bất lực ngắt lời Diệp Hàn: “Được rồi!” Sau đó lại hỏi Liên Thành: “Có phải cậu cũng muốn đi cùng không?”

Liên Thành chớp chớp đôi mắt nhỏ bé, hỏi: “Đại ca không thích em đi cùng à? Vậy thì em không đi nữa là được chứ gì.” Nói xong, cô cúi đầu, lặng lẽ đi ra ngoài cửa, đi đến cửa lại dừng lại, không quay đầu nhìn chúng tôi, chỉ khẽ nói một câu: “Nếu thực sự có thể gọi được Cao Mẫn, phiền các cậu nhớ hỏi giúp mình xem, Tiểu Huệ, cô ấy... cô ấy có khỏe không...”

Trong lòng tôi bỗng nhói lên một cái, đi đến ôm lấy vai cô: “Ngốc ạ, mình có nói là không cho cậu đi cùng đâu!”

Liên Thành lập tức cười ngay: “Em thực sự có thể đi cùng sao?”

Tôi gật đầu, chỉ vào túi táo trên giường, nói: “Sau này đừng mua đồ nữa, mua nhiều như vậy cũng không ăn hết được.”

“Sao lại không hết chứ? Tối qua em nhìn thấy đại ca ăn một lúc hết luôn bốn quả táo mà.”

“Ồ? Sao cậu biết?”

“Hi hi, không nói cho đại ca biết!”

Diệp Hàn nhìn đồng hồ, nói: “Cũng gần đến giờ rồi, chúng ta đi thôi!”

Khi Lâm Phàm nhìn thấy cả bọn chúng tôi, sắc mặt anh chợt sa sầm lại, tôi cười hời hợt với anh, không biết giải thích như thế nào. Lãnh Mộng Phàm thấy vậy, đi lên trước, tươi cười nói: “Yên tâm đi, Lâm Phàm, bọn mình đều là bạn học tốt của Cao Mẫn, không nói ra ngoài đâu.”

Lâm Phàm không nói gì, chỉ gật đầu một cách máy móc, rõ ràng vẫn không vui.

Nửa tiếng sau, chúng tôi đi cùng Lâm Phàm đến được tân thôn Phượng Hoàng. Nói là tân thôn, nhưng nhà cửa ở đây cũ rích giống như nhà ở quê vậy, mỗi ngôi nhà chỉ chừng năm tầng, ngõ nhỏ, nhà cửa san sát, còn không có đủ không khí, chứ đừng nói đến ánh sáng mặt trời soi chiếu khắp nơi.

Lâm Phàm hình như cũng không quen thuộc địa hình nơi đây, cộng thêm đủ các ngõ nhỏ góc ngách lộn xộn và nhiều vô kể, đi nhầm mấy lần liền, cuối cùng sau khi hỏi thăm mới tìm thấy. Ở vùng này, chỉ cần nhắc đến tên “bà đồng”, gần như ngay đến đứa trẻ con ba tuổi cũng biết. Xem ra, bà đồng này đúng là có chút bản lĩnh thật.

Bà đồng ở ngôi nhà cuối cùng của một ngõ nhỏ trong số đó, rất vắng vẻ kín đáo. Hai cánh cổng gỗ to bản khép chặt, Lâm Phàm đi lên trước đập mạnh, cánh cửa gỗ đó chợt kêu cọt két rồi mở ra một khe nhỏ. Lâm Phàm nhìn vào bên trong, gọi to: “Bà đồng! Bà có nhà không?”

Bên trong không có tiếng trả lời. Lâm Phàm quay đầu lại nhìn chúng tôi, sau đó đẩy cửa bước vào, chúng tôi cũng bám sát theo sau. Vừa bước vào phòng, tôi đã thấy có cảm giác gì đó hơi khó chịu, trong phòng tối mù mịt, hơn nữa còn mang theo sự âm u lạnh lẽo. Do căn phòng không có ánh sáng, nên chẳng nhìn rõ đồ đạc và kết cấu trong phòng. Diệp Hàn run rẩy nói: “Mình sao cứ cảm tưởng... giống như là vào ngôi nhà ma vậy?”

Lâm Phàm lập tức không vui, giọng buồn bực tiếp lời: “Đừng có nói linh tinh, bà đồng nghe thấy sẽ tức giận đấy, đi theo tôi nào!”

Lại đi về phía trước, chính là một lối đi nhỏ hẹp dài khoảng năm, sáu mét, phía trên đầu có ánh đèn vàng vọt đang nhấp nháy, trên tường của lối đi có dán một số hình pháp thuật bát quái, còn có cả một bức tranh Bách thú đồ dài, rộng khoảng hai mét, đúng là tạo cảm giác cao nhân ẩn cư thoát khỏi thế tục. Đi qua lối nhỏ, phía trước xuất hiện một căn phòng khách rộng, giữa phòng bày một thần vị. Qua ánh sáng lơ nhơ mờ lung, có thể nhận ra người được tể bái chính là Quan Công. Phòng khách được bày biện rất đơn giản, đồ đạc không nhiều, trong góc đặt mấy chiếc ghế gỗ bạch đàn, bên cạnh hương án có một hương lò bằng đồng, mấy luồng khói trắng đang khẽ khàng từ hương lò bay lên, hòa quyện vào không khí.

Lâm Phàm nhìn xung quanh một lượt, lẩm bẩm một mình: “Kỳ lạ, sao lại không có ai chứ? Chẳng phải đã hẹn hôm nay rồi sao?”

Liên Thành nắm chặt tay tôi, rụt rè đề nghị: “Hay là... chúng ta về đi, chỗ này đáng sợ quá!”

Lời của Liên Thành vừa dứt, đã nghe thấy một giọng già nua chậm rãi vang lên: “Thiên địa có thứ tự, trăng sao có vết tích, âm dương giao hội, chỉ trong một khắc thôi.”

Tôi chợt nhú mào, kỳ lạ, câu nói này sao lại nghe quen tai thế, như thể đã nghe được ở trên tivi.

Đúng lúc tôi đang suy nghĩ, thì nhìn thấy một bà lão nhỏ bé gầy gò mặc bộ đồ đen bước ra. Bà nhìn chúng tôi, sau đó ngồi xuống trước một cái bàn bày đầy những hương lò, tiền giấy và các loại bình lọ, khuôn mặt vô cùng lạnh lùng.

Lâm Phàm đi lên trước một bước: “Bà đồng, cháu là...”

Không đợi Lâm Phàm nói hết, bà đồng từ tốn nói: “Có đem ảnh đến không?”

Tôi vội vàng lấy tấm ảnh của Cao Mẫn ở trong cặp sách ra đưa cho Lâm Phàm, Lâm Phàm đưa ảnh cho bà đồng. Sau khi bà đồng nhận lấy tấm ảnh cũng không hề xem, mà mở một cái lọ trong đồng đó ra, thò tay vào, vẩy một ít rượu lên tấm ảnh, sau đó nói: “Đợi lát nữa bắt luận nhìn thấy gì, các người cũng đừng có kinh hoàng, có câu hỏi gì thì cứ hỏi, nếu các người đã hiểu cả rồi, vậy thì ta bắt đầu đây.”

Tôi không kìm được vội nói: “Đợi đã, chẳng phải nói là còn cần cả ngày tháng năm sinh nữa sao?”

Bà đồng chẳng thèm nhìn tôi, như thể tôi đã hỏi một câu thừa thãi.

Lâm Phàm khẽ nói: “Ngày tháng năm sinh của Mẫn Mẫn, tôi đã nói cho bà biết từ trước rồi.”

Tôi “ồ” một tiếng, quả nhiên đã hỏi một câu thừa thãi.

Sau khi tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, bà đồng hai tay đặt trên bàn, liên tục vỗ đập loạn xạ, cái đầu cũng bắt đầu lay chuyển, miệng đọc lẩm bẩm: “Thiên linh linh, địa linh tinh, yêu ma quỷ quái mau hiện hình...”

Bộ dạng này của bà đồng khiến tôi cảm thấy buồn cười, tại sao tất cả những ai gọi hồn đều nói câu này nhỉ?

Sau đó, toàn thân bà đồng bắt đầu rung lắc mạnh, như thể bị mắc bệnh điên, luôn miệng lẩm bẩm gì đó, tiếp đến, đèn trong phòng cũng bắt đầu nhấp nháy chớp chồn lúc sáng lúc tối. Không biết gió từ đâu thổi tới khiến giấy trên tường kêu sột soạt, ngay cả cái bàn cũng bắt đầu rung động, trong không khí thậm chí còn bay lất phất cũng mảnh giấy nhỏ, cơn gió âm u thổi từ cõi âm tới.

Mấy cô gái run sợ ôm chầm lấy nhau, tôi cũng căng thẳng, con tim trong lồng ngực đập thành thịch.

Giây lát sau, bà đồng đột nhiên co giật mạnh một cái. Lâm Phàm lập tức chạy lên trước: “Bà đồng...”

Bà đồng nhìn Lâm Phàm, khẽ gọi: “Lâm Phàm!” Giọng nói đó thật không ngờ pha chút sự e thẹn của thiếu nữ.

Lâm Phàm ngẩn người: “Mẫn Mẫn?”

Bà đồng khẽ nói: “Xin lỗi anh, Lâm Phàm, em vẫn luôn không hay biết anh đối xử tốt với em như vậy...”

“Mẫn Mẫn, thực sự là em sao, Mẫn Mẫn?”

“Hãy quên em đi, Lâm Phàm, anh còn trẻ như vậy, con đường phía trước còn dài, anh sẽ gặp người con gái tốt hơn em.”

“Anh không thể nào quên em được, Mẫn Mẫn, nếu anh có thể quên được em thì đã không nhờ bà đồng gọi em lên. Hãy nói cho anh biết, ai đã giết em, anh nhất định sẽ tìm hấn báo thù cho em.”

“Oan oan tương báo, bây giờ mới hết, có lẽ đây là số mệnh. Lâm Phàm, anh và em âm dương cách biệt, duyên phận đã hết, hãy quên em đi, em phải đi đây...” Hối xong, bà đồng lại một lần nữa co giật mạnh.

“Em đừng đi, Mẫn Mẫn!” Lâm Phàm lao đến, nắm tay bà đồng nước mắt như mưa, “Đây không phải là số mệnh, anh không tin!”

Bà đồng mềm nhũn người ngồi xuống ghế, cả cơ thể như đã kiệt sức: “Cô ấy đã đi rồi!”

Lúc này, Liên Thành cũng lao đến, vừa khóc vừa nói: “Cao Mẫn, cậu có nhìn thấy Tiểu Huệ không? Cậu ấy có khỏe không? Cậu hãy giúp mình nói với cậu ấy là mình rất nhớ cậu ấy, có được không?”

Bà đồng uể oải nói: “Cô ấy thực sự đã đi rồi!”

Lâm Phàm lau nước mắt, nghẹn ngào hỏi: “Mẫn Mẫn... cô ấy sống có tốt không?”

Bà đồng thở dài: “Ôi, không tốt, cô ấy giờ đang phải chịu khổ nạn ở địa ngục.”

Nghe vậy, Lâm Phàm cuống lên: “Vậy phải làm thế nào? Cháu có thể làm được gì?”

Bà đồng nghĩ một lát, lại than thở: “Hãy siêu độ cho cô ấy. 12 giờ đêm là lúc cánh cửa cõi u minh mở ra, các người cầm ảnh của cô ấy, còn cả bùa và hương đi đến nơi có âm khí nặng nhất trong trường để đốt, như vậy có thể siêu độ cho cô ấy, được thoát khỏi biển khổ. Hãy nhớ, nhất định phải là 12 giờ đêm.” Hối xong, bèn đưa cho Lâm Phàm một đồng bùa và hương, tất cả tám trăm tệ. Lâm Phàm không có đủ tiền, chúng tôi bèn dồn hết số tiền mang theo cũng vừa đủ tám trăm tệ, sau đó Lâm Phàm ôm đồng đồ đó trong tay như báu vật vậy.

Liên Thành thút thít nói: “Bà lão thần tiên ơi, bà có thể giúp cháu mời Tiểu Huệ lên không ạ? Cháu thực sự rất muốn gặp cô ấy.”

“Chỉ cần có ngày tháng năm sinh và ảnh là được!”

“Nhưng hiện giờ cháu không có, vậy bà có thể mời Cao Mẫn lên lần nữa được không ạ? Cháu cầu xin bà!”

Bà đồng lắc đầu: “Xin lỗi cô bé, gọi hồn không đơn giản vậy đâu, hơn nữa rất tổn hại nguyên khí, cho nên một ngày ta chỉ gọi một lần, nếu như cháu thực sự muốn gặp bạn mình, một tuần sau hãy quay lại nhé.”

12. Chương 06 - Phần 1

Chương 6: Bài thơ cổ kỳ lạ

30.

Tám trăm tệ mua một đồng bùa và hương lộn xà lộn xộn, tôi thấy không đáng chút nào, nếu đến chỗ khác mua, tôi ước chừng không quá mười tệ, bà lão đó chẳng khác gì cướp tiền. Nhưng Lâm Phàm lại cho rằng số tiền này rất đáng, ôm chặt nó vào lòng, nâng niu như là tính mạng mình vậy. Anh nói bất luận thế nào, ít nhất cũng phải để anh nhìn thấy Cao Mẫn một lần, còn nói sẽ cố gắng nhanh chóng hoàn trả lại số tiền cho chúng tôi. Lãnh Mộng Phàm nói: “Nói gì thế, Cao Mẫn cũng là bạn tốt của bọn mình mà, chúng mình cũng đều không muốn thấy cậu ấy phải chịu đau khổ... Số tiền này, coi như là bọn mình cùng đóng góp, các cậu thấy sao?”

Đương nhiên chúng tôi không có ý kiến gì, tất cả đều đồng ý.

Lâm Phàm vô cùng cảm động, luôn miệng nói cảm ơn, sau đó lại nói về đau buồn: “Tôi thực sự hối hận vì không đi gặp bà đồng sớm, nếu không, tôi cũng đã có thể giải cứu Mẫn Mẫn khỏi địa ngục sớm hơn.”

Tôi không kìm được, lên tiếng hỏi: “Cậu thực sự tin vừa rồi người nói chuyện với cậu là Cao Mẫn sao?”

Nghe tôi hỏi vậy, mấy cô gái đều thi nhau hỏi, rõ ràng bọn họ cũng không thể xác định chắc chắn.

Lâm Phàm cúi đầu, nhìn túi đồ trong tay mình, ôm chặt hơn nữa, cười nhạt: “Có quan trọng không?”

Nhất thời, bọn tôi đều không nói gì, tôi có thể nhận ra trong lòng mọi người đều không dễ chịu chút nào. Tôi chăm chú nhìn Lâm Phàm, khuôn mặt gầy guộc của anh vô cùng trầm tĩnh, hình như còn mang theo chút cảm giác hạnh phúc. Tôi không thể không cảm khái, đúng vậy, bà đồng đó có gọi được hồn Cao Mẫn lên hay không không quan trọng, quan trọng là bà ta đã đem lại niềm an ủi cho Lâm Phàm.

Sau khi về trường, chúng tôi hẹn nhau 12 giờ đêm cùng đi đến đầm hoa sen siêu độ cho Cao Mẫn, bởi vì mọi người đều đồng loạt cho rằng đầm hoa sen là nơi âm khí nặng nhất trong trường. Khi đi đến cổng khu ký túc xá, Lâm Phàm gọi tôi lại, nói lời cảm ơn với tôi. Tôi tưởng ảnh cảm ơn chuyện bức ảnh, tôi bèn nói: “Không cần khách sáo, chỉ là lấy tấm ảnh thôi mà, có phải là việc gì phiền hà đâu.”

“Không phải... Nếu không có cô, có lẽ tôi vẫn ngồi mãi ở đình, ngồi cho đến tận lúc chết.”

Trời đã tối, ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào người anh, ánh mắt anh sáng lấp lánh trong màn đêm, tôi chợt thấy anh rất điển trai.

Tôi khẽ cười: “Tôi tin, đó chắc chắn không phải là những gì Cao Mẫn muốn nhìn thấy, nghĩ thoáng ra một chút, Lâm Phàm, cậu không phải vẫn luôn mong Cao Mẫn sống tốt sao? Tôi nghĩ, Cao Mẫn cũng hy vọng cậu sống thật tốt, có được tình cảm chân thành này của cậu, cũng đã đủ rồi.”

“Ừm, vậy tôi đi trước đây, lát nữa gặp!”

11 rưỡi đêm, khi chúng tôi bước ra khỏi ký túc xá, bên ngoài bầu trời chợt thay đổi, từng đám mây đen ập ập kéo tới, che khuất cả bầu trời, những cơn gió to thổi ập tới, kêu vù vù trong không trung. Đang định đi siêu độ cho Cao Mẫn thì trời lại thay đổi, liệu có phải là sự báo điềm không lành? Trong lòng tôi bỗng trào lên nỗi bất an.

Khi đi đến khu rừng nhỏ, tiếng gió rít âm ỉ, cành cây nghiêng ngả theo cơn gió, như thể một đám âm hồn đang điên cuồng nhảy múa, khiến cho người ta run rẩy sợ hãi. Cả cơ thể Liên Thành gần như dính sát vào người tôi, từ khi bước vào khu rừng nhỏ đã luôn miệng lẩm bẩm: “Các người đừng đến tìm tôi, tôi đến để siêu độ cho Cao Mẫn... Tiểu Huệ, cậu phải phù hộ mình đây...” Cứ nói đi nói lại mãi.

Quan Vũ Phi đi phía sau nói: “Đừng... đừng... đừng khấn nữa, cậu còn e chưa đủ đáng... đáng... đáng sợ sao?”

Khi chúng tôi đến đầm hoa sen, phát hiện ra Lâm Phàm đã đợi sẵn ở đó, đứng ngay dưới gốc cây hòe, chúng tôi lao đến đó. Lâm Phàm giơ điện thoại di động lên xem, nói còn 15 phút nữa, nên chúng tôi đều ngồi xuống đất, mỗi người nói vài câu, toàn chuyện tầm phào để xoa dịu nỗi sợ hãi.

Tôi đột nhiên nhớ đến cái đêm Lưu Tiểu Huệ chết, tôi và La Thiên phát hiện ra tro tiền vàng ai đó đã đốt, tôi bèn quay sang hỏi Liên Thành: “Lưu Tiểu Huệ có người họ hàng nào ở trong trường không?”

Liên Thành nghĩ một lát, nói: “Chắc là không, em chưa từng nghe cậu ấy nói, bình thường cậu ấy còn có rất ít bạn, bởi vì cậu ấy hơi khôn lỏi tham vặt, cho nên các bạn trong lớp đều không thích cậu ấy. Sao đột nhiên đại ca lại hỏi điều này?”

Tôi lắc đầu, nói là tiện miệng hỏi thôi, tôi không dám kể chuyện tối hôm đó, đặc biệt là lúc này, tôi sợ sẽ làm mọi người sợ hãi. Nếu như theo lời Liên Thành nói, Lưu Tiểu Huệ có rất ít bạn bè, vậy thì ai lại đốt tiền vàng cho cô ấy vào đêm cô ấy mất chứ? Chắc chắn không phải là Liên Thành, vì Liên Thành nhát gan như thế, quyết không dám đi một mình đến đầm hoa sen, lẽ nào dám tiền vàng bị đốt đó thực sự là hồn ma của Lưu Tiểu Huệ? Còn nữa, La Thiên rốt cuộc đã phát hiện ra điều gì ở vị trí mà Lưu Tiểu Huệ treo cổ? Tại sao lại nói cô ấy không hề tự sát? Nghĩ đến đây, tôi chợt ngẩng phắt đầu lên nhìn cây hòe.

Hành động của tôi khiến Liên Thành giật mình hoảng sợ, cô vội vàng ôm chặt cánh tay tôi, hỏi đầy kinh hãi: “Sao vậy, đại ca? Đại ca đừng dọa em, em lạnh lắm...”

Lãnh Mộng Phàm nói: “Mình cũng lạnh, các cậu có cảm thấy thời tiết buổi đêm rất kỳ quái không? Gió thổi to quá!”

Liên Thành vội phụ họa theo: “Đúng vậy đúng vậy, lúc đầu vẫn rất bình thường, khi chúng ta vừa bước ra khỏi ký túc xá thì bắt đầu nổi gió, mình nhớ bà lão thần tiên đó...”

Diệp Hàn cải chính: “Là bà đồng!”

Liên Thành “à” một tiếng, nói tiếp: “Bà đồng đó nói, 12 giờ đêm là lúc cánh cửa u minh mở ra, cho nên, những thứ đó... thứ đó... liệu có phải 12 giờ là...”

Lâm Phàm hạ giọng ngắt lời cô: “Đừng nói nữa, sắp đến giờ rồi!”

Đúng lúc đó, Quan Vũ Phi đột nhiên nói một câu lảng xẹt: “Có lẽ... chết là một kiểu giải thoát!”

Giọng của cô rất khê, như thể từ xa vọng tới, tôi bất giác rung mình, nhìn cô với vẻ kinh ngạc, cô đang thất thần nhìn lên cây hòe, sắc mặt bình tĩnh một cách lạ thường.

Câu nói đó của cô là có ý gì?

31.

Thời gian trên chiếc di động nhanh chóng dừng lại lúc 12 giờ đúng, nhưng Lâm Phàm lại không đốt được những lá bùa đó. Gió thổi quá to, chiếc bật lửa cứ bật lên rồi lại bị tắt, hết lần này đến lần khác. Thấy 12 giờ sắp sửa trôi qua, Lâm Phàm cuống lên suýt nữa đập nát chiếc bật lửa, miệng tuôn ra đầy câu chữ thê. Cuối cùng, chúng tôi đành phải vây kín lại thành một vòng tròn nhỏ, nhưng vẫn mất một lúc mới đốt được số bùa đó, đáng tiếc là đã 12 giờ 2 phút rồi. Lâm Phàm vừa đốt bùa, vừa nói với vẻ bi thương: “Xin lỗi nhé, Mẫn Mẫn, bởi vì gió to quá, cho nên mới siêu độ chậm 2 phút, xin lỗi em...”

Khi Lâm Phàm ném tấm ảnh chân dung của Cao Mẫn vào đám lửa, đột nhiên có cơn gió to thổi tới, đám lửa đó chợt bay tán ra, chúng tôi vội vàng lùi lại, kêu thất thanh, Liên Thành thậm chí còn sợ hãi đến độ ngã nhào xuống đất, chỉ thấy đám lửa đó bay về phía Diệp Hàn. Giữa tiếng kêu thét, chiếc váy của Diệp Hàn chợt bốc cháy, cô kinh hoàng lấy tay đập mạnh đám lửa đó, thế nhưng lửa lại càng cháy rục hơn. Cô chạy nhảy, đập loạn xạ, tiếng kêu thê thảm như xé tan bầu trời đêm: “Cứu mình với! Cứu mình với! Cứu mình với...”

Cả bọn chúng tôi đều ngẩn người trước tình thế quá bất ngờ, cứ thế dờ dẫm đứng yên ở đó như khúc gỗ, mồm miệng há hốc.

Đúng lúc đó, một bóng đem lao đến bên Diệp Hàn, ôm Diệp Hàn, rồi lao mình nhảy xuống đầm hoa sen.

Lúc này tôi mới như chợt bừng tỉnh ra khỏi giấc mộng, lao đến bên đầm, hét gọi: “Diệp Hàn! Diệp Hàn!”

Một lát sau, Diệp Hàn được người đó cứu lên, tôi vừa nhìn đã giật nảy mình, đó không phải là ai khác, mà chính là La Thiên. Trái tim tôi như rơi xuống vực, thế là tiêu đời rồi, việc siêu độ cho Cao Mẫn chắc chắn đã bị La Thiên biết rồi.

Diệp Hàn bởi vì quá sợ hãi, đã uống mấy ngụm nước của đầm hoa sen, lúc này đang ho sặc sụa, mặt trắng như tờ giấy, vội nắm chặt lấy áo của La Thiên không chịu nhả ra, cuộn người lại trong lòng anh, run lấy bầy.

La Thiên không nói gì, ôm chặt Diệp Hàn chạy thẳng đến phòng y tế. May mà Diệp Hàn không sao, cũng không bị thương, sau khi lấy thuốc, La Thiên bèn đưa chúng tôi về ký túc xá, Lâm Phàm cũng đi theo, khuôn mặt buồn rầu ân hận.

Chờ Diệp Hàn thay đồ xong, La Thiên và Lâm Phàm mới bước vào phòng ký túc xá. Tôi ngồi trên giường, sợ sệt nhìn La Thiên một cái, toàn thân anh ướt sũng, sắc mặt sa sầm âm u một cách đáng sợ.

Cả phòng im phăng phắc, không ai lên tiếng.

Hồi lâu, tôi đứng dậy lấy khăn lau mặt đưa cho La Thiên, không ngờ anh không thèm bận tâm, thậm chí còn không thèm liếc nhìn tôi lấy một cái. Tôi cũng thấy hơi bực, hậm hực đặt chiếc khăn lại vị trí cũ. Tôi biết anh đang giận thôi, nhưng cũng không nên tỏ thái độ đứng đưng với tôi trước mặt bao nhiêu người như vậy chứ, thật không nể mặt tôi chút nào cả, hơn nữa, việc siêu độ cho Cao Mẫn có phải do tôi khởi xướng đâu.

Một lúc sau, La Thiên nhìn từng người chúng tôi một lượt, lạnh lùng nói: “Ai có thể nói cho tôi biết chuyện này là thế nào không?”

Lâm Phàm cúi đầu, khê nói: “Thầy La, không liên quan đến các cô ấy, là em bảo họ đi cùng, thầy muốn phạt thì cứ phạt em đi!”

Lâm Phàm vừa dứt lời, La Thiên đã nổi nóng, nghiêm giọng nói: “Cậu tưởng cậu có thể gánh vác một mình được sao? Vừa rồi nếu không có tôi, Diệp Hàn rất có thể đã bị... Còn nữa, buổi đêm gió thổi to như vậy, xung quanh đầm hoa sen toàn là cây cối, hơn nữa bên ngoài lại là một khu rừng nhỏ, các anh các chị có

nghĩ xem, nếu như đám lửa đó không bay vào người Diệp Hàn, mà là những cây cối đó sẽ tạo nên hậu quả đáng sợ như thế nào không?! Ai chịu trách nhiệm? Và ai có thể gánh vác nỗi trách nhiệm?”

Thấy chúng tôi không dám ho he, giọng của La Thiên cũng đã dịu đôi phần: “Tại sao lại đi đến đầm hoa sen đốt tiền vàng?”

Lâm Phàm nói: “Không phải tiền vàng, là một ít... bùa.”

La Thiên chau mày: “Bùa? Đốt bùa làm gì?”

Lâm Phàm cúi đầu thấp hơn nữa, hồi lâu cũng không áp ứng được câu nào rõ ràng. Lãnh Mộng Phàm thấy vậy, bèn khai hết việc chiều nay đi đến gặp bà đồng gọi hồn, sau đó lại nói: “Thầy La, thầy cũng đừng trách Lâm Phàm, cậu ấy chỉ vì quá mong muốn biết được Cao Mẫn đã chết như thế nào nên mới đi tìm bà đồng.”

La Thiên nói: “Cảnh sát sẽ điều tra nguyên nhân dẫn đến cái chết của Cao Mẫn, đi tìm bà đồng có tác dụng gì...”

Lãnh Mộng Phàm vội ngắt lời La Thiên: “Lẽ nào cảnh sát có tác dụng sao? Nếu cảnh sát có tác dụng sao đến giờ vẫn chưa bắt được hung thủ?”

La Thiên nhất thời cứng họng, tôi thấy diễn biến tâm trạng anh vô cùng phức tạp, chắc là lời nói của Lãnh Mộng Phàm đã chạm đến chỗ đau trong lòng anh. Thực ra cũng không thể trách Lãnh Mộng Phàm được, bởi vì cô ấy hoàn toàn không biết La Thiên là cảnh sát, hơn nữa còn là đội trưởng đội cảnh sát hình sự.

Tôi đang nghĩ xem có nên chen lời hay không, Lãnh Mộng Phàm hình như cũng nhận ra mình có hơi nặng lời, cúi đầu nói một câu: “Em xin lỗi, thầy La!”

La Thiên hờ hững mỉm cười: “Không sao! Yên tâm đi, tôi tin cảnh sát chắc chắn sẽ bắt được hung thủ. Còn nữa, sau này đừng có đi tìm bà đồng gì nữa, tôi hiểu được tâm trạng của các bạn, nhưng các bạn đều là sinh viên đại học rồi, sao lại còn mê tín như vậy? Trên thế giới này vốn không có ma quỷ, càng không có thứ gọi là gọi hồn, những thứ đó đều là giả, đánh lừa thị giác mà thôi.” Khi nói những lời này, tôi chú ý thấy hình như La Thiên liếc nhìn tôi một cái, trong ánh mắt đó tràn ngập nỗi thất vọng và trách móc, như thể việc đi mời bà đồng là chủ ý của tôi vậy.

Liên Thành chu cái miệng nhỏ, lầu bầu: “Nhưng, bà lão thần tiên đúng là đã mời được Cao Mẫn lên, còn nói chuyện với Lâm Phàm nữa mà!”

La Thiên nói: “Vậy các bạn có tận mắt chứng kiến đúng thật là thân xác Cao Mẫn đứng trước mặt các bạn không?”

Liên Thành vẫn không cam tâm lầu bầu: “Mặc dù không nhìn thấy, nhưng đáng về... em cũng không biết nói thế nào nữa, có cơn gió âm u thổi âm âm, ngay cả bàn ghế cũng run rẩy nữa.”

La Thiên bắt lực nhún vai, giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ: “Bây giờ muộn quá rồi, mọi người đi ngủ đi, ngày mai tôi sẽ dẫn các bạn đi đến đó, xem bà lão thần tiên gọi hồn như thế nào.” Nói xong, anh bèn cùng Lâm Phàm bước ra khỏi phòng ký túc xá.

32.

Sau khi La Thiên và Lâm Phàm rời khỏi đó, chúng tôi bèn an ủi Diệp Hàn, bởi vì bộ dạng của cô ấy vô cùng tội tệ, co rúm người, run lẩy bẩy trong chăn, chắc là cô ấy vẫn đang chìm đắm trong nỗi sợ hãi bị lửa thiêu đốt. Tôi thăm lấy làm mừng, may mà La Thiên kịp thời lao đến cứu cô ấy, nếu không hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Sau khi an ủi xong Diệp Hàn, tôi chuẩn bị đưa Liên Thành về ký túc xá, tòa lầu ký túc xá cô ở không cùng tòa lầu chúng tôi, cô ấy không dám về một mình.

Đúng lúc tôi và Liên Thành chuẩn bị bước ra khỏi cửa, Diệp Hàn đột ngột nói một câu: “Mình nhìn thấy Cao Mẫn rồi...”

Lời nói vừa phát ra, lập tức nổ vang như quả lựu đạn xé toạc bầu trời. Liên Thành cuống cuống chạy ra sau lưng tôi, run lẩy bẩy nói: “Cao Mẫn? Ở... ở đâu?”

Lãnh Mộng Phàm cũng kinh hãi nhìn xung quanh: “Cái... cái gì? Cao Mẫn? Diệp Hàn, cậu đừng có dọa bọn mình!”

Diệp Hàn từ tốn nói: “Thật đấy, vừa rồi khi đám lửa đó bay về phía mình, mình rõ ràng nhìn thấy Cao Mẫn ở trong đám lửa đó, cậu ấy bảo mình cứu cậu ấy, còn trách mình sao lại không cứu cậu ấy... Khi đám lửa đó cháy vào mình, mình nghe thấy tiếng cậu ấy cười, tiếng cười rất kỳ lạ, cậu ấy nói... cậu ấy nói...” Diệp Hàn ngừng lại, co tròn người, sắc mặt lộ ra nỗi sợ hãi khiến ai nấy đều nghệt thở.

Mấy đứa con gái nhìn nhau truy hỏi: “Cậu ấy nói gì?”

Tôi thấy một chất lỏng trong suốt chảy ra khỏi khóe mắt Diệp Hàn, rơi xuống. Cô chuyển động con người mất, nhìn từng người một, sau đó nói: “Cao Mẫn nói... Chúng ta... đều phải chết...”

Lãnh Mộng Phàm kêu lên thất thanh: “Vì sao chứ? Chúng ta có bao giờ đắc tội với Cao Mẫn đâu, sao cậu ấy lại nói như vậy chứ?”

Sắc mặt Diệp Hàn trở nên vô cùng đau khổ, còn mang theo chút tuyệt vọng, khẽ nói lẩm bẩm: “Mình cũng không biết, mình thực sự không biết!”

Liên Thành suýt chút nữa thì khóc, chui ra khỏi phía sau lưng tôi, lo lắng nói: “Liệu có phải vì lúc siêu độ chúng ta đã bị lỡ mất hai phút hay không...”

Lãnh Mộng Phàm ngắt lời cô: “Việc này cũng không thể trách chúng ta được, gió to quá, vốn không thể châm lửa được mà. Diệp Hàn, có phải là cậu nhìn nhầm không? Bởi vì cậu quá sợ hãi, cho nên nảy sinh ảo giác?”

Diệp Hàn cứ khẳng định nói mình không nhìn nhầm, sau đó cô chợt quay người, hướng mặt vào tường, khẽ nói một câu: “Cậu ấy đang đứng ngay ở cửa, các cậu không nhìn thấy sao?”

Lời Diệp Hàn vừa dứt, Liên Thành vội kêu lên: “Ồi, mẹ ơi!” Rồi lao như tên bắn đến giường Lãnh Mộng Phàm, vội vàng trèo lên, co rúm người phía sau lưng Lãnh Mộng Phàm.

Tôi ngẩn người đứng yên không nhúc nhích, lời của Diệp Hàn giống như một con dao găm sắc nhọn, cắm phập vào trái tim tôi, bởi vì lúc này đây tôi đang đứng ở ngay cửa, lưng hướng ra ngoài cửa. Tôi thậm chí còn có thể cảm nhận thấy Cao Mẫn đang đứng ở phía sau lưng tôi, lạnh lùng nhìn tôi, nhìn chăm chú đến độ toàn thân tôi đau đốn, không thể nào cử động được.

Cuối cùng, Quan Vũ Phi chạy đến kéo tôi ra.

Xảy ra chuyện như vậy, Liên Thành không dám về phòng nữa, tôi vốn định để cô ấy ngủ cùng tôi, nhưng cô thấy tôi ngủ ở giường của Cao Mẫn, lắc đầu nguầy nguậy. Bởi vì đêm nay Diệp Hàn đầu óc không bình thường, Quan Vũ Phi lại quá béo, nên Liên Thành ngủ cùng giường với Lãnh Mộng Phàm.

Tôi nằm trên giường trần trọc mãi, Diệp Hàn thực sự nhìn thấy Cao Mẫn sao? Tại sao lại chỉ có mình cô ấy nhìn thấy, còn những người khác lại không? Liệu có phải cô ấy nói dối? Thực ra cô ấy không hề nhìn thấy gì cả, tất cả những gì cô ấy nói chỉ là lừa dối? Nhưng cô ấy tại sao lại phải lừa dối chúng tôi? Lẽ nào dùng một người chết để lừa gạt, cô ấy không sợ sao?

Tôi nhớ Quan Vũ Phi nói, trong trường học trước đây cũng từng có người bị ma nhập, thế nên tôi khẽ gọi: “Quan Vũ Phi, cậu đã ngủ chưa?”

Quan Vũ Phi không có phản ứng gì, nhưng Diệp Hàn lại trở người, trả lời tôi: “Cậu cũng không ngủ được sao, Cố Tiểu Yên?”

Sau những sự việc xảy ra đêm nay, tôi cảm thấy hơi sợ, vội nói: “Không phải, mình... mình buồn ngủ rồi.”

Cô lại thở dài: “Chắc chắn cậu nghi ngờ những gì mình nói không phải là sự thật, đúng không? Thực ra, chính mình cũng không dám tin, bởi vì...” Cô ngừng lại một lát, rồi nói tiếp: “Có lẽ, đợi Cao Mẫn thực sự tìm cậu, cậu sẽ hiểu, cậu hãy dùng con tim cảm nhận, chắc chắn có thể cảm nhận được cậu ấy...”

Tôi bị những lời cô nói dọa cho sợ hãi đến độ dựng tóc gáy, hoảng hốt ngắt lời cô: “Đừng nói nữa, ngủ đi!”

Một lúc lâu sau, tôi vẫn không thể nào chìm vào giấc ngủ, trong đầu toàn là câu nói đó của Diệp Hàn: “Có lẽ, đợi Cao Mẫn thực sự tìm cậu, cậu sẽ hiểu, cậu hãy dùng con tim cảm nhận, chắc chắn có thể cảm nhận được cậu ấy...”

Bất giác, không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà tôi lại nín thở, tập trung tinh thần chú ý lắng nghe, quả nhiên, có một âm thanh thấp thoáng ẩn hiện khe lườn vào tai tôi, tôi rùng mình một cái, thật không ngờ âm thanh đó là: cứu... mình... cứu... mình...

Tôi chợt mở choàng mắt, hy vọng những gì mình nghe thấy chỉ là ảo giác, nhưng âm thanh đó vẫn cứ thấp thoáng vang lên, hình như... chính là từ ngoài cửa...

Lẽ nào, thực sự là Cao Mẫn?

Dần dần, có một thứ sức mạnh thần kỳ không thể nào kháng cự được vây chặt lấy tôi, tôi bước xuống giường, cứ thế đi về phía phát ra âm thanh đó như người bị mộng du, đầu óc kêu ong ong, sắp bị thứ âm thanh đó làm cho nổ tung rồi. Đúng trong khoảnh khắc này, tôi hoàn toàn tin tưởng tất cả những gì Diệp Hàn nói, cô ấy đã từng nói Cao Mẫn đang gọi cô ấy, dẫn cô ấy đến một nơi nào đó. Và giờ đây, tôi đang trải qua những gì cô ấy đã trải qua, thứ âm thanh đó ngay trước mặt tôi, nó đang mê hoặc tôi bước đi theo nó.

Tôi không biết nó muốn đưa tôi đi đâu, tôi chỉ biết cứ đi thẳng về phía trước, như thể có một đôi tay vô hình đang đẩy tôi về phía trước.

Đợi đến khi tôi tỉnh giấc, tôi đã đứng ngay bên cạnh đầm hoa sen rồi, ngay dưới gốc cây hòe đại thụ đó. Con gió đêm lạnh giá đang thổi vù vù bên tai tôi, dưới chân tôi là sỏi bùa và hương bọm tôi đốt khi nãy, đã bị gió thổi bay khắp nơi, trong đám bùa đã bị đốt, tôi nhìn thấy thứ gì đó trắng trắng, tôi cúi người xuống nhặt, phát hiện ra đó là bức ảnh của Cao Mẫn, đã bị đốt gần hết, chỉ còn lại cái đầu, đang nhìn tôi nở nụ cười ngọt ngào.

Thần người nhìn, trong não tôi đột nhiên như vang lên một tiếng nổ lớn – tấm ảnh này không phải là tấm chúng tôi đốt lúc 12 giờ đêm!

Tấm chúng tôi đốt, Cao Mẫn buông xả tóc, còn bức ảnh này, Cao Mẫn đã buộc tóc đuôi ngựa...

Tôi ném tấm ảnh xuống, quay người bỏ chạy, khi vừa chạy ra khỏi đầm hoa sen đã đâm sầm vào một người. Tôi không thể kiềm chế được, kêu thét lên, sợ hãi giật lùi lại phía sau, ngã ngồi xuống đất. Tiếp đến, một luồng ánh sáng đèn pin chiếu vào người tôi, người đó lên tiếng: “Sao lại là cô?”

Ngay từ khi ông ta vừa lên tiếng, tôi cũng đã nhận ra ông ta, ông ta chính là công nhân của trường Đại học Giang Xuyên, tên Bồ Bằng. Tôi và Quan Vũ Phi vào cái đêm phát hiện ra thi thể của Châu Tử Dương trong phòng nước, chính là ông ta lấy đèn pin soi chúng tôi. Tôi nhanh chóng nhận ra ông ta không phải vì lý do này. Về sau tôi cũng gặp ông ta vài lần, phát hiện ra ông ta trông hao hao giống thầy giáo Trần dạy môn Kỹ năng nghe của lớp tôi, tuổi tác, thân hình cũng gần giống nhau, hơn nữa họ có chung một đặc điểm – lưng hơi gù.

Tôi hồn bay phách lạc lồm cồm bò dậy, há miệng thở dốc.

Bồ Bằng soi đèn pin ra phía sau lưng tôi, hỏi: “Đêm hôm khuya khoắt, cô đến đây làm gì vậy?”

Tôi ngẩn người nhìn ông ta, không biết nên trả lời ra sao, nhưng trong khoảnh khắc, trong lòng tôi lại trào dâng sự nghi vấn, cảnh giác lùi lại mấy bước, hỏi ngược lại: “Vậy chú ở đây làm gì?”

Ông ta hình như thở dài, nói: “Đạo này trong trường xảy ra nhiều việc quá, cho nên lãnh đạo yêu cầu chúng tôi tăng cường tuần tra đêm, đi nào, tôi đưa cô ra khỏi đây, đêm hôm không được đi lung tung một mình, nguy hiểm lắm, đặc biệt là... ở đây.”

Tôi rùng mình một cái, bước nhanh về phía trước, nhưng vẫn không dám đến gần ông ta quá, đột nhiên ông ta xuất hiện ở đây, thực sự chỉ đơn giản là tuần tra thôi sao?

Tôi nhanh chóng được ông ta tiễn đến tận tầng trệt khu ký túc xá, còn soi đèn pin cho tôi đi lên lầu.

Trong phòng ký túc xá tối đen như mực, tôi lần mò lên giường, vùi mặt vào trong chăn, cứ nghĩ đến việc vừa rồi vô duyên vô cớ đi đến đầm hoa sen là khiến tôi toàn thân lạnh toát, thực sự là hồn ma Cao Mẫn

đang dẫn dắt tôi sao? Sao cô ấy lại dẫn dắt tôi đến đầm hoa sen? Chính là để tôi nhìn thấy tấm ảnh đó sao? Tại sao tấm ảnh đó lại không giống tấm ảnh chúng tôi đốt lúc đêm? Lẽ nào sau khi chúng tôi rời khỏi đó, lại có người đến đó đốt tấm ảnh của Cao Mẫn? Sao lại có thể như vậy được chứ?

Vậy thì, tất cả những chuyện này là như thế nào đây?

13. Chương 06 - Phần 2

33.

Lại có người chết!

Khi tôi đang còn nằm trên giường đã nghe thấy thông tin này.

Địa điểm vụ án lần này chính là phòng đánh bóng bàn ở tầng 3 của tòa lầu thể dục thể thao.

Thế nên, lại giống như lần trước phát hiện ra xác của Lưu Tiểu Huệ ở đầm hoa sen, gần như tất cả mọi người đều chạy về phía lầu thể dục thể thao. Chỉ một lát sau, phòng đánh bóng bàn đã bị vây chặt kín đến độ giọt nước cũng không lọt ra ngoài được.

Qua điều tra, nạn nhân tên là Tống Tịnh Như, 22 tuổi, người Hạ Môn, Phúc Kiến, sinh viên năm thứ 3 khoa Lịch sử trường Đại học Giang Xuyên. Nguyên nhân dẫn đến cái chết là do não bộ bị tổn thương. Thi thể bị đặt lên trên bàn bóng bàn, tay chân dang ra thành hình chữ đại, cổ nạn nhân bị kê dưới tấm lưới bàn bóng. Bước đầu nghi ngờ, hung thủ tháo tấm lưới bóng bàn ra trước, sau đó mới đặt xác nạn nhân vào; Phần sọ nạn nhân bị giập, trên đầu đặt ngang một chiếc búa to, trên chiếc búa dính đầy vết máu, qua kiểm nghiệm, xác định là của nạn nhân Tống Tịnh Như, nhưng trên cái búa không có bất cứ dấu vân tay nào. Ngoài phần đầu nạn nhân máu me đầm đìa ra, ở hiện trường không thấy bất cứ vết máu nào, cũng không có dấu vết giằng co. Qua bước đầu kiểm tra khám nghiệm, phòng đánh bóng bàn không phải là hiện trường đầu tiên của vụ án mạng, nạn nhân sau khi bị giết hại ở chỗ khác mới di chuyển đến.

Giống như Châu Tử Dương, trong tay Tống Tịnh Như cũng có một lá bài ma quỷ dính đầy máu.

Trên lá bài giấy đó lại là hình ảnh của một con ác quỷ! Chỉ nhìn thấy con ác quỷ này mặc một bộ giáp sắt màu xanh lục, trên đầu hấn có một chiếc sừng lớn to bằng hai con ruồi, phía sau cũng có một đôi cánh mỏng màu đen. Trong hình, hấn đang ngẩng đầu, giơ hai tay lên, như thể đang chuẩn bị vỗ cánh, bay lên bầu trời...

Nhưng điều kỳ lạ là, nơi miệng hấn bị bịt đỏ vạch một đường ngoằn ngoèo, nhìn thật kĩ, trông giống như miệng một người bị khâu hai môi dính lại với nhau. Không chỉ như vậy, ở nơi mười ngón tay của hấn cũng bị gạch bịt mực đỏ.

Phía dưới lá bài, có một từ tiếng Anh rất nhỏ, nhưng lần này lại là: Beelzubub.

Có kinh nghiệm “Satan” từ lần trước, cho nên lần này nhanh chóng biết được tên ác quỷ trên lá bài ma quỷ đó là ai, chính là “Vua của loài nhặng” Beelzubub, trong “Bảy tông tội”, hấn đại diện cho “tham ăn”.

Trong tay Châu Tử Dương, cầm lá bài ma quỷ “Satan” đúng là ám chỉ thông tin về nạn nhân tiếp theo – phần nộ. Qua điều tra, Tống Tịnh Như đúng là một người có tính cách vô cùng nóng nảy, hơi một chút là giằng co, tranh cãi với người khác...

Cũng có nghĩa là, lá bài ma quỷ trong tay Tống Tịnh Như đang ám chỉ nạn nhân tiếp theo sẽ chết vì “tham ăn”.

Ngoài ra, phát hiện được một tờ giấy trong túi quần bò của Tống Tịnh Như, trên đó viết:

Thử thời vô thanh thắng hữu thanh

(Tiếng tơ lặng ngắt bây giờ càng hay)

“Thủ bả phù dung triều Ngọc Kinh”

(Phù dung, mang đến Ngọc – Kinh để châu)

“Hương thôn tứ tuyệt nhàn nhân thiếu”

(Tháng tư làng xóm nào ai rồi)

“Một trang thơ cổ”

“Thập trường diệp bất tụy”

(Mười chén cũng không say)

“Cuồng ca ngũ liễu tiền”

(Trước liễu quay cuồng hát với ca)

Cảnh sát điều tra, nét chữ trên giấy không phải là của Tống Tịnh Như.

Vậy thì, tại sao lại ở trong túi quần bò của cô?

Tôi nghĩ mãi về việc này nhưng vẫn không tài nào hiểu nổi, nếu như tờ giấy này là do hung thủ để lại, tại sao không đặt cùng với lá bài ma quỷ? Nếu như không liên quan gì với hung thủ, vậy thì là ai viết cho Tống Tịnh Như? Đây không phải là một bài thơ cổ hoàn chỉnh, mà là lắp ghép từ những bài thơ khác nhau. Bởi vì tờ giấy này được phát hiện nằm trong túi của nạn nhân, nên La Thiên đã đặc biệt tra cứu về ý nghĩa của mấy câu thơ này.

Thử thời vô thanh thắng hữu thanh, câu này được lấy ra từ bài thơ “Tì bà hành” của Bạch Cư Dị, là chỉ trong tiếng đàn tì bà của cô gái lúc này rất khẽ gần như vô thanh, nhưng tác giả lại vẫn có thể cảm nhận được tâm tình ẩn giấu trong tiếng nhạc.

“Thủ bả phù dung triều Ngọc Kinh” (Phù dung, mang đến Ngọc Kinh để châu) được trích từ bài “Lư Sơn dao ký Lư thị ngự Hư Chu” (Bài ca Lư Sơn gửi Quan thị ngự Hư Châu của Lý Bạch, Ngọc Kinh là nơi sinh sống của vị tiên tôn nguyên thủy của đạo giáo. Trước câu thơ này còn có một câu: Dao kiến tiên nhân thái vân lý (Thấy tiên rực rỡ mây xanh), ý là nói thi nhân dường như từ xa đã nhìn thấy thần tiên trong đám mây rực rỡ, tay cầm sen bay đến Ngọc Kinh; Hương thôn tứ tuyệt nhàn nhân thiếu (Tháng tư làng xóm nào ai rồi) trích từ bài thơ “Hương thôn tháng tư” (Làng quê tháng tư), bài hát ngợi ca công việc nhà nông bận rộn đầu hè của vùng Giang Nam, chỉ tháng tư là tháng bận rộn, nhà nhà đều tất bật công việc không được nhàn rỗi; Một trang thơ cổ tạm thời không giải thích, bởi vì vốn chẳng biết giải thích như thế nào; Thập trường diệp bất tụy (Mười chén cũng không say) được trích từ bài thơ “Tặng Vệ bát xử sĩ” (Tặng chàng xử sĩ họ Vệ thứ tám) của Đỗ Phủ, ý chỉ cố nhân trùng trùng hàn huyền chuyện cũ, không phải uống dè dặt từng chút một, mà là uống liền mười chén rượu, đây là biểu hiện không được bình tĩnh trong nội tâm của chủ nhân. Cuồng ca ngũ liễu tiền (Trước liễu quay cuồng hát với ca) trích từ bài thơ “Võng Xuyên nhàn cư tặng Bùi Dịch tú tài (Nhàn cư ở Võng Xuyên tặng tú tài Bùi Dịch), chỉ có ở giữa cảnh sắc đẹp đẽ và bầu trời không khí mang đậm hương vị điền viên bày tỏ tâm trạng nhàn tản của mình.

Những câu thơ được ghép lộn xộn như vậy, thực sự khó có thể nhận ra hàm nghĩa bên trong.

Tôi nhíu chặt đôi lông mày, nhìn La Thiên: “Đây là ý gì nhỉ?”

La Thiên rõ ràng cũng không hiểu nổi, khuôn mặt mơ hồ và mỗi một: “Anh cũng không biết, nhưng anh cảm thấy bên trong chắc chắn có ám thị gì đó.”

Tôi không đồng tình, so so vai: “Lại là cảm giác? Anh có biết rằng cái thứ gọi là cảm giác...”

Anh lắc đầu, nghiêm túc cắt ngang lời tôi: “Không, cảm giác của anh chưa bao giờ sai!”

Tôi hơi bất lực nhìn anh một cái, chẳng buồn tranh luận với anh, anh luôn như vậy, cứ nói đến “cảm giác” của mình là lại ngoan cố như một con trâu vậy. Tôi lại nhìn tờ giấy đó thêm một lần nữa, nói: “Nhưng em chẳng nhìn thấy được ở trong đây có ám thị gì cả, có lẽ chỉ là do anh suy nghĩ quá phức tạp thì sao? Thực ra đây là do bạn của Tống Tịnh Như tặng cho cô ấy, hoặc là người yêu thầm nhớ trộm cô ấy viết, nằm mơ

gặp Tống Tịnh Như giống như tiên nữ tay cầm hoa sen bay đến Ngọc Kinh, hai người uống rượu liền một lúc mười chén cũng không say, sau đó lại cùng ca hát, lúc này thực đúng là vô thanh thắng hữu thanh...”

La Thiên lườm tôi một cái: “VẬY CÁI CÂU HƯƠNG THÔN TƯ TUYỆT NHÂN NHÂN THIỂU THÌ LÀ CÓ Ý GÌ?”

Tôi xoa xoa tay: “Điều này thật quá đơn giản! Ý là nơi xảy ra giấc mộng là ở nông thôn, đúng vào tháng tư ngày mùa bận rộn mà.”

“VẬY CÒN MỘT TRANG THƠ CỔ THÌ SAO?”

“Càng đơn giản hơn, cảm xúc bắt nguồn từ giấc mơ, thì hứng dâng trào, thế nên ghép lại thành một trang thơ cổ...”

Tôi còn chưa kịp nói xong, La Thiên đã cốc vào đầu tôi một cái: “Ghép cái đầu em đấy!”

Tôi xoa xoa đầu, chu môi lâu lâu vẽ oan ức: “Em cảm thấy đúng như vậy mà, nếu không, anh nói xem là có ý nghĩa gì?”

La Thiên nghĩ một lát, nói: “Nếu như đây thực sự là một loại ám thị, vậy thì chắc chắn không đơn giản như trên bề mặt thể hiện ra, hung thủ để tách trang thơ và lá bài ma quỷ ra, chắc chắn là có huyền cơ[1] khác...”

[1] Chân lý huyền diệu, theo quan niệm đạo gia.

Nói đến đây, La Thiên đột nhiên dừng lại, nét mặt trở nên nặng nề khác thường, như thể phát hiện ra manh mối gì vô cùng trọng đại vậy, lẩm nhẩm: “Huyền cơ?”

Tôi vội hỏi ngay: “Sao vậy, anh phát hiện ra điều gì à?”

Gương mặt anh vẫn rất nghiêm túc, giây lát sau, mới từ tốn nói: “Không phải, chỉ là đột nhiên anh cảm thấy, nếu như viết tiểu thuyết kinh dị, lấy tiêu đề “Huyền cơ” rất có khí thế, chắc chắn sẽ bán chạy.”

Tôi hậm hực nguyền dãi anh một cái: “Đáng ghét! Em còn cứ tưởng anh phát hiện ra điều gì cơ.” Nói xong, tôi lại không kìm nổi bật cười một cái: “Anh đấy, cứ luôn như vậy, phức tạp hóa vấn đề, một bài thơ ngắn được lắp ghép lại, ý nghĩa vô cùng đơn giản, chứng tỏ bài thơ vớ vẩn này vốn không phải do hung thủ để lại. Có đôi khi, thứ quan trọng nhất luôn thể hiện ngay ra ở bề nổi, nhưng chúng ta lại cho rằng nó phải được ẩn giấu ở một nơi rất sâu kín, cứ nhất định kiên trì đến cùng, làm cho chúng càng phức tạp hơn. Giống như lá bài ma quỷ vậy, chẳng phải là ý nghĩa thể hiện ngay trên bề nổi sao? Nó cho anh biết một cách vô cùng rõ ràng về đặc trưng tính cách của nạn nhân tiếp theo... Ồi, phải rồi, sao miệng cái tên Beelzubub này trông giống như kiểu bị khâu chặt lại vậy? Còn cả mười ngón tay của hắn nữa, tất cả đều bị gạch vết mực đỏ, bức tranh ban đầu chắc chắn không như vậy, hung thủ vẽ như vậy là để làm gì nhỉ? Có ý gì đây?”

La Thiên châm một điếu thuốc, nhả ra một đám khói dày đặc, chậm rãi nói: “Có lẽ hung thủ chỉ vẽ chơi, có lẽ... đây là một sự ám thị trong sự ám thị.”

Tôi suy ngẫm câu nói của anh, đột nhiên bừng tỉnh, nhận ra điều gì đó, kinh hãi kêu lên: “Ý anh là...”

La Thiên nặng nề gật đầu: “Đúng vậy, nạn nhân tiếp theo không chỉ chết vì “tham ăn”, hơn nữa còn rất có khả năng bị khâu miệng lại và chặt đứt mười ngón tay.”

Tôi chợt cảm thấy sống lưng mình lạnh toát, không biết tại sao, tôi liền nghĩ ngay đến Quan Vũ Phi. Tôi thậm chí còn nhìn thấy hình dáng cô ấy bị khâu chặt miệng, bị chặt mười ngón tay, trái tim tôi bỗng chốc như rơi vào trong kho đông lạnh, lạnh đến tê dại.

34.

La Thiên nhận ra được phản ứng khác thường của tôi, lên tiếng hỏi: “Em sao thế? Sắc mặt lại trở nên khó coi đến thế?”

Tôi đáp ứng: “À... Quan Vũ Phi... cậu ấy dạo này đang cố gắng giảm béo, cô ấy lo sợ mình... Nạn nhân tiếp theo chết vì “tham ăn”, em nhìn thấy cô ấy ngày ngày ăn mướp đắng sống, em...” Tôi không nói tiếp được nữa, trong lòng hoang mang cực độ.

La Thiên vỗ vỗ tay tôi, trịnh trọng nói: “Hãy tin anh, Tiểu Yên, anh nhất định sẽ bắt được hung thủ.”

Tôi mơ màng nhìn anh, thực sự có thể bắt được hung thủ sao? Chỉ còn chín ngày nữa. Nếu hung thủ dễ dàng bị bắt như vậy, thì mười năm, hai mươi năm trước đã phải bị bắt rồi, lại còn để đến tận hôm nay hẳn vẫn tiếp tục gây án được sao? Tôi thở dài, đột nhiên nhớ đến việc chạm trán Bồ Bằng ở đầm hoa sen đêm hôm đó, bèn hỏi La Thiên: “Nghe nói thi thể của Tống Tịnh Như là do Bồ Bằng phát hiện ra phải không?”

“Đúng vậy!”

“La Thiên,” tôi ngừng một lát, hỏi anh vẻ rất nghiêm túc, “Anh có tin em không?”

“Em đang nghi ngờ Bồ Bằng, đúng không?”

“Không phải là em đang nghi ngờ ông ta, mà là ông ta thực sự rất khả nghi.”

Sau đó, tôi bèn kể lại cho anh nghe việc đêm đó. “Lúc đó vào khoảng 3 giờ đêm, ông ta đi đến đầm hoa sen lúc khuya khoắt thế thực sự chỉ đơn giản là để tuần tra thôi sao? Kết quả là sáng ra ông ta phát hiện ra thi thể của Tống Tịnh Như. Còn nữa, lần phát hiện ra thi thể của Châu Tử Dương, cũng là...”

“Khuya như thế, em lại đi đến đầm hoa sen làm gì?” La Thiên cắt ngang lời tôi, vẻ mặt không vui, như thể không hề nghe thấy việc tôi đang nói với anh việc Bồ Bằng rất khả nghi vậy.

“Không làm gì cả, dù sao có nói ra anh cũng không tin, chỉ có trách mắng em thôi.”

“Phải rồi, vậy em có bao giờ nghĩ xem tại sao anh lại phải trách mắng em không? Em đã không còn nhỏ nữa, sao lại còn mê tín như vậy chứ? Thật không ngờ còn cùng với bọn họ đi gọi hồn, còn chạy đến đầm hoa sen đốt bùa. Anh thực sự không biết nên nói em thế nào đây!” Anh nhìn tôi, nét mặt lộ ra vẻ thất vọng vì không bảo ban được tôi.

Tôi giải thích: “Mê tín thì có liên quan gì đến lớn nhỏ chứ? Anh cứ luôn nói, trên thế giới này vốn không hề có ma quỷ, đó là vì anh chưa gặp!”

Anh bật cười: “Nói thế, em gặp rồi sao? Trông nó như thế nào? Không có đầu hay là không có chân?”

Tôi phẫn nộ trừng mắt nhìn anh: “Anh không cần chế nhạo em, nếu không phải là ma quỷ giết người, hung thủ thực sự có thể lợi hại đến thế sao? Từ năm 1988 đến tận bây giờ, đã hai mươi năm rồi...”

La Thiên ngắt lời tôi, dày mặt nói: “Đó là bởi vì hung thủ chưa gặp phải anh, năm nay thì khác, chắc chắn anh sẽ bắt được hắn. Anh nói cho em biết, Tiểu Yên, nếu ma quỷ thực sự có thể giết người, vậy thì còn cần cảnh sát bọn anh làm gì chứ? Còn cần đến pháp luật làm gì? Tất cả những vụ án bó tay cứ đổ a quỷ là được!”

Tôi hơi tức giận, xua xua tay: “Thôi đi thôi đi, em không nói với anh điều này. Vậy em hỏi anh, anh nói vết mực đỏ trên lá bài ma quỷ lần này là ám thị cách thức chết của nạn nhân tiếp theo, vậy tại sao trên lá bài ma quỷ đầu tiên lại không có ám thị?”

Anh lập tức trả lời: “Chẳng phải anh đã nói rồi sao, tâm lý của hung thủ đang thay đổi.”

Tôi chợt cảm thấy vô cùng buồn bực, lăm bầm vẻ không vui: “Thay đổi cái lông mao ấy[2]!”

[2] Chữ lông và con mèo trong tiếng Trung âm đọc gần giống nhau, nên dễ bị nghe nhầm.

Anh ngẩn người: “Mèo khoang? Cái gì mèo khoang?”

Đúng lúc đó, chiếc di động của tôi đổ chuông, là Liên Thành gọi đến, cô hỏi tôi có nhìn thấy La Thiên không. Tôi không dám nói với cô là tôi đang ở cùng La Thiên, bèn nói không gặp. Tôi thấy hơi lạ, cô nha đầu này tìm La Thiên làm gì nhỉ? Hỏi ra mới biết, thì ra đêm hôm đó La Thiên nói sẽ dẫn mọi người cùng đi xem thực hư việc gọi hồn của bà đồng. Tôi liền đồng ý ngay, còn nói sẽ giúp cô ấy tìm La Thiên.

Sau khi tắt máy, tôi nhìn La Thiên vẻ vui mừng trước tai họa của người khác, cười tí mắt nói: “Thần thám La Thiên, mọi người đang đợi để anh dẫn họ đi vạch trần phương pháp che mắt thiên hạ của bà đồng gọi hồn đấy, thế nào? Hay là để em nói với các bạn ấy là em không tìm thấy anh?”

La Thiên ần ần mũi tôi, đứng dậy nói: “Chuyện nhỏ, có phải em muốn nhìn thấy anh bẽ mặt chứ gì? Đi nào, anh cũng thực sự muốn kiểm chứng một chút việc gọi hồn vẫn được mọi người nhắc đến, để bà ta nói xem hung thủ là ai, để anh đỡ phải điều tra.

Một giờ đồng hồ sau, mấy người bọn tôi cùng đến được nơi ở của bà đồng. La Thiên tiện miệng nói ra tên tuổi và ngày tháng năm sinh của một người, bảo bà đồng gọi hồn. Ban đầu bà đồng không đồng ý, nói không đặt tiền trước, hơn nữa cũng không có ảnh, nhưng sau khi nhìn thấy La Thiên cầm một tệp tiền, bèn giả vờ do dự một lát, rồi đồng ý. Thật đúng là “có tiền có thể sai khiến được cả ma quỷ”, chiêu này hình như đi đến đâu cũng có tác dụng.

Sau đó, lại giống như lần trước, sau khi tất cả chuẩn bị xong xuôi, hai tay bà đồng đặt lên bàn vỗ đập lung tung, miệng lẩm nhẩm mấy câu, tiếp đến bèn có gió âm u thổi tới, trong không trung bay đầy mẩu giấy nhỏ, chiếc bàn để dưới tay bà đồng cũng bắt đầu rung lắc. Mặc dù đã được trải nghiệm một lần, nhưng mấy đứa con gái vẫn sợ hãi thất sắc.

Đúng lúc đó, La Thiên giơ chân đạp vào bức tường bên trái, thật không ngờ bức tường đó kêu rầm một tiếng rồi mở ra. Thì ra đó chỉ là một cánh cửa có màu giấy dán giống như y như màu bức tường. Trong phòng, vị trí trên tường treo mấy cái quạt gió cỡ lớn, một ông già đang đứng trên ghế với khuôn mặt sưng sờ kinh ngạc, trong tay ông ta vẫn còn cầm những mảnh giấy bùa bị xé vụn. Sau khi cửa bị đá mở tung, ông ta bị hoảng sợ ngã từ trên ghế xuống... Mọi người cuối cùng cũng đã định thần lại, hiểu được tất cả mọi chuyện, phía trên bức tường ngăn cách căn phòng này và phòng khách hoàn toàn trống rỗng, cơn gió âm u và cả những mảnh giấy vụn bay trong không trung hoàn toàn là do quạt gió “tác oai tác quái”. Ảnh đèn trong phòng khách cứ nhấp chờn lúc sáng lúc tối cũng là do ông lão ở trong phòng này thao túng, còn về chiếc bàn của bà đồng sao lại có thể rung lắc được là do dưới bàn có để máy tạo rung, hơn nữa, công tắc của máy lại ở ngay dưới chân của bà đồng...

Lâm Phạm tức giận như muốn phát điên, suýt nữa đã đánh cho bà đồng và ông lão kia một trận. Đương nhiên, tiền Lâm Phạm gọi hồn và tiền mua bùa để siêu độ cho Cao Mẫn, bà đồng phải hoàn trả không thiếu một xu.

Trên đường quay về trường, La Thiên nói: “Bây giờ thì tin rồi chứ? Tất cả mọi điều mê tín thực ra đều bắt nguồn từ chính tâm lý của con người, trên thế giới này vốn không hề có ma.” Khi nói câu này, anh liếc nhìn tôi một cái, tôi vội quay mặt đi, né tránh ánh mắt anh. Nếu như trên đời này không có ma, đêm đó tôi nghe thấy tiếng gọi của Cao Mẫn, tiếng nói của cô ấy đã dẫn tôi đến đầm hoa sen, vậy phải giải thích như thế nào? Còn cả tấm ảnh đó nữa, sao lại không giống với tấm ảnh chúng tôi đốt lúc trước?

Tôi đang nghĩ, Diệp Hàn đột nhiên lên tiếng: “Ôi! Bà lão đáng chết đó sao lại đưa ảnh tờ tiền rách chứ?”

Tôi quay đầu sang nhìn, thấy trên tay cô cầm tờ tiền mệnh giá 20 tệ cũ, ở giữa bị rách gần tách ra làm đôi. Có thể là lúc bà đồng trả tiền cho Lâm Phạm kẹp vào trong, Lâm Phạm cũng không xem kỹ, khi ra ngoài bèn chia tiền cho chúng tôi. Lúc này nhìn thấy tờ tiền của Diệp Hàn bị rách, Lâm Phạm vội nói: “Để tôi đổi cho cô!”

Diệp Hàn cười rất thoải mái: “Không cần đâu, lúc về mình lấy keo dán dán một chút là được mà.” Sau đó lại quay sang, mắt sáng long lanh hỏi La Thiên, “Thầy La, chỗ thầy có keo dán không ạ?”

La Thiên còn chưa kịp trả lời, Quan Vũ Phi liền cướp lời hỏi: “Chẳng phải cậu có keo dán sao, còn hỏi mượn thầy La?”

Diệp Hàn làu bàu: “Vốn dĩ là có, nhưng sau đó không biết sao lại không thấy nữa.”

Quan Vũ Phi chớp chớp mắt: “Không thấy nữa? Chẳng phải vẫn luôn để trên bàn sao?”

Lãnh Mộng Phạm cũng chen vào: “Phải rồi, mình cũng từng nhìn thấy mà, đặt ngay trên bàn ấy. Hồi trước mình còn lấy để dán poster của Lưu Diệp Phi nữa mà.”

Diệp Hàn nói: “Thực sự không thấy nữa, đợt nghỉ lễ mừng 1 tháng 5 vẫn còn, sau khi mình từ nhà lên là không tìm thấy nữa.”

Lãnh Mộng Phạm cười ha hả, trêu chọc: “Chắc không phải là hung thủ lấy mất chứ?” Tiếp đến, cô lại hạ giọng, đảo đảo con ngươi mắt, nói giọng thê lương: “Hồn ma cũng muốn lấy keo dán để dính 20 tệ...”

Diệp Hàn kêu lên vẻ sợ hãi, vội vàng nấp sau lưng La Thiên, miệng kêu Lãnh Mộng Phạm bắt nạt cô.

Không hiểu sau, hành động của Diệp Hàn khiến tôi cảm thấy vô cùng khó chịu, chỉ muốn nổ tung.

Mấy người bọn tôi trêu đùa nhau cho đến khi về tận trường học. Khi tôi vừa bước vào cổng ký túc xá, đã nhận được tin nhắn của La Thiên, anh dặn tôi mấy hôm tới nhất định phải ở bên cạnh Quan Vũ Phi, đừng để cô ấy ở một mình. Còn nói lần này nhất định bắt được hung thủ, bởi vì đặc trưng “tham ăn” dễ tìm hơn hẳn so với đặc trưng “phấn nộ” hay “ngạo mạn”. Mười năm, hai mươi năm trước, người chết vì “tham ăn” đều là những người béo, chắc lần này cũng không ngoại lệ, cho nên, dù trường Đại học Giang Xuyên có hàng nghìn sinh viên, nhưng để tìm ra những sinh viên béo mập cũng không mấy khó khăn.

Tôi vô cùng lo lắng, dựa người vào lan can, thất thần nhìn lên bầu trời, nếu như hung thủ không có kế hoạch giết người vô cùng cẩn mật và hoàn mỹ, sao hẳn dám huênh hoang như vậy chứ? Nói thẳng ra, chính là ma quỷ tác oai tác quái, những nạn nhân mà tử thần muốn tìm kiếm, chẳng ai có thể tránh được.

Đúng vậy, chẳng ai có thể tránh được.

14. Chương 07 - Phần 1

Chương 7: $5 - 3 = ?$

36.

Quan Vũ Phi lại gầy đi thêm được nửa cân.

Từ khi tôi tặng cho cô ấy chiếc cân sức khỏe đến giờ, cô ấy đã gầy đi được đúng ba cân.

Nhìn thấy cô ấy lại lấy một quả mướp đắng ra gặm, lòng tôi cảm thấy xót xa. Tôi ngồi xuống cạnh cô, khẽ nói: “Quan Vũ Phi, hay là... đổi sang phương pháp giảm cân khác đi? Ví dụ như...”

Còn chưa đợi tôi nói hết xong, cô đã ngắt lời tôi: “Sao lại phải đổi chứ?” Khuôn mặt mồm mỉm cười nhìn tôi đầy nghi hoặc.

Tôi chỉ vào quả mướp đắng trong tay cô, nói vẻ xót thương: “Loại quả này khó ăn quá, mình biết mà...”

Quan Vũ Phi lại một lần nữa ngắt lời tôi: “Gì chứ? Chẳng khó ăn chút nào cả, cậu nhìn này, mình đã gầy được ba cân rồi đấy, cho nên mình quyết tâm kiên trì đến cùng, nhất định giảm đến lúc chỉ còn bốn mươi cân!” Tiếp đến, cô lại nghiêng đầu, nhìn tôi vừa như cười vừa như không cười: “Cậu chắc không phải là nhìn thấy mình giảm cân nhanh chóng như vậy nên đổ kị với mình đấy chứ?”

Tôi bất lực nhún nhún vai, chẳng có tâm trạng để đùa bỡn.

Cô cứ tưởng tôi giận, vội tươi cười ôm lấy vai tôi: “Mình biết cậu xót mình, nhưng quả thực món mướp đắng này không đến nỗi khó nuốt giống như cậu nghĩ đâu. Mặc dù có hơi đắng một chút, nhưng mà có tác dụng là được mà, chẳng phải có một cậu nói là “có được tất phải có mất” sao?”

Tôi cảm thấy trong lời nói của cô có chất chứa điều gì đó, nên quay đầu lại nhìn cô, trên mặt cô vẫn nở nụ cười rạng rỡ, nhưng trong mắt cô lại tràn đầy nỗi đơn độc thê lương.

Rốt cuộc cô ấy đang giấu giếm điều gì?

Một lát sau, tôi quyết định hẹn cô đi ra ngoài trò chuyện, bởi tôi luôn cảm thấy bí mật trong lòng cô chắc chắn có liên quan đến cô gái tên gọi Trang Nghiên kia, hơn nữa, quyết không phải đơn giản chỉ là ghen tị như tình địch.

Nghĩ vậy, tôi cân nhắc từ lâu, vừa đang có định mở miệng, Lãnh Mộng Phàm đột nhiên hỏi tôi một cậu: “Cố Tiểu Yên, cậu có chú ý thấy, hôm Tổng Tĩnh Như chết, trong tay cậu ấy có phải là cầm một lá bài tứ lơ khơ hay không?”

Tôi ngẩn người: “Bài tứ lơ khơ? Mình không biết, hình như... là như vậy, sao thế?”

Lãnh Mộng Phàm nói: “Không có gì, chỉ là đột nhiên nghĩ đến cảm thấy kỳ lạ, cậu nói xem, cầm quân bài tú lơ khơ làm gì?”

Diệp Hàn nói chen vào: “Chẳng phải lá bài tú lơ khơ đâu, mình nghe nói, hình như là bài Tarot, lúc Châu Tử Dương chết, trong tay cũng cầm một lá.”

Liên Thành vội hét lên: “Không đúng, không đúng! Chắc là một lá bài nguyên rửa.”

Mấy người kia không hện mà cùng đồng loạt nhìn về phía cô: “Lá bài nguyên rửa? Lá bài nguyên rửa là cái gì? Sao chưa nghe thấy bao giờ?”

Liên Thành đứng bật dậy, cố tình làm ra vẻ thần bí đi đến giữa phòng, bộ dạng như chuẩn bị phát biểu một bài dài, hắng giọng, nói vẻ rất nghiêm túc: “Lá bài nguyên rửa chính là... mình cũng không biết nữa!”

Câu nói vừa dứt, Diệp Hàn đã lấy một cuốn sách ném vào cô bạn, Lãnh Mộng Phàm cũng cầm sách ném Liên Thành, cả phòng bỗng chốc trở nên ồn ào nhộn nhịp.

Sau khi nô đùa thỏa thích, Diệp Hàn đi nhặt những cuốn sách bị vứt tung vãi khắp nơi, vừa nhặt vừa nói: “Thực ra chúng ta cũng chỉ ở đây đoán già đoán non, cảnh sát vừa đến đã cầm lá bài đó đi ngay, ai biết được đó là bài gì chứ.” Nói đến đây, cô ngừng lại, ngồi xổm dưới đất, trầm tư nói: “Nhưng mình lại tin lời Liên Thành nói, đó là một lá bài nguyên rửa.”

Lãnh Mộng Phàm hỏi: “Tại sao?”

Diệp Hàn lắc đầu nói: “Không biết, chỉ là cảm giác!”

Cô vừa nói xong, tôi đã cảm thấy hơi mơ hồ, ngữ khí của cô khi nói câu này sao lại giống cách nói của La Thiên như vậy chứ?

Một lúc sau, Diệp Hàn đứng lên, nói vẻ u buồn: “Mình cảm thấy họ chết thảm quá, đặc biệt là Châu Tử Dương và Tống Tịnh Như, một người bị chặt đứt hai chân, một người đầu bị đập nát, chỉ nghĩ thôi cũng cảm thấy lạnh cả người, các cậu nói xem, sao hung thủ lại tàn nhẫn như vậy chứ?”

Liên Thành nói luôn không suy nghĩ: “Biến thái chứ sao, những tên sát thủ cuồng dại biến thái ở trong phim đều tàn nhẫn như vậy mà.”

Lãnh Mộng Phàm nói: “Đó là diễn trên phim ảnh thôi, trong đời sống thực, tên sát thủ tàn nhẫn như vậy cũng hiếm gặp, cho nên, mình vẫn tin hung thủ là ma quỷ.”

Diệp Hàn xua xua tay: “Mặc kệ hần là người hay ma quỷ, bây giờ điều mình muốn biết nhất là ba người tiếp theo đây sẽ bị chết như thế nào?”

Tôi không nén được, lên tiếng: “Cậu muốn biết điều này làm gì?”

Diệp Hàn lập tức giơ ngón tay trở lên môi, nói thì thầm: “Bởi vì... ba người phải chết tiếp theo rất có khả năng là mấy người chúng ta.”

Câu nói vừa thốt ra, bèn nhận được những cái lườm nguýt của các cô bạn cùng phòng, đặc biệt là Lãnh Mộng Phàm, thậm chí còn lấy dép lê ném vào Diệp Hàn. Diệp Hàn vừa xin tha vừa giải thích: “Không phải đâu, các cậu hãy nghe mình nói đã, lời mình nói không phải là không có căn cứ. Ba người tiếp theo mất mạng là tham ăn, ngạo mạn và đồ kỵ. Không cần phải nói, tham ăn là Quan Vũ Phi.”

Quan Vũ Phi thoáng run rẩy, nhưng cũng không nói gì.

Sau đó, Diệp Hàn lại chỉ vào Lãnh Mộng Phàm: “Ngạo mạn là cậu!”

Lãnh Mộng Phàm trừng mắt nhìn cô bạn: “Không phải mình, mình chưa bao giờ ngạo mạn...”

Diệp Hàn hùng hổ ngắt lời Lãnh Mộng Phàm: “Nói cậu thì chính là cậu, không được chối!” Tiếp đó lại quay sang nhìn tôi, “Cuối cùng chỉ còn lại đồ kỵ thôi...”

Tôi vội tiếp lời: “Không phải mình!”

Còn chưa đợi Diệp Hàn quay sang mình, Liên Thành đã vội kêu lên: “Cũng không phải mình!”

Diệp Hàn đột nhiên chỉ tay vào chính cô, mặt ủ rũ, nói: “Vậy thì chỉ còn lại mình thôi, thực ra mình đã phạm tội đồ kị từ lâu rồi, mình đồ kị với từng người các cậu. Đồ kị Lành Mộng Phàm xinh đẹp, đồ kị Cố Tiểu Yên có một ông anh họ đẹp trai...” Nói rồi, cô nằm bò ra giường giả vờ gào khóc thảm thiết, “Các cậu nói xem, mình sống trên đời còn có ý nghĩa gì nữa? Thà chết quách cho xong, còn hơn là lọt vào tay tên sát thủ, các cậu đừng có mà ngăn cản mình...” Sau đó, cô lao về phía cửa sổ, làm ra vẻ như chuẩn bị lao xuống.

Chúng tôi chẳng buồn quan tâm, mặc kệ cô đứng run rẩy như kẻ bị thần kinh ở đó.

Một lúc sau, Diệp Hàn mở to mắt, hét gọi như thể vừa phát hiện ra một bí mật động trời: “Này! Các cậu mau lại đây, ông Phạm lại đi cùng với một cô gái đấy!”

Lành Mộng Phàm lập tức nhảy từ trên giường xuống, lao đến bên cửa sổ: “Đâu? Đâu?”

Ngay cả Quan Vũ Phi cũng chạy đến xem, đương nhiên là không thể thiếu Liên Thành được.

Thấy bọn họ chen chúc nhau bàn tán xôn xao, trước ô cửa sổ bé tẹo, tôi cũng không kim lòng được, cũng nhập bọn, nhưng trong lòng cảm thấy hơi băn khoăn, chẳng qua cũng chỉ là ông Phạm đi cùng với một cô gái sao? Có gì mà phải kinh ngạc đến thế chứ?

Tôi nhìn theo hướng chỉ của bọn họ, quả nhiên nhìn thấy ông Phạm. Con người bị mắc bệnh sạch sẽ đó hôm nay thật không ngờ lại mặc một chiếc áo màu đỏ chói, trông rất chói mắt, do khoảng cách quá xa, nên không nhìn ra được cô gái đi bên cạnh ông ta là ai, nhưng trông có vẻ họ đang đi dạo.

Tôi uể oải ngáp một cái về chán chường, đi dạo thì có gì đáng để xem chứ?

Đúng lúc đó, Diệp Hàn than thở, nói về tiết nuôi vô hạn: “Xa quá, nếu mà có cái kính viễn vọng thì hay biết mấy, có thể nhìn xem cô gái đó là ai.”

Liên Thành vội nói: “Kính viễn vọng? Mình có đấy, mình đi lấy ngay đây.” Nói xong, bèn lao ra ngoài cửa như một cơn gió. Cô nha đầu này cứ luôn như vậy, làm gì cũng vội vã.

Sau này tôi mới biết tại sao bọn họ lại hứng thú với đời sống riêng tư của ông Phạm đến thế, bởi vì ông Phạm đã 41 tuổi, nhưng vẫn sống độc thân. Còn về nguyên nhân việc ông sống độc thân thì ít nhất cũng có N phiên bản, dù sao cũng đều là không tốt đẹp gì. Nghe nói trước đây ông đã từng theo đuổi một cô giáo ở khoa Trung văn, hai người đã qua lại một thời gian, thậm chí còn lan truyền tin họ sẽ cưới nhau. Sau đó không biết vì sao, họ đột nhiên chia tay, cô giáo đó ngày thứ hai sau khi họ chia tay cũng rời khỏi trường. Cho nên, chỉ cần nhìn thấy ông Phạm lại đi cùng cô giáo nào, sẽ đều khiến mọi người vô cùng hiếu kỳ.

Nếu như vậy, tôi càng cảm thấy ông Phạm rất khả nghi, người đàn ông 41 tuổi đến giờ vẫn độc thân, vấn đề này đúng là rất đáng để tìm hiểu.

Liên Thành đi lấy kính viễn vọng mãi mà chẳng thấy bóng dáng đâu, thế nên chúng tôi lần lượt rời khỏi ô cửa sổ. Diệp Hàn lôi một cuốn nhật ký dưới gối ra, vẽ gì đó trên giấy, rồi ngẩng đầu lên hỏi chúng tôi hôm nay ngày bao nhiêu.

Tôi nói: “Ngày 21, sao thế, viết nhật ký à?”

Cô vừa viết vừa nói: “Không đâu, không tin cậu đến đây mà xem!”

Tôi đi đến, nhìn thấy trên đó ghi chặt kín những thứ như là các khoản thu chi:

Tháng X ngày X, TH 68 tệ (một bộ đồ lót)

Tháng X ngày X, BH 76 tệ (Dầu gội, sữa tắm)

Tháng X ngày X, TD 50 tệ (Thẻ điện thoại)

...

Tôi kinh ngạc hỏi: “Cậu ghi những thứ này là cái gì vậy? Sao mình nhìn chẳng hiểu gì cả?”

“Thế mà cậu cũng không hiểu? Đây chính là viết ngày nào mua đồ ở đâu mà.”

“Nhưng SH, BX, CY có ý nghĩa gì?”

“Ồ, cái này à, chính là tên viết tắt phiên âm chữ cái đầu tiên của tên đường phố, ví dụ như TH là chỉ đường Tang Hoa, BH là phố đi bộ, TD là đường Triều Dương. Mình học theo Lãn Mộng Phàm đấy.”

Lãn Mộng Phàm cười: “Đúng rồi, thuận tiện cho việc ghi chép, hơn nữa còn khá thời trang nữa chứ.”

Đang nói, Liên Thành cầm kính viễn vọng hăm hở đi vào, mấy người bọn tôi lại lao ngay đến bên cửa sổ. Diệp Hàn nhanh tay cướp được kính viễn vọng để nhìn, sau đó ồ dột thốt lên: “Đi mất rồi còn đâu, chẳng nhìn thấy gì nữa!”

Tôi cũng nhìn vào kính viễn vọng, ông Phạm đúng là đã đi khỏi đó rồi, nhưng tôi cảm thấy kính viễn vọng rất thú vị, bèn nhìn ngó xung quanh, vừa nhìn vừa hỏi: “Sao cậu lại có kính viễn vọng thế?”

Liên Thành nói: “Không phải của em đâu, là của Tiểu Huệ, cậu ấy lúc rảnh rỗi cũng thích nhìn kính viễn vọng.”

Tôi lập tức hiểu ngay ra vấn đề: “À, mình hiểu rồi, thảo nào mà hôm nọ cậu nói nhìn thấy mình ăn một lúc bốn quả táo! Chắc chắn là cậu lấy kính viễn vọng nhìn trộm mình!”

Liên Thành vội giải thích: “Không phải đâu, đại ca, hôm đó em đang nhìn chơi thôi, phòng ký túc xá của mọi người chính là phía đối diện mà, hơn nữa lại đều là tầng 4, cho nên... là em vô tình nhìn thấy thôi.”

Khi Liên Thành nói đến đây, tôi vừa vặn nhìn đến sân bóng rổ, trên một chiếc ghế dài ở sân bóng, có một người đàn ông trung niên đang ngồi nhàn tản, vừa nhìn là tôi đã nhận ra ngay, ông ta là Bồ Bằng.

Sau đó, tôi trả kính viễn vọng cho Liên Thành, bước ra khỏi ký túc xá. Liên Thành tưởng tôi giận, vội chạy theo, luôn miệng nói xin lỗi, nói cô ấy không hề có ý nhìn trộm tôi. Tôi phải an ủi hồi lâu, cô ấy mới chịu nghe lời quay trở lại ký túc xá đợi tôi, tôi không muốn đi gặp Bồ Bằng mà lại có cô ấy leo theo sau.

Sau đó, tôi bước nhanh về phía sân bóng, Bồ Bằng vẫn chưa đi, vẫn đang ngồi thảnh thơi ở đó. Tôi bước đến, ngồi xuống bên cạnh ông ta, nói một câu mở đầu mà tôi phải suy nghĩ rất lâu: “Chú Bồ, hôm đó cảm ơn chú quá!” Câu nói đó của tôi ám chỉ về việc tôi gặp ông ở đầm hoa sen lúc đêm khuya, mặc dù ông không làm gì cho tôi cả, tôi cũng không cần phải nói lời cảm ơn ông, nhưng hiện giờ tôi đang muốn tạo sự thân thiện với ông. Không ngờ, ông chỉ hờ hững liếc nhìn tôi một cái, chẳng nói gì, hơn nữa nét mặt hơi lạnh, còn mang theo chút ngạo mạn.

Tôi vừa liếc nhìn ông qua khoe mắt, vừa giả vờ tỉnh bơ tiếp tục nói: “Chú ở đây chắc nhiều năm rồi ạ?”

Ông ta vẫn không nói, nhưng lần này nét mặt đã thay đổi, không lạnh lùng như trước nữa, mà nhìn tôi vẻ hào hứng. Đây là lần đầu tiên tôi tiếp xúc với ông ta ở cự ly gần như vậy. Tôi lập tức phát hiện ra đây là một người đàn ông có sức hấp dẫn lớn, mặc dù ông ta đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng lại có một đôi mắt rất có sức lôi cuốn. Tôi chỉ có thể hình dung được như vậy, vì tôi không tìm ra được từ nào phù hợp hơn từ “lôi cuốn”. Đôi đồng tử ấy như thể được phủ một lớp sương mù lên trên, tràn đầy sức cuốn hút, dường như chỉ cần nhìn thẳng vào mắt ông ta, chất sọi trên toàn thân bạn đều bị nó cuốn hút.

Khi tôi nhận ra được điều này, tôi vội vàng chuyển dời ánh mắt, hỏi thẳng luôn: “Chú là người đầu tiên phát hiện ra thi thể của Tống Tịnh Như ạ?”

Cuối cùng ông ta cũng mở miệng nói, nhưng lại là một câu nói vô cùng kỳ quặc: “Cô có biết 5 trừ 3 bằng mấy không?”

Tôi ngẩn người giây lát: “Lẽ nào không phải là 2 sao?”

Ông ta cười nhưng không nói gì, sau đó lại từ từ giơ một bàn tay ra, lấy một bàn tay khác gấp ba ngón tay cuối của bàn tay đầu tiên, chỉ còn ngón cái và ngón trỏ, cười nói là bằng 8, rồi lại đổi kiểu, thu lại ba ngón tay ở giữa, còn lại ngón cái và ngón út, nói là bằng 6[1]. Tôi nhìn ông vẻ khó hiểu, tôi hỏi ông là thi thể Tống Tịnh Như có phải do ông phát hiện ra không, ông ta biểu diễn cho tôi thứ này làm gì?

[1] Theo ký hiệu tay của Trung Quốc, mỗi chữ số ứng với 1 kiểu tay, hai kiểu tay đó ứng với số 6 và số 8.

Ông ta nhận ra sự băn khoăn của tôi, chậm rãi nói: “Tôi muốn nói cho cô biết, bất cứ sự việc nào cũng đều không phải là tuyệt đối, cũng không phải là cố định mãi mãi, nếu cứ nhất định theo đuổi đến cùng, vậy thì cô sẽ đi vào ngõ cụt, không có lối ra, cũng không có đường lùi. Giống như 5 trừ 3 vậy, phản ứng thông

thường của con người là trả lời bằng 2, họ cũng không suy nghĩ xem nó có thể bằng 8, thậm chí bằng 6. Có một số thứ thực ra rất đơn giản, chỉ cần xem cô nhận thức ra như thế nào.”

Tôi nghe mà không tài nào hiểu nổi, ông ta kiêu lấp lửng như thế là có ý gì? Lẽ nào ông đã sớm đoán biết tôi đang nghi ngờ ông ta, cho nên mới nói những câu này để ra hiệu cho tôi, ông ta không phải là hung thủ? Tôi đột nhiên cảm thấy ông ta hơi giống thầy hiệu trưởng Uông, đây chẳng phải là chứng tỏ “dưới đất không giấu hai trăm lượng” sao? Nếu như ông ta không phải là hung thủ, thì cần gì phải vòng vo ám thị cho tôi chứ?

Một lát sau, ông ta đứng dậy, khẽ xoa xoa đầu, nói: “Cô là một cô gái rất thú vị!” Sau đó bèn quay người bước đi.

Tôi nhất thời không kịp định thần lại, chỉ ngẩn người nhìn theo bóng lưng ông càng lúc càng xa dần, tôi là một cô gái rất thú vị? Là ý gì?

15. Chương 07 - Phần 2

38.

Nửa tiếng sau, tôi cùng La Thiên bước vào một quán ăn nhỏ, bởi vì tôi vẫn luôn cảm thấy Bồ Bằng rất khả nghi, cho nên tôi kể cho La Thiên nghe việc tôi mới gặp Bồ Bằng, xem anh nói như thế nào.

Vừa bước vào quán ăn, tôi đã nhìn thấy hai người con trai khá điển trai giống nhau y hệt đang ngồi ở một bàn. Tôi có biết bọn họ, họ là anh em sinh đôi, anh trai tên Cổ Ngôn, là kỹ sư thiết kế đồ họa, em trai tên Cổ Lượng, là một tên ngốc, nhưng cũng lại là thiên tài, rất mẫn cảm với các con số, phép tính khó đến mấy, anh ta cũng có thể tính nhầm, hơn nữa còn có khả năng nhìn một lần là ghi nhớ, một cuốn sách dày cỡ nào, chỉ cần đưa anh ta đọc một lần, anh ta có thể biết được câu nói nào ở dòng nào trang nào.

Cổ Ngôn cũng nhìn thấy chúng tôi lập tức tươi cười chào hỏi, bảo chúng tôi đến ngồi cùng. Tôi cười nói, không cần đâu, rồi tôi và La Thiên chọn một bàn ở góc, ngồi xuống.

Sau khi yên vị, anh hỏi tôi: “Em gọi anh ra có việc gì vậy?”

Tôi ghé sát vào anh một chút, nói nhỏ: “Em vừa đi tìm gặp Bồ Bằng rồi.”

Mặt anh bỗng dài hẳn ra, nói vẻ không vui: “Em có biết em đang làm gì không? Anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi, làm việc gì cũng đừng có nóng vội thiếu suy nghĩ, em làm như vậy rất dễ đánh rạn động cơ.”

Mặt tôi chợt bừng sáng: “Nói vậy, anh cũng nghi ngờ Bồ Bằng phải không?”

“Đương nhiên, trước khi bắt được hung thủ, bất cứ ai cũng đáng để nghi ngờ, nhưng anh không giống em, cái gì cũng thể hiện trên mặt, không cần biết phải trái trắng đen gì đã vội đi tìm Bồ Bằng, may mà em không phải là cảnh sát, chẳng có chút ý thức kỷ luật gì hết! Được rồi, em nói đi, có phát hiện được gì không?”

Tôi chau mày: “Phát hiện? Không có gì cả, chỉ là cảm thấy ông ta rất kỳ quặc, ăn nói hàm hồ.” Sau đó, tôi tường thuật lại một lượt nội dung cuộc trò chuyện giữa tôi và Bồ Bằng.

Sau khi nghe xong, La Thiên cũng chau mày: “Lúc đó em hỏi ông ta có phải là người đầu tiên phát hiện ra thi thể của Tống Tịnh Như à?”

Tôi nói: “Đúng vậy!”

La Thiên lườm tôi một cái: “Thế thì thà em hỏi thẳng luôn ông ta có phải là hung thủ hay không cho xong, em có hiểu thế nào là khéo léo không vậy?”

Tôi tức giận không thốt lên lời, tên La Thiên đáng chết này, tôi giúp hắn mà hắn còn giáo huấn tôi.

Đúng lúc tôi đang bực tức, điện thoại di động của tôi vang lên, là Liên Thành gọi tới, cô ấy vẫn còn lo lắng vì việc nhìn trộm tôi ăn bốn quả táo. Đúng là một cô bé con, sao tôi có thể giận hờn vì chút việc cón con đó chứ? Rồi lại an ủi tôi một lúc mới chịu tắt máy.

Thấy tôi tắt máy, La Thiên hỏi: “Sao thế? Liên Thành lấy kính viễn vọng nhìn trộm em à?”

Tôi nói: “Không phải đâu, cô ấy chỉ nghịch thôi, phòng ký túc xá của bọn em vừa vặn đối diện nhau, cho nên cô ấy mới vô tình nhìn thấy.”

La Thiên nhướn mày: “VẬY Ờ? Bất luận là vô tình hay cố ý, lấy kính viễn vọng nhìn trộm người khác dù sao vẫn là hành vi không hay.”

Tôi không tìm được vội giải thích giúp cho Liên Thành: “Anh đừng nói cậu ấy như vậy có được không? Cậu ấy rất đơn giản, hơn nữa, kính viễn vọng có phải của cậu ấy đâu, là của Lưu Tiểu Huệ, nếu như hành vi không tốt thì cũng là Lưu Tiểu Huệ, chứ không phải Liên Thành.”

Khi nói đến đây, nhân viên phục vụ đem đồ ăn chúng tôi gọi tới, tôi lấy giấy ăn lau mồ hôi trán, hỏi nhân viên phục vụ sao lại nóng như vậy, có phải là không bật điều hòa? Cô nhân viên nói với tôi về ái ngại rằng điều hòa bị hỏng. Tôi nói về không vui: “Vậy cô giúp tôi đưa một chiếc quạt điện đến, nóng thế này thì ăn sao được?”

Đúng lúc đó, có một tin nhắn của người tên Vương Đào gửi đến, anh ta nói: “Em đang làm gì vậy, Tiểu Yên? Anh rất nhớ em, em có nhớ anh không?”

Tôi vô cùng ngạc nhiên: “Đây là ai nhỉ? Sao lại gửi tin nhắn này chứ?”

La Thiên chỉ mải ăn, không buồn ngẩng đầu, lơ đãng hỏi: “Tin nhắn gì thế?”

Tôi đưa điện thoại di động cho anh, bảo anh tự xem, vừa đưa cho anh xong, tôi liền cảm thấy hối hận, thứ tin nhắn đầy ám muội như vậy sao có thể đưa cho anh xem được? Mặc dù tôi không hiểu tin nhắn này là chuyện gì, nhưng đối phương đã nói cả tên tôi ra, hơn nữa trong di động của tôi cũng hiển thị tên anh ta, La Thiên sẽ nghĩ như thế nào đây?

Tôi ấp úng giải thích: “Em không quen anh ta, La Thiên em vốn không hề biết anh ta là ai, có thể... có thể là người ta gửi nhầm!”

La Thiên ngừng lại, không ăn nữa, trầm ngâm nhìn màn hình điện thoại di động, lạnh lùng nói: “Vậy sao?”

Tôi thở than thở, đúng là có trăm cái miệng cũng không thể giải thích nổi: “Em thực sự không quen biết anh ta, em vốn không hề nhớ là mình đã lưu cái tên này vào danh bạ khi nào, chắc chắn là đã nhầm lẫn.”

La Thiên không nói gì, ấn mấy nút trên bàn phím, sắc mặt anh càng tệ hơn, trả lại di động lại cho tôi: “Em tự xem đi!”

Tôi bực bội nhận lại di động, bỗng chốc, toàn thân như bị ai giáng ột cú đòn, bởi vì tôi nhìn thấy trong hộp thư gửi đi thật không ngờ lại có tới mười mấy tin nhắn tôi gửi cho “Vương Đào”, tin nhắn nào cũng vô cùng ám muội, hơn nữa như thể chính tôi đang đối thoại với anh ta.

Chứng cứ chắc như đinh đóng cột thế, chỉ e tôi có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được. Tôi nhìn La Thiên về ai oán: “Anh hãy tin em, có được không?”

La Thiên không nói, cũng không nhìn tôi. Tôi cảm thấy vô cùng đau buồn, chỉ muốn đập đầu vào tường để chứng minh sự trong sạch của tôi, tôi lập tức gọi số điện thoại của Vương Đào. Nhưng sau khi ấn số xong, tôi mới biết, sự hiểu nhầm này có thể mãi mãi không thể nào hóa giải nổi, bởi vì đối phương cứ một mực nói quen biết tôi, thậm chí còn hùng dũng trách móc tôi có phải là quen biết với anh chàng điển trai khác mà muốn ruồng bỏ anh ta, việc này là thế quái nào chứ?

Đúng lúc đó, nhân viên phục vụ đem quạt điện đến, há miệng vốn định nói gì đó, nhưng vừa nhìn thấy bộ dạng của tôi và La Thiên, liền vội bật công tắc quạt rồi đi luôn.

Nhân viên phục vụ vừa đi, di động của La Thiên chợt đổ chuông, anh rút chiếc di động từ trong túi quần ra không cẩn thận lôi ra cả một tờ giấy, kết quả là tờ giấy đó bị quạt thổi bay, bay đến tận cửa phòng vệ sinh.

Tôi vội vàng chạy đi nhặt, không ngờ trong nhà vệ sinh có một cô lao công đang lau sàn, hắt một chậu nước ra cửa.

Tôi kêu lên thất kinh, vội lao đến, tờ giấy đó đã ướt đẫm. Cô lao công tưởng đã hắt vào người tôi nên cuống quýt xin lỗi, tôi lắc đầu nói không sao, rồi ghé tờ giấy sát lên miệng thổi, thấp thoáng nhìn thấy bên trong có chữ, cũng không biết có quan trọng hay không.

Tôi cẩn thận mở tờ giấy ra xem, vừa xem tôi đã căng thẳng tròn mắt – đây chính là tờ giấy được lấy ra từ trong túi quần của Tổng Tịnh Như. Vốn dĩ nó là một bài thơ được chép lại từ những bài thơ cổ, nhưng lúc này đây, sau khi gặp nước, vết tích chữ viết đều biến mất, chỉ còn lưu lại mấy chữ vô cùng rõ nét: thẳng, kinh, trang, 4, 10, 5.

Tôi kêu lên thất thanh: “La Thiên, anh... anh mau lại đây xem!”

La Thiên lập tức lao đến, đôi mắt lập tức mở to: “Thẳng kinh trang 4, 10, 5?” Sau đó, chúng tôi lại nhìn nhau, cùng đồng thanh thốt lên: “Là ý gì nhỉ?”

Đúng lúc đó, người em trai Cố Lượng ngồi gần đó chợt nói như một cái máy: “Đoạn 15 trang 4 “Thánh kinh” là nói...”

Anh ta còn chưa nói xong, La Thiên đã lao vào như tên tới, vừa hào hứng vừa căng thẳng: “Nói gì?”

Tôi chợt nhớ ngay ra Cố Lượng có khả năng chỉ nhìn một lần là nhớ, rất có thể anh ta đã đọc “Thánh kinh”, nên biết được đoạn 15 trang 4 viết gì, hơn nữa, chữ “Thẳng kinh” viết trên tờ giấy này chắc là từ đồng âm của “Thánh kinh”.

Không ngờ Cố Lượng bị bộ dạng của La Thiên làm cho hoảng hốt, liền chui tọt xuống gầm bàn, Cố Ngôn vội kéo cậu em ra, nhưng anh ta nhất định ôm chặt chân bàn, luôn miệng nói La Thiên là kẻ xấu, có chết cũng không chịu ra.

Tôi cũng chạy đến, cùng Cố Ngôn dỗ dành nịnh nọt hồi lâu, mới dụ được Cố Lượng chui ra khỏi gầm bàn. Cuối cùng, La Thiên phải chạy sang cửa hàng bên cạnh mua cho Cố Lượng một que kem, Cố Lượng mới nói ra đoạn 15 trang 4 trong “Kinh thánh” nói là: Giê-hô-va nói với anh ta: “Phàm kẻ nào giết Cain, tất sẽ bị báo thù bảy lần.” Giê-hô-va đã đánh dấu ký hiệu lên mình Cain, hầu cho ai gặp Cain thì đừng giết.

La Thiên chép đoạn thoại này lại, nhìn đi nhìn lại mấy lần, hỏi Cố Lượng: “Chỉ có vậy thôi sao? Còn nữa không?”

Cố Lượng vừa ăn kem vừa hần học nói: “Không còn nữa, đồ xấu xa!” Bộ mặt cố tình tỏ ra như vậy. Cậu chàng này, miệng ăn kem La Thiên mua à còn hung dữ với La Thiên như vậy.

La Thiên chăm chú nhìn đoạn thoại đó, đôi lông mày càng lúc càng nhíu chặt, lẩm nhẩm: “Phàm kẻ nào giết Cain, tất cả sẽ bị báo thù bảy lần. Là ý gì nhỉ?” Sau đó, anh lại ngẩng đầu hỏi Cố Lượng, “Câu chuyện của Cain, trong “Thánh kinh” ghi chép như thế nào?”

Cố Lượng đúng là một thiên tài khiến người ta phải bái phục, anh ta không cần nghĩ đã nói ngay, nhưng khả năng biểu đạt ngôn ngữ của anh ta không ổn chút nào, giống như học thuộc lòng bài khóa vậy: “Adam ăn ở với Eve, là vợ mình; người thợ thai sanh Cain (có nghĩa là “được”) và nói rằng: Nhờ Đức Giê-hô-va giúp đỡ, tôi mới sanh được một người. Eve lại sanh em Cain, là Abel; Abel làm nghề chăn chiên, còn Cain thì nghề làm ruộng. Vả, cách ít lâu, Cain dùng thổ sản làm của lễ dâng cho Đức Giê-hô-va. Abel cũng dâng chiên đầu lòng trong bầy mình cùng mỡ nó. Đức Giê-hô-va đoán xem Abel và nhận lễ vật của người; nhưng chẳng đoái đến Cain và cũng chẳng nhận lễ của người; cho nên Cain giận lắm mà găm nét mặt, Cain thuật lại cùng Abel là em mình. Vả, khi hai người đang ở ngoài đồng, thì Cain xông đến Abel là em mình, và giết đi.”

La Thiên cũng chép đoạn này từng chữ một, nhưng nét mặt anh càng lúc càng mơ hồ: “Lẽ nào... hần tự coi mình là...? Phàm những người đắc tội với hần đều phải chịu trừng phạt?”

Tôi không kìm được, tiếp lời: “Không thể nào, nếu như nói bốn người hiện nay gặp nạn đều là bởi vì đắc tội với hần, vậy thì những người mười năm, hai mươi năm trước thì sao? Hơn nữa, những người gặp nạn đều

không cùng một khoa, họ thậm chí không quen biết nhau, sao có thể đồng thời đắc tội với cùng một người được?”

La Thiên không thèm để ý đến tôi, vội vàng nhét mấy tờ giấy đỏ vào túi, nói lời cảm ơn với hai anh em Cố Ngôn, rồi đi thẳng ra khỏi quán.

Tôi ngồi ngẩn người, tôi biết anh vẫn đang tức giận vì tin nhắn, nhưng tôi... Tên Vương Đào đáng chết đó rốt cuộc là ai?

Cố Ngôn khẽ chạm nhẹ vào tôi: “Sao vậy, anh ta bắt nạt cô à?”

Tôi lắc đầu, mắt ầng ậc nước. Cố Lượng cũng tiến đến an ủi tôi: “Chị đừng khóc, chúng ta cứ mặc kệ anh ta, anh ta là kẻ xấu xa. Em cho chị kem này.”

Tôi vội cắn chặt môi, nói với bản thân, nhất định không được khóc, không được làm mất mặt, nhưng cuối cùng tôi vẫn không thể nào kiềm chế được, òa một tiếng, nhào người ra bàn khóc lớn tiếng, vừa khóc vừa hét: “Phục vụ, đem rượu đến đây! Tôi muốn uống rượu...”

39.

Tôi uống say rồi, say đến độ tôi đã về được đến ký túc xá bằng cách nào cũng không nhớ được nữa. Nhưng có một việc tôi vẫn nhớ, đó là việc tôi gào khóc ở quán ăn, thậm chí còn ca hát nhảy múa linh tinh, đúng là làm trò cười cho thiên hạ. Đều là tại La Thiên cả, sao anh ta có thể không tin tưởng tôi chứ? Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, nếu như đổi thành tôi, tôi cũng sẽ không tin, phải trách thì trách tên Vương Đào đó... Vừa nghĩ đến những tin nhắn kỳ lạ đó, tôi lại không nén nổi bi thương, lại gục đầu vào gối khóc thốn thức, rồi ngủ thiếp đi.

Tôi ngủ mãi đến tận khi tan học buổi chiều, bọn họ quay về phòng mới gọi tôi dậy. Quan Vũ Phi cầm một chiếc khăn mặt ướt đưa tôi lau mặt, kinh ngạc hỏi tôi sao lại chạy ra ngoài uống rượu? Tôi không biết nên nói với cô ấy như thế nào, bởi vì bọn họ đều không biết mối quan hệ giữa tôi và La Thiên. Nếu như chỉ đơn thuần là cãi nhau với “anh họ” mà chạy ra ngoài uống rượu giải sầu, lý do này quá nực cười, cho nên tôi không nói gì cả, ngồi dậy, chỉ cảm thấy đầu óc nặng trĩu, chất còn vẫn chưa tan hết, bụng hơi cồn cào.

Quan Vũ Phi cẩn thận rửa một quả táo đưa cho tôi, hỏi tôi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Tôi cảm ơn cô, cười nói không sao, chỉ là muốn uống rượu, không có lý do gì khác.

Một lát sau, bọn họ nói muốn đi mua sắm, xăng đan của Lãnh Mộng Phàm hỏng rồi, muốn đi mua một đôi mới, rồi nhất định cứ kéo tôi đi. Tôi vốn không muốn đi, bị mấy tin nhắn đó giày vò, chẳng có chút tâm trạng mua sắm gì cả, nhưng không thể nào từ chối được bọn họ, đành phải đi cùng.

Tôi lơ đãng đi theo bọn họ đi hết nơi này đến nơi khác. Ban đầu Lãnh Mộng Phàm mỗi lần thử giày đều hỏi ý kiến tôi, tôi đều gật đầu nói đẹp, nhưng sau đó cô cầm một đôi boots dài, hỏi tôi: “Đôi xăng đan này đẹp không?” tôi vẫn nói đẹp giống như một con rối gỗ, cô bèn không thèm hỏi tôi nữa.

Tôi thực sự không có chút tâm trạng nào, trong đầu toàn những tin nhắn đó, đây rốt cuộc là chuyện gì? Sao trong di động của tôi lại có cái tên “Vương Đào” chứ? Rồi tại sao trong hòm thư gửi đi của tôi lại gửi cho anh ta bao nhiêu tin nhắn như vậy? Điều kỳ lạ nhất là, khi tôi gọi điện thoại cho anh ta, thật không ngờ anh ta có chất giọng cùng vùng quê với tôi. Nhưng trong trí não của tôi, chưa bao giờ có một người bạn như vậy, hơn nữa, tôi đã xem số điện thoại của anh ta, hoàn toàn xa lạ đối với tôi, tại sao lại như vậy được chứ?

Khi đi qua một cửa hàng bán thuốc, Diệp Hàn muốn đi vào mua “bản lam canh”, nói dạo này bị nhiệt. Sau khi thanh toán tiền, lúc đang định rời khỏi đó, Diệp Hàn chợt nhìn thấy chiếc cân sức khỏe để ở cửa ra vào hiệu thuốc, bèn đứng lên cân, rồi lại bảo Quan Vũ Phi cũng cân. Tôi đang ở trong trạng thái mơ màng, đến lúc định ngăn cản thì Quan Vũ Phi đã tươi cười bước lên cân sức khỏe.

Tôi biết, trước khi đứng lên cân, Quan Vũ Phi chắc chắn là vô cùng vui sướng, bởi vì cô hoàn toàn tin tưởng mình đã gây đi được ba cân, nhưng, chỉ một giây sau... Cùng lúc cô đứng lên cân, tôi thầm kêu lên một tiếng: “Gay rồi!” Tôi ngẩn người đứng yên tại chỗ, chờ đợi cơn phong ba bão tố ập đến.

Quả nhiên, sắc mặt Quan Vũ Phi lập tức sa sầm lại, cô quay sang nhìn tôi, ánh mắt như mũi tên cắm phập vào tôi. Tôi muốn giải thích với cô ấy, tôi chỉ là không nỡ nhìn thấy cô lo lắng vì việc béo phì, cho nên mới chỉnh sửa chiếc cân sức khỏe tôi tặng cho cô, mỗi đêm bỏ dậy để điều chỉnh cân giảm đi nửa cân... Nhưng đối diện với ánh mắt lạnh như băng của cô, tôi không nói được gì, chỉ có thể bất lực nhìn cô.

Diệp Hàn không hiểu chuyện gì, tiến lại nhìn vào cân sức khỏe, lấy tay che miệng, kêu lên thất thanh: “Sao lại vẫn là 59 cân? Cố Tiểu Yên, cậu...”

Quan Vũ Phi vẫn nhìn tôi chằm chằm không chớp mắt, sự phẫn nộ và thất vọng trong ánh mắt đan xen nhau tạo thành một đốm lửa, chuẩn bị đốt cháy tôi.

Quan Vũ Phi, mình xin lỗi, mình không hề cố ý...

Trong lòng tôi chợt trào dâng nỗi xót xa, chỉ muốn khóc.

Hồi lâu sau, Quan Vũ Phi bước xuống khỏi cân sức khỏe, lao thẳng ra ngoài, cổ tình va mạnh vào tôi, khiến tôi loạng choạng suýt ngã.

Diệp Hàn đuổi theo: “Quan Vũ Phi!” Nhưng Quan Vũ Phi đã chạy mất tăm từ lâu rồi.

Cuối cùng nước mắt không tài nào kiềm chế nổi đã lăn dài xuống, tôi khẽ tự hỏi mình: Mình đã làm sai rồi sao?

16. Chương 08 - Phần 1

Chương 8: Nạn nhân tiếp theo chết vì “tham ăn”

40.

Thời tiết thay đổi khôn lường!

Tiếp theo mấy tiếng sấm vang rền trên bầu trời, cơn mưa rào xối xả rót xuống, bầu trời cũng bỗng tối sầm lại. Tôi vừa khóc vừa lao chạy điên cuồng dưới cơn mưa tầm tã, trái tim như bị rách toác ra. Vừa rồi sau khi Quan Vũ Phi chạy ra khỏi cửa hàng thuốc, Lãnh Mộng Phàm và Diệp Hàn luôn miệng hỏi tôi tại sao lại cố tình điều chỉnh cân sức khỏe, nói như vậy không phải là giúp Quan Vũ Phi mà là hại cô ấy, một khi biết được sự thật, cô ấy sẽ không chịu đựng nổi. Bọn họ mỗi người một câu, nói nhiều đến nỗi khiến tôi gần như sập đổ, đặc biệt là Diệp Hàn, cô ấy dùng bản tính lạnh nhai của mình cứ càn nhằn tôi mãi, cuối cùng tôi cũng không chịu đựng nổi nữa, hét lên một tiếng rồi chạy ra ngoài.

Tôi chạy rất lâu, cho đến khi không thể chạy thêm được nữa, tôi mới dừng lại bên một tấm biển quảng cáo lớn bên đường, bên tai vang lên tiếng gào rú của cơn mưa rào và gió xoáy, từng giọt mưa dầm vào người tôi giống như kim châm. Tôi phải làm thế nào bây giờ? Trên thế giới này tại sao lại không có liều thuốc hồi hận cho chúng ta có thể uống?

La Thiên nói không sai chút nào, tôi làm việc gì cũng quá kích động, vốn không suy xét đến hậu quả. Đúng vậy, lúc đó tôi chỉ muốn làm cho Quan Vũ Phi vui vẻ vì nhìn thấy mình càng ngày càng gầy đi, nhưng lại hoàn toàn không nghĩ được sau khi lời nói dối thiện chí này bị lật tẩy sẽ thành sự tổn thương như thế nào cho cô ấy, chắc chắn lúc này đây cô ấy vô cùng căm hận tôi.

Nghĩ đến đây tôi lại khóc lóc thảm thiết.

Đến tận hơn tám giờ tối tôi mới trở về phòng, mưa cũng đã ngừng, mấy người bọn họ chắc là đã đi lên lớp tự học, trong phòng ký túc xá vắng tanh, tĩnh mịch đến độ khiến ta sợ hãi.

Sau khi thay một bộ đồ sạch sẽ, tôi bèn ngồi trên giường thất thần nhìn sang giường Quan Vũ Phi. Không biết cô ấy đã trở về chưa, càng nghĩ trong lòng càng cảm thấy khó chịu, tôi chưa bao giờ căm ghét bản thân mình giống như lúc này.

Quan Vũ Phi đã béo rồi, mày nói xem mày sao nhiều chuyện thế làm gì? Bây giờ thì hay rồi, chỉ sợ sau này muốn làm bạn bình thường cũng không được nữa rồi. Còn cả La Thiên, tình cảm của bọn tôi vốn đang rất ổn, hôm nay không biết tại sao vô duyên vô cớ lại xuất hiện ra một tên Vương Đào chết tiết nào đó, tôi thậm chí còn không thể nào biết được đối phương là ai, bỗng nhiên bị công một thứ tội danh phản bội La Thiên, La Thiên chắc chắn sẽ không bao giờ tin tưởng tôi nữa, nghĩ như vậy tôi đã nảy sinh suy nghĩ không muốn sống nữa.

Trong trái tim của mỗi người đều ẩn giấu một con quỷ, khi ý chí bạn sa sút, yếu đuối, nó sẽ nhảy ra, dụ dỗ bạn phạm tội, dụ dỗ bạn tự sát. Đúng vậy, sau khi suy nghĩ từ bỏ mạng sống xuất hiện trong đầu tôi, nỗi tuyệt vọng giống như nước thủy triều nhấn chìm tôi, cả thế giới hoàn toàn thay đổi, không có bất cứ thứ gì đáng để lưu luyến cả, tôi thậm chí còn như bị ma xui quỷ khiến, bắt đầu suy tính xem dùng cách nào để tự sát, có lẽ chỉ có chết mới có thể khiến cho Quan Vũ Phi hiểu được tôi, mới có thể khiến cho La Thiên tin tưởng tôi.

Sau khi đã suy nghĩ cân nhắc, tôi quyết định nhảy lầu, thế nên bèn đi đến trước cửa sổ, mở cửa sổ và thò đầu ra ngoài nhìn, phía dưới tối đen như mực, không thể nào đoán biết được. Tôi ngẫm ước lượng độ cao của bốn tầng, không nghĩ thì thôi, vừa nghĩ là khiến cho tôi nổi da gà, bốn tầng đấy, nếu nhảy xuống không chết mà lại sống dở chết dở thì biết làm thế nào? Nghĩ một lát bèn cảm thấy kiểu tự sát này không chắc chắn, tỉ lệ phần trăm tử vong không đạt được một trăm phần trăm, quá mạo hiểm. Sau đó, tôi lại cầm lấy một con dao gọt hoa quả, giơ ra trước cổ tay hồi lâu, nhưng mãi không xuống tay được. Bởi vì tôi đột nhiên nhớ đến một người bạn cũ, cô ấy cũng đã từng chơi trò cắt mạch máu tự sát, nhưng cuối cùng lại không chết được, trên cổ tay bị khâu chỉ chít, lưu lại một vết sẹo dài trông rất xấu xí. Tôi không muốn giống như cô ấy đâu, tôi muốn cách tự sát khiến người ta chắc chắn sẽ chết, nếu có thể một đòn chết luôn, không phải chịu đựng đau khổ thì càng tốt... Rồi sau đó, tôi lại đến việc thắt cổ tự tử, cái cách này xem ra khá ổn, nhưng tôi gần như đã lục tung cả phòng ký túc xá cũng không tìm thấy được sợi dây thừng nào để tôi có thể treo cổ. Tôi vô cùng ủ dột, cũng càng tuyệt vọng hơn, tại sao ngay cả chết lại cũng khó như vậy?

Giây lát sau, trong óc tôi đột nhiên lóe sáng – đi đến đầm hoa sen! Phải rồi, đầm hoa sen chẳng phải hay có lời đồn ma quỷ lộng hành sao? Dù sao tôi cũng không có dũng khí để tự kết liễu đời mình, thà rằng để ma quỷ giết chết là xong.

Sau khi quyết định, tôi bèn bước ra khỏi phòng, hướng thẳng và phía đầm hoa sen, trong lòng buồn bã bị thương vô hạn, miệng lẩm bẩm: “Quan Vũ Phi, có lẽ ngày mai cậu sẽ nhìn thấy xác của mình, đến lúc đó, cậu sẽ hiểu được mình thực sự không có ác ý, nếu như có thể lựa chọn mình nhất định sẽ không lừa dối cậu đâu, mình thà rằng cùng ăn mướp đắng với cậu... La Thiên, sau khi em chết, anh đừng buồn, anh là một người cảnh sát tốt, em tin rằng anh chắc chắn sẽ bắt được hung thủ. Cũng xin anh hãy tin em, em thực sự không biết cái tên Vương Đào chết tiết đó là ai, cho nên, em quyết định sau khi biến thành ma sẽ đi tìm tên khốn đó để tính sổ. Bố nuôi, ân tình của người, Tiểu Yên chỉ có thể đợi đến kiếp sau làm trâu làm ngựa để báo đáp... Còn cả bố, mẹ, bà nội...”

Cứ như vậy, tôi lảo nhảo suốt cả chặng đường đi đến đầm hoa sen. Bởi vì chập tối trời mới đổ mưa rào, nên không khí hơi âm u lạnh lẽo, trong cơn gió đêm tràn ngập mùi vị ẩm ướt. Chính lúc tôi vừa đi đến đầm hoa sen, tôi đã nhìn thấy ngay một bóng người đen sì ngồi dưới gốc cây hòe đang đốt tiền vàng. Những tờ tiền vàng cứ lập lòe giống như đám lửa ma, khẽ lay động theo cơn gió, đáng sợ nhất là, ở trên cành cây hòe đó, thật không ngờ treo một con búp bê cầu nắng đang đung đưa lay động, trong đêm tối, khung cảnh này đem lại cho người ta thứ cảm giác âm u đáng sợ không thốt lên lời.

Tôi sợ hãi dừng bước, giơ tay lên che miệng, không ngờ vẫn làm kinh động đến người đó, hấn ngẩng phắt đầu lên, sau đó đứng bật dậy, giật lấy con búp bê cầu nắng, chạy vút đi.

Mặc dù hấn chỉ quay đầu lại trong khoảnh khắc, nhưng tôi vẫn có thể nhận ra ngay được, đó chính là... thầy hiệu trưởng Ông!

Tôi thực sự ngẩn cả người, thầy Ông sao lại đốt tiền vàng ở đây? Ông luôn miệng bảo tôi không được mê tín, còn chính ông thì sao? Lẽ nào... tất cả những việc này đều do ông gây ra? Ông ta mới thực sự là hung thủ?

Tôi còn chưa kịp định thần lại sau nỗi kinh hoàng, đã nhìn thấy một bóng đen chạy ra từ phía sau lưng tôi, đuổi theo thầy hiệu trưởng Uông.

Tôi vô cùng kinh ngạc, bóng đen đó thật không ngờ chính là La Thiên.

Dù sao thì thầy Uông cũng đã hơn năm mươi tuổi, thể lực đương nhiên không thể bằng La Thiên, hơn nữa, La Thiên còn là một cảnh sát được huấn luyện chuyên nghiệp, cho nên mới chạy được một đoạn, thầy Uông đã bị La Thiên đuổi kịp. Bởi vì lúc đó trời quá tối, La Thiên có lẽ không nhận ra được ông là thầy hiệu trưởng Uông, thật không ngờ đã ra tay. Tôi vội lao tới, vừa chạy vừa hét: “Ông ấy là thật hiệu trưởng Uông, La Thiên!”

La Thiên lập tức thả thầy Uông ra, vô cùng kinh ngạc: “Sao lại là thầy chứ?”

Thầy hiệu trưởng Uông ngượng ngùng, lắp bắp: “La... thầy La, tôi... việc này...” Ông không biết nên xử trí ra sao. Tôi nhìn chăm chăm vào con búp bê cầu nắng ông đang cầm trong tay, cũng không hề lơ là cảnh giác, bởi vì tôi cảm thấy ông quá khả nghi, nếu như ông không làm điều gì khuất tất, sao lại phải áp a áp úng như vậy? Không khéo Lưu Tiểu Huệ chính là do ông giết hại, nếu không ông treo con búp bê cầu nắng trên cây làm gì? Nói không chừng cô sinh viên khoa Mỹ thuật treo cổ chết ở đầm hoa sen cũng là do ông ta giết hại. Sau khi ông ta giết người, lại sợ hồn ma của họ về báo thù, cho nên mới lén lút đốt tiền vàng cho bọn họ... Phải rồi, chắc chắn là như vậy! Tôi càng nghĩ càng cảm thấy thầy hiệu trưởng Uông đáng sợ, không kìm nổi bèn trốn sau lưng La Thiên.

Nhưng La Thiên hình như không chút nghi ngờ đối với thầy hiệu trưởng Uông, vỗ vỗ vai thầy Uông, chỉ vào chiếc ghế đá ở cách đó không xa, nói: “Đi thôi, chúng ta đến đó ngồi”.

Ghế đá ướt sượt nhưng họ hình như không để tâm, cứ thế ngồi xuống, tôi không dám ngồi, đứng bên cạnh La Thiên nhìn chăm chú thầy Uông, để nếu đột nhiên ông ta trở mặt, tôi dễ dàng bỏ chạy.

Trầm mặc giây lát, thầy Uông ngẩng mặt nhìn tôi, rồi lại nhìn La Thiên, bộ dạng như muốn nói nhưng rồi lại im bặt. La Thiên hiểu ý ông, cười nói: “Không giấu gì thầy hiệu trưởng Uông, thực ra cô ấy là bạn gái tôi.”

Tôi vội trừng mắt với La Thiên, phủ nhận ngay: “Em không quen anh ta...”

Vừa phủ nhận xong, tôi liền vô cùng hối hận, La Thiên đã nói với thầy Uông tôi là bạn gái anh, như vậy nghĩa là rất có khả năng anh đã không còn giận tôi nữa, sao tôi lại giận hờn ngược chứ?

Thầy Uông lại nhìn tôi lần nữa, cười vui vẻ: “Tốt quá, thực sự rất ngưỡng mộ hai người!”

Tôi chau mày: “Ngưỡng mộ bọn em? Tại sao vậy ạ?”

Thầy Uông thở dài, thần thái trở nên cô đơn, quanh quẽ, cúi đầu nhìn con búp bê cầu nắng đang cầm trong tay, nói: “Ngưỡng mộ các bạn trẻ trung, có thể yêu thương, có thể cãi nhau. Thời gian, thực sự là một thứ tàn nhẫn, nó có thể cướp đi thứ mà bạn lưu luyến, rồi lại đem tới sự già nua và nỗi cô độc đáng sợ. Trẻ trung... thực sự rất tuyệt!”

Tôi không kìm được, lên tiếng hỏi: “Nhưng thầy cũng được từng trẻ trung, chẳng phải thế sao?”

La Thiên lườm tôi vẻ bất mãn, như thể trách tôi không nên ngắt lời thầy Uông.

Thầy Uông lại thở dài, dùng tay liên tục vuốt ve con búp bê cầu nắng đó, chậm rãi nói: “Đúng vậy, tôi cũng từng trẻ trung vậy cho nên mới nói, thời gian thực ra cũng rất công bằng, có sự già nua của ngày hôm nay, cũng có sự trẻ trung của những ngày đã qua. Tôi nhớ, lúc vừa mới quen Tiểu Mễ cô ấy cũng bằng tâm tuổi em bây giờ, rất thích mặc một bộ váy liền ca rô màu lam, chỉ cần cô ấy cười, cả thế giới này dường như đều rạng rỡ tươi sáng lên...”

Thế rồi, thầy Uông từ từ ngẩng đầu lên, hướng ánh mắt về cây hòe đó, trong màn đêm, trong con người mắt ông như được phủ lên một lớp sương mù, thấp thoáng thứ cảm giác hạnh phúc đã lùi quá khứ.

Thì ra, Tiểu Mễ mà ông nhắc tới chính là người vợ đã qua đời hơn hai mươi năm của ông – Lâm Tiểu Mễ. Do Lâm Tiểu Mễ mắc bệnh tim bẩm sinh, hơn nữa sức khỏe vô cùng yếu ớt, cho nên chuyện tình yêu của hai người đã bị bố mẹ của thầy Uông kịch liệt phản đối. Bởi vì bố mẹ thầy Uông biết theo tình trạng của

Lâm Tiểu Mễ, rất có khả năng sau này không thể sinh con được. Nhưng thầy Ônng bất chấp sự phản đối của bố mẹ, kiên quyết đi đăng ký kết hôn và Lâm Tiểu Mễ, không hề tổ chức tiệc cưới.

Họ kết hôn không lâu thì thầy Ônng đến trường Đại học Giang Xuyên. Lúc đó thầy còn chưa phải là hiệu trưởng, chỉ là một thầy giáo của khoa Trung văn bình thường. Khi Lâm Tiểu Mễ nghe nói trước đây lúc xây dựng trường, khi đào đầm hoa sen thì đào được một bộ xương trẻ em tay cầm con búp bê cầu nắng, cả đêm cô không chợp mắt được. Mắt ngân ngấn lệ suốt đêm để làm một con búp bê cầu nắng, hôm sau lại đi mua một ít tiền vàng, nhân lúc đêm khuya vắng người bèn cầm đến dưới gốc cây bên đầm hoa sen để đốt. Cô nói sau khi đứa bé đó chết vẫn còn cầm con búp bê cầu nắng, chắc chắn là rất yêu thích, cho nên mỗi lần đi đốt tiền vàng, cô đều làm một con búp bê cầu nắng mới, treo nó trên cành cây, nếu như nó bị gió thổi lay động, là chứng tỏ đứa bé đó đã nhận được tiền vàng đốt cho nó, biết rằng có người đang quan tâm đến nó.

Thầy hiệu trưởng Ônng vẫn nhớ vào một đêm yên tĩnh, lặng gió, con búp bê cầu nắng treo trên cành cây không hề lay động, thật không ngờ Lâm Tiểu Mễ đã ngồi dưới gốc cây nhìn lên cho đến khi trời sáng, đến sáng thì cái cổ không cử động được nữa. Thầy Ônng nói: “Lâm Tiểu Mễ là một cô gái lương thiện nhất, xinh đẹp nhất ở trên thế giới này, nhưng một người quá hoàn mỹ, ông trời lại không để cô ấy được sống lâu ở chốn nhân gian.”

Nguyên nhân dẫn đến cái chết của Lâm Tiểu Mễ là vì cô ấy quá muốn sinh con, bác sĩ đã nói với cô ấy rằng cô ấy không nên sinh con, sức khỏe quá yếu, sẽ rất nguy hiểm, nhưng cô ấy không nghe, lén đổi thuốc tránh thai thành vitamin... Kết quả là, bảy tháng sau, cả người mẹ và đứa bé đều không giữ được, là một bé trai. Lâm Tiểu Mễ trước khi qua đời, còn không quên dặn dò thầy Ônng phải thường xuyên đi tới đầm hoa sen đốt tiền vàng... Cho nên thầy Ônng bèn làm theo ý nguyện của vợ, đã đốt tiền vàng tròn hai mươi năm. Số tiền vàng và búp bê cầu nắng không chỉ là đốt cho đứa bé đó mà còn đốt ẹ con Lâm Tiểu Mễ. Bởi vì sợ người khác nhìn thấy nghi ngờ, thầy Ônng lần nào cũng đều chọn lúc đêm khuya thanh vắng, hoặc là lúc các sinh viên đi đến lớp tự học buổi tối, thêm nữa bởi vì đầm hoa sen luôn lan truyền tin có ma quỷ lộng hành, bình thường rất ít người đến, cho nên hành động này bao lâu nay cũng không bị ai phát giác...

42.

Nghe đến đây, nước mắt tôi đã đầm đìa khắp mặt, ghen ngào nói: “Em xin lỗi, thầy Ônng.”

Thầy Ônng cười khoát tay: “Cô nha đầu ngốc, việc này có gì đáng xin lỗi chứ. Thực ra, tôi không hề cảm thấy đây là một chuyện khó chịu, ngược lại đây là một kiểu hạnh phúc, bởi vì không thứ gì có thể khiến nó trở nên vĩnh hằng hơn là cái chết. Hãy trân trọng đi, không ai có thể dự liệu được giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, giống như tôi vậy, muốn trân trọng đã không còn cơ hội nữa rồi!” Sau đó, ông đứng dậy nhìn con búp bê cầu nắng đang cầm trong tay, nói: “Cái này vẫn chưa đốt, các bạn có muốn đi cùng tôi để đốt nó không?”

Lúc đang đốt con búp bê cầu nắng, tôi chợt nhớ ra điều gì, bèn hỏi thầy Ônng: “Mấy hôm trước thầy có đến đây đốt... ảnh của Cao Mẫn không ạ?”

Thầy Ônng ngẩn người: “Cao Mẫn?” Bộ dạng đó rõ ràng là không hiểu tại sao tôi lại hỏi như vậy, xem ra tấm ảnh đó không liên quan đến ông.

Thấy thần sắc của La Thiên hơi khác thường, tôi vội nói: “Không có gì, em chỉ tiện miệng hỏi thôi!”

Thầy hiệu trưởng Ônng không hỏi thêm, nhìn con búp bê cầu nắng đã cháy gần hết, bèn hỏi La Thiên: “Vụ án có tiến triển gì chưa?”

La Thiên không trả lời, có lẽ là không biết nên trả lời như thế nào.

Thầy Ônng đương nhiên hiểu được sự trầm mặc của La Thiên, vỗ vỗ vai anh: “Tôi tin tưởng cậu, tôi biết cậu sẽ không để tôi thất vọng đâu!” Nói xong, ông bèn quay người sải bước đi nhanh. Chỉ còn lại chín ngày nữa thôi, còn có ba sinh viên sẽ tiếp tục gặp tai họa, vậy cũng chính là bình quân ba ngày sẽ có một người chết, cũng có thể thời gian sẽ càng ngắn ngủi hơn. Tôi nhìn La Thiên, không biết nên an ủi anh thế nào.

La Thiên ngồi xổm xuống châm một điều thuốc, tôi biết lúc này chắc chắn tâm tư anh rất hỗn loạn, những manh mối không thể nào sắp xếp rành mạch được, thế nên tôi cũng trầm mặc không nói, chỉ ngồi xuống bên cạnh anh.

Hồi lâu, anh chợt quay đầu lại hỏi tôi: “Em không đi đến lớp tự học lại chạy đến đầm hoa sen làm gì?”

Tôi nhất thời không biết trả lời thế nào, dù sao cũng không thể nói tôi chạy đến để tự tử được, đành phải nói bừa: “Em chỉ là... tùy hứng đi dạo thôi.”

Anh hờ hững nói: “Vậy à? Giống như em hỏi thầy Ưông về tấm ảnh của Cao Mẫn, cũng chỉ là tùy hứng mà thôi phải không?”

Thái độ của anh khiến tôi rất buồn, tôi biết chắc chắn anh vẫn còn khó chịu về việc tin nhắn, tôi cần môi nói: “Anh hãy tin em có được không, La Thiên? Cái tên Vương Đào đó...”

La Thiên ngắt lời tôi: “Hãy nói cho anh biết, tấm ảnh của Cao Mẫn là chuyện gì vậy?”

Tôi buồn bã đến độ khoang mắt nóng bừng, anh thậm chí không muốn nghe tôi giải thích. Tôi cố gắng kìm nén giọt nước mắt đang chuẩn bị rơi xuống, chậm rãi nói: “Cũng không có chuyện gì, ý là cái đêm em cùng với các bạn đến đây đốt bùa và hương để siêu độ cho Cao Mẫn, lúc đó bọn em đã đốt một tấm ảnh chân dung của Cao Mẫn, bức ảnh đó là do chính em ngày hôm đó đã đến nhà Cao Mẫn để xin bố mẹ cô ấy, cho nên em có ấn tượng khá sâu sắc với tấm ảnh đó. Nhưng sau đó, khoảng lúc ba giờ đêm, khi em đến đây, lại phát hiện ra một tấm ảnh khác, tấm ảnh đó cũng bị đốt, đốt cháy chỉ còn chừa lại cái đầu... Em cũng không thể hiểu nổi rốt cuộc việc này là thế nào!”

La Thiên nhìn tôi vẻ nghi hoặc: “Ồ, ý em là, tấm ảnh bọn em đốt đã bị một tấm ảnh khác thay thế?”

Tôi vội vàng gạt đầu nói: “Đúng, đúng là như vậy!”

La Thiên trầm tư giây lát lại hỏi: “Đêm hôm khuya khoắt, hơn nữa tấm ảnh đó lại bị đốt chỉ còn chừa lại một cái đầu, em chắc chắn mình không nhìn nhầm đấy chứ?”

Tôi bất mãn kêu lên: “Đương nhiên không nhìn nhầm! Tấm ảnh của bọn em đốt lúc đầu, tóc Cao Mẫn thả ra, giống như kiểu tóc của em lúc này, nhưng tấm ảnh em phát hiện sau đó, tóc của Cao Mẫn buộc cao như đuôi gà, đặc điểm rõ ràng như vậy sao em có thể nhìn nhầm được chứ? Anh không tin em sao? Em biết là anh không tin em rồi! Trong lòng anh, em chính là một kẻ vô cùng mê tín, em nói gì anh cũng đều cho là em đang nói linh tinh.”

La Thiên nhíu mày, khẽ nói: “Phải rồi, tại sao lại đốt chỉ còn chừa lại một cái đầu? Sao lại rõ ràng như vậy?”

Sau đó, anh lại quay sang nhìn tôi: “Muộn như vậy em lại quay lại đầm hoa sen làm gì?”

Tôi chống tay lên cằm, bực bội nói: “Không biết, dù sao có nói anh cũng không tin, có gì đáng nói chứ?”

Anh đứng dậy, lạnh lùng nói: “Được rồi, vậy để bao giờ em muốn nói thì hãy nói.” Nói xong, bèn bước đi luôn.

Tôi đứng bật dậy, trong lòng vô cùng bực bội, tên La Thiên đáng ghét, thật không ngờ vô tình đến thế, ít nhiều tôi cũng là bạn gái của anh ta mà, thật không ngờ anh ta bỏ tôi lại ở đầm hoa sen âm u đáng sợ này!

Lúc tôi đang tức giận, anh không buồn quay đầu lại, chỉ lên tiếng: “Buổi tối đừng có chạy đi lung tung, anh không có thời gian cứ chạy theo em mãi, nếu như em quá nhàn rỗi, thì hãy canh chừng Quan Vũ Phi, không có thời gian nữa đâu!”

Nghe anh nói xong, tôi lập tức không tức giận nữa, trong lòng trào dâng nỗi xúc động ngọt ngào, thực ra anh rất quan tâm đến tôi, nếu không anh đã không nói cứ chạy theo tôi mãi. Cái lần siêu độ cho Cao Mẫn, anh đột nhiên lao ra cứu Diệp Hàn, cả sự xuất hiện của anh trong tối nay, đều không phải là ngẫu nhiên, mà là anh đã âm thầm đi theo tôi, bảo vệ tôi...

Bên tai tôi chợt vang lên lời nói của thầy hiệu trưởng Ưông: “Thực ra, tôi không hề cảm thấy đây là một chuyện khó chịu, ngược lại đây là một kiểu hạnh phúc, bởi vì không thứ gì có thể khiến nó trở nên vĩnh hằng hơn là cái chết. Hãy trân trọng đi, không ai có thể dự liệu được giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, giống như tôi vậy, muốn trân trọng đã không còn cơ hội nữa rồi!”

Trong lòng tôi bỗng chốc vô cùng thoải mái, mặc dù thầy Ưông nói đây là một kiểu hạnh phúc, nhưng tôi hoàn toàn có thể tưởng tượng ra một bức tranh như sau: Một người đàn ông, ngày lại ngày, nắm lại nắm,

ngồi dưới gốc cây đốt tiền vàng cho vong hồn đã khuất, ông ngẩng đầu nhìn con búp bê cầu nằng treo trên cành cây, tư thế giống y hệt tư thế giống Lâm Tiểu Mễ năm xưa đợi con búp bê cầu nằng bị gió làm lay động. Thời gian dần trôi, gương mặt dần già nua, chớp mắt đã tròn hai mươi năm. Thế nhưng liệu có ai có thể hiểu được sự cô độc buồn bã của ông suốt hai mươi năm nay... So với ông, tôi thực sự quá hạnh phúc. Cho nên chính trong khoảnh khắc này, tôi tự thề với lòng mình, sau này sẽ không bao giờ cãi nhau với La Thiên nữa, mặc dù anh không tâm lý, lại quá vô tâm, nhưng tôi có thể nhường nhịn anh một chút.

Nghĩ như vậy, ý định tự sát của tôi lúc ban đầu bỗng chốc tiêu tan hết, tâm trạng cũng vui vẻ khoáng đạt, ngâm nga điệu nhạc, bước ra khỏi đầm hoa sen.

17. Chương 08 - Phần 2

43.

Khi vừa bước ra khỏi khu rừng nhỏ, bị mất điện, tiếp đến là những tiếng kêu thét thất thanh đầy khoa trương, cả ngôi trường rơi vào trong màn đêm đen dày đặc. Trên trời không có sao cũng không có trăng, tối đen như mực. Trong lòng tôi chợt trào dâng cảm giác bất an, buổi tối hôm nay trời quá tối, tối đen đến độ giống như đang che giấu một số sự việc nào đó, ví dụ... nạn nhân tiếp theo.

Chuông điện thoại chợt vang lên, làm tôi giật thót tim, tôi vội vàng lấy ra xem, là Lãnh Mộng Phàm gọi, cô hỏi tôi có nhìn thấy Quan Vũ Phi hay không.

Tôi kinh ngạc hỏi: “Cậu ấy không ở trong phòng sao?”

Lãnh Mộng Phàm nói: “Không, chiều nay từ sau khi cậu ấy chạy ra khỏi cửa hàng thuốc thì chưa hề quay về, gọi điện thoại cậu ấy cũng tắt máy, mình thấy cậu cũng chưa quay về nên cứ tưởng hai cậu đi với nhau cơ.”

Tôi thấy hơi hoang mang, vội vàng tắt máy, bước nhanh về khu ký túc xá, cảm giác bất an trong lòng cũng tăng lên do tâm trạng hoảng loạn, bóng đen âm u đang từ từ hướng về phía tôi, khiến lồng ngực tôi cảm thấy nghẹt thở.

Thế nhưng, chưa đi được bao xa, tôi đã cảm thấy phía sau có người đi theo, tôi rùng mình một cái, vội vàng bước chậm lại, vừa mới định quay đầu lại, liền từ bỏ suy nghĩ này. La Thiên hay nói tôi làm việc gì cũng quá kích động, không nghĩ đến hậu quả, cho nên lần này tôi nhất định phải bình tĩnh, bình tĩnh và bình tĩnh. Thế là tôi giả vờ như là không có chuyện gì xảy ra, quyết định đi về phía trước. Để làm inh càng trở nên tự nhiên hơn, tôi khe khẽ hát. Nhưng, tôi nhanh chóng nhận ra muốn tỏ ra bình tĩnh thực sự quá khó, quá khó, rõ ràng biết có người đang đi theo mình, mà vẫn có thể giả vờ coi như không hề hay biết sao? Do đó, tôi hát rất linh tinh lộn xộn, từ Nước hoa có độc của Hồ Hương Lâm nhảy vèo sang Ly biệt của A Đỗ: “Trên người anh có mùi nước hoa của cô ấy, đã đi hỏng đôi giày này...” Sự nhảy vọt quá lớn, ngay cả tôi cũng cảm thấy kinh ngạc.

Khi sắp đi đến khu ký túc xá, tôi liền bước nhanh hơn, thoát cái đã trốn vào một góc khuất, từ từ đếm đến ba, sau đó đột ngột nhảy ra. Tôi cứ tưởng cách thức này sẽ khiến cho kẻ đi theo dõi tôi trở tay không kịp, không ngờ sau khi tôi nhảy ra, trước mắt lại không có lấy một ai, ngay cả bóng ma cũng chẳng có.

Tôi bỗng thấy băn khoăn, lẽ nào không có ai theo dõi tôi? Hay là kẻ theo dõi tôi đã sớm biết tôi phát giác nên đã trốn mất rồi? Hoặc là có thể do tôi đa nghi quá, vốn không hề có ai đi theo tôi?

Có lẽ thực sự là tôi đã đa nghi quá thì phải. Tôi thở phào, nhưng đúng ngay lúc tôi quay người, liền đâm sầm vào một người nào đó, tôi hoảng sợ kêu lên thất thanh, vội vàng lùi lại phía sau: “Là mình đây, Cố Tiểu Yên.”

Tôi lập tức ngừng kêu thét, bây giờ mới nhìn ra người đứng trước mặt là Tô Thần Dương. Tôi hồn bay phách lạc vượt lồng ngực, bực bội nói: “Sao lại là cậu chứ? Làm mình sợ chết khiếp!”

Cậu ta rút từ trong túi ra một lá thư, nói ấp a ấp úng: “Cậu có thể giúp mình đưa cái này cho Phi Phi được không?”

“Là thứ gì vậy?”

“Ồ... một lá thư.”

“Vậy vừa rồi cậu có thể gọi thẳng tên mình, sao lại cứ lén la lén lút đi theo sau mình vậy?”

“Mình... nếu như mình trực tiếp đưa thư cho Phi Phi, chắc chắn cô ấy sẽ không nhận, nhờ cậu đấy. Cố Tiểu Yên, cậu bảo cô ấy nhất định phải đọc, có được không?”

Câu trả lời của Tô Thần Dương không liên quan gì đến câu hỏi của tôi, sau đó cũng chẳng cần biết tôi có đồng ý hay không, bèn nhét lá thư vào tay tôi, bước đi thật nhanh.

Tôi ngẩn người, đột nhiên nhớ ra điều gì, bèn gọi cậu ta lại: “Đợi một lát, Tô Thần Dương!”

Cậu ta dừng lại, cứ tưởng tôi không chịu, bèn nói vẻ nài xin: “Thực sự nhờ vả cậu đấy, chỉ lần này thôi, sau này không bao giờ làm phiền cậu nữa... Mình xin thề!”

“Không sao, mình muốn hỏi một chút, cô bạn... Trang Nghiên là... chuyện gì vậy?”

“Trang Nghiên? Cái gì mà chuyện gì?”

Nhìn bộ dạng của cậu ta hình như rất ngạc nhiên trước câu hỏi của tôi.

“Cậu và cô ấy...”

Tô Thần Dương liền trả lời: “Ồ, chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường.”

Tôi lạnh lùng nhìn anh, nói chậm rãi: “Bạn bè bình thường mà lại khoác tay nhau ở trên đường sao?”

Tô Thần Dương thoáng ngẩn người: “Cậu đi theo dõi tôi?”

Trời quá tối, tôi không nhìn rõ biểu hiện trên nét mặt của cậu ta, nhưng có thể nhận ra được giọng của cậu ta rất không vui.

Tôi cười nhạt: “Tôi chẳng thừa hơi như vậy đâu, chẳng qua tôi vô tình nhìn thấy mà thôi... Nếu như lúc đó người vô tình nhìn thấy là Quan Vũ Phi, tôi nghĩ...”

Tô Thần Dương cắt ngang lời tôi, cười nói: “Ha ha, cậu hiểu nhầm rồi, mình và Trang Nghiên thực sự chỉ là bạn bè bình thường, tính cách của cô ấy khá thoải mái, giống như con trai vậy, đi với ai cũng thích bá vai bá cổ. Về điều này, Phi Phi hiểu rõ hơn ai hết, trước đây bọn họ là bạn thân của nhau, thông qua Phi Phi mình mới biết Trang Nghiên đấy!”

Tôi trầm ngâm “ồ” một tiếng không tránh khỏi băn khoăn, nói vậy thực sự là tôi đã hiểu nhầm Tô Thần Dương rồi sao? Nhìn cậu ta nói vẻ chân thật như vậy, không hề giả tạo, thế nên thái độ của tôi cũng hòa nhã một chút, hỏi: “Trước đây hai người bọn họ chơi rất vui vẻ, bây giờ tại sao lại trở mặt chứ?”

“Hình như cũng không hề trở mặt thì phải! Chỉ là không được thân thiết như trước đây thôi, có thể là có mâu thuẫn gì nho nhỏ, cụ thể là chuyện gì thì mình cũng không biết, con gái đều như vậy mà, cứ thích giận hờn, có khi chỉ mấy hôm nữa là ổn thôi... À, có chuyện gì nữa không?”

“Ồ, không có chuyện gì nữa!”

Tôi lắc đầu, hơi mơ màng nhìn cậu ta biến vào giữa màn đêm đen dày đặc.

Nếu như theo cách nói của Tô Thần Dương, Trang Nghiên là người có tính cách như vậy, đi với ai cũng thích bá vai bá cổ, vậy thì tại sao hôm đó cô ta lại nói với tôi những câu kỳ quái như vậy chứ? “Tôi muốn nói với cô, chỉ cần lo việc của mình là được rồi, tôi ghét nhất là loại người thích xen vào việc của người khác!” Cô ta nói câu này là ý gì đây? Nếu như đúng như Tô Thần Dương nói, bọn họ chỉ là bạn bè bình thường, thế thì tại sao cô ta lại phải nói với tôi như vậy? Tô Thần Dương nói cô ta và Quan Vũ Phi có khả năng chỉ xảy ra những mâu thuẫn nhỏ, tôi thì không cho là như vậy, nếu không cô ta đã không gọi Quan Vũ Phi là “hòn than” trước mặt tôi rồi...

Xem ra muốn biết được chân tướng sự việc, vẫn cần phải hỏi Quan Vũ Phi.

Nhưng Quan Vũ Phi bây giờ đang ở đâu chứ? Đột nhiên, trên bầu trời vang lên một tiếng sấm inh tai, một tia chớp màu đỏ rực xé toạc bầu trời đêm.

Tôi giật nảy mình, co chân chạy thẳng về khu ký túc xá.

44.

Quay về ký túc xá, tôi bị Lãnh Mộng Phàm làm cho giật mình sợ hãi, cô ấy đắp mặt nạ, giống như bị bôi một lớp sơn dầu màu trắng, đặc biệt là vào buổi tối mất điện trông còn đáng sợ hơn cả nữ quỷ.

Diệp Hàn thấy tôi sợ hãi kêu thất thanh, bèn nói: “Mình đã bảo cậu ấy buổi tối đừng có đắp mặt, cậu ấy không chịu nghe, người không bị bệnh tim cũng bị cậu ấy làm ắc bệnh mất. Nay, còn không mau đi rửa mặt đi!”

Lãnh Mộng Phàm lầu bầu vẻ không vui: “Không phải chứ, mình mới đắp chưa đầy 3 phút, nghe nói phải 15 phút mới hiệu quả mà!”

Diệp Hàn nói: “Cậu đã xinh đẹp như vậy rồi còn đắp mặt làm gì nữa? Phụ nữ đúng là không thể hiểu nổi!”

Lãnh Mộng Phàm lườm cô bạn một cái: “Lẽ nào cậu là nam giới!”

Tôi không có tâm trạng gì để tán chuyện với bọn họ, nhìn vào giường Quan Vũ Phi lo lắng hỏi Diệp Hàn: “Quan Vũ Phi vẫn chưa quay trở về sao?”

Diệp Hàn than thở: “Chưa!” Sau đó cô lại nói với tôi về hồi lỗi, “Xin lỗi nhé, Cố Tiểu Yên, nếu như không phải mình kéo cậu ấy đi cân, cậu ấy sẽ không... mình không biết...”

Tôi khẽ ngắt lời cô, “Thực ra cũng không thể trách cậu được, là tại mình không nói trước cho cậu biết, nếu muốn trách là trách mình, nếu như mình không chỉnh cân sức khỏe, thì chẳng có chuyện gì xảy ra cả.”

Diệp Hàn bước đến ngồi xuống cạnh tôi, nắm lấy tay tôi nói: “Không thể trách cậu được, mình biết là cậu có lòng tốt, không nỡ nhìn thấy Quan Vũ Phi ngày ngày lo lắng vì việc giảm cân, cho nên mới làm như vậy, vẫn là mình đáng trách... Lòng tự tôn của Quan Vũ Phi mạnh như vậy cộng thêm khoảng thời gian này vừa mới chia tay với Tô Thần Dương, mình thực sự e sợ cậu ấy...” Đang nói, giọng của cô trở nên nghẹn ngào, tràn đầy nỗi ân hận nuối tiếc.

Nghe Diệp Hàn nói vậy, tôi càng thấy buồn bã hơn.

Lãnh Mộng Phàm vừa soi gương vừa nói: “Được rồi, hai người các cậu cũng đừng tự trách mình mãi nữa, tự trách mình cũng có tác dụng gì chứ? Sự việc dù sao cũng đã xảy ra rồi. Thực ra các cậu cũng đừng quá lo lắng, Quan Vũ Phi cũng đâu phải là trẻ con, cậu ấy có thể chỉ là nhất thời không tiếp nhận được, đợi đến khi cậu ấy nghĩ thông suốt rồi thì sẽ quay trở lại. Cố Tiểu Yên, cậu cũng đừng buồn quá, Quan Vũ Phi là một cô gái tốt, luôn nghĩ tốt cho người khác cho nên chắc chắn cậu ấy sẽ hiểu cậu.”

Diệp Hàn cũng an ủi tôi: “Đúng vậy, cậu ấy sẽ không trách cậu đâu.” Tôi không trả lời, lấy di động ra gọi cho Quan Vũ Phi, thật không ngờ vẫn tắt máy.

Diệp Hàn khẽ hỏi: “Cậu ấy vẫn chưa mở máy sao?”

Tôi lắc đầu, không muốn nói gì cả. Thực ra tôi lo lắng không phải vì Quan Vũ Phi trách tôi chuyện cân sức khỏe mà là lá bài ma quỷ Beelzubub đó, nó ám thị nạn nhân tiếp theo chết vì “tham ăn”. Những nạn nhân chết vì “tham ăn” mười năm, hai mươi năm trước đều là những người béo... Tôi dường như nhìn thấy bộ dạng Quan Vũ Phi bị khâu chặt miệng lại, chặt đứt đầu ngón tay, cô ấy mở to đôi mắt ai oán, cứ chăm chăm nhìn vào tôi làm cho con tim tôi tan nát...

Cố Tiểu Yên, nếu như Quan Vũ Phi gặp điều gì không hay, mày sẽ làm thế nào đây?

45.

Tiếp theo một loạt tiếng sấm vang rền, cơn mưa xối xả một lần nữa trút xuống, ngoài cửa kính, một luồng tia chớp chợt lóe sáng, khiến con tim ai nấy đều như bị bóp nghẹt. Tôi thất thần nhìn giường của Quan Vũ Phi, miệng lắp bắp: “Quan Vũ Phi, rốt cuộc cậu đang ở đâu vậy?”

Tôi cầm điện thoại di động xem thời gian, đã là một rưỡi đêm, bởi vì tối nay mất điện, Lãnh Mộng Phàm và Diệp Hàn đã ngủ từ sớm. Lại bởi vì mọi người lo lắng lúc Quan Vũ Phi trở về thì quá tối nhìn không rõ cho nên không thối tắt nến để trên bàn. Nhưng đến tận bây giờ, Quan Vũ Phi vẫn chưa về, từ này đến giờ, cứ cách mười phút tôi lại gọi điện cho cô một lần nhưng vẫn ở trong tình trạng tắt máy, xem ra lần này cô ấy thực sự tức giận rồi.

Nghe bọn Lãnh Mộng Phàm nói Quan Vũ Phi không phải là người thành phố S, ngoài mấy bạn học cùng lớp khá thân, cô ấy cũng không có họ hàng thân thiết gì ở trong thành phố S, vậy thì quãng thời gian lâu như vậy, cô ấy rốt cuộc đã đi đâu chứ?

Phòng ký túc xá vắng lặng như tờ, bên tai chỉ có tiếng gió mưa gào thét đập vào cửa sổ kính. Nghe từng đợt từng đợt tiếng gõ vào cửa kính, trong lòng tôi đột nhiên dâng trào thứ dự cảm không may – Quan Vũ Phi chắc không phải là đã bị hại rồi chứ?

Tôi ngồi bật dậy, không được, tôi phải đi ra ngoài tìm cô ấy, nếu như cô ấy thực sự gặp chuyện gì, cả đời tôi không thể nào tha thứ cho bản thân mình được.

Bước xuống đường, tôi vừa bước ra ngoài vừa đợi nhắn tin cho La Thiên bảo anh đến cổng trường đợi tôi bởi vì tôi thực sự rất sợ, chỉ có La Thiên ở bên cạnh tôi mới cảm thấy yên lòng. La Thiên nhanh chóng trả lời tin nhắn hỏi tôi trời đang mưa gió thế này lại định đi trò diễn khùng gì đây? Tôi không có thời gian để tức giận với anh, ấn nút gọi điện thoại cho quan hệ, nói với anh Quan Vũ Phi đã mất tích rồi, sợ anh truy hỏi tôi không đợi anh mở miệng đã tắt máy. Một lát sau, La Thiên vội vàng đứng chờ ở cổng trường, nhìn thấy tôi đã xì mặt xuống hỏi: “Tại sao cô ấy lại mất tích? Chẳng phải anh đã bảo em trông chừng cô ấy rồi sao?”

Tôi biết mình đuối lý, cúi đầu không dám nhìn anh, cũng không dám nói gì.

La Thiên lại hỏi: “Cô ấy mất tích từ khi nào vậy?”

Tôi do dự một lát mới ấp a ấp úng kể lại toàn bộ sự việc cho anh. Sau khi nghe xong, La Thiên khẽ chau mày, nói với vẻ hơi bất lực: “Em bảo anh phải nói với em thế nào đây? Anh biết em xuất phát từ lòng tốt, nhưng có đôi khi lòng tốt chưa chắc đã là đúng, đặc biệt là trong tình huống như thế này, chỉ cần lơ là một chút cũng tạo thành một sai lầm lớn, đến lúc đó có hối hận cũng không kịp nữa rồi. Lần này chúng ta đối diện không phải kẻ tội phạm bình thường mà là một tên tội phạm cao thủ coi việc giết người là trò chơi, em có hiểu không?”

Tôi vội cắn chặt môi, buồn bã đến độ chảy nước mắt.

La Thiên khẽ thở dài, nói: “Em có biết cô ấy có khả năng đi đến nơi nào không?”

Tôi mơ hồ nói: “Em không biết, nếu như biết em đã không gọi anh ra rồi!” Sau đó tôi lại lo lắng hỏi: “La Thiên anh nói xem cậu ấy liệu có phải...”

La Thiên nói: “Chắc không đâu, hung thủ chỉ hành hung ở trong trường, nếu như từ chiều Quan Vũ Phi đã không trở lại trường...”

Tôi không kìm nổi cắt ngang lời anh: “Lẽ nào hung thủ lại không giết hại cậu ấy ở nơi khác, sau đó chuyển thi thể cậu ấy trở về trường sao?”

La Thiên không nói gì nữa, ánh mắt chuyển động, hình như đang trầm tư suy nghĩ điều gì, một lát sau mới nói: “Em hãy gọi điện thoại cho cô ấy xem sao!”

Tôi buồn bã lắc đầu: “Chẳng có tác dụng gì đâu, em đã gọi điện cho cậu ấy suốt cả buổi tối vẫn luôn tắt máy, nếu như không phải là cậu ấy xảy ra chuyện gì vậy thì chắc chắn là không muốn ai tìm thấy cậu ấy.”

Tôi vừa nói xong, La Thiên đã nói về rất nghiêm túc: “Em cứ gọi thử xem, anh cảm thấy cô ấy ở ngay gần đây.”

Nghe La Thiên nói vậy, tôi vội vàng rút di động ra ấn số máy của Quan Vũ Phi, thật không ngờ đã đổ chuông, cùng lúc đó, tôi nhìn thấy đôi mắt của La Thiên chợt lóe sáng, giây lát sau, bên thấy anh bước nhanh về phía trước.

Tôi lập tức nhận ra anh đã nghe thấy tiếng chuông di động của Quan Vũ Phi vang lên, thế nên bèn vội vàng bỏ di động rời khỏi tai, chăm chú lắng nghe, nhưng lại chỉ nghe thấy tiếng mưa gào gió thét, làm gì có tiếng chuông di động chứ? La Thiên liệu có phải đã nghe nhầm hay không? Đợi đến lúc tôi định thần lại, La Thiên đã chạy một đoạn khá xa, tôi đành phải chạy đuổi theo, hét gọi: “La Thiên, đợi em với chứ! La Thiên...” Anh như thể không nghe thấy gì, cứ thế lao chạy về phía trước. Tôi nhanh chóng phát hiện ra hướng anh chạy tới chính là bến xe buýt, cũng chính lúc này, tôi nhìn thấy một bóng người lơ mơ đang ngồi, chắc là Quan Vũ Phi, bởi vì tôi nhìn thấy trong tay cô đang cầm một thứ gì sáng lấp lánh, tiếp đến điện thoại của tôi bị tắt, ánh sáng trong tay cô cũng vụt tắt theo.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy yên tâm hơn nữa, tạ ơn trời đất, cuối cùng cũng tìm thấy cô ấy rồi.

Tôi chạy thật nhanh đến, thu ô lại, chỉ nhìn thấy cô ấy ngồi trên ghế chờ xe, toàn thân ướt sũng từ trên xuống dưới, tóc cũng đang nhỏ từng giọt nước, tình bơ trước sự xuất hiện của tôi và La Thiên, không hề nhúc nhích. Tư thế cô đơn lạc lõng này khiến tôi bất giác nhớ đến dáng vẻ của Lâm Phàm khi ngồi ở đình trong khu rừng nhỏ, con tim tôi chợt nhói đau, tôi khẽ gọi: “Quan Vũ Phi!”

Cô không nhìn tôi, cũng không thể hiện bất cứ cảm xúc gì trên mặt, chỉ hờ hững đáp lời: “Cậu đến rồi à.” Giọng nói nhẹ tênh, lẫn vào giữa cơn mưa càng trở nên trống rỗng.

Tôi nhìn La Thiên, anh đang cởi áo sơ mi trên người, sau đó đưa cho tôi, ra hiệu tôi khoác áo lên người Quan Vũ Phi. Không biết tại sao, tôi thấy hơi sợ Quan Vũ Phi, có lẽ sau khi sự việc cái cân sức khỏe bị bại lộ, tôi không biết phải đối diện với cô ấy như thế nào.

Tôi nắm chặt chiếc áo sơ mi trong tay, do dự, cuối cùng khẽ nói: “Chúng mình về đi, mọi người đều rất lo cho cậu!”

Cô không chú ý đến tôi, vẫn cứ ngồi yên không nhúc nhích, tôi đành phải bước lên trước khoác áo lên vai cô. Lúc này đây, tôi phát hiện ra toàn thân cô lạnh giá, hình như còn đang run rẩy, trong lòng tôi chợt nhói đau, lẩm bẩm: “Mình xin lỗi, Quan Vũ Phi, mình không phải cố ý muốn chỉnh sửa cân sức khỏe...”

Còn chưa kịp nói xong, cô bèn cắt ngang lời tôi: “Cái gì mà cân sức khỏe? Sự việc đó mình đã quên từ lâu rồi.”

Sau đó cô ngẩng đầu cười với tôi, còn kéo tôi ngồi xuống bên cạnh cô, nắm lấy tay tôi nói: “Mình thực sự đã quên rồi, chúng mình là bạn tốt mà có phải không?”

Cô ấy cười rất chân thành, như thể thực sự không còn trách tôi nữa, nhưng tôi lại cảm thấy bộ dạng của cô ấy thực sự rất kì lạ, cụ thể kì lạ ở điểm nào thì tôi lại không thể nói ra được, tóm lại trong lòng tôi cảm thấy rất hoang mang. Tôi ngừng một lát: “Cậu đã đi đâu suốt quãng thời gian lâu như vậy? Tại sao nửa đêm khuya khoắt như vậy vẫn ngồi đây không về phòng chứ?”

Quan Vũ Phi cười nói: “Không sao đâu, mình chỉ tiện thể ngồi đây một chút thôi, đang định quay về thì hai người đến.”

Quan Vũ Phi vừa nói dứt lời, La Thiên đột nhiên giận dữ lên tiếng: “Tiện thể ngồi đây? Nạn nhân tiếp theo chết vì tham ăn, cô có biết không, cô ngồi ở đây rất có khả năng sẽ bị mất đi tính mạng?” Giọng nói của La Thiên hơi sòng sọc, tôi hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng của anh, hơn ai hết anh không hề mong muốn lại xảy ra vụ án nào nữa. Tôi mặc dù có thể hiểu được tâm trạng của anh, nhưng vẫn không kìm được thâm oán trách anh, Quan Vũ Phi vốn đã lo lắng mình sẽ trở thành mục tiêu tiếp theo của hung thủ, bây giờ bị La Thiên nói như vậy, rất có khả năng cô ấy sẽ không chịu được nổi.

Quả nhiên toàn thân Quan Vũ Phi rùng mình một cái, bàn tay đang nắm tay tôi cũng nắm chặt hơn, lẩm nhẩm: “Nạn nhân tiếp theo...”

Tôi vội ngắt ngang lời cô: “Không sao đâu, cậu đừng nghe anh ấy nói linh tinh.” Nói rồi, tôi quay sang lườm La Thiên một cái, lần nào anh cũng nói tôi làm việc gì cũng kích động nhưng chính anh thì sao? La Thiên mặc kệ ánh mắt của tôi, ngược lại vẫn nhìn Quan Vũ Phi với ánh mắt vô cùng nghiêm khắc: “Tôi nói cho cô biết điều này là muốn cô trong khoảng thời gian này không được chạy lung tung, càng không được tự hủy hoại bản thân mình, cần phải đứng cảm đối mặt với tất cả mọi thứ, bởi vì mỗi người chúng ta đều có quyền trân trọng và bảo vệ tính mạng của mình, quyết không được cúi đầu với hung thủ.”

Quan Vũ Phi không nói gì, chỉ nắm chặt tay tôi, như thể chỉ cần nắm tay tôi cô mới có cảm thấy an toàn. Tôi trầm suy nghĩ lời của La Thiên, có lẽ là anh đúng, nói cho Quan Vũ Phi biết việc này chưa chắc đã là việc xấu, ít ra có thể khiến cho cô ấy có ý thức tự bảo vệ mình, nếu như mục tiêu tiếp theo của hung thủ thực sự là Quan Vũ Phi thì nếu cô có đủ sự cảnh giác thì hẳn cũng không dễ dàng đạt được mục đích. Đương nhiên nếu hung thủ không phải là ma quỷ.

Nghĩ đến đây, tôi giơ một tay ôm lấy vai Quan Vũ Phi, an ủi cô: “Yên tâm đi, sẽ không có việc gì đâu, bắt đầu từ bây giờ, mình sẽ luôn ở bên cậu, không rời một bước.”

18. Chương 09 - Phần 1

Chương 9: Một đồng tiền xu

46.

La Thiên đưa tôi và Quan Vũ Phi về đến ký túc xá, tôi dựa vào lan can vẫy vẫy tay với anh, đến lúc đó anh mới bước đi, sau đó lại không yên tâm gửi cho tôi một tin nhắn bảo tôi lần này đừng có để ra sơ suất gì, còn nói anh đã sắp xếp người ngầm theo dõi và bảo vệ một số sinh viên phù hợp với “tham ăn”. Con tim tôi nặng trĩu, giống như thể rơi vào một vòng xoáy cực lớn, làm như vậy thực sự có tác dụng sao?

Sau khi bước vào phòng ký túc xá, Quan Vũ Phi đang ngồi ngẩn người dưới ánh đèn nhờ chiếu vào khuôn mặt cô khiến sắc mặt cô trông hơi sạm lại, đôi môi gần như tím tái. Vừa thấy tôi bước vào, cô bèn hỏi: “Nạn nhân tiếp theo thực sự chết vì... sao hai người lại biết được?” Lúc hỏi câu này, trên mặt cô thể hiện rõ thứ tâm trạng phức tạp, có sự căng thẳng có sự lo sợ, thậm chí còn có cả một chút gì đó mâu thuẫn.

Kỳ lạ, cô ấy đang mâu thuẫn gì chứ?

Tôi nhìn về phía giường của Lãnh Mộng Phàm và Diệp Hàn, nói nhỏ với Quan Vũ Phi: “Điều này để ngày mai mình nói cho cậu biết có được không?”

Mặc dù tôi rất băn khoăn về sự mâu thuẫn mà cô thể hiện ra ngoài nhưng tôi biết bây giờ không phải là lúc nói chuyện, bởi vì tôi sợ không cẩn thận sẽ bị Lãnh Mộng Phàm và Diệp Hàn nghe thấy, đặc biệt là Diệp Hàn, mau mồm mau miệng, tấm lá bài ma quỷ nếu để cho cô biết, tôi đoán rằng ngày mai mọi người trong toàn trường đều sẽ biết hết. Vì sợ Quan Vũ Phi lại truy hỏi thêm, tôi vội chuyển đề tài, đưa cho Quan Vũ Phi bức thư mà Tô Thần Dương nhờ tôi chuyển giúp: “Đây là thư Tô Thần Dương nhờ mình chuyển cho cậu!”

Quan Vũ Phi nhận lấy bức thư ngẩn ngía, đột nhiên hỏi về căng thẳng: “Lúc anh ấy đưa bức thư này cho cậu có ai nhìn... nhìn... nhìn thấy không?”

Cô ấy lại nói lấp ròi, sự căng thẳng quá mức trong lòng cô ấy đã bị bại lộ hoàn toàn. Tôi càng cảm thấy kì lạ, cho dù bị người khác nhìn thấy thì sao chứ? Bạn trai viết thư cho bạn gái chẳng phải là một việc rất bình thường sao? Tôi nhớ lại lúc Quan Vũ Phi và Tô Thần Dương gặp nhau ở khu rừng nhỏ, Quan Vũ Phi cũng như vậy, cứ như là kẻ trộm, rốt cuộc cô đang sợ hãi điều gì? Tôi cố gắng kìm nén sự hiếu kỳ trong lòng, nói với cô: “Không có ai nhìn thấy, lúc đó mất điện, xung quanh tối đen như mực.”

Quan Vũ Phi vẫn không yên tâm hỏi đi hỏi lại mấy lần cho đến khi tôi đảm bảo với cô rằng quyết không có ai nhìn thấy cô mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó bóc lá thư ra.

Mặc dù tôi rất muốn biết nội dung bức thư đó nhưng tôi chắc chắn không ghé sát lại để cùng xem, thế nên tôi dựa đầu vào thành giường liếc mắt quan sát nét mặt của Quan Vũ Phi. Nhưng điều kì lạ là, trên mặt cô không hề thể hiện tâm trạng gì, giống như đang đọc một bài khóa vậy.

Tôi thực sự không thể hiểu nổi cô, trước đây, tôi vẫn luôn cho rằng, mặc dù trên mặt cô thể hiện sự lạnh lùng đối với Tô Thần Dương nhưng trong tim cô thì thực sự rất thích Tô Thần Dương, chỉ là cô đang cố gắng kìm chế tình cảm của mình. Tôi nhớ nội dung trong trang sổ nhật kí đó viết như sau: “Nếu như tôi

không làm theo lời cô ấy nói, cô ấy sẽ nói ra chân tướng sự việc, hơn nữa sẽ làm tổn thương anh ấy...” Tôi vẫn luôn cho rằng Quan Vũ Phi có điểm yếu gì bị rơi vào tay kẻ khác, cô ấy lạnh lùng với Tô Thần Dương là để bảo vệ Tô Thần Dương, nhưng giờ đây tôi đột nhiên cảm thấy mình thực sự không hiểu về Quan Vũ Phi. Bởi vì trong chính lúc này đây, trong phòng không có người ngoài, sao cô ấy lại không hề động lòng đối với lá thư của Tô Thần Dương? Là Quan Vũ Phi vốn coi tôi như người ngoài nên tiếp tục che giấu hay là sự phán đoán trước đây của tôi hoàn toàn sai lầm? “Anh ấy” trong nhật kí nếu không phải Tô Thần Dương vậy thì là ai được chứ?

Quan Vũ Phi nhanh chóng đọc xong lá thư rồi đứng dậy đi đến bên bàn, để lá thư lên ngọn nến, lá thư của Tô Thần Dương viết rất dài, viết tới bốn trang giấy thư. Tôi nghi ngờ Quan Vũ Phi vốn chưa đọc xong hết bởi vì từ khi cô bóc lá thư ra cho đến bây giờ còn chưa đầy một phút.

Tôi nhìn chằm chằm Quan Vũ Phi, muốn nhìn thấy điều gì đó từ trên khuôn mặt cô, nhưng thất vọng thay, khuôn mặt tôi nhìn thấy chỉ là một khuôn mặt lạnh lùng không chút biểu cảm, cô như thể là không phải đốt lá thư của Tô Thần Dương mà là như đang đốt mấy tờ giấy loại.

Trong lúc tôi đang ngẩn người cô đột nhiên lạnh lùng nhìn tôi một cái, nói: “Nếu như sau này anh ấy còn nhờ cậu cầm thứ gì hay là chuyển lời ỉn, cậu đừng giúp anh ấy nữa, cảm ơn!” Giọng nói của cô cũng lạnh lùng y như nét mặt cô, còn mang theo một chút trách móc.

Tôi nhất thời không biết nói gì, trong lòng cảm thấy xót xa, xem ra La Thiên nói không sai, lòng tốt chưa chắc đã đúng, tôi thâm nguyên rửa mình một câu: “Cố Tiểu Yên, lần sau mày còn nhiều chuyện nữa thì để cho hồn ma ở đầm hoa sen bắt mày đi.” Ai ngờ tôi vừa nguyên rửa mình xong, thái độ của Quan Vũ Phi lại bỗng thay đổi 180 độ, thật không ngờ lại tươi cười ngọt ngào với tôi: “Minh xin lỗi, Cố Tiểu Yên!”

Thái độ thay đổi thần tốc đến như vậy khiến tôi nhất thời không biết ứng phó ra sao cũng đành mỉm cười với cô, cười rất ngượng nghịu.

Quan Vũ Phi nằm xuống, quay mặt về phía tường, thân hình co rúm lại.

Tôi lặng lẽ nhìn cô một lúc, cho đến tận khi cảm thấy mỏi mệt, tôi mới nhắm mắt lại. Nhưng lúc tôi đang chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, Quan Vũ Phi đột ngột lồm bồm nói một câu: “Có lẽ, cái chết thực sự là một sự giải thoát.”

Tôi mở choàng mắt, bỗng chốc cơn buồn ngủ hoàn toàn biến mất. Tôi nhớ, trước đây cô cũng nói một câu như vậy, trong khoảnh khắc, chân tay tôi trở nên lạnh giá, lạnh giá đến độ dường như không thuộc về tôi nữa.

47.

Ngày 22 tháng 5.

Hôm qua trời đổ mưa rào suốt một đêm, hôm nay cuối cùng cũng đã tạnh, ánh nắng rạng rỡ chiếu vào trong lớp khiến đầu óc tôi nặng trĩu lơ mơ không thể nào lấy lại tinh thần được. Bởi vì đêm qua Quan Vũ Phi nói một câu kỳ lạ, nói cái gì mà cái chết là một giải thoát khiến tôi thấp thỏm cả đêm sợ cô ấy xảy ra chuyện gì nên cứ canh chừng cô ấy cho tới tận sáng, lúc này đây cảm thấy vô cùng buồn ngủ.

Lúc nghỉ giữa giờ, tôi vội nằm bò ra bàn muốn ngủ một lát nhưng bất lực thay Diệp Hàn cứ liếp cha liếp chớp hời Quan Vũ Phi đi đâu lúc lại hời đêm qua làm gì mà mất như gấu trúc vậy. Tôi thực sự không chịu nổi nữa nhưng lại ngại không dám nổi nóng với cô ấy đành phải nhẫn nại trả lời qua quýt mấy câu là đêm qua tôi nằm mơ thấy rắn nên suốt đêm không dám chợp mắt.

Nào ngờ Diệp Hàn lại tưởng thật, lải nhải tiếp nói nào là nằm mơ thấy rắn không phải là một việc hay, đi ra khỏi cửa nhất định phải cẩn thận, còn nói: “Đàn ông mơ thấy rắn biểu thị sẽ gặp tai nạn, nhưng cuối cùng vẫn thoát được; Phụ nữ nếu mơ thấy rắn cần nghĩa là không gặp hiểm họa mà sẽ gặp điều may mắn. Ông Sigmund Freud[1] nói rằng rắn đại diện cho âm thị về tình dục...”

[1] Tên đầy đủ là Sigmund Schlomo Freud (6/5/1856 – 23/9/1939) nguyên là một bác sĩ về thần kinh và tâm lý người Áo. Ông được công nhận là người đặt nền móng và phát triển lĩnh vực nghiên cứu về phân tâm học. Cho đến ngày nay mặc dù lý thuyết về phân tâm học của ông còn gây nhiều tranh cãi và người ta

còn đang so sánh hiệu quả của các phương pháp phân tâm học của ông với các phương pháp điều trị khác, nhưng cũng phải thừa nhận rằng ông là một nhà tư tưởng có ảnh hưởng lớn trong thế kỷ 20.

Tôi lập tức ngắt lời cô: “Dừng, dừng, dừng! Cái gì mà lộn xộn thế? Diệp Hàn tốt bụng, bà cố nội, cậu hãy để ỳnh ngủ một lát đi, cho dù một phút cũng được, mình buồn ngủ chết đi được.”

Diệp Hàn mở to mắt nói: “Cậu tưởng mình nói không đúng à? Những điều mình nói là thật đấy. Trước đây mình cũng đã từng mơ thấy rần rẩy, nhưng mình mơ không chỉ một con mà cả đàn rần, trong phòng của bọn mình đàn rần đó nhiều lắm, đủ các loại màu sắc, có khoang, có xanh lá cây, thậm chí còn có cả màu trắng, cái con rần đó chắc chắn còn trắng hơn cả tờ giấy trắng...”

Bị cô ta lải nhải như vậy dừng nói một phút mà ngay cả một giây tôi cũng không ngủ nổi, bởi vì tiếng chuông vào lớp đã nhanh chóng vang lên, tôi đành phải gắng gượng tập trung tinh thần ngồi thẳng dậy. Một lát sau, ông Phạm ưỡn ngực đầu ngẩng cao bước vào trong phòng học. Vốn dĩ tiết học này là tiết kĩ năng nghe của thầy Trần, nhưng nghe nói thầy bị ốm nên xin nghỉ, cho nên ông Phạm dạy thay.

Tôi biết tiết học của ông Phạm bắt buộc phải chuyên tâm chú ý lắng nghe, nếu không, bị ông bắt được không chăm chú nghe bài giảng thì sẽ khốn đốn. Nhưng tôi quá buồn ngủ rồi, mí mắt nặng trĩu hoàn toàn không nghe theo yêu cầu của lý trí, cuối cùng ngay cả ông Phạm nói những điều gì tôi đều không nghe được nấy một câu.

Đúng trong lúc hồn phách tôi đang du ngoạn, Quan Vũ Phi ngồi đằng trước đột ngột đứng dậy, nói to một tiếng: “Có mặt!”

Âm thanh này khiến tôi choàng tỉnh giấc, tôi cũng đứng bật dậy nói: “Có mặt!” Tôi cứ tưởng là ông Phạm đang điểm danh bởi vì mỗi lần điểm danh xong Quan Vũ Phi là đến tôi, cho nên sau khi tôi nghe thấy Quan Vũ Phi nói “Có mặt” bèn đứng bật dậy theo phản ứng có điều kiện. Nhưng tiếp đến tôi lại cảm thấy có gì đó không ổn, tôi phát hiện ra tất cả các bạn trong lớp đều đang nhìn tôi và Quan Vũ Phi một cách kỳ lạ. Cuối cùng có người không kìm nén được nữa phì cười, tiếp đến tất cả lớp đều bật cười.

Lẽ nào không phải là đang điểm danh sao? Mặt tôi lập tức đỏ lựng lên...

Sau đó tôi mới biết thì ra không có chuyện gì cả, chỉ là Lãnh Mộng Phàm thấy Quan Vũ Phi đang lơ đãng, bèn bấm Quan Vũ Phi một cái dưới gằm bàn, vốn là có ý tốt muốn nhắc nhở cô ấy. Kết quả là cô ấy giống như tôi giống như tôi đang hồn bay phác lạc bị Lãnh Mộng Phàm giẫm chân, cứ tưởng là điểm danh, cho nên... thực sự là ê mặt quá.

Ông Phạm sa sầm nét mặt, bước đến trước mặt tôi và Quan Vũ Phi, chỉ vào chúng tôi nói phì cả nước bọt: “Cô, và cả cô nữa, lập tức đến sân vận động chạy ba mươi vòng cho tôi để cho tỉnh ngủ! Go!”

Các bạn trong lớp cười càn dữ dội hơn, ông Phạm lại lao lên bực giảng giống như một mũi tên, đập mạnh xuống bàn, nghiêm giọng nói: “Stop! Nếu ai còn dám cười nữa thì hãy cùng chạy với họ.”

Cả lớp lập tức im phăng phắc.

Tôi nhìn ra sân vận động đang nắng chang chang, bất mãn khê lâu bầu: “Trời nắng như thế này...”

Lời nói còn chưa hết, ông Phạm đã lớn tiếng cắt ngang lời tôi: “Năm mươi vòng! Không được phép lười nhác, không được phép nói dối, trước giờ tan học quay trở lại lớp điểm danh.” Sau đó lại chỉ vào lớp trưởng: “Anh, đi giám sát! Go! Go! Go!”

Đúng là lão già bị mắc bệnh sạch sẽ chết tiệt! Bất lực thay, tôi cùng với Quan Vũ Phi đành phải bước ra khỏi phòng học, dưới sự giám sát của lớp trưởng, đành phải chạy quanh sân vận động dưới trời nắng gay gắt, năm mươi vòng cơ mà, hơn nữa còn phải chạy xong trước khi tan học rồi quay trở về điểm danh. Chỉ nghĩ thôi tôi đã muốn khóc rồi, Quan Vũ Phi vừa chạy vừa thở dốc chửi bới: “Chắc chắn sẽ có một ngày mình sẽ dùng chân đá ông ta đến chết rồi lại cứu sống rồi lại đá ông ta đến chết.”

Tôi lập tức bật cười vui vẻ: “Được rồi! Được rồi! Vậy thì chúng mình cùng đá nhé, mình đá này, mình đá này! Đá đá đá!”

Năm mươi vòng chắc chắn là không chạy hết được mặc dù cuối cùng lớp trưởng chỉ để cho chúng tôi chạy hai mươi vòng, nhưng cũng không thể nào chạy kịp trước khi tan học, cho nên lại bị ông Phạm trách phạt một trận tơi tả nữa.

Buổi trưa sau khi ăn cơm ở nhà ăn xong, theo thường lệ tôi lại đi dạo bộ cùng Quan Vũ Phi. Điều kỳ lạ là, hôm nay hình như Quan Vũ Phi ăn rất ngon miệng, thật không ngờ đi mua cơm đến hai lần.

Diệp Hàn nói: “Ồ? Không phải là năm mươi vòng sao? Sao lại chỉ chạy có hai mươi vòng? Ồ, mình biết rồi! Chắc chắn là lớp trưởng đã giả việc công để giúp việc tư!” Ngừng một lát, cô lại cười hi hi: “Chạy hai mươi vòng vừa vặn có thể giảm béo mà.”

Lãnh Mộng Phàm đánh cô bạn một cái, nói vẻ tức giận: “Cậu không thể nói bớt đi vài câu được sao?” Sau đó lại chun chun mũi nói với Quan Vũ Phi vẻ hối lỗi: “Xin lỗi nhé, mình vốn chỉ muốn nhắc nhở cậu... nhưng bộ dạng lúc đó thực sự rất buồn cười, cậu và Cố Tiểu Yên người trước kẻ sau cùng đứng dậy nói “có mặt”...”

Lãnh Mộng Phàm vừa nói đến chữ “có mặt” ở cách đó không xa có một cậu nam sinh đứng bật dậy nói rành rọt một tiếng “Có mặt!”

Tất cả mọi người đều cười phá lên, chắc chắn sự việc này đã trở thành trò cười trong trường học rồi. Tôi và Quan Vũ Phi cùng nhìn nhau, chuẩn khỏi nhà ăn.

Sau khi rời khỏi nhà ăn, Quan Vũ Phi ủ rũ nói: “Tiêu rồi, hai bọn mình lần này thật là mất mặt quá!”

Tôi so so vai: “Mặc kệ bọn họ đi, họ thích nói thế nào thì nói, có khi chỉ mấy hôm nữa là quên thôi. Ồi, Quan Vũ Phi, chẳng phải cậu vẫn luôn miệng nói muốn giảm cân sao? Sao hôm nay lại ăn uống thoải mái thế?”

Quan Vũ Phi cười nói: “Kệ thôi, mình ăn bao nhiêu mướt đàng như vậy mà không có chút tác dụng nào. Bây giờ mình nói thật với cậu nhé, món mướt đó quả thực không phải để cho người ăn, cho nên mình nghĩ thông suốt rồi, béo thì béo thôi, mặc kệ.”

Tôi nghiêng đầu nhìn cô: “Thực sự nghĩ thông suốt rồi sao?”

Quan Vũ Phi cười ha ha, ôm lấy vai tôi: “Đương nhiên là thật rồi, cậu xem bộ dạng mình thế này giống giả sao? Nhưng nói thật, cảm ơn cậu, Cố Tiểu Yên.”

Trong lòng tôi chợt trào dâng cảm giác ấm áp vô cùng, con tim treo lơ lửng cuối cùng cũng đã được đặt xuống, hi vọng lần này cô ấy thực sự nghĩ thông suốt rồi.

Từ xa, tôi nhìn thấy Bồ Bằng đang cắt tỉa chậu cây cảnh ở trước cửa tòa nhà Hành chính. Điều khiến tôi lấy làm lạ chính là, thật không ngờ Liên Thành cũng ở đó, đang ngồi trên bậc thềm trò chuyện gì đó với Bồ Bằng, xem ra cuộc nói chuyện rất vui vẻ.

Tôi lập tức kéo Quan Vũ Phi đến, Liên Thành nhìn thấy tôi, từ xa đã ngọt ngào gọi tôi một tiếng đại ca. Đợi đến khi tôi đi đến gần, cô lại vội vàng giới thiệu tôi với Bồ Bằng: “Chú Bồ, đây là đại ca của cháu đấy.”

Bồ Bằng lạnh lùng liếc nhìn tôi một cái, trong ánh mắt đó thể hiện sự khinh mạn, không biết sự khinh mạn đó đối với chính bạn thân tôi hay với Liên Thành tôn xưng tôi là “đại ca”. Tóm lại ánh mắt này khiến tôi cảm thấy khó chịu.

Liên Thành lại nói: “Đại ca, hôm nay lúc trong giờ học hai người làm sao đấy? Bây giờ mọi người đều đang bàn tán xôn xao sự việc này đấy.”

Nói đến việc này tôi liền cảm thấy rất xấu hổ, nên không muốn nói chuyện với cô nữa, quay ra với Bồ Bằng hỏi: “Tất cả hoa cảnh trong trường học này đều do chú cắt tỉa sao ạ?”

Bồ Bằng lại một lần nữa liếc nhìn tôi: “Đương nhiên không phải, trong trường có bảy, tám nhân công cơ. Nhưng bọn chúng đều thích được tôi chăm sóc.”

Tôi kinh ngạc hỏi: “Bọn chúng?”

Bồ Bằng gật đầu bình tĩnh nói: “Cô đừng coi những thứ này chỉ là từng chậu thực vật, thực ra bọn chúng đều có sinh mệnh giống như con người vậy, chúng có tình cảm của chính mình, có ngôn ngữ của mình, cũng

cần người khác bảo vệ và yêu thương. Nếu như cô có thể dùng trái tim mình để cảm nhận bọn chúng, bọn chúng đương nhiên cũng cảm nhận được cô, từ đó có thể đạt được sự giao lưu về tâm linh...”

Liên Thành kêu lên đầy khoa trương: “Không phải chứ chú Bồ? Bọn chúng biết nói chuyện với chú sao? Vậy chú bảo bọn chúng nói chuyện với cháu đi.”

Bồ Bằng cười nói tiếp: “Nhưng bọn chúng lương thiện hơn con người nhiều, không hề cạnh tranh cũng không hề có sự nghi ngờ lừa bịp lẫn nhau, càng không có tà ác!”

Tôi không kìm được hỏi: “Vậy chú có cảm thấy nếu đem đi so sánh con người độc ác hơn nhiều không? Giống như những người chết vì Bẫy tông tội, chú cho rằng họ chết chưa đền hết tội không?”

Bồ Bằng cười ha ha: “Cô đúng là một cô gái thú vị? Cái gì là Bẫy tông tội? Tôi rất không thích việc áp đặt một thứ tên gọi mặc định cho sự vật nào đó, bởi vì mỗi người đều có tội, từ khi Adam và Eva ăn trộm trái cấm trong vườn Eden thì tội đã tồn tại rồi. Cái chết của bọn họ liệu có phải là chết không đền hết tội hay không thì tôi không biết, nhưng tôi biết, sinh thì do mệnh, phú quý thì do trời.”

Tôi nhìn ông không thể hiện thái độ gì, hỏi: “Chú Bồ hình như nghiên cứu rất kĩ về “Thánh kinh”, chắc là một tín đồ Cơ đốc giáo thì phải?”

Bồ Bằng lập tức hỏi ngược lại: “Cô lẽ nào ngay cả câu chuyện về Adam và Eva mà cũng không biết sao?”

Trong ngữ khí đó rõ ràng là mang chút khinh bỉ, tôi nhất thời cứng họng, giận dữ đến độ không thốt lên lời. Tôi vốn muốn dò la được chút thông tin gì đó từ miệng ông ta, nhưng ông công nhân đáng ghét này thực sự quá xảo quyệt!

Quan Vũ Phi thấy sắc mặt tôi giận dữ, vội kéo tôi đi, khẽ nói: “Sao thế? So đo gì với một ông công nhân quèn chứ?”

Liên Thành đang gọi ở phía sau: “Đợi em với đại ca, hai người định đi đâu?”

Khi tôi đứng lại đợi Liên Thành, Bồ Bằng đột nhiên nói một câu: “Lần trước tôi có nói với cô, đừng có cố chấp đến cùng, xem ra đề toán học 5 trừ 3 đó đến giờ cô vẫn không biết làm.”

Liên Thành vò đầu vể nghi hoặc: “Cái gì, 5 trừ 3 không phải bằng 2 sao?”

Tôi ngăn người nhớ lại Bồ Bằng đã từng nói với tôi: “Tôi muốn nói cho cô biết, bất cứ sự việc nào cũng đều không phải là tuyệt đối, cũng không phải là cố định mãi mãi, nếu như cứ nhất định theo đuổi đến cùng, vậy thì cô sẽ đi vào ngõ cụt, không có lối ra, cũng không có đường lùi. Giống như 5 trừ 3 vậy, phản ứng thông thường của con người là trả lời bằng 2, họ cũng không suy nghĩ kỹ xem nó có thể bằng 8, thậm chí bằng 6. Có một số thứ thực ra rất đơn giản, chỉ cần cô nhận thức ra như thế nào.”

Rốt cuộc ông ta đang ám thị gì đây? Lẽ nào ông ta thực sự không phải là hung thủ? Nghĩ đến đây, tôi quay ra hỏi Liên Thành: “Cậu rất thân với ông ta sao?”

Liên Thành chớp chớp mắt: “Ai cơ? Chú Bồ à? Không phải là rất thân đâu, chỉ là mỗi lần tâm trạng không vui mình đều tìm gặp chú ấy trò chuyện, cảm thấy lời nói của chú ấy rất sâu sắc, mình nghe còn không hiểu, giống như vừa rồi nói thực vật biết nói chuyện...”

Quan Vũ Phi ngắt lời cô: “Nghe không hiểu mà còn đi tìm ông ta trò chuyện.”

Liên Thành nói: “Đúng vậy, chính vì nghe không hiểu thì mới thích nghe mà, giống như một buổi hòa nhạc, không phải tất cả mọi người đều có thể nghe hiểu phải không? Có đôi khi, nghe người khác nói chuyện cũng là một sự hưởng thụ, không nhất định cứ phải nghe hiểu được”

Quan Vũ Phi không muốn đôi co với cô ta nữa, ngược mắt nhìn tôi: “Cố Tiểu Yên, vừa rồi câu hỏi của cậu có vẻ hơi thẳng thắn quá? Chắc không phải cậu nghi ngờ chú Bồ là hung thủ đấy chứ?” Tôi ngăn người giây lát, ngay cả Quan Vũ Phi cũng biết nhận ra lời nói của tôi quá thẳng thắn, thảo nào mà La Thiên nói tôi không biết cách ăn nói khéo léo vòng vo.

Thấy tôi không nói gì, Quan Vũ Phi lại nói tiếp: “Thực ra, mình cũng cảm thấy ông ấy rất khả nghi!”

Tôi giật thót mình: “Tại sao?”

Quan Vũ Phi lắc đầu: “Không biết, cứ cảm thấy như vậy!”

Lời nói vừa thốt ra, Liên Thành bèn kêu lên: “Không thể nào, chú Bồ Bằng không thể nào là hung thủ được! Mặc dù lời nói của chú ấy mình nghe không hiểu nhưng chú ấy rất tốt bụng, chú ấy không thể nào giết người được...”

Tâm trạng của Liên Thành có vẻ hơi kích động, như thể nếu ai còn dám nói Bồ Bằng là hung thủ thì cô ấy sẽ trở mặt với người đó vậy, đúng là tính cách của một đứa bé. Quan Vũ Phi vội nói: “Bọn mình cũng chỉ là nghi ngờ...”

Liên Thành bá đạo cắt ngang lời cô, chống cằm nói: “Nghi ngờ cũng không được!” Sau đó, trừng mắt với Quan Vũ Phi, bực bội chạy đi.

Quan Vũ Phi ngẩn người nói về bất mãn: “Cậu cũng nghi ngờ chú Bồ tại sao cậu ấy chỉ trừng mắt với mình?”

Tôi cười ha ha, nhún nha nhún nhảy đi lên phía trước, vừa nhún nhảy vừa hát bài Tôi không muốn nói của Dương Ngọc Oanh: “Tôi không muốn nói, tôi rất thân thiết, tôi không muốn nói, tôi rất thuần khiết...”

Quan Vũ Phi ở phía sau co cẳng đuổi theo tôi, vừa đuổi vừa nói: “Việc này thì có liên quan gì đến thân thiết, thuần khiết chứ... Hi hi, cậu đừng chạy, Cố Tiểu Yên, cậu nói cho rõ với mình nghe xem nào, sao cậu ấy chỉ trừng mắt với mình chứ...”

19. Chương 09 - Phần 2

49.

Hơn 1 giờ đêm, tôi trở mình liên tục không tài nào ngủ được, vừa vặn Quan Vũ Phi cũng không ngủ được cho nên chúng tôi mặc áo khoác cùng bước lên sân thượng tòa nhà ký túc xá. Cầm hai cuốn tạp chí kê xuống dưới đất ngồi ở vị trí cách đường viền trần nhà không xa, bắt đầu trò chuyện sôi nổi.

Đây là lần đầu tiên tôi lên sân thượng tòa nhà ký túc xá.

Trời đêm lạnh giá, cơn gió đêm thổi nhẹ nhàng không có sự ồn ào nhốn nháo và phiền não của ban ngày, cả ngôi trường giống như một đứa trẻ đang ngủ say vô cùng yên tĩnh nhưng nào ai có thể ngờ được rằng phía sau của sự yên tĩnh này có một bàn tay tà ác đang khuấy động khiến ọi người trong toàn trường thấp thỏm lo sợ, khắp nơi đều tràn đầy những nguy hiểm. Lúc này đây đã là ngày 23 tháng 5 rồi, chỉ còn lại bảy ngày, nạn nhân tiếp theo chết vì “tham ăn”, có thể chính là Quan Vũ Phi ngồi ngay cạnh tôi đây, cô ấy thực sự có thể thoát khỏi móng vuốt của ma quỷ sao?

Tôi ngược mắt nhìn bầu trời, trăng tròn đang treo lơ lửng trên cao, xung quanh có rất nhiều những ngôi sao nhỏ, thỉnh thoảng còn có những đám mây trắng mỏng như lụa lững lờ trôi qua... Một buổi đêm đẹp đẽ và an hòa như vậy, ông trời lẽ ra không nên nhả tâm để cho cái chết đổ ập xuống mới phải.

Quan Vũ Phi hít thở một hơi thật sâu, nói: “Ánh trăng hôm nay thật đẹp!”

Tôi khẽ đáp lời: “Đúng vậy!” Trong lòng tôi rất nhớ La Thiên, đoán rằng chắc chắn anh ấy đang mất ăn mất ngủ vì vụ án này.

Quan Vũ Phi hỏi: “Cậu có biết hôm qua sau khi chạy khỏi cửa hàng thuốc mình đã đi đâu không?”

“Cậu đi đâu vậy?”

“Chùa Thiên Nhân.”

Tôi nhíu mày: “Chùa Thiên Nhân? Mình nhớ có một cuốn tiểu thuyết kinh dị hình như cũng tên là Chùa Thiên Nhân, có phải cùng một nơi hay không?”

Cô lắc đầu: “Vậy thì mình không biết, có lẽ chỉ là cùng tên mà thôi. Bồ Tát ở đó tất linh nghiệm, hơn nữa ở trên đỉnh núi có một hồ Ước nguyện, chỉ cần ném vào trong đó một đồng tiền xu, nguyện vọng của cậu sẽ được trở thành hiện thực.”

Tôi chợt hào hứng: “Hồ Ước nguyện? Là thật hay là giả vậy? Chắc không phải giống như bà đồng đó chứ, toàn đi lừa đảo người ta thôi!”

Quan Vũ Phi nói: “Chắc chắn không đâu, đây là ngôi chùa lớn nghiêm chỉnh đằng hoàng, hương hỏa rất thịnh vượng, có nhiều người nước ngoài và ngưỡng người làm ăn giàu có đều vì ngưỡng mộ danh tiếng, chỉ là để ném một đồng xu vào trong hồ Ước nguyện.” Ngừng một lát, cô lại than thở nói: “Đáng tiếc hôm qua khi mình đến thì đã muộn rồi, trời lại đổ mưa rào, cho nên không lên được đỉnh núi.” Nói rồi cô rút trong túi ra một đồng tiền xu khê khằng đặt vào trong lòng bàn tay, nét mặt vô cùng ai oán.

Tôi vội vàng an ủi cô: “Không sao đâu, lần sau mình đi cùng với cậu là được, hay là ngày mai nhé, sáng ngày mai vừa vặn không có tiết của ông Phạm, chúng ta đi từ sớm, thế nào?”

Cô không trả lời, hình như không mấy hứng thú với đề nghị của tôi, vẫn ai oán nhìn đồng xu ở trong lòng bàn tay. Hồi lâu, cô nắm tay, lẩm nhẩm: “Từ nhỏ đến lớn, mình vốn chỉ có một mong ước chính là hi vọng bố mẹ mình sống hạnh phúc, nhưng giờ đây, mình có muốn thêm một mong ước, đó chính là hi vọng... Tô Thần Dương có thể sống hạnh phúc, nếu như ngày nào đó cậu đi đến chùa Thiên Nhân, giúp mình ném đồng xu này vào hồ Ước nguyện được không?”

Tôi giật thót tim, lời nói này của cô sao nghe giống lời trăng trối quá? Tôi chợt hoang mang: “Đang yên đang lành sao cậu lại nói những lời ử dột thế? Mình chẳng phải đã nói rồi sao, ngày mai mình đi cùng với cậu, đến lúc đó cậu muốn ném bao nhiêu đồng xu vào hồ Ước nguyện cũng được, trưa nay lúc ăn cơm cậu có nói với mình cậu đã nghĩ thông suốt rồi mà.”

Trong mắt Quan Vũ Phi bỗng chốc đọng đầy nước mắt, nhưng cô gắng gượng kìm nén không để nó rơi xuống, hít mũi tự chế giễu mình: “Có thể không nghĩ thông suốt được sao? Chú Bằng nói phải lắm, sinh tử do mệnh, phú quý do trời, nếu như tử thần đã tìm đến bạn, thì bạn nghĩ không thông suốt cũng có tác dụng gì chứ? Thà rằng vui vẻ đi theo nó.”

Tôi lập tức hiểu được tại sao hôm nay cô lại ăn nhiều như vậy cô tự coi mình là kẻ tử tù sắp sửa bị đưa lên đoạn đầu đài, không muốn mình biến thành một con ma đói. Tôi nhất thời đứng bật dậy không biết nên làm thế nào: “Cái gì mà tử thần tìm đến bạn? Vốn không hề có chuyện này! Có phải bởi vì thầy La Thiên nói với cậu những câu đó không? Sự việc này mình biết chính là trong tay nạn nhân có một lá bài ma quỷ ám chỉ đặc trưng của nạn nhân tiếp theo, nhưng không hề chỉ rõ ra rằng nạn nhân tiếp theo chết vì “tham ăn”, nhưng những sinh viên béo trong trường ít nhất cũng có vài trăm người, cậu không sao đâu, hãy tin mình có được không? Mình không để cho cậu xảy ra việc gì đâu.”

Nước mắt của Quan Vũ Phi cuối cùng cũng rơi xuống, cô ôm chặt đầu gối, giọng nói vô cùng bi thương: “Cảm ơn cậu, Cố Tiểu Yên, việc quen biết cậu là việc vui nhất trong cuộc đời của mình, chỉ đáng tiếc... Cậu không hiểu được đâu.”

Nhìn thấy bộ dạng này của cô, trái tim tôi như vỡ vụn: “Mình đương nhiên hiểu! Cậu chẳng qua chỉ là lo sợ mình sẽ biến thành mục tiêu tiếp theo của hung thủ phải không? Cậu có biết không, Quan Vũ Phi, thực ra càng như vậy, bọn mình càng phải dũng cảm, chỉ có như vậy cậu mới là người thắng cuộc, chẳng phải chỉ có một mình cậu mới phải đối diện với sự sợ hãi của cái chết.” Nói đến đây, tôi đứng bật dậy, bảo Quan Vũ Phi ở đây đợi tôi rồi lao chạy thật nhanh xuống dưới tầng.

Sau khi chạy về phòng, tôi lục tìm một tấm ảnh ở dưới đáy va li, sau đó lại chạy thật nhanh lên sân thượng, vừa thở dốc vừa ngồi xuống, đưa tấm ảnh cho Quan Vũ Phi, cô nhìn lướt qua hồ hững hờ: “Đây là ai?”

Tôi cười đau khổ, “Nếu như mình nói người trong ảnh là mình cậu có tin không?” Người trong ảnh quả thực là tôi, đó là tấm ảnh khi tôi học lớp 11, thời gian cách đây không đến hai năm, nhưng người trong ảnh có một khuôn mặt khác với khuôn mặt tôi bây giờ, thế nhưng thực sự đó chính là tôi.

Quan Vũ Phi bỗng chốc mở to mắt, nhìn tôi vẻ không thể tin nổi: “Đây là cậu? Không thể nào! Đùa kiểu gì vậy?”

Trái tim tôi như thể bị một vật sắc nhọn cứa vào đau nhói, hình ảnh trước mắt tôi bắt đầu trở nên nhạt nhòa và trong khung cảnh nhạt nhòa đó, những chuyện cũ khiến tôi sợ hãi đến độ gần như sụp đổ cứ dần dần hiện lên rõ nét nhất: “Mình từ nhỏ đã sống ở nông thôn, vẫn nhớ vào năm mình 4 tuổi, ông thầy tướng số nói trong số mạng mình mang theo kiếp nạn không được rời khỏi nơi mình sinh ra. Sau đó bố mẹ mình vì cuộc sống khó khăn phải đi ra ngoài để làm thuê, để lại mình và bà nội nương tựa nhau sinh sống ở nông thôn. Cho đến tận năm ngoái, mẹ mình đón mình từ nông thôn đến thành phố S, liền xảy ra một sự việc mà cậu mãi mãi không thể nào tưởng tượng được. Cậu biết không, khi có một hôm lúc cậu tỉnh lại đột nhiên phát hiện ra gương mặt trong gương không phải là của chính cậu, cậu có thể tưởng tượng được nỗi sợ hãi đó như thế nào không?”

Nói đến đây tôi bật khóc, tôi cứ tưởng mình đã rất kiên cường nhưng nguồn nước mắt của tôi giống như bị cửa đứt vậy, từng giọt từng giọt lớn thi nhau chảy xuống. Tôi hít thở một hơi thật sâu, chậm rãi kể lại cho Quan Vũ Phi nghe cả quá trình tôi bị thay đổi khuôn mặt. Quan Vũ Phi sửng sốt, hồi lâu mới định thần lại, cứ chằm chằm nhìn tôi, thậm chí còn giơ tay ra để vuốt mặt tôi, kinh ngạc kêu lên: “Trời ơi! Thật không thể nào tưởng tượng nổi! Nếu như không phải là nghe từ chính miệng cậu nói với mình, có đánh chết mình cũng không tin!”

“Nếu cậu đã không tin tại sao không tự mình về hỏi bà xem?”

“Bởi vì mình không có dũng khí. Người mình yêu thương nhất trên cuộc đời này chính là bà nội. Bởi vì quá yêu cho nên mới không biết dùng tâm thái nào để đối diện với bà.”

Nước mắt Quan Vũ Phi cũng rơi xuống, cô ôm lấy vai tôi: “Đừng buồn nữa Cố Tiểu Yên, mình thực sự không ngờ lại có nhiều chuyện đáng sợ như vậy xảy ra với cậu, đừng buồn nữa nhé, đều đã qua rồi!”

Tôi lau nước mắt nhìn cô nói: “Quan Vũ Phi, mình thực sự coi cậu là người bạn tốt nhất của mình, mình nói cho cậu biết những gì mình đã trải qua là hi vọng cậu có thể hiểu, bất luận gặp chuyện gì đáng sợ, cậu cũng đều không được phép chùn bước và từ bỏ. Nếu như ngay chính cậu cũng từ bỏ, vậy thì không có bất kì ai có thể giúp đỡ được cậu, cậu có biết không?”

Quan Vũ Phi thả bàn tay đang ôm vai tôi, nói: “Cảm ơn cậu, Cố Tiểu Yên!”

Tôi cười: “Đừng khách sáo, chúng ta mau về, muộn quá rồi!”

Quan Vũ Phi mở điện thoại di động xem giờ; “Ôi, đã sắp 4 giờ rồi, hay là thế này, chúng ta đừng ngủ nữa, cứ ngồi ở đây nhìn mặt trời mọc, dù sao trời cũng sắp sáng rồi, sau đó chúng ta cùng đi đến chùa Thiên Nhân, cậu thấy sao?”

Tôi lập tức đồng ý nhưng tiếp theo bèn thấy bồn chồn: “Vậy buổi chiều có tiết của ông Phạm thì thế nào? Mình không muốn ngủ gà ngủ gật rồi lại bị ông ta phạt chạy quanh sân vận động đâu.”

Quan Vũ Phi nói: “Sợ gì chứ cho dù phải chạy cũng có mình chạy cùng mà!” trong lúc nói cô tung đồng tiền xu trong tay lên lúc đang chuẩn bị giơ tay đón lấy đột nhiên hắt xì hơi, đồng xu đó rơi xuống đất, cứ thế lăn tròn ở trên sân thượng. Quan Vũ Phi sợ hãi thất sắc lao đến, tôi kéo tay cô lại: “Cậu làm gì vậy? Rất nguy hiểm đấy! Chỉ là một đồng xu thôi mà!”

Quan Vũ Phi cuống lên đến độ trào nước mắt: “Nhưng đồng xu đó rất... rất... rất... quan trọng đối với mình.”

Thấy cô cuống lên đến độ nói lắp, tôi vỗ vỗ vào tay cô, nói: “Được rồi, mình xuống dưới nhặt cho cậu, cậu đừng cuống!”

“Nhưng... nhưng... nhưng tôi như vậy, có thể nhặt... nhặt... nhặt được không?”

“Yên tâm đi, mình chắc chắn nhặt về cho cậu, cậu cứ ở đây đợi mình nhé!”

50.

Tôi nghĩ như thế này, cứ xuống dưới tầng nhặt giúp Quan Vũ Phi đồng xu. Nếu như không tìm thấy, tôi sẽ lấy một đồng xu khác thay thế, đều là đồng xu mà, chẳng phải đều giống nhau cả sao.

Tôi men theo tay vịn cầu thang bước từng bậc cầu thang, vị trí đồng xu vừa mới rơi xuống là một khoảng đất trống bằng phẳng, nhưng giữa đêm khuya khoắt thế này, tìm một đồng xu thật sự quá khó. Quan Vũ

Phi nhào người ra khỏi đường viên sân thượng, lớn tiếng hỏi tôi: “Tìm thấy không, Cố Tiểu Yên?”

Tôi cũng ngẩng đầu lớn tiếng trả lời cô: “Chưa thấy, mình sẽ tìm thấy, cậu đừng nhào người ra như thế, nguy hiểm lắm!”

Cuối cùng, tôi mãi tìm kiếm đến độ hai con mắt hoa cả lên, cũng không thấy bóng dáng đồng xu đâu, đành phải nói dối với Quan Vũ Phi, nói đã tìm thấy rồi. Đang lúc chuẩn bị đi lên lầu, tôi cảm thấy buồn đi tiểu, vội vàng chạy đến nhà vệ sinh ở cuối hành lang. Trong đó tối đen như mực, tôi men theo bức tường lần mò hồi lâu mới sờ được công tắc, ánh đèn vàng vọt nhấp nháy, lay động.

Tôi nhanh chóng đẩy cánh cửa đầu tiên rồi bước vào. Nói thực, trong khoảnh khắc này, tôi không hề cảm thấy sợ hãi, cũng không hề nghĩ được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì hoặc là nhìn thấy gì, trong đầu tôi chỉ nghĩ đến đồng xu. Quan Vũ Phi nói đồng xu đó rất quan trọng với cô ấy nếu như trên đồng xu đánh ký hiệu gì đó thì phải làm thế nào? Vậy thì tôi chạy về phòng ký túc xá thì tiện lấy một đồng xu chẳng phải sẽ bị lật tẩy sao? Không lẽ lại đi xuống tìm giúp cho cô ấy nhưng tôi đã nói dối cô ấy là tìm thấy rồi...

Trong lúc tôi đang suy nghĩ miên man, bên tai chợt vang lên âm thanh một loạt những tiếng sột soạt, tôi còn chưa kịp nhận ra đó là thứ âm thanh gì bèn nghe thấy tiếng thành thật lớn, tiếp đến lại có một tiếng rầm nặng nề vang lên như thể có một thứ gì đó đổ xuống đất.

Lúc này đây tôi mới cảm thấy sợ hãi, vội vàng kéo quần, đẩy cửa ra. Bỗng chốc, đôi mắt tôi mở to, huyết dịch cũng sộc thẳng lên đỉnh đầu.

Ở trên nền đất ẩm ướt, đang có một người con trai ngã nhào người ra, máu me be bét. Mối trên và mối dưới của anh ta bị khâu dính chặt vào nhau, anh ta vẫn chưa chết, trợn trừng đôi mắt đầy tia máu nhìn tôi tràn ngập sự bất lực và tuyệt vọng. Trong mũi anh ta phát ra những tiếng rên rỉ, mỗi lần vang lên tiếng rên, trong mũi liền trào máu ra...Anh ta vươn đôi tay ra, gắng gượng bò dưới đất giống như một con giun, bàn tay anh ra đầm đìa máu tươi, mười đầu ngón tay đã không cánh mà bay...

Tôi gào thét thất thanh, loạng choạng lao chạy ra bên ngoài, khi vừa chạy đến cửa liền đâm sầm vào một người khác, đó chính là Bồ Bằng!

Bồ Bằng chỉ ngăn người giãy lắt, bèn lao chạy như điên ra khỏi khu kí túc xá, gào thét: “Mọi người mau đến đây! Cứu mạng với! Cứu mạng với...”

Tôi co rúm người ở góc tường, run lấy bẫy, ánh mắt bất lực và tuyệt vọng của người thanh niên dường như bám rễ sâu ở trong trí não tôi. Tôi run rẩy nắm chặt cổ áo, vô tình sờ vào một vật cứng ở trong túi áo. Tôi vội lấy ra xem, thật không thể ngờ đó là một đồng tiền xu, dưới ánh trăng lơ nhơ trên đồng tiền xu dính nhơm nhớp màu đỏ như thể bị rơi vào sơn.

Tôi lập tức nhận ra ngay đây là đồng tiền xu của Quan Vũ Phi, cô ấy nói đồng xu này rất quan trọng, nhưng tại sao nó lại ở trong túi của tôi? Lẽ nào khi cô ấy ôm vai tôi an ủi đã lén để vào đó, sau đó lại cố tình lấy một đồng xu bình thường khác để làm rơi xuống sân thượng? Tại sao cô ấy lại làm như vậy?

Giây lát sau, đầu óc tôi bỗng nổ đoàng một tiếng, tôi cuống cuống lao chạy lên trên tầng, đầu óc tôi gần như nổ tung vì câu nói đó của Quan Vũ Phi, cô ấy nói: “Từ nhỏ đến lớn, mình vốn chỉ có một mong ước chính là hi vọng bố mẹ mình sống hạnh phúc, nhưng giờ đây, mình có muốn thêm một mong ước, đó chính là hi vọng... Tô Thần Dương có thể sống hạnh phúc, nếu như ngày nào đó cậu đi đến chùa Thiên Nhân, giúp mình ném đồng xu này vào hồ Ước nguyện được không?”

Quan Vũ Phi... Cậu không được ngốc như vậy...

Thế nhưng, tất cả đều không kịp nữa rồi, đợi đến khi tôi chạy lên tầng thượng, cô ấy đã lao người xuống.

Tôi lao đến gào thét như đứt từng khúc ruột: “Đừng mà! Quan Vũ Phi!”

Cô ấy lao thẳng xuống dưới, không còn đau khổ, cũng không còn nỗi sợ hãi nữa.

Tôi gào khóc thảm thiết: “Đừng mà, Quan Vũ Phi, mình đã nói người tiếp theo không phải là cậu, mình đã nói cậu sẽ không sao mà, tại sao cậu lại không tin mình? Tại sao? Tại sao chứ?”

Hồi lâu sau, một bàn tay đỡ tôi đứng dậy, qua làn nước mắt, tôi nhìn rõ đó là La Thiên, anh hỏi tôi: “Sao lại như vậy chứ?”

Tôi ngẩn người chờ đợi nhìn anh, sao lại như vậy chứ? Nếu như không phải là do anh nói cho Quan Vũ Phi nạn nhân tiếp theo sẽ chết vì “tham ăn”, vì sao Quan Vũ Phi lại nhảy lầu được chứ?

Thật không ngờ anh còn hỏi tôi tại sao lại như vậy?!

Tôi hít thở một hơi thật sâu dốc toàn bộ sức lực của mình, giơ tay phải lên tát vào mặt anh, tôi tát rất mạnh, thậm chí khiến cho tôi suýt nữa thì ngã. Sau đó, tôi chăm chăm nhìn anh, nói hằn từng tiếng: “La Thiên, cả đời này em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh! Mãi mãi không bao giờ!”

20. Chương 10 - Phần 1

Chương 10: Nhật ký của Quan Vũ Phi

51.

Quan Vũ Phi chết rồi.

Tôi không thể nào tha thứ cho La Thiên, cũng không thể nào tha thứ cho bản thân mình.

Bởi vì tất cả mọi việc đều bắt đầu từ tôi. Nếu như tôi không chỉnh sửa cân sức khỏe, Quan Vũ Phi đã không tức giận chạy ra khỏi cửa hàng thuốc sau khi biết rõ chân tướng sự việc. Nếu như cô ấy không chạy biến khỏi cửa hàng thuốc, thì tôi và La Thiên cũng sẽ không phải đi tìm cô ấy. Nếu như tôi và La Thiên không cùng đi tìm cô ấy, cô ấy sẽ không biết được nạn nhân tiếp theo chết vì “tham ăn”. Nếu như cô ấy không biết được tất cả những việc này, vậy thì, rất có thể cô ấy cũng không nhảy lầu tự tử.... Nhưng, trên thế giới này làm gì có nhiều nếu như thế. Cái chết của Quan Vũ Phi đã là một sự thực khiến tôi không thể nào đón nhận.

Tôi nắm thật chặt đồng xu Quan Vũ Phi để lại, trong lòng đau đớn như dao cứa, còn có nỗi đau đớn nào hơn việc phải tận mắt chứng kiến người bạn thân thiết nhất của mình chết mà không thể làm được gì?

Cảnh sát đến tìm tôi để lấy khẩu cung, không chỉ vì cái chết của Quan Vũ Phi, còn cả vì cậu nam sinh bị khâu chặt miệng và chặt đứt mười ngón tay đó ở trong nhà vệ sinh dưới tầng 1 ký túc xá. Tôi là người đầu tiên phát hiện ra cậu ta, cậu ta tên là Đinh Cường, là sinh viên năm thứ nhất khoa toán. Nhưng nghe nói cậu ta đã chết rồi, chết trong lúc đưa đến bệnh viện.

Cảnh sát không hỏi được manh mối gì đáng giá từ tôi cả, bởi vì thực sự tôi không biết gì cả, sau đó họ sắp xếp đồ đạc của Quan Vũ Phi và đem đi.

Diệp Hàn và Lâm Mộng Phàm khóc lóc thảm thiết, đặc biệt là Liên Thành, khóc nhiều đến nỗi cả người như chỉ có nước mắt, nói thút thít: “Hôm qua chẳng phải vẫn yên ổn cả sao? Mình còn ngồi trong lớp nhìn qua cửa sổ thấy cậu ấy và đại ca cùng chạy trên sân vận động, vừa chạy vừa cười nói vui vẻ, sao mà bây giờ lại... Hôm qua mình còn hung dữ với cậu ấy như vậy nói cậu ấy không nên nghi ngờ chú Bồ, mình... mình thật đáng chết... mình xin lỗi... Quan Vũ Phi... hu hu...”

Diệp Hàn lau nước mắt, nghẹn ngào hỏi tôi: “Cố Tiểu Yên, cậu nói Quan Vũ Phi là do lo lắng nạn nhân tiếp theo chính là cậu ấy, cho nên cậu ấy mới nhảy lầu phải không?”

Lâm Mộng Phàm lườm cô bạn một cái, nước mắt lưng tròng nói: “Tại cậu cả đấy, trước đây cậu nói tha chết cho xong còn hơn là rơi vào tay hung thủ, nói không chừng cậu ấy chính vì nghe câu nói này của cậu mới nghĩ quần đấy.”

Diệp Hàn không buồn để tâm đến câu nói của Lâm Mộng Phàm, chau mày nói: “Không đúng, cậu ấy không nhảy lầu vì việc này đâu.”

Tôi rùng mình một cái: “Tại sao?”

Diệp Hàn nói: “Cậu thử nghĩ xem, khi đó cậu xuống dưới tầng để nhặt đồng xu giúp cậu ấy, sau đó vào nhà vệ sinh khi phát hiện ra Đinh Cường người đầy máu me cậu đã kêu thất thanh có phải không? Sau đó chú Bồ Bằng cũng gào thét cứu mạng, cả trường học đều nghe thấy, Quan Vũ Phi không thể nào không nghe thấy, cậu ấy chắc là cũng biết có người chết rồi, vậy thì tại sao cậu ấy lại vẫn nhảy lầu chứ?”

Trong lòng tôi thoáng ngẩn người, Diệp Hàn nói không sai, lúc đó Quan Vũ Phi chắc là biết có người chết rồi, hơn nữa là chết vì “tham ăn”. Điều này chứng tỏ cô ấy đã biết mình không phải là mục tiêu của hung thủ, vậy thì sao cô ấy vẫn muốn tự sát? Lẽ nào nguyên nhân thực sự khiến cô ấy tự sát vốn không phải là lý do này?

Liên Thành khóc thút tha thút thít nói: “Có lẽ cô ấy cho rằng cho dù có tránh được lần này cũng không tránh được lần sau? Lần này Đinh Cường chết lại không phải là một người béo...”

Diệp Hàn ngắt lời Liên Thành: “Đúng vậy, mặc dù Đinh Cường không phải là một người béo, nhưng Quan Vũ Phi vốn không chạy xuống xem, cô ấy làm sao biết được người chết không phải là một người béo?”

Trong trí óc tôi vang lên những âm thanh thật lớn, cái chết của Đinh Cường khiến tôi không thể nào hiểu nổi, trong tay Tổng Tĩnh Như – nạn nhân lần trước cầm tấm bài ma quỷ ám thị rất rõ nạn nhân tiếp theo chết vì “tham ăn”. Nhưng Đinh Cường không phải là một người béo, ngược lại, cậu ta còn gầy như que củi, lẽ nào hung thủ đã thay đổi ý định, nhảy qua “tham ăn” giết “ngạo mạn” hoặc “đổ kị” trước? Nếu như vậy, sao cái chết của Đinh Cường lại giống như ở trên lá bài ma quỷ, bị khâu chặt miệng, chặt đứt mười ngón tay? Không lẽ trong “Bảy tông tội” Beelzubub không phải đại diện cho “tham ăn”?

52.

Hôm nay tôi không đi học, suốt cả buổi sáng đều lên mạng tra cứu tài liệu liên quan đến “Bảy tông tội”, có rất nhiều tranh luận khác nhau về “Bảy tông tội”, cũng có người nói “tham ăn” là Beelzebub, nhưng phần nhiều vẫn là Beelzubub.

Tôi băn khoăn nghi hoặc, rốt cuộc hung thủ đang làm gì vậy? Nếu Beelzubub ám chỉ là “tham ăn” tại sao hắn lại chọn lựa Đinh Cường người như que củi như vậy? Còn nữa, mấy nạn nhân trước đều là sau khi chết mới bị chặt chân hoặc là đập đầu, tại sao trước khi Đinh Cường chết lại bị khâu chặt miệng và chặt mười ngón tay? Hung thủ tại sao lại vứt cậu ta ở trong nhà vệ sinh nữ tầng 1 khu ký túc xá chứ?

Tôi cứ nghĩ đến dáng vẻ bò lên dưới đất giống như con giun của cậu ta đã không kìm nổi rung mình sợ hãi, trời mới biết cậu ta trước khi chết đã trải qua nỗi sợ hãi và giày vò như thế nào.

Lúc buổi trưa, tôi nhận được tin nhắn của La Thiên, anh nói đợi tôi ở trong một quán ăn. Tôi không trả lời tin nhắn của anh, đương nhiên cũng không quyết định gặp anh. Cái chết của Quan Vũ Phi giống như một cánh cửa vô hình ngăn cách tôi và La Thiên, kể ở trong cửa kể ở ngoài cửa, tôi không có cách nào để tha thứ cho anh, tôi thậm chí còn không muốn nhìn anh nữa.

Bỗng chốc tất cả từng kỉ niệm giữa tôi và Quan Vũ Phi từ khi quen nhau như hiện lên trước mắt, dường như, tôi nhìn thấy trong nhà ăn, tôi nhất thời làm anh hùng rơm đắc tội với “chị cả”, Quan Vũ Phi đã lao đến để giải nguy cho tôi, bảo tôi xin lỗi “chị cả”, nhưng tôi lại nói thành “chen ngang hàng vốn là không đúng mà”. Dường như, tôi nhìn thấy ở bên ngoài nhà ăn, tôi và Quan Vũ Phi cùng cười ngặt nghẽo đến nghẹt thở vì Liên Thành muốn nhận tôi làm đại ca. Dường như, tôi lại nhìn thấy ở trên sân vận động, chúng tôi mặc dù bị ông Phạm phạt chạy 50 vòng, nhưng chúng tôi lại cười vui vẻ như vậy chỉ bởi vì chúng tôi nói muốn đá lão Phạm cho đến chết, rồi lại cứu sống, rồi lại đá cho đến chết...

Trong khoảnh khắc này đây, nước mắt tôi giống như một nguồn suối, nếu như thời gian có thể quay ngược trở lại, tôi có thể thực sự bằng lòng ngày ngày ăn mướp đắng cùng với cô ấy, ăn cùng cô ấy cho đến khi cô ấy gầy chỉ còn 40 cân... Thế nhưng, thời gian mãi mãi không thể quay ngược trở lại, bởi vì tử thần đã mang Quan Vũ Phi đi mất rồi, chỉ còn lưu lại những mảng kí ức mà thôi.

Một lát sau, La Thiên lại gửi tin nhắn tới, chỉ nói câu: “Anh đang cầm nhật ký của Quan Vũ Phi.”

Lần này tôi không do dự thêm nữa, vội vàng đi đến cửa hàng ăn, tôi biết, nếu như nguyên nhân Quan Vũ Phi tự sát không phải bởi vì lo sợ mình trở thành mục tiêu tiếp theo của hung thủ, vậy thì rất có khả năng chính là bí mật đó nằm trong cuốn nhật ký của cô ấy!

Tôi ngồi xuống đối diện với La Thiên, không nhìn anh, lạnh lùng nói: “Cuốn nhật ký đâu?”

La Thiên hắng giọng hơi ngả người về phía trước dịu dàng hỏi: “Em đã ăn cơm chưa?”

Tôi chau mày, nhấn mạnh giọng hơn: “Cuốn nhật ký đâu?”

La Thiên không nói gì nữa, lấy cuốn nhật ký từ trong túi ra đưa cho tôi. Tôi khẽ vuốt lên bề mặt cuốn sổ, nhìn vật nhớ người, khoang mắt lại đỏ hoe, nhưng tôi không muốn khóc trước mặt La Thiên, hít thở một hơi thật sâu, cố gắng kìm nén tâm trạng bi thương run rẩy lật mở cuốn nhật ký.

Cuốn nhật ký của Quan Vũ Phi bắt đầu viết kể từ ngày khai giảng đầu tiên khi bước vào trường đại học Giang Xuyên. Phần phía trước đều viết những việc nhỏ lẻ vụn vặt, nhưng qua những việc vụn vặt này cũng khiến tôi cuối cùng cũng biết được mối quan hệ giữa cô ấy và Trang Nghiên. Hai người bọn họ đều là người Lâm Hải Chiết Giang, hơn nữa còn là hàng xóm, hai người là bạn với nhau từ hồi học tiểu học, bố mẹ của Trang Nghiên là dân làm ăn kinh doanh, kiếm được khá nhiều tiền, còn bố mẹ của Quan Vũ Phi thì đều là công nhân, nếu đem so sánh thì gia cảnh của Quan Vũ Phi thua kém gia cảnh của Trang Nghiên rất nhiều.

Trang Nghiên là người con gái duy nhất của gia đình, được bố mẹ yêu thương nâng niu giống như báu vật, lại cộng thêm thành tích học tập của cô ấy rất tốt, khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, cho nên tính cách cô ấy khá kiêu ngạo, coi thường người khác, hơn nữa không bao giờ chịu thua. Nhưng cô ấy lại đối xử với Quan Vũ Phi rất tốt, chỉ cần đi mua sắm, nhất định sẽ mua cho Quan Vũ Phi một thứ. Bố mẹ của Trang Nghiên đối xử với Quan Vũ Phi cũng rất tốt, đối đãi với cô giống như con đẻ của mình vậy. Tất nhiên trong nhật ký của Quan Vũ Phi, viết đầy những lời cảm kích đối với gia đình nhà Trang Nghiên.

Hai người cùng nhau học xong cấp 3, cả hai người ghi danh vào một trường đại học: đại học Giang Xuyên ở thành phố S. Trang Nghiên đăng kí khoa Kế toán, Quan Vũ Phi đăng kí khoa Ngoại ngữ, hai người bọn họ cũng trong một ngày cùng nhận được giấy báo nhập học, nhưng chính trong lúc này bố mẹ của Quan Vũ Phi cùng bị nghỉ việc, cuộc sống vốn đã khó khăn này càng trở nên bần hàn. Vốn không có tiền để lo cho con gái học đại học, cuối cùng vẫn là bố mẹ Trang Nghiên bỏ tiền ra để hai đứa cùng vào đại học Giang Xuyên.

Ngày 12/3/2008 – Trời âm u.

Hôm nay mình quen một cậu con trai.

Mình vốn định đến cửa hàng tạp hóa mua đồ, cửa hàng đó đang có người đứng ở cửa để quét sơn, mình mua xong đồ không may lúc trả tiền rơi một đồng xu, vừa vụng rơi đúng bên cạnh thùng sơn. Mình muốn nhặt, nhưng trước mặt bao nhiêu người như thế lại cảm thấy ngại, đành phải rời khỏi đó, nhưng trong lòng vô cùng khó chịu, cũng thầm mắng bản thân mình, gia đình mình vì lo ình đi học đại học đã nợ gia đình nhà Trang Nghiên rất nhiều tiền, thế mà mình lại sĩ diện không đi nhặt đồng xu bị rơi đó...

Đúng lúc mình định quay lại để nhặt, một cậu con trai chạy đến phía mình, giơ đồng xu dính đầy sơn, hỏi có phải là của mình không, lúc đó mặt đã đỏ bừng lên...

Mình đã cất giữ đồng xu đó nhưng mình không dám nói việc đó cho người khác, cũng không nói cho Trang Nghiên, sợ cô ấy cười mình, bởi vì cậu con trai đó trông rất điển trai, có nụ cười giống như thiên thần, còn mình, lại quá tầm thường. Lần đầu tiên mình oán hận thượng đế không công bằng, Trang Nghiên cái gì cũng có, còn mình...

Ngày 15/3/2008 – Trời nắng.

Ngày hôm nay, Trang Nghiên đột nhiên đến tìm mình, nhờ mình thay cô ấy đi gặp một người bạn chat, bởi vì cô ấy sợ đối phương là một con cóc xấu xí cho nên bèn bảo mình hãy giúp cô ấy đi đến cuộc hẹn, mình bèn đồng ý.

Sau đó cô ấy kể sơ qua ình nội dung cuộc nói chuyện với đối phương, mình bèn đến hẹn đúng giờ.

Đương nhiên, ở trên mạng họ không chat Webcam, cũng không có ảnh của nhau, cho nên việc mình thay Trang Nghiên đến cuộc hẹn đối phương chắc là không nghi ngờ gì cả.

Thật không ngờ sau khi gặp mặt đối phương thực sự là một con cóc trông rất xấu xí. Mình vốn muốn quay đầu bỏ chạy nhưng lại sợ làm tổn thương lòng tự tôn của anh ra đành phải ở lại trò chuyện cùng anh ta.

Lúc mình quay về, Trang Nghiên lấy làm may mắn vì đã không đi đến cuộc hẹn, mình cũng lấy làm vui mừng thay cho cô ấy, bởi vì mình thực sự rất muốn cho cô một số việc để báo đáp cô.

Ngày 27/3/2008 – Trời nắng.

Hôm nay đã xảy ra một việc khiến mình thực sự kinh hoàng.

Cái người bạn chat xấu xí đó từ lần sau khi gặp mặt mình gần như ngày nào cũng hẹn gặp mình. Thực sự trong lòng mình không hề muốn nhưng mình lại không nỡ nhẫn tâm từ chối anh ra, càng không thể nói ra việc Trang Nghiên nhờ mình đi đến cuộc hẹn. Cho nên mặc dù lần nào đi chơi với cậu ra cũng đều không vui nhưng mình cố gắng kìm nén, không thể hiện những điều đó trên nét mặt, vẫn cười nói rôm rả với cậu, thực ra mình cũng rất mệt.

Hôm nay, như thường ngày cậu ta lại hẹn mình đi chơi, thật không ngờ, cậu ta lại nói với mình cậu ta vốn không phải là người bạn chat của mình, mà là thay bạn đến cuộc hẹn. Mình bỗng chốc mở tròn mắt, đang định nói với cậu ta thực ra mình cũng thay bạn đến cuộc hẹn thì một cậu con trai đã cười hi hi bước đến trước mặt mình, mình lập tức ngẩn người, cậu ấy chính là cậu con trai hôm đó đã nhét giúp mình đồng xu!

Sau đó bọn mình đã nói những gì mình không nhớ được một câu nào cả, mình chỉ nhớ thật kỹ tên của cậu ấy: Tô Thần Dương.

Sau khi quay về, mình không nói lại sự việc này cho Trang Nghiên biết, cũng không nói cho Tô Thần Dương biết việc lúc đầu Trang Nghiên đã nhờ mình thay cô ấy đi đến cuộc hẹn. Mình biết tại sao mình lại làm như vậy, mình thậm chí không dám đối diện với Trang Nghiên, bởi vì chỉ cần gặp cô ấy mình liền cảm thấy mình đã làm một việc vô cùng vô liêm sỉ. Đúng vậy, cả gia đình nhà họ đối xử với mình tốt như vậy, sao mình lại có thể vì một người con trai mà lừa dối cô ấy được chứ?

Nghĩ ngợi hồi lâu, cuối cùng mình vẫn quyết định nói cho cô ấy biết chân tướng sự việc.

Ngày 16/4/2008 – Trời âm u.

Mình vẫn luôn tìm cơ hội phù hợp để nói cho Trang Nghiên biết tất cả mọi việc, nhưng cứ mỗi lần nhìn thấy cô ấy mình lại không biết nên mở miệng như thế nào, trở nên rụt rè sợ hãi, nên mình đành phải cố gắng hết sức để tránh né cô ấy. Nào ngờ, cô ấy lại tưởng mình bị bệnh, còn mua rất nhiều hoa quả đến phòng ký túc xá thăm mình, lúc đó mình đã bật khóc, hận một nỗi chỉ muốn ỉnh mấy cái bạt tai.

Phải làm như thế nào đây? Phải làm như thế nào đây? Mình cứ liên tục hỏi chính bản thân. Không có ai có thể hiểu được tâm trạng lúc này của mình, mình thực sự rất mâu thuẫn, rất đau khổ, bởi vì Tô Thần Dương quá xuất sắc. Mình sợ sau khi Trang Nghiên biết được sự thật sẽ cướp cậu ấy về, Trang Nghiên xinh đẹp đáng yêu như vậy. Mình càng sợ Tô Thần Dương sau khi biết được sự thật sẽ không thèm để tâm đến mình nữa, ông trời ơi, ông có thể cứu con được không? Có thể nói cho con biết con nên làm thế nào không?

Ngày 20/4/2008 – Trời nắng.

Sự việc cuối cùng cũng bị lộ tẩy.

Mỗi lần khi Tô Thần Dương hẹn mình đi chơi, mình đều bảo cậu ấy hẹn cách xa trường một chút, bởi vì mình sợ không may để Trang Nghiên nhìn thấy, nhưng, cuối cùng vẫn để cô ấy nhìn thấy. Lúc đầu cô ấy không biết Tô Thần Dương chính là bạn chat của cô ấy, còn cười hi hi chào hỏi bọn mình. Khi Tô Thần Dương nói mình và cậu ấy quen nhau ở trên mạng, sắc mặt Trang Nghiên lập tức thay đổi, nhưng cô ấy không hỏi gì, chỉ vội vã bỏ đi.

Buổi chiều lúc tan học, cô ấy hẹn mình đến khu rừng nhỏ, yêu cầu mình giải thích. Lúc đầu bởi vì cô ấy nhìn thấy đối tượng là con cóc xấu xí nên đã xóa số QQ[1] của anh ta đi, rồi lại bảo tôi “add” anh ta nói là đã đổi số QQ rồi, cho nên, người ở trên mạng trò chuyện với Tô Thần Dương chính là tôi. Ở trong khu rừng nhỏ, Trang Nghiên khóc lóc thảm thiết, mình chưa bao giờ nhìn thấy cô ấy đau khổ như vậy, cô ấy là một người có lòng tự tôn rất mạnh, chưa bao giờ khóc trước mặt người khác. Cô ấy nói cô ấy vốn không hề thích thú gì Tô Thần Dương, cô ấy chỉ là không ngờ mình lại lừa cô ấy. Sau khi khóc xong, cô ấy nói, bảo mình rời xa Tô Thần Dương, chỉ cần mình rời xa Tô Thần Dương, cô ấy sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra.

[1] Mạng chat phổ biến của người Trung Quốc là QQ, số QQ của từng cá nhân đăng ký được tổ hợp từ một dãy số.

Nhưng mình sao có thể rời xa được chứ? Khoảng thời gian ở bên cạnh Tô Thần Dương mặc dù không lâu nhưng mình thực sự rất vui, cả cuộc đời này mình chưa bao giờ vui như vậy, mình thực sự rất yêu rất yêu Tô Thần Dương.

Ngày 28/4/2008 – Trời nắng.

Mình đã mấy ngày nay cố gắng hết sức để trốn tránh Tô Thần Dương nhưng mình đã thất bại, cho nên hôm nay mình đã lên gặp anh ấy, anh ấy trông gầy đi, anh ấy nói rất nhớ mình...

Mình đã từng hỏi anh ấy thích mình ở điểm gì, bởi vì mình cảm thấy mình rất tầm thường, nhưng anh ấy nói, mình là cô gái tốt nhất trong những cô gái anh ấy quen... Mình có tốt không? Nếu như mình tốt thì tại sao lại làm một việc có lỗi với Trang Nghiên như vậy?

Ngày 8/5/2008 – Trời nắng.

Hôm nay cô ấy lại gọi điện thoại ình, cô ấy nói, sự nhẫn nại của cô ấy đã lên tới đỉnh điểm, nếu như mình không làm theo lời cô nói, cô ấy sẽ nói ra chân tướng sự việc...

Từ nhỏ mẹ đã dạy mình cần phải biết đền ơn đáp nghĩa, đúng vậy, cả gia đình Trang Nghiên chính là ân nhân của mình. Nếu như không có bố mẹ cô ấy giúp đỡ về kinh tế, mình vốn không thể nào vào được đại học Giang Xuyên, vậy thì sao có thể quen biết được với Thần Dương chứ.

Nghĩ rờn rã suốt cả một đêm, mình quyết định rời xa Thần Dương, cho dù việc rời xa anh ấy khiến mình cảm thấy sống không bằng chết, nhưng mình không thể gánh chịu được tội danh là một kẻ vong ân phụ nghĩa, càng không thể để cho bố mẹ mình ở nơi quê nhà xa xôi cảm thấy mình là một đứa con vô dụng.

Ngày 22/5/2008 – Trời nắng.

Cố Tiểu Yên cuối cùng cũng đã ngủ rồi, mình biết cậu ấy đã ở bên cạnh mình suốt cả một đêm.

Hôm qua sau khi chạy ra khỏi cửa hàng thuốc, mình đã nghĩ rất nhiều, cuối cùng mình đã quyết định kết thúc sinh mạng của mình, bởi vì mình không thể rời xa Thần Dương, mình càng không thể có lỗi với Trang Nghiên, có lẽ chỉ có cái chết mới có thể kết thúc được nỗi đau này.

Khi mình nhìn thấy bức thư anh ấy viết ình, mình thực sự quá đau khổ, mình thực sự không có dũng khí để đọc hết, con tim mình vẫn đang nhỏ máu...

Chập tối hôm qua, mình đi đến chùa Thiên Nhân, vốn là định ném đồng xu này vào trong hồ Ước nguyện nhưng trời đã tối rồi, lại đổ mưa rào, cho nên mình đành phải đợi đến tối đưa nó cho Cố Tiểu Yên, nhờ cậu ấy giúp mình hoàn thành tâm nguyện này.

Thực ra, mình rất cảm ơn thầy La nói ình biết nạn nhân tiếp theo chết vì “tham ăn”, bởi vì mặc dù đã quyết định chọn lựa cái chết nhưng mình vẫn cảm thấy sợ hãi, có ai không sợ tử thần chứ.

Nhưng khi mình biết nạn nhân tiếp theo chết vì “tham ăn”, trong lòng mình đột nhiên trào dâng sự dũng cảm và an ủi, giống như hôm đó Diệp Hàn nói đùa vậy, thà rằng chết cho xong, cũng còn hơn là rơi vào tay hung thủ...

Mình lại khóc lóc thảm thiết, sau khi mình chết bố mẹ mình phải làm thế nào đây?

...

Cố Tiểu Yên, mình không biết là cậu có thể đọc được cuốn nhật ký này không, nhưng mình vẫn nói một câu: “Cảm ơn cậu!”

Cậu nhất định tưởng rằng mình tức giận vì sự việc cân sức khỏe đúng không? Thực ra ngay từ hôm thứ ba khi cậu tặng mình cân sức khỏe mình đã biết cậu chỉnh sửa cân rồi. Bởi vì ăn mướp đắng dù có hiệu quả đến mấy cũng không giảm cân ngay được, nhưng mình biết là cậu lo lắng ình cho nên mình tiếp tục ăn mướp đắng để cho cậu tưởng rằng mình tin là mình gầy rồi, mặc dù mướp đắng rất đắng nhưng không thể

đang bằng nỗi đau trong tim mình được. Hằng đêm, mình đều khóc thầm, sợ làm các cậu tỉnh giấc, lần nào mình cũng trốn vào trong chăn khóc...

Cố Tiểu Yên, đêm nay mình sẽ đưa cho cậu đồng xu đó, đó là đồ quý giá nhất trong cuộc đời mình, cậu giúp mình ném nó vào trong hồ Ước nguyện được không? Mình và Tô Thần Dương kiếp này không có duyên với nhau, chỉ cầu mong kiếp sau có thể được gặp anh ấy.

Cảm ơn cậu, Cố Tiểu Yên, nếu thực sự có kiếp sau, chúng mình vẫn làm bạn tốt của nhau nhé? Chúng mình cùng đi vào khu rừng nhỏ dạo bộ, cùng bị ông Phạm phạt chạy quanh sân vận động, vừa chạy vừa nói sẽ đá chết ông ấy...

21. Chương 10 - Phần 2

53.

Quan Vũ Phi, tại sao cậu lại ngốc như vậy...

Lúc này đây trong cửa hàng ăn vang lên lời bài hát: “Chúng ta đều là những đứa trẻ ngoan” của Vương Chính: “Đẩy cửa sổ nhìn đàn chim phía chân trời mau trắng, nhớ đến nụ cười mát lạnh của cậu, lúc đó cậu đang chạy trên sân vận động hát, mình yêu cậu, cậu có biết không..”

Tôi dường như lại nhìn thấy khung cảnh tôi và Quan Vũ Phi cùng chạy trên sân vận động, cô ấy nói, cô ấy biết tôi chỉnh sửa cân sức khỏe từ lâu rồi, cô ấy nói, cô ấy tiếp tục ăn mướp đắng là bởi vì không nỡ nhìn thấy tôi lo lắng cho cô ấy.

Tôi lớn tiếng gọi nhân viên phục vụ đưa mướp đắng đến, nhân viên phục vụ thoáng kinh ngạc ngẩn người đứng đó: “Mướp đắng? Sống... sống sao?”

Tôi ra sức gào lên với anh ta: “Đúng vậy! Là sống, là sống! Có bao nhiêu mang hết ra đây, mau lên!”

Tôi cảm thấy mình sắp chết.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng bê đến muống đĩa mướp đắng sống. Vương Chính vẫn đang hát: “Chúng ta đều là những đứa trẻ ngoan, những đứa trẻ đầy mơ mộng, tin tưởng vào tình yêu có thể vĩnh hằng...”

Quan Vũ Phi còn nói nếu như có kiếp sau chúng tôi vẫn làm bạn tốt nhất của nhau, cùng nhau đi dạo ở khu rừng nhỏ, cùng nhau bị ông Phạm phạt chạy quanh sân vận động, vừa chạy vừa nói muốn đá chết ông ta...

Tôi cầm lấy những quả mướp đắng đó, mặc kệ ánh mắt khác thường của mọi người vừa ăn vừa gào khóc, cứ điên cuồng nhét mướp đắng vào miệng...

“Chúng ta đều là những đứa trẻ ngoan, những đứa trẻ lương thiện nhất, mong nhớ, những thứ làm tổn thương chúng ta...”

54.

Sau đó rất lâu, trái tim tôi dường như bị moi ra giờ trở nên trống rỗng, giống như một người bại liệt nằm bò ra bàn, lạnh lùng nói với La Thiên: “Mặc dù Quan Vũ Phi không phải là chết vì câu nói của anh, nhưng cậu ấy nghe xong câu nói đó của anh mới có dũng khí để chết nên anh đừng hi vọng em có thể tha thứ cho anh, em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh!”

La Thiên không nói gì, ngồi đối diện trước mặt tôi hút hết điếu này đến điếu khác. Hồi lâu sau, anh mới nói: “Đêm hôm qua em nhìn thấy Đinh Cường...”

Tôi lạnh lùng ngắt lời anh: “Em không biết, em cũng không nhìn thấy gì cả, em mặc kệ tất cả mọi thứ!” Nói xong, tôi chậm rãi đứng dậy, lảo đảo bước ra khỏi quán. Có lẽ, ban đầu tôi bước vào Đại học Giang Xuyên chính là một sai lầm, nếu như tôi không hiểu kỳ mà bước vào Đại học Giang Xuyên thì sao có thể quen được Quan Vũ Phi chứ? Sao lại phải đau buồn giống như lúc này chứ?

Sau khi quay về trường học, tôi đi tìm Trang Nghiên. Nói thực tôi rất hận cô ta, nếu không phải cô ta ép Quan Vũ Phi rời xa Tô Thần Dương, đương nhiên Quan Vũ Phi sẽ không nhảy lầu tự sát, còn có hành vi nào tàn nhẫn độc ác hơn việc chia rẽ một đôi uyên ương chứ?

Tôi đến lớp học của cô ta tìm kiếm, cô ta không có ở đó, một bạn nữ ở cùng phòng ký túc xá nói chiều nay cô ta không đi học, đang chơi game trong quán internet Thế Kỷ ở gần trường. Tôi vừa nghe thấy càng tức giận, cái chết của Quan Vũ Phi đã lan truyền khắp cả trường. Cô ta chắc chắn biết chuyện, hơn nữa chắc cũng biết cái chết của Quan Vũ Phi có liên quan tới cô ta, thật không ngờ cô ta còn tâm trạng để đi chơi game.

Tôi nhanh chóng tìm được quán game đó, nhìn thấy Trang Nghiên trong vị trí gần góc ở tầng 2, cô ta mặc một bộ váy màu đen, lưng ngồi thẳng, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình máy vi tính.

Thấy bên cạnh cô ta không có ai, tôi đi thẳng đến đứng sau lưng cô ta, phát hiện ra cô ta đang chơi CS (trò chơi chống khủng bố), tôi không tránh khỏi chút kinh ngạc, thật khó mà tưởng tượng một cô gái xinh đẹp như cô lại thích trò chơi này.

Tôi đang chuẩn bị mở miệng, cô ta đã nói trước, giọng nói lạnh lùng mang theo chút kiêu ngạo, không buồn quay đầu lại: “Tìm tôi có việc gì sao?”

Còn chưa đợi tôi tiếp lời, cô ta lại nhanh chóng bổ sung thêm một câu: “Nếu như là vì cục than đó, xin lỗi, tôi không có thời gian!”

Tôi lập tức nổi nóng: “Lẽ nào cô không cảm thấy áy náy chút gì sao?”

Cô ta khê hừ mũi: “Áy náy? Cô thật là biết đùa, tại sao tôi lại phải áy náy? Có phải tại tôi làm cho cô ta chết đâu.”

Tôi cảm thấy cô ta đúng là vô cùng đáng ghét, trợn trừng mắt nhìn cô ta nói: “Nếu như không phải là cô ép cậu ấy rời xa Tô Thần Dương, sao cậu ấy lại chết được chứ?”

Tôi vừa dứt lời, Trang Nghiên đã cười lớn một cách khoa trương, như thể lời nói của tôi vô cùng đáng cười vậy. Cô ta thậm chí còn cười ra nước mắt, cuối cùng sau khi đã cười đủ rồi, cô ra đứng dậy nói một câu đầy vẻ ngạo mạn: “Bất cứ ai lấy đi thứ không thuộc về mình, đều phải trả giá!” Nói rồi, cô ta không thèm chú ý đến tôi nữa, tỉnh bơ bỏ đi.

Tôi ngăn người đứng ở đó vẫn chưa kịp định thần lại, người con gái tên Trang Nghiên này thật quá đáng, nếu hôm nay tôi không giáo huấn cho cô ta một trận thì sao xứng với Quan Vũ Phi được.

Nghĩ đến đây, tôi chạy nhanh xuống dưới lầu, Trang Nghiên đã đi ra khỏi quán, tôi vừa đi theo cô ta vừa nhìn xung quanh, xem xem có tìm được cây gậy nào không. Nhưng tôi nhanh chóng thất vọng, bởi vì bên đường chẳng có cây gậy nào, ngay cả cục đá cũng chẳng có, nghĩ hồi lâu, cuối cùng tôi quyết định tháo giày ra để làm vũ khí.

Trong lúc tôi cúi xuống để tháo giày, tôi nhìn thấy Trang Nghiên vụt chạy vào một ngõ nhỏ.

Muốn chạy à? Tôi lập tức xách giày đuổi theo. Thế nhưng, khi tôi đuổi theo đến đầu ngõ, tôi liền ngăn người – chỉ nhìn thấy Trang Nghiên quỳ sụp xuống, cuối cùng thật không ngờ cô ta ôm lấy mặt, co rúm người ở dưới đất, tiếng khóc đó tràn ngập nỗi đau khổ và hối hận, giống như tiếng kính vỡ vụn ở trong không trung...

Trong khoảnh khắc tôi đột nhiên hiểu ra, tất cả sự ngạo mạn của cô ta đều là cố tình nguy trang mà thôi, cô ta thả bộ tôi hiểu nhầm là kẻ lạnh lùng vô tình, cũng không muốn để tôi nhìn thấy sự yếu đuối trong lòng cô, cho nên bèn trốn ở một góc không có ai để lớn tiếng gào khóc. Cuối cùng tôi cũng hiểu thực ra thực ra cô rất yêu Quan Vũ Phi, nếu không cô đã có thể nói cho Tô Thần Dương biết chân tướng sự việc từ lâu rồi. Cô ta chỉ là không thể chấp nhận được việc Quan Vũ Phi đã lừa dối cô ta cho nên cô ta muốn cá cược, lấy tình bạn thân thiết của cô ta và Quan Vũ Phi từ nhỏ để đánh cược Quan Vũ Phi sẽ rời xa Tô Thần Dương, thật không ngờ ván cược này đã cược luôn tính mạng của Quan Vũ Phi.

Hôm nay cô ta mặc một bộ váy màu đen, tôi nghĩ chắc là muốn tưởng niệm Quan Vũ Phi.

Nhìn thấy thân thể cô ta co rúm, run rẩy ngồi dưới đất, tôi đột nhiên không nỡ oán hận thêm gì cô ta nữa cả, lặng lẽ rời bước. Tôi biết trên đời này cái chết của Quan Vũ Phi, không có ai đau đớn xót xa hơn Trang Nghiên.

55.

Quay về trường học, tôi ngạc nhiên nhìn thấy Bồ Bằng lại đang cắt tỉa chậu cảnh ở trước cửa tòa nhà Hành chính, tư thế giống y như hôm qua, như thể ngồi cắt tỉa từ hôm qua đến tận bây giờ vậy. Tôi bước tới, đứng bên cạnh ông ta, hỏi ông: “Chẳng phải hôm qua chú vừa mới cắt tỉa rồi sao? Sao hôm nay lại cắt tỉa nữa? Chậu cảnh hình như không cần ngày nào cũng cắt tỉa thì phải?”

Ông ta không nhìn tôi, ánh mắt chăm chú nhìn vào cành cây để tỉa lá, lạnh lùng nói: “Trí nhớ của cô hình như không được tốt lắm, tôi nhớ hôm qua đã nói với cô rồi, bọn chúng đều có sinh mệnh, cũng cần phải học cách phân biệt sinh mệnh. Mặc dù nhìn bọn chúng chỉ là những chậu cảnh không biết cử động, nhưng bọn chúng đều có một sức mạnh bền bỉ kiên cường mà cô không thể nào tưởng tượng nổi, giống như con người vậy. Mặc dù họ đang nhảy nhót hoạt bát thể nhưng thực ra, bọn họ không có sinh mệnh, đây cũng chính là sự khác biệt của sinh mệnh.”

Tôi cảm thấy ông ta hơi đáng ghét, mỗi lần nói chuyện lần nào cũng đều nói những câu nói nước đôi khó hiểu, giả vờ thâm sâu. Tôi vừa hỏi ông ta vừa ngồi xuống bậc thềm trước cửa: “Bọn họ mà chú vừa nhắc tới là ai vậy? Là những người đã chết vì phạm “Bảy tông tội” phải không? Bởi vì họ phạm phải “Bảy tông tội” cho nên chú mới cảm thấy bọn họ không có sinh mệnh? Không xứng đáng để có sinh mệnh? Không xứng đáng để có sinh mệnh?”

Ông ta vẫn không thèm nhìn tôi, biểu hiện trên nét mặt cũng không thể thay đổi, sự nghiêm túc đó giống như thể đang cắt tỉa móng tay cho chính con ông ta vậy. Ông ta chậm rãi nói: “Những câu hỏi này hôm qua tôi đã trả lời cho cô rồi, nếu cô không nhớ, có thể đi hỏi Liên Thành, cô nha đầu đó trí nhớ tốt hơn cô nhiều. Nhưng có hỏi cũng vô ích mà thôi, bởi vì cô ngay cả 5 trừ 3 bằng mấy cũng không làm rõ được thì sao có thể hiểu những sự việc khác chứ.”

Trong lời nói của ông ta rõ ràng mang ý châm chọc, khiến người nghe cảm thấy rất khó chịu, tôi giận dữ lườm ông ta một cái, đồng thời cảm thấy rất không cam tâm, thế nên, tôi hỏi ông ta: “Tại sao lần nào cũng đều là chú?”

Ông ta nói: “Đúng vậy, tại sao lần nào cũng đều là tôi chứ, chính tôi cũng rất muốn biết.”

Tôi cười nhạt: “Chắc chú không phải muốn nói đây là sự trùng hợp chứ, nếu như sự trùng hợp liên tiếp đến ba lần trở lên, cháu nghĩ, cháu chắc không phải đơn giản như vậy?” Tôi biết lời nói của tôi rất thẳng nhưng ông ta quá xảo quyệt, tôi không thể không hỏi như vậy, hơn nữa tôi cảm thấy sự nghi ngờ của tôi không hề sai: Khi phát hiện ra thi thể của Châu Tử Dương nhìn thấy ông ta, ông ta cũng là người đầu tiên phát hiện ra Tống Tịnh Như, cộng thêm với việc đêm qua lúc nhìn thấy Đinh Cường cũng đâm phải ông ta, sự trùng hợp mang đậm vẻ phim kịch như vậy có thể không khiến người khác nghi ngờ được sao? Cho dù ông ta là nhân viên trong trường, ngày nào cũng phải đi tuần nhưng tại sao mỗi tuần đều là ông! Những người công nhân khác đâu?”

Bồ Bằng cuối cùng cũng nhìn tôi một cái, con ngươi mắt đầy từ tính đó, hiền hòa như từ giống như nước ấm, ông ta khẽ cười hỏi: “Có phải là cô đang nghi ngờ tôi hay là muốn nghiên cứu tôi? Nếu như là muốn nghiên cứu vậy thì cô sai rồi.”

“Ồ, vì sao?”

“Bởi vì tôi là một người không có quá khứ và cũng không có tương lai.”

“Thật vậy sao? Không có tương lai – câu nói này cháu đã nghe rồi, có lẽ có rất nhiều người đều cảm thấy mình không có tương lai, nhưng không có quá khứ, đây là lần đầu tiên cháu nghe thấy, chỉ cần là con người, tại sao lại không có quá khứ được chứ, lẽ nào chú không có kí ức sao? Nói vậy trí nhớ của chú chẳng phải còn tệ hơn của cháu?”

Ông ta lại nhìn tôi thêm lần nữa, ánh mắt vẫn hiền từ như vậy, khẽ nói: “Kí ức là một con dao, nó sẽ khiến cho cô bị thương. Cô vừa mới mất đi người bạn tốt nhất, câu nói này chắc là cô có thể hiểu.”

Trong khoảnh khắc khoảng mắt tôi đỏ hoe, đúng vậy, ký ức Quan Vũ Phi để lại cho tôi là một con dao, nó cắm phập vào tim tôi, chỉ cần khẽ chạm nhẹ là có thể khiến tôi đau đớn đến nghẹt thở. Tôi hít thở một hơi thật sâu, cố gắng giảm bớt tâm trạng đau thương của mình, tôi cố gắng chuyển đề tài: “Mười năm, hai mươi năm trước khi trường học xảy ra các vụ án, chú có ở đây không?”

Ông nhìn tôi có vẻ hơi ai oán, có chút đồng tình: “Tôi khuyên cô không nên mất thời gian với tôi, tôi chỉ là một người công nhân!”

Nói xong, ông ta quay người bước đi.

Trong khoảnh khắc quay đi, tôi lại không cam tâm hỏi tiếp một câu: “Vậy chú có biết hung thủ là ai không?”

22. Chương 11 - Phần 1

Chương 11: Thăng hề nhảy múa

56.

Ngày 25 tháng 5, sáng sớm.

Chùa Thiên Nhân nằm ở khu vực ngoại ô, bởi vì rất nổi tiếng, cho nên tôi chỉ cần hỏi một người là đã biết được ngay. Từ bến xe buýt của trường, tôi bắt chuyến xe số 12 đến quảng trường Nhân Dân, ở đó có một tuyến xe đi thẳng đến Thiên Nhân.

Bầu không khí nặng nề, âm u, 7 giờ 30 phút sáng nhưng lại giống như buổi chiều tà hoàng hôn buông xuống, từng đám mây xám thật lớn bao trùm lên khắp bầu trời thành phố S, khiến tâm trạng con người cảm thấy vô cùng nặng nề u uất.

Tôi thất thần nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe, cả thành phố bị bao trùm bởi màu xám xịt mênh mông, hôm nay chắc không phải sẽ mưa đấy chứ?

Nhưng vẫn may, cho đến khi tôi đến được chùa Thiên Nhân cũng không hề bị mưa, đám mây đen dường như còn tan dần đi đôi chút, nhưng trên bầu trời vẫn có cảm giác âm u.

Tôi xuống xe, vừa nhìn đã thấy ngay một ngôi chùa rộng lớn uy nghiêm đứng sừng sững ở đó, trước cửa là một dãy bậc cầu thang đá rất cao rất dài, từ xa đã ngửi thấy đậm mùi hương khói. Đây là lần đầu tiên tôi đến chùa Thiên Nhân, nếu như không phải do Quan Vũ Phi nhắc đến, tôi vốn không biết có một nơi như thế này. Tôi sờ vào đồng xu đựng trong túi nói thầm: Quan Vũ Phi, cậu yên tâm đi, mình sẽ giúp cậu ném đồng xu vào trong hồ Ước nguyện.

Sau đó, tôi nhắc chân bước thẳng về phía chùa Thiên Nhân, trước tiên tôi đi thắp hương trong chùa, vái lạy Bồ Tát. Mặc dù bây giờ mới hơn 8 giờ, hơn nữa thời tiết hôm nay lại không đẹp chút nào nhưng người đến đây thắp hương cầu Phật lại rất đông, qua đó có thể thấy hương hỏa của chùa Thiên Nhân đúng là rất thịnh vượng. Sau khi vái Phật xong, tôi bèn hỏi thăm đường đi đến hồ Ước nguyện. Vừa vặn có một đôi nam nữ trẻ cũng muốn đi đến hồ Ước nguyện, họ nhiệt tình mời tôi đi cùng. Trên đường đi, thỉnh thoảng họ còn cùng trò chuyện với tôi, nhưng về sau thấy tôi lơ đãng, họ không nói thêm gì nữa.

Tôi thực sự không thể tập trung được, bởi vì tôi luôn cảm thấy có người đi theo tôi, khi tôi quay đầu lại nhìn, lại chỉ thấy những khuôn mặt lạ lẫm. Nhưng thứ cảm giác này lại vô cùng mãnh liệt, bắt đầu từ khi tôi bước chân vào chùa, tôi đã cảm nhận thấy chắc chắn có người đang theo dõi.

Tôi xoa xoa cánh tay, bước thật nhanh, bám sát bên cạnh đôi tình nhân đó, trong lòng thấp thỏm không yên, ai đang theo dõi tôi nhỉ? Nhưng tôi cũng không phải là quá sợ hãi, bởi vì lúc này đây đang có rất nhiều người cùng đi lên đỉnh núi, người đi theo dõi tôi chắc không dám làm gì tôi đâu.

Cứ như vậy, cả chặng đường đi tôi lo lắng bất an, cuối cùng cũng đi lên được đến đỉnh núi. Gió trên đỉnh núi thổi vù vù khiến tôi cảm thấy lạnh, rung mình một cái, rồi đi cùng mọi người đến hồ Ước nguyện. Hồ

không rộng, nước bên trong cũng không sâu, trong suốt có thể nhìn thấy đáy, có thể nhìn thấy trong hồ có rất nhiều đồng tiền xu, ở chính giữa hồ Ước nguyện có một pho tượng đứng sừng sững.

Thấy mọi người đều thi nhau ném đồng xu vào hồ Ước nguyện, tôi cũng lấy đồng xu trong túi ra, chấp hai tay lại, miệng lầm nhảm: Quan Vũ Phi, ông trời chắc chắn sẽ bảo vệ cho cậu, để cậu và Tô Thần Dương kiếp sau mãi mãi được bên nhau... Chúng mình kiếp sau, kiếp sau nữa, đời đời kiếp kiếp sẽ là bạn tốt của nhau...

Khi tôi ném đồng xu vào hồ Ước nguyện trời đột nhiên đổ mưa, từng hạt từng hạt rơi xuống, đoàn người bèn cuống cuống xuống núi, chỉ có mình tôi vẫn đứng im bất động ở đó, bởi vì tôi cảm thấy cơn mưa này chính là nước mắt của Quan Vũ Phi. Cô ấy chắc chắn nghe thấy lời tôi vừa nói, nhìn thấy tôi ném đồng xu vào hồ Ước nguyện, cô ấy muốn cảm ơn tôi, nhưng chúng tôi, người và ma không chung đường, cô ấy không thể nào bày tỏ cho nên mới chuyển hóa sự cảm kích này thành cơn mưa rợp trời để nói cho tôi biết...

Có phải như vậy không, Quan Vũ Phi?

Tôi thất thần nhìn chằm chằm vào hồ Ước nguyện, nhìn chằm chằm vào đồng xu dính sơn màu đỏ, tôi cứ thế thất thần nhìn nó mãi. Trong mắt tôi, đồng xu đó dần dần biến thành khuôn mặt của Quan Vũ Phi, hơn nữa các nét trên mặt càng ngày càng rõ, cô đang mỉm cười thật ngọt ngào, lộ ra hai chiếc răng khểnh đáng yêu...

Đúng lúc tôi đang định đi về phía cô ấy, đột nhiên phía sau có một người ôm chặt lấy eo tôi, rồi kêu lên: “Tiểu Yên!”

Tôi chợt bừng tỉnh, lúc này mới phát hiện ra suýt chút nữa mình đã ngã xuống hồ.

Tôi vẫn hồn bay phách lạc, loạng choạng, đang định nói lời cảm ơn với đối phương, không ngờ vừa ngược mắt lên đã phát hiện ra anh ta chính là La Thiên, tôi bèn đẩy anh ra: “Anh đi theo dõi em?”

Anh nhìn tôi với vẻ xót xa: “Em hãy về đi, trời mưa rồi!”

Tôi hần học trừng mắt nhìn anh: “Anh đừng có mà đi theo dõi em, em không muốn nhìn thấy anh!” Nói xong, tôi không cho anh cơ hội mở miệng nói, lau nước mưa trên mặt, bước nhanh xuống núi.

Vừa đi được không xa, tôi liền nhìn thấy một bé trai khoảng chừng 7,8 tuổi đang ngồi xổm bên cạnh một phiến đá to khóc nức nở, trông bộ dạng hình như đã bị lạc mất người lớn.

Tôi đang định đi đến hỏi, La Thiên đã chạy đến trước mặt cậu bé, nhẹ nhàng hỏi: “Chào bé, trời mưa rồi sao cháu không về nhà chứ? Bố mẹ cháu đâu?”

Bé trai sợ sệt nhìn La Thiên, rồi lại nhìn tôi, thút thít nói: “Cháu không biết, hu hu... cháu muốn bố mẹ...”

Xem ra, cậu bé đúng là bị lạc mất người lớn rồi.

La Thiên cúi người đỡ cậu bé đứng dậy, an ủi: “Được rồi, đừng khóc đừng khóc, ngoan nào chú sẽ đưa cháu đi tìm bố mẹ nhé.”

Đứa bé ngoan ngoãn gật đầu, nhưng chính trong lúc này, đã xảy ra một việc thật bất ngờ, đứa bé đột nhiên giằng ra khỏi La Thiên, lao đến chỗ tôi cướp lấy túi khoác trên vai tôi, quay người bỏ chạy. Tôi kinh ngạc đến độ mở tròn mắt, nhưng còn chưa đợi tôi kịp định thần lại sau nỗi bàng hoàng, đứa bé có thể là do quá cuống, lại cộng thêm trời mưa, bị vấp vào một hòn đá, tiếp đến là một tiếng kêu thét thất thanh, đứa bé lăn xuống vách núi, bên dưới là vực sâu vạn trượng...

Tôi hồn bay phách lạc lao đến, nhưng La Thiên còn nhanh hơn tôi, chính khoảnh khắc đứa bé sắp rơi xuống đã vội nắm chặt được tay cậu bé. Đứa bé lớn tiếng kêu lên: “Mau cứu cháu lên, chú ơi, chú ơi cứu cháu với, sau này cháu không dám thế nữa...”

Tôi không kịp suy nghĩ gì nhiều, nắm chặt lấy bàn tay La Thiên, muốn giúp anh kéo đứa bé lên. Nào ngờ trượt chân, tôi cứ thế lao trượt xuống dưới.

“Tiểu Yên!” La Thiên dùng bàn tay còn lại nắm chặt lấy tay tôi.

Tôi kêu thất thanh không thể nào kiềm chế được, khát vọng sinh tồn khiến tôi nắm chặt lấy bàn tay La Thiên, thứ cảm giác trọng tâm bị rơi xuống, mà ở dưới chân lại là cảm giác hoàn toàn trống rỗng khiến tôi gần như nghẹt thở. Tôi gắng gượng ngẩng đầu, gào thét: “Mau cứu em lên, La Thiên!”

Mặt La Thiên đỏ bừng bừng, nước mưa chảy dọc theo anh rơi xuống, tôi cảm thấy mặt anh đã biến dạng, anh nói: “Nắm chặt nhé, Tiểu Yên, không được thả tay, anh chắc chắn sẽ cứu em lên...” Mặc dù nói như vậy, nhưng tôi lại cảm nhận rõ ràng tay mình đang trượt dần xuống dưới... Tôi tuyệt vọng gào khóc, nỗi sợ hãi tột cùng.

Thằng bé đó cũng khóc, gào khóc như đứt từng khúc ruột.

Tiếng khóc vang vọng khắp khe núi.

Tôi biết La Thiên sắp không thể kiên trì được nữa, với tình trạng mỗi bên tay kéo một người, hơn nữa trời lại mưa, anh vốn không thể nào kéo lên được.

Sau đó, anh nhìn tôi vẻ nghiêm túc, trong ánh mắt đó tràn ngập sự trấn tĩnh và kiên nghị, nhìn thẳng vào nơi sâu kín nhất trong tâm hồn tôi, anh nói: “Tiểu Yên, em có tin tưởng anh không?”

Tôi gật đầu một cách khó khăn: “Tin tưởng...” Nước mưa chảy đầm đìa khắp mặt khiến tôi không thể nào mở mắt ra được, tôi cứ tưởng anh muốn ám chỉ đến cái chết của Quan Vũ Phi, nhưng tiếp đến con tim tôi chợt rung mình một cái, bởi vì tôi nhận ra được anh đang chọn lựa giữa tôi và đứa bé đó, lẽ nào anh chuẩn bị thả tay đứa bé ra sao?

Đúng lúc tôi đang chuẩn bị nói, anh đột nhiên nở nụ cười thê lương, khẽ nói một câu: “Tiểu Yên, em nghe này, anh yêu em...” Lúc lời nói vừa thốt ra, anh kiên quyết thả tay tôi ra...

57.

Tôi biến thành một cánh diều đã bị đứt dây, cứ thế rơi thẳng xuống dưới, bên tai vang lên tiếng gió rít, đâm thẳng màng nhĩ tôi. Tôi giơ tay ra điên cuồng quờ quạng khắp nơi, mong tìm thấy một thứ gì đó, mong có thể nắm được thứ gì đó để cản trở việc tôi tiếp tục rơi xuống, nhưng những cành cây và cỏ dại đó lại giống như vô số những con dao sắc nhọn, cứa vào da thịt tôi. Khi tôi đâm vào một đám cỏ dại tiếp tục lặn xuống dưới, trong đầu óc tôi chỉ có một suy nghĩ duy nhất: lần này chết chắc rồi.

Đúng vào lúc tôi nảy ra ý nghĩ đó, tôi đột nhiên phát hiện ra thật không ngờ mình đã dừng lại một cách thần kỳ, ý thức cũng vô cùng tỉnh táo, lẽ nào... tôi không sao? Tôi chớp chớp mắt như không thể tin được vào mắt mình, cử động cái đầu, vừa nhìn đã khiến tôi hoảng hốt bởi vì tôi nhìn thấy phía bên phải mình vẫn là vực sâu vạn trượng, tôi bất giác hít thở một hơi thật sâu, rốt cuộc tôi đã lặn vào đâu đây?

Tôi muốn cử động cơ thể để nhìn xem đây là nơi nào, nhưng vừa mới dùng sức một chút, toàn thân đã đau ê ẩm. Vô cùng bất lực, tôi đành phải nằm im không nhúc nhích, nhưng ngay lập tức tôi lại nảy ra một suy nghĩ đáng sợ: “Mình không phải là đã bị ngã tàn phế đấy chứ?”

Nghĩ đến đây, tôi vội tập trung ý thức vào đầu ngón tay, hình như vẫn có thể cử động được, tiếp đến, tôi lại tập trung ý thức vào đùi, hình như cũng vẫn có thể nhúc nhích được, thế nên tôi thở phào nhẹ nhõm. Đảo con mắt nhìn xung quanh, bên phải là khoảng không vô tận, còn bên trái lại là đám cỏ dại, không thể nào nhìn được đến đỉnh. Tôi vừa rồi chắc là lặn từ trên đó xuống thì phải?

Trong lòng tôi cảm thấy khó chịu, tên La Thiên đáng chết, sao anh lại có thể đối xử với tôi như vậy chứ? Vì một thằng nhóc ăn trộm thật không ngờ đã từ bỏ sinh mạng của tôi, tôi xin thề, đợi đến khi tôi ra khỏi cái nơi chết giẫm này, tôi lập tức tìm ngay một người bạn trai khác để làm cho anh ta tức chết!

Tôi vừa nguyên rửa anh, vừa thử cử động cơ thể, bởi vì tôi cảm thấy mình càng lúc càng lạnh, hơn nữa mặt và cổ tôi rất có thể đều đã bị cành cây cào xước, nước mưa rơi xuống mặt, đau đến độ toàn thân run rẩy. Nếu sớm biết trước có kiếp nạn như thế này, ngay lúc đầu lẽ ra tôi nên ném thêm một đồng xu nữa vào hồ Ước nguyện cho chính mình, ít ra cũng cầu xin Bồ Tát che chở cho tôi không bị hủy hoại nhan sắc..., nếu như bị hủy hoại nhan sắc, trời ơi, tôi thực sự không dám nghĩ đến nữa.

Không biết mất bao lâu thời gian, cuối cùng tôi cũng có thể động đậy được, lúc này mới phát hiện ra vị trí tôi đang ở chính là một gờ bằng phẳng rộng hơn 10m². Tầm gờ này thò ra giữa lưng chừng núi. Vừa rồi

khi tôi rơi từ trên xuống, vừa vịn lẫn xuống đây, bị một cái cây chặn ngang eo, mới có thể giữ được mạng sống này.

Tôi nhìn xung quanh, đột nhiên cảm thấy hơi buồn cười, bởi vì tôi phát hiện ra, tình cảnh này hơi giống với cảnh trong phim “Tuổi trẻ Bao Thanh Thiên” phần 3. Bao Chứng cũng rơi xuống một gờ bằng phẳng được thò ra ở giữa lưng chừng núi, chắc họ không phải là đến quay ở đây chứ?

Tôi gắng gượng ngồi dậy, phát hiện ra, toàn thân tôi mình đầy thương tích, trông vô cùng thê thảm, cả người toàn máu và bùn đất. Tôi tỉ mỉ quan sát địa hình, xem có thể nghĩ ra cách để trèo lên trên hay không. Nhưng tôi phát hiện ra đây là điều không thể, nó cao quá, mà giờ tôi toàn thân đầy thương tích, ngay cả việc đi bộ cũng không hề dễ dàng, càng đừng nói đến việc trèo lên đỉnh núi.

Bỗng chốc tôi cảm thấy tuyệt vọng, lẽ nào hôm nay tôi thực sự phải chết ở nơi này sao? Tôi không kìm nén nổi, khóc tức tưởi, La Thiên chắc chắn cho rằng tôi đã chết rồi, cho nên anh chả buồn đến cứu tôi nữa. Từ khi tôi rơi xuống đây đến giờ, ít nhất cũng đã ba tiếng đồng hồ, nếu La Thiên đến cứu tôi, tại sao ở trên đó lại chẳng có chút động tĩnh gì?

Tôi đứng dậy một cách khó khăn, chậm rãi đi về phía mép gờ, lại lần nữa chửi mắng La Thiên đến trăm lần. Đột nhiên, có một bàn tay lạnh lẽo ẩm ướt nắm chặt lấy cổ chân tôi, tôi sợ hãi kêu lên thất thanh, vội vàng lùi lại phía sau, ngã bệt xuống đất, đôi mắt bỗng mở trừng trừng.

Chỉ nhìn thấy phía bên ngoài mép gờ, có một người toàn thân đầm đìa máu đang gắng sức trèo lên.

Tôi căng thẳng đến độ gần như ngừng thở? Chắc không phải là người rừng đấy chứ? Tôi vội vàng nhặt lấy một cục đá, chuẩn bị ném về phía đó.

“Người rừng” cuối cùng cũng trèo lên được, bàn tay tôi đang nắm cục đá trong tay cũng gắng dồn sức, không dám thả mạnh. “Người rừng” nằm nhoài người dưới đất thở dốc, từ từ ngẩng đầu lên... Tôi bỗng chốc ngăn người, thật không ngờ đó chính là La Thiên!

Tôi không thể nào hình dung được tâm trạng trong khoảnh khắc này của mình, cũng không nhận ra được là nỗi vui mừng hay sự bi thương, tôi khẽ lẩm bẩm hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

Anh gắng gượng ngồi dậy, dựa vào cây. Có thể nhận ra anh đã bị thương, hơn nữa còn bị thương khá nặng, toàn thân nhếch nhác, chỉ có đôi mắt vẫn sáng lấp lánh như kim loại. Anh khẽ cười nói: “Anh không tìm thấy em ở bên dưới, cho nên anh trèo lên xem...”

Tôi nhìn anh đầy chấn động, cuối cùng tôi cũng hiểu tại sao anh lại kiên quyết thả tay tôi ra như vậy, bởi vì trong lòng anh đã đưa ra một quyết định, cùng nhảy với tôi. Nhưng nếu như lúc đó anh chọn lựa buông tay đứa bé, vậy thì có lẽ cả đời anh cũng không được yên lòng, cho dù đối phương chỉ là một tên trộm vặt hoàn toàn xa lạ.

Tôi chớp mắt nhìn anh, ghen ngào nói: “Anh nhảy xuống... cao như vậy...”

“Anh chỉ là muốn đuổi kịp theo em trên đường xuống hoàng tuyền, em đã nói, chỉ cần có anh ở bên cạnh em, em sẽ không sợ gì cả.”

Tôi không thể kiềm chế thêm được nữa, lao đến ôm chặt lấy cổ anh, khóc nức không thành tiếng: “La Thiên, vừa rồi em thực sự rất sợ hãi, chỉ có một mình em... em cứ tưởng không bao giờ có thể gặp anh nữa, em tưởng anh không cần em nữa... Thực ra, cái chết của Quan Vũ Phi không phải em không thể tha thứ cho anh, mà là em không thể tha thứ cho chính bản thân mình, em xin lỗi, La Thiên...”

58.

Ngày 27 tháng 5.

Nạn nhân tiếp theo chết vì “ngạo mạn”.

Cảnh sát phát hiện ra một lá bài ma quỷ trên người Đinh Cường, bởi vì trên 10 đầu ngón tay của Đinh Cường bị chặt đứt, cho nên hung thủ bèn dùng ghim ghim lá bài ma quỷ vào áo Đinh Cường. Trên tấm bài ma quỷ lần này là hình ảnh của một vị thiên thần có sáu đôi cánh, phía bên dưới lá bài có chữ tiếng Anh: “Lucifer”. Không còn nghi ngờ gì nữa, ông ta chính là ma quỷ chói mắt nhất: Thiên thần sa đọa Lucifer.

Trên lá bài bằng giấy, toàn thân ông ta sáng lấp lánh thứ ánh vàng kim chói lòa, có vẻ đẹp vượt lên trên tất cả vạn vật, thế nhưng ông ta cũng không làm mất vẻ uy nghiêm của bậc quân vương, đôi đồng tử màu xám sâu thẳm lạnh lùng không mang theo chút tình cảm nào, như thể không coi ai ra gì, đó là sự cao ngạo của kẻ thống trị thiên hạ. Điều duy nhất khiến người ta sợ hãi nổi da gà chính là, khuôn mặt vốn rất tuấn tú của Lucifer đã bị bút mực màu đỏ gạch xóa trở nên vô cùng thô thảm, giống như một người bị hủy hoại khuôn mặt vậy.

Tôi bất giác rung mình một cái, hỏi La Thiên: “Nạn nhân tiếp theo chết vì ngạo mạn, hơn nữa sẽ bị hủy hoại khuôn mặt?”

La Thiên gật đầu, nói: “Đúng rồi, Lucifer trong “Bảy tông tội” đại diện cho ngạo mạn...”

Tôi không kìm nổi ngắt lời anh: “Anh có cảm giác hung thủ đang đùa cợt chúng ta không? Lần trước ám thị là tham ăn, mặc dù trạng thái lúc chết giống như trên lá bài ma quỷ, nhưng Đinh Cường vốn không phải là một người béo, thế nào thì cũng không thể nói cậu ta chết vì tham ăn được chứ?”

La Thiên rút ra một điều thuốc châm lửa, than thở: “Đây chính là sự sợ hãi của anh, đã chui vào ngõ cụt “người béo”, thật ra còn có một loại người, anh ta vốn có khả năng ăn rất giỏi, nhưng anh ta dù có ăn bao nhiêu cũng không béo, mà Đinh Cường lại chính là loại người này.” Nói xong, La Thiên lại lôi ra từ trong túi mấy lá bài giấy đưa cho tôi, “Đây là những lá bài tìm thấy trong túi của Đinh Cường, đừng làm đảo lộn thứ tự nhé.”

Tôi giơ tay ra đón lấy, nhìn thấy trên lá bài đó là những chú hề, với đủ các loại tạo hình khác nhau, nhìn qua thấy giống như đang nhảy múa, hoặc là đang biểu diễn xiếc. Ở lá bài đầu tiên vẽ hai chú hề, người bên trái đang đứng, trên đầu có một chiếc gậy nhỏ giống như gậy ma thuật đặt nằm ngang, hai chân khép lại, hai đầu mũi chân xòe ra bên ngoài, tạo thành hình chữ, giống như hình chữ T bị ngược, người bên phải thì nằm dưới đất, hai chân giơ thẳng lên trên và xòe ra, trông giống như hình chữ V. Trên lá bài thứ hai cũng có hai chú hề, tư thế của bọn họ giống như tư thế của chú hề phía bên trái ở trên lá bài đầu tiên, trên đỉnh đầu cũng có một chiếc gậy nhỏ, chân lại tạo thành hình chữ. Trên lá bài thứ ba, chỉ có một chú hề, lần này trên đầu chú không có thứ gì cả, mũi chân cũng không hướng ra phía ngoài, cứ đứng yên ở đó, thẳng người giống như một cây cột điện. Ở bên phải chú ta có một vòng lửa rất lớn, bên phải chiếc vòng lửa có một chú chó, trông giống như đang huấn luyện chó. Trên lá bài thứ tư cũng có một chú hề, tư thế giống y như tư thế của chú hề bên phải trên lá bài thứ nhất, nằm dưới đất, hai chân hướng thẳng lên trên xòe ra. Lá bài thứ năm, cũng chính là lá bài cuối cùng, trên đó có ba chú hề, chú hề ở bên trái xếp chồng lên nhau – người ở bên dưới cong lưng 90 độ, hai đùi dang ra, giống như chữ V lộn ngược, chú hề ở bên trên nằm lên người anh ta, hai chân giơ thẳng, chú hề đứng ở bên cạnh trên đầu có một cây gậy, chân đứng thành hình chữ Nhất.

Tôi nhìn hồi lâu vẫn không hiểu năm lá bài này là ý gì, hỏi đầy băn khoăn: “Anh cho rằng những lá bài này là do hung thủ để lại sao? Nhưng qua đây vốn không nhận ra được điều gì mà, xem thẳng xem ngang vẫn chỉ là một đám hề, nói không chừng chính là Đinh Cường thì sao?”

“Không thể nào, chắc chắn đây là ám thị hung thủ để lại, giống như bài thơ cổ trong túi Tống Tịnh Như, rất có khả năng vẫn liên quan đến Thánh kinh.”

“Thánh kinh? Không phải chứ? Đám hề có thể liên quan gì đến Thánh kinh được chứ?”

“Không biết, nhưng anh cảm thấy chắc chắn chúng có liên quan, có thể... là những ký hiệu gì đó.”

“Ký hiệu? Vậy sao không đi tìm Cố Lượng? Cậu ấy có khả năng nhìn một lần là nhớ, có lẽ cậu ấy đã nhìn thấy những ký hiệu này ở đâu đó.”

Nghe tôi nói xong, La Thiên vội bấm số máy của Cố Ngôn, Cố Ngôn lập tức đồng ý, nói bây giờ sẽ đưa em trai Cố Lượng đến ngay. Ai ngờ Cố Lượng vừa nhìn thấy La Thiên đã gào thét nói La Thiên là kẻ xấu, cứ một mực đòi đi, La Thiên khóc dở mếu dở đành phải đi mua kem cho cậu ta, mua liền một lúc năm cái, Cố Lượng lúc này mới chịu mỉm cười.

Khi La Thiên đưa mấy lá bài cho Cố Lượng xem, Cố Lượng bèn ném luôn que kem đang cầm trong tay, vui mừng nói: “Ồ! Mấy chú hề đáng yêu quá!”

La Thiên không dám nói chuyện với cậu ta nữa, sợ làm cậu ta buồn bực, cho nên ra hiệu bằng mắt với tôi,

tôi hiểu ý gật đầu, khẽ nói với Cố Lượng: “Cố Lượng, chị biết em là một cậu bé vô cùng thông minh, chỉ cần thứ gì em nhìn thấy một lần thì sẽ không bao giờ quên. Vậy bây giờ chị muốn kiểm tra em, em xem xem những chú hề này, nếu như không coi họ là những chú hề, thì em có thể nhận ra họ là gì không?”

Nét mặt Cố Lượng hơi mơ màng như thể không hiểu nổi câu nói của tôi, nhưng cậu vẫn rất nghiêm túc nhìn ngắm kỹ mấy lá bài đó, hỏi về bản khoán: “Bọn họ vốn là hề mà, tại sao lại không coi họ là hề được chứ?”

“Không phải, ý của chị là, tư thế mà họ đang đứng... có phải là một ký hiệu nào đó không?”

“Ồ.” Lần này cuối cùng Cố Lượng cũng đã hiểu, lại chăm chú xem những lá bài đó, nói: “Đây hình như là ký hiệu thứ tự số học.” Sau đó, nhanh chóng viết vào tờ giấy một tổ hợp con số như sau: IV II 10. V XI.

La Thiên lập tức cầm tờ giấy lên, chau mày hỏi: “Đây là ý gì vậy?”

Cố Lượng nhìn La Thiên cười khinh bỉ: “Cái này mà cũng không biết? Là thứ tự số học đánh vào máy vi tính, chính là 31P40 mà, thực sự dốt nát quá đi!”

Tôi và La Thiên cùng nhìn nhau, đồng thời buột miệng nói: “Trang 31 đoạn 40!”

Lần này không cần La Thiên hỏi, tôi bèn cầm tay Cố Lượng, hỏi về căng thẳng: “Trang 31 đoạn 40 trong Thánh kinh nói gì vậy?”

“Ban ngày tôi chịu đựng sự nóng nực, ban đêm tôi chịu đựng sự giá lạnh, không thể nào chợp mắt ngủ được, tôi thường xuyên như vậy.”

“Chỉ có một câu này thôi sao?”

“Ừ, chỉ có một câu này.”

23. Chương 11 - Phần 2

59.

Đợi sau khi hai anh em Cố Ngôn đi khỏi đó, tôi bản khoán hỏi La Thiên: “Ban ngày tôi chịu đựng sự nóng nực, ban đêm tôi chịu đựng sự giá lạnh, không thể nào chợp mắt ngủ được, tôi thường xuyên như vậy” là ý gì? Đây là ám thị sao?”

Đôi lông mày La Thiên nhíu chặt: “Chắc chắn là như vậy, ở trong đây chắc chắn còn có mật mã nữa.”

“Còn có mật mã? Vậy phải giải thế nào? Theo em thấy... nếu thực sự là do hung thủ để lại, có thể là đang ám thị tâm lý của hấn thì phải, hoặc là đang ám thị cuộc sống của hấn...” Nói đến đây, đôi mắt tôi chợt bừng sáng, kêu thốt lên: “A, em hiểu rồi, hung thủ chắc chắn là đang ở trong một ngôi nhà tồi tàn, anh nhìn này, “Ban ngày tôi chịu đựng sự nóng nực, ban đêm tôi chịu đựng sự giá lạnh”, đây chẳng phải quá rõ ràng rồi sao? Nơi hấn sống ban ngày thì rất nóng, đến tối lại rất ẩm ướt, rất có khả năng còn có cả muỗi nữa, không khéo đêm nào hấn cũng đều không ngủ ngon giấc, cho nên em cảm thấy anh nên đi điều tra xem ai đang sống ở nơi tồi tàn như vậy thì chính là hung thủ rồi... Sao lại nhìn em như thế, em nói không đúng sao?”

“Đương nhiên không đúng rồi, nếu hung thủ đơn giản như vậy, sao hấn còn bày ra thơ cổ và những chú hề để chúng ta giải chứ? Hơn nữa, bất kỳ một hung thủ nào, cho dù hấn có lợi hại đến mấy, cũng không thể nào dám mạo lộ thông tin của mình ra ngoài.”

Tôi nhún nhún vai, không nói gì nữa, lặng lẽ suy ngẫm lại câu nói đó, nếu không phải là đang ám thị tâm lý hay cuộc sống của hung thủ, vậy thì rốt cuộc là đang ám thị điều gì đây? Đột nhiên, toàn thân tôi rùng mình một cái, bởi vì tôi chợt thấy câu nói khá giống với câu Bồ Bàng nói với tôi, nói rằng ông là người không có quá khứ cũng không có tương lai. Tôi lập tức nói với La Thiên: “La Thiên, anh không cảm thấy Bồ Bàng là người khả nghi nhất sao? Lần nào phát hiện ra người chết cũng đều là ông ta, có sự trùng hợp

đến như vậy sao? Em cảm thấy lời nói của ông ta vô cùng thâm sâu bí hiểm, nói nào là thực vật có sinh mệnh, nhưng có một số người lại không có sinh mệnh, nói ông ta là người không có quá khứ cũng không có tương lai... Phải rồi, khu nhà ông ta ở có phải là rất tồi tàn, ban ngày rất nóng, ban đêm lại rất ẩm ướt không...”

La Thiên cắt ngang lời tôi: “Anh vừa nói với em rồi còn gì, câu nói đó không phải là ám chỉ cái gì mà nơi ở tồi tàn, có rất nhiều sự việc không thể chỉ nhìn ở bề ngoài, em cảm thấy Bồ Bằng khả nghi nhất đúng không? Vậy, từ bề ngoài nhìn, đúng là ông ta rất khả nghi, nhưng chúng ta không thể dựa vào cảm giác để đi bắt người được, phải không? Cảm giác là gì? Quả là không đáng tin, phá án đòi hỏi chứng cứ, em có hiểu không?”

Tôi bất mãn, lườm anh một cái, con người này sao lại có thể không nói lý chút nào như thế chứ? Anh thì có thể dựa vào cảm giác của mình để đoán định tình hình vụ án, cảm giác của tôi lại không đáng tin? Nhưng tôi chẳng buồn so đo với anh, nói về bắt lữ: “Được rồi, cứ coi như vậy đi, tiếp theo anh sẽ làm thế nào? Hôm nay đã là ngày 27 rồi, còn hai người sẽ phải chết, tìm ra được đặc trưng của nạn nhân tiếp theo để bảo vệ vốn không hề có tác dụng, giống như nạn nhân lần trước, anh đã tìm hết những người béo trong toàn trường, nhưng kết quả thì thế nào chứ? Người hung thủ giết vốn không phải là người béo, còn bây giờ thì sao? Ngạo mạn? Có bao nhiêu sinh viên như vậy biết tìm thế nào? Hung thủ đã dám diễu võ giương oai như vậy, đủ để chứng minh kế hoạch của hắn vô cùng hoàn mỹ, sao có thể dễ dàng để anh bắt được hắn chứ?”

La Thiên nhìn tôi, nói vẻ nghiêm túc và có phần cố chấp: “Không, chỉ cần là vụ án do con người gây ra đều không thể nào hoàn mỹ 100%, anh tin rằng chắc chắn có thể tìm ra được sơ hở!”

Tôi thở dài, không biết nói gì, anh quá cố chấp, nếu như là tôi, tôi chắc chắn không giống như anh, bây giờ chỉ còn lại bốn ngày nữa thôi, cứ cố để giải những mật mã đó thì có tác dụng gì chứ? Đợi sau khi giải được thì không chừng mọi người đã chết hết rồi... Tôi đột nhiên hơi hốt hoảng, nếu như tôi là một người cảnh sát, đối diện với một vụ án không có bất cứ manh mối nào như thế này, tôi cần phải làm gì đây?

Suy ngẫm hồi lâu, tôi vẫn cảm thấy Bồ Bằng khả nghi nhất, nhưng nếu như trực tiếp đi tìm ông ta, muốn tìm được chút manh mối gì từ miệng ông ta, đó là điều không thể. Bởi vì cái cách này tôi đã thử dùng mấy lần, lần nào cũng thất bại, ông ta còn xảo quyệt hơn cả hồ ly. Nếu chiêu này đã không thành, tôi phải nghĩ ra cách khác thôi. Giấy lát sau, trong não tôi đột nhiên lóe sáng, tại sao tôi lại không lên đi theo dõi ông ta chứ?

Nghĩ đến đây, tôi lập tức hào hứng hẳn lên, trong bốn ngày tiếp theo đây, buổi tối nào tôi cũng đi theo ông ta, tôi không tin ông ta lại không lộ ra cái đuôi hồ ly. Nhưng sự việc này lại không thể để cho La Thiên biết, nếu anh biết chắc chắn sẽ không đồng ý, đừng có mà làm hỏng kế hoạch của em.

Tôi đang hào hứng suy nghĩ, điện thoại của La Thiên chợt vang lên, anh nhấc máy nghe, sắc mặt bỗng chốc sa sầm, trở nên vô cùng khó coi, cứ ngăn người nhìn tôi.

Tôi không thể hiểu nổi, đã xảy ra chuyện gì, lẽ nào cuộc điện thoại đó có liên quan đến tôi?

Sau khi nhìn thấy anh tắt máy, tôi thử hỏi: “Ai gọi đến vậy?”

Anh hít liền hai hơi thuốc, sau đó ấn đầu thuốc lá vào trong gạt tàn, lạnh lùng nói: “Là Diệp Hàn nhờ anh nói với em, bạn trai Vương Đào của em tặng em 99 bông hồng.”

Tôi vô cùng kinh ngạc, tên Vương Đào này rốt cuộc là ai chứ? Tại sao lại cứ âm hồn không tan như ma quỷ vậy?

Thấy tôi không nói gì, La Thiên lại nói: “Lát nữa em hãy đi mua một cái điện thoại di động đi, để bạn trai em tìm em cho dễ, anh không muốn sau này cậu ta lại gọi điện thoại đến chỗ anh đâu.” Nói xong, anh bèn đứng dậy, đi thẳng luôn.

Tôi dờ dẩn ngăn người ngồi nguyên tại chỗ, chuyện này là thế quái nào đây?

60.

Tôi trở về ký túc xá, đã nhìn thấy ngay trên bàn đặt một bó hoa hồng đỏ rực rất to, Diệp Hàn và Lãnh Mộng Phàm đang đứng cạnh bó hoa cười cười nói nói. Vừa nhìn thấy tôi quay về, Diệp Hàn đã ôm bó hoa nhảy đến trước mặt tôi, trên mặt lộ ra vẻ ngưỡng mộ thần tượng: “Cố Tiểu Yên, cậu có người bạn trai lãng mạn như thế từ khi nào vậy? 99 bông đấy! Nếu như ngày nào đó có người tặng mình nhiều hoa hồng như vậy thì bảo mình làm gì cũng được.”

Tôi cắn chặt răng, cướp bó hoa đỏ từ trong tay Diệp Hàn, dồn toàn bộ sức lực của mình đập mạnh nó xuống đất, sau đó lại điên cuồng giẫm đạp lên. Sau khi giẫm xong vẫn chưa thấy hết bực bội trong người, thế là tôi liền nhấc một chiếc ghế lên, dần cho bó hoa nát bét, rồi mới ngồi phịch xuống giường thở dốc. Tên Vương Đào khốn kiếp này, sẽ có một ngày tôi sẽ tóm được hắn ta để băm nhừ!

Diệp Hàn và Lãnh Mộng Phàm thấy vậy tròn mắt kinh ngạc, hồi lâu sau, Lãnh Mộng Phàm mới từ từ lấy lại sức nói với vẻ vô cùng khâm phục: “Thật không ngờ cậu cũng có lúc bạo lực đến như vậy, thật là ngẫu quá!”

Tôi bực bội lườm cô một cái: “Ai mang hoa đến vậy?”

Lãnh Mộng Phàm nói: “Là một bé gái, đem đến tận phòng ký túc xá, nói là bạn trai Vương Đào nhờ cô bé đó đưa đến. Điện thoại của cậu chẳng phải đã làm mất rồi sao, bọn mình không tìm thấy cậu, cho nên Diệp Hàn đã gọi điện cho anh họ cậu, sao cậu lại phải tức giận như thế chứ, cãi nhau với bạn trai à?”

Tôi rầu rĩ lườm một cái lầu bầu: “Bạn trai cái con khỉ, mình vốn không quen biết hắn ta!”

Diệp Hàn vốn đang ngồi xổm dưới đất để nhặt số hoa đỏ, nghe tôi nói vậy, cô kinh ngạc ngẩng đầu hỏi: “Không quen biết? Đùa gì thế? 99 bông hoa hồng đấy, người ta lại còn nói rõ là tặng cho cậu...” Nói đến đây cô đột nhiên như chợt hiểu ra điều gì: “Mình biết rồi, chắc chắn là cãi nhau với bạn trai, không vừa rồi sao lại có thể vui đập nó như thế chứ, chặc chặc, thật đáng tiếc, cậu không cần thì có thể tặng nó ỉnh mà, sao lại phải hủy hoại đi như thế?”

Tôi không muốn giải thích, tôi biết tôi có giải thích như nào thì bọn họ cũng sẽ không tin, sự việc này chắc chắn là một âm mưu, tôi cần phải tìm ra được cái tên đáng ghét đó. Tôi và La Thiên khó khăn lắm mới có thể sống sót được, làm lành với nhau như lúc ban đầu, không thể nào để cái tên Vương Đào đó hủy hoại tình cảm của chúng tôi được. Thế nên, tôi hỏi hai bạn xem trong trường có ai tên Vương Đào hay không?

Lãnh Mộng Phàm nhìn tôi đầy kinh ngạc: “Cậu định giả trò gì thế? Vương Đào chẳng phải là bạn trai của cậu sao? Cố Tiểu Yên, cậu có phải là hôm trước bị ngã nên đã mất trí nhớ rồi không?”

Diệp Hàn cũng ngồi sán lại bên cạnh tôi: “Phải rồi, Cố Tiểu Yên, hôm trước cậu thực sự bị ngã ở chùa Thiên Nhân đúng không? Hôm nay, mình nhìn thấy anh họ cậu, trên người anh ấy cũng bị thương, hai người cùng ngã sao?”

Tôi không dám kể lại cho họ nghe những việc xảy ra hôm trước ở chùa Thiên Nhân, nhưng lúc đó bị ngã thành ra bộ dạng như vậy chắc chắn là không thể giấu được, cho nên bèn nói dối họ là không may bị ngã. Tôi hươ hươ tay nói: “Mình chẳng ngã cùng anh ta đâu, trời mới biết vết thương trên người anh ta từ đâu mà có, có khi lại đắc tội với ai, bị người ta đánh cho đấy.”

Thấy Diệp Hàn bán tín bán nghi, tôi lập tức chuyển đổi đề tài: “Đừng nói đến anh ta nữa, mình nhìn thấy anh ta là thấy ghét. Mình vừa hỏi các cậu trong trường ta có ai tên là Vương Đào không?”

Diệp Hàn nói: “Cậu thực sự không quen anh ta? Nhưng anh ta nói là bạn trai của cậu...”

“Ôi dào! Cậu hãy nói ỉnh biết rốt cuộc ở trong trường có ai tên Vương Đào không?”

“Okie, nhưng mình cũng không biết có hay không, trường học đông người như vậy, dù sao trong số những người mình quen biết không có ai tên Vương Đào cả.”

Tôi nhìn Lãnh Mộng Phàm, Lãnh Mộng Phàm so vai nói: “Mình cũng không quen!”

Tôi rầu rĩ phủ phục người xuống giường, Vương Đào ơi Vương Đào, rốt cuộc cục tôi có chỗ nào đắc tội với anh mà anh lại trêu chọc tôi như vậy chứ?

12h đêm, Diệp Hàn đã ngủ say, nhưng Lãnh Mộng Phàm lại trở đi trở lại, hình như ngủ không được yên giấc. Cô ấy đã trở người rất lâu, lúc đầu tôi giả vờ không biết, bởi vì tôi muốn đợi cho hai người bọn họ ngủ say rồi sẽ lên đi đến chỗ Bồ Bằng xem thế nào, nhưng Lãnh Mộng Phàm đã trở mình hơn một giờ đồng hồ, hơn nữa còn có khả năng vẫn sẽ trở mình tiếp, nên tôi đành phải hỏi cô sao thế, nếu cô cứ trở mình mãi như vậy, chỉ e cô không ngủ được còn tôi lại ngủ say mất. Mí mắt tôi đã bắt đầu sụp xuống rồi.

Lãnh Mộng Phàm ngừng xoay người, khẽ hỏi tôi: “Cố Tiểu Yên, cậu hãy nói ỉnh biết, cậu cảm thấy mình... ngạo mạn không?”

Tôi nói luôn không suy nghĩ: “Không hề!” Lời tôi nói là thực, Lãnh Mộng Phàm chẳng hề ngạo mạn chút nào, hơn nữa còn khá hòa đồng.

“Nhưng... lần trước Diệp Hàn nói mình ngạo mạn.” Giọng của cô càng khê khàng hơn, gần như mang theo chút gì lo lắng.

“Cậu ấy chỉ đùa thôi, cậu không phải là không biết, cậu ấy cứ như vậy đấy, cậu đừng nghe cậu ấy nói.”

“Mình... hôm nay đã là ngày 27 rồi...”

Trái tim tôi bỗng lạnh ngắt, lập tức nhận ra cô ấy đang lo lắng điều gì, vội vàng an ủi: “Không sao đâu, cậu tốt bụng như vậy, sẽ không có chuyện gì đâu, cậu hãy tin mình, mình xin thề với trời, cậu không hề ngạo mạn chút nào.”

An ủi hồi lâu, cuối cùng Lãnh Mộng Phàm cũng yên tâm ngủ thiếp đi, tôi cũng thở phào nhẹ nhõm theo. Vốn dự định lát nữa sẽ đi đến chỗ Bồ Bằng, thật không ngờ lại ngủ say mất.

Đợi đến khi tôi tỉnh dậy, đã là ba rưỡi rồi, tôi ngái ngủ, dụi dụi mắt, lần mò đi xuống giường. Chiều nay tôi đã hỏi được Liên Thành chỗ ở của Bồ Bằng, ở ngay sau tòa lầu thực nghiệm, là một khu nhà ba tầng cũ kĩ. Nghe nói nó vốn là khu kí túc xá của giảng viên, bây giờ chỉ có bảy, tám người nhân công và người nhà họ. Bồ Bằng ở phòng 303. Nghe Liên Thành nói hình như ông ta chỉ sống một mình, không có người thân, thậm chí tại sao ông ta không có người thân, Liên Thành cũng không biết.

Tôi lén la lén lút bước xuống dưới lầu, nhờ vào ánh trăng, vừa đi vừa nấp đến được tòa lầu thực nghiệm. Trong lòng tôi căng thẳng sợ hãi đến tột cùng, xung quanh quá yên tĩnh, yên tĩnh đến độ khiến tôi phát run. Đúng lúc tôi đang định đi đến tòa lầu thực nghiệm, bất ngờ có một bàn tay vỗ vào vai tôi từ phía sau. Theo bản năng, tôi kêu thất thanh, không dám quay đầu lại cứ thế chạy một mạch về phía trước, nhưng đã bị người đó kéo tay lại, một giọng nói trầm ấm vang lên bên tai tôi: “Là anh, Tiểu Yên.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm, thì ra là La Thiên, thế nên, tôi bực bội trừng mắt nhìn anh một cái: “Sao anh lại đi phía sau lưng em mà không lên tiếng? Em suýt nữa bị anh dọa cho chết khiếp rồi!”

Sau đó tôi lại lấy làm lạ hỏi anh: “Anh đến đây làm gì vậy? Sao thế, anh cũng cảm thấy Bồ Bằng rất khả nghi? Em đã nói với anh rồi mà, nhưng anh không nghe...”

Cũng không đợi tôi nói xong, La Thiên chỉ mãi đi thẳng về phía sau tòa lầu khu thực nghiệm, tôi đành phải ngậm miệng lại, hậm hực đi theo phía sau anh. Chúng tôi nhanh chóng tìm thấy khu nhà ở của nhân công, chỉ nhìn thấy một cửa sổ ở tầng 3 sáng đèn, những ô cửa sổ khác đều tối đen. Tôi hỏi La Thiên: “Đó là phòng của Bồ Bằng phải không?”

La Thiên nói: “Chắc là đúng, chúng ta cứ đợi ở đây đi.” Nói xong, anh kéo tôi vào một góc tối om om, ngồi xổm xuống.

“Muộn như vậy, ông ta còn để đèn sáng làm gì nhỉ? Lẽ nào còn chưa ngủ?”

“Không biết, đừng nói gì!”

Ngồi xổm một lúc khá lâu, ở trên tầng vẫn không có chút động tĩnh gì cả, tôi cảm thấy thật mất hứng, chân đã bị tê, tôi khẽ chạm nhẹ vào La Thiên, hỏi anh: “Hôm trước khi ở chùa Thiên Nhân anh đã nói với em câu gì?”

“Cái gì?”

“Chính là... chính là lúc em chuẩn bị rơi xuống, cái câu mà anh nói.”

“Câu nào? Em có tin tưởng anh không?”

“Không phải, là câu phía sau cơ, có ba chữ.”

“Có ba chữ? Có không? Sao anh lại không nhớ gì?” Sau đó anh kéo tôi đứng dậy, đi nào, lên xem xem, có gì đó hơi khác thường.

Tôi bực bội lườm anh một cái, chẳng lãng mạn tí nào cả, Vương Đào mặc dù rất đáng ghét, nhưng anh ta còn tặng tôi 99 bông hồng cơ đấy, còn anh thì sao, ngay cả một cái lá cũng chẳng tặng cho tôi bao giờ.

Tôi chẳng vui vẻ chút nào, đi theo La Thiên, anh đi rất vội, chỉ loáng cái đã lên đến tầng trên, sau đó chúng tôi dừng trước cửa phòng 303, qua khe cửa có thể nhìn thấy bên trong vẫn sáng đèn.

La Thiên khẽ gõ cửa: “Ông Bò, ông có ở đó không, ông có nhà không?”

Bên trong không có chút phản ứng nào.

La Thiên lại gõ thêm mấy cái, hỏi thêm mấy lần, nhưng bên trong vẫn không có phản ứng. Không biết vì sao, tôi lại căng thẳng đến độ toát mồ hôi lạnh ở lòng bàn tay.

La Thiên cuối cùng không nhẫn nại thêm được nữa bèn vặn khóa cửa, cánh cửa lặng lẽ mở ra...

Dưới ánh đèn mờ mờ, Bò Bằng đang ngồi trên chiếc ghế ở giữa phòng đối diện với cửa chính. Chiếc áo phông trên người ông ta bị đâm máu, đầu ông ta ngoẹo sang vai bên phải, cả khuôn mặt bị xước xước hết, vết thương chồng chéo lên nhau, giống y như khuôn mặt của Lucifer trên lá bài ma quỷ.

24. Chương 12 - Phần 1

Chương 12: Đối thủ đáng sợ nhất

62.

Nạn nhân tên Bò Bằng, nam giới, 47 tuổi, là công nhân trường đại học Giang Xuyên, động mạch ở cổ bị cắt đứt, một nhát dao đã lấy đi tính mạng, trên mặt có mười sáu vết thương bằng dao, không có dấu vết di chuyển thi thể, căn phòng chính là hiện trường đầu tiên của vụ án, bước đầu phán đoán thời gian tử vong vào khoảng từ 1h30 đến 3h sáng ngày 27 tháng 5.

Trong tay nạn nhân cũng có một lá bài ma quỷ.

Bò Bằng là nạn nhân thứ 6, cũng chính là, đây là lá bài ma quỷ cuối cùng.

Hình ảnh ác quỷ trên lá bài vô cùng đáng sợ, mười cái sừng và bảy cái đầu, nửa thân trên là thân rồng, nửa thân dưới là mình cá, cơ thể cường tráng vạm vỡ như trâu, chỉ nhìn thấy toàn thân sáng lấp lánh, góc bên dưới lá bài là một từ tiếng Anh “Leviathan”.

Trong “Bảy tông tội”, Leviathan đại diện cho sự “đổ kị”.

Nhưng khác với hai lá bài ma quỷ trước, trên người Leviathan không bị vẽ thêm bằng bút mực đỏ, chỉ để một tổ hợp số viết bằng mực đỏ như sau: “JS378.”

Đồng thời trong túi của nạn nhân cũng phát hiện ra một bức tranh, trên bức tranh đó là nhân vật game, hơi giống Nữ pháp sư trong “Thế giới truyền kỳ”, bên cạnh nữ pháp sư có một số 9, ngoài ra, không còn gì nữa.

Trước đây, tôi vẫn luôn nghi ngờ Bò Bằng là hung thủ, nhưng thật không ngờ ông ta cũng là nạn nhân, kết quả này rõ ràng cũng nằm ngoài dự liệu của La Thiên, bởi vì manh mối đến đây thì hoàn toàn bị cắt đứt. Đáng buồn thay, tổ hợp con số JS378 trên lá bài ma quỷ và cả bức ảnh nhân vật game đó, chúng tôi xem hồi lâu cũng không hiểu được ý của chúng là gì. Thế nên không thể không đi tìm Cố Lượng một lần nữa.

Lần này chúng tôi đến nhà bọn họ bởi vì Cố Ngôn đang thiết kế một bức tranh quảng cáo nên không có thời gian ra ngoài.

Bố mẹ của họ không ở nhà, chỉ có hai anh em, Cố Ngôn vội vàng rót trà cho chúng tôi, Cố Lượng vẫn đang ngồi trên giường mãi ghép tranh. Nhưng thật đáng tiếc là khi La Thiên đưa bức ảnh nhân vật game cho Cố Lượng xem, cậu ngăn người chẳng hiểu gì cả.

La Thiên cũng cảm thấy ử ử, buồn rầu ngồi hút thuốc. Cố Ngôn thấy vậy đi đến vỗ vào lưng La Thiên, khẽ hỏi: “Vụ án lần này rất khó phải không?”

La Thiên gật đầu, không nói gì. Tâm trạng tôi cũng buồn bực theo, bên cạnh nữ pháp sư có một số 9, là ý gì nhỉ?

Cố Ngôn cầm bức tranh đó lên nhìn, nói: “Cũng chẳng trách Lượng Lượng xem không hiểu gì, đây là một bức CG rất bình thường, ngoài con số 9 này, thực sự không nhận ra được bên trong đó có ám thị gì.”

Đôi lông mày La Thiên chợt cau lại “CG? Cái gì CG?” Cố Ngôn cười nói: “CG chính là hình ảnh trên máy tính Computer Graphic, nó chính là bức ảnh kỹ thuật số thông thường, thường dùng cho quảng cáo, phim ảnh, hoạt hình, tranh ic và game...”

Nói đến thứ này Cố Ngôn chính là chuyên gia, vừa mở miệng ra đã nói không ngừng nghỉ, anh nói hết thứ này đến thứ khác, cuối cùng càng nói càng đi xa, khiến cho tôi nghe mụ mẫm cả đầu, tôi cảm thấy anh ấy và Diệp Hàn có thể so tài với nhau được, cuối cùng tôi không kìm nổi ngáp dài một cái đi đến bên Cố Lượng cầm những tấm ghép tranh lên hỏi: “Cậu đang ghép gì vậy?” Ai ngờ cậu ấy giành ngay lại mấy bức ghép hình trong tay tôi, hết sức thận trọng tỉ mỉ, nói vẻ không vui: “Những thứ này đều có thứ tự hết cả đấy, chị đừng có đung lung tung, chị xem này, cái mũi tên này là đứng ở vị trí thứ 6 nếu đặt sai nó...”

Lời của Cố Lượng còn chưa nói xong, La Thiên đã kêu lên: “Thứ tự?” sau đó thần sắc anh trong khoảnh khắc bỗng trở lên vô cùng lạnh lùng, con ngươi mắt liên tục chuyển động trong mắt thoát ra một tia sáng kì dị, lẩm nhẩm nói: “Thứ tự, C G... A, B, C... 3 D, E, F, G... 7 ...” Anh chợt quay ra hỏi Cố Lượng, hỏi đầy hưng phấn: “Đoạn 9 trang 37 trong Thánh kinh nói gì?”

Cố Lượng bị La Thiên làm cho giật nảy mình, nhưng lần này cậu ta không giận dữ nữa, chỉ chớp mắt, sợ sệt nói: “Sau đó ông ta lại mơ thấy một giấc mơ cũng nói với các anh: Nhìn này, tôi lại mơ một giấc mơ, mơ thấy mặt trời, mặt trăng và mười một ngôi sao quỳ lạy tôi.”

63.

8 giờ tối, tôi và La Thiên cùng ngồi đối diện nhau trong phòng nhỏ ở quán trà.

Mặc dù mặt mã của bức tranh nhân vật game đã được giải ra nhưng tôi biết cho dù có giải ra cũng không có tác dụng gì, bởi vì đoạn thoại hung thủ ám thị vốn chẳng giúp được gì cho việc phá án, “Nhìn này, tôi lại mơ một giấc mơ, mơ thấy mặt trời, mặt trăng và mười một ngôi sao quỳ lạy tôi.” Đây là ý gì, hung thủ đang coi chính hần là chúa sao? Ngay cả mặt trời, mặt trăng, vì sao phải quỳ lạy trước hần? Nhưng La Thiên cho rằng chắc chắn không phải là ý như vậy, anh một mực nói là bên trong vẫn còn mặt mã nữa, cho nên, sau khi rời khỏi nhà họ, anh bèn ngồi mãi ở đây để nghiên cứu câu nói đó, thậm chí còn lấy mặt mã hai lần trước ra nghiên cứu một cách tỉ mỉ. Nhưng xem ra hình như cũng không có kết quả gì, mấy tiếng đồng hồ đã trôi qua, đầu mẩu thuốc lá trong gạt tàn trước mặt La Thiên cũng đã xếp thành núi rồi, khuôn mặt anh vẫn vô cùng mơ hồ.

Tôi không làm phiền anh, bất lực ngồi uể oải trên ghế, thất thần nhìn lên trần nhà, không kìm nén được sự tiếc nuối. Thời gian tử vong của Bồ Bằng là từ 1 giờ 30 đến 3 giờ sáng, thời gian đó là vừa vặn lúc tôi ngủ, nếu như tôi không ngủ thiếp đi mất, nếu như sau khi an ủi xong Lãnh Mộng Phàm, tôi ra khỏi cửa có lẽ đã ngăn cản được bi kịch này rồi. Bên tai tôi lại vang lên câu nói Bồ Bằng đã từng nói với tôi: “Nếu như cô muốn nghiên cứu tôi, vậy thì cô đã sai rồi, vì tôi là một người không có quá khứ cũng không có tương lai... ký ức giống như một con dao, nó sẽ khiến cho cô bị thương, cô vừa mất đi một người bạn thân nhất, câu nói này có lẽ cô có thể hiểu được.”

Trong khoảnh khắc này đây trái tim tôi như bị con dao nhọn đâm trúng. Đôi con ngươi mắt tràn đầy từ tính của Bồ Bằng giống như hần vào trong trí não tôi, nó đang nhìn tôi đây ai oán, như thể ai nói: “Tôi đã

sớm ám thị cho cô biết tôi không phải là hung thủ, bây giờ cô đã tin rồi chứ?”

Cháu xin lỗi, chú Bồ...

Tôi cuối cũng không kìm nổi mình nữa, ôm mặt khóc nức nở, làm La Thiên giật mình: “Em làm sao vậy?”

Tôi lắc đầu khóc càng dữ dội hơn, đau đớn xót xa nói: “Nếu như em đến phòng chú Bồ sớm một chút có lẽ chú ấy đã không bị giết rồi... em ngốc thật đấy, thật không ngờ vẫn luôn nghi ngờ ông, hôm đó ông đã nói rồi, bảo em đừng lãng phí thời gian ở chỗ ông, nhưng em không nghe, cứ chắc chắn ông ta chính là hung thủ, tại sao em lại ngốc như vậy...”

La Thiên không nói gì có thể nhận ra tâm trạng anh cũng rất không tốt, đôi lông mày nhíu chặt, thần thái nặng nề.

Tôi vẫn khóc thút thít nói: “Làm thế nào đây? La Thiên, vẫn còn một người cuối cùng, không có tác dụng gì đâu, tất cả đều xong rồi, thực sự xong rồi...”

La Thiên nói: “Không đâu, không thế như vậy là xong đâu, em hãy tin tưởng anh, Tiểu Yên...”

Giọng nói của tôi chột cao vút: “Anh bảo em tin tưởng như thế nào đây? Bọn họ cứ hết người này đến người khác chết, hơn nữa chết thảm như vậy. Anh có biết lúc em nhìn thấy trên mặt chú Bồ có bao vết thương bằng dao như vậy, em hối hận đến độ nảy sinh cả suy nghĩ cần phải giết chết chính bản thân mình không! Lẽ nào anh không biết sao hung thủ không phải là người, hẳn là một tên ác quỷ, anh không thể nào đầu lại được với hắn, mười năm, hai mươi năm trước cũng đều không bắt được hắn, bây giờ cũng như vậy! Anh không bao giờ tin lời em nói, ngôi trường này thực sự là có ma, buổi tối hôm đó chính em bị Cao Mẫn dẫn đến đầm hoa sen mới phát hiện ra bức ảnh khác với bức ảnh bọn em mới đốt lúc trước, không phải là ảo giác của em mà là sự thực, Cao Mẫn đang gọi em, bảo em cứu cô ấy, cô ấy muốn nói cho em biết cái chết của cô ấy có liên quan đến đầm hoa sen... nhưng anh luôn không tin tưởng em cứ nói em mê tín...”

La Thiên nhìn tôi mang theo một chút ai oán: “Tiểu Yên, không phải là anh không tin em, anh cũng biết trong lòng em vô cùng khó chịu, có lẽ ngay từ đầu anh nên khuyên em rời khỏi trường học, cũng không đến nỗi để em tận mắt nhìn thấy bao nhiêu sự việc như vậy, nhưng anh vẫn dùng câu nói đó, nếu như hồn ma có thể giết người vậy thì còn cần những người cảnh sát bọn anh làm gì? Hãy cho anh chút lòng tin được không, Tiểu Yên?” anh ngừng một lát, lại nói tiếp: “Lá bài ma quỷ và bức tranh nhân vật game này là ám thị hung thủ để lại lần cuối cùng, anh tin rằng chỉ cần giải được ý nghĩa của chúng, tình hình vụ án chắc chắn sẽ được làm sáng tỏ, hung thủ đang...”

Tôi bất lực ngắt lời anh: “Không có tác dụng gì đâu, La Thiên, anh đối diện với hiện thực đi được không? Em biết anh là cảnh sát không thể bắt được hung thủ khiến anh rất đau lòng, nhưng, vốn không thể nào bắt được hắn, chúng ta đã không còn thời gian nữa rồi, chẳng phải thế sao? Hơn nữa, những ám thị đó mà hung thủ để lại em cảm thấy chẳng có ý nghĩa gì cả, nói thẳng ra chỉ là cố tình bày trò mà thôi. Hẳn chẳng qua chỉ là rất vô vị, cho nên mới chơi những trò chơi mật mã vô nghĩa này. Anh nghĩ xem nếu như không phải hắn vô vị nhầm chán thì sao lại để tách rời lá bài ma quỷ và ám thị mật mã chứ, hơn nữa những mật mã đó bề ngoài xem có vẻ rất phức tạp nhưng thực ra lại vô cùng trẻ con, giống như lần đầu tiên bài thơ cổ được ghép từ các bài thơ khác nhau lại, mật mã thực ra là ở trong chữ nào đó trong mỗi một câu, nhưng lại khiến cho chúng ta quay như chong chóng, do đó có thể nhận thấy hẳn ta là một người vô cùng vô vị nhầm chán.”

“Rõ ràng thủ pháp giết người của hắn năm nay không giống, chưa cần nói đến việc để lại lá bài ma quỷ ở hiện trường, nạn nhân của mười năm, hai mươi năm trước đều là sinh viên, tại sao năm nay hắn lại giết Bồ Bằng?”

La Thiên đột nhiên căng thẳng khác thường cắt ngang lời tôi: “Đợi đã, em nói gì? Lần đầu trong bài thơ cổ đó mật mã là ở ngay chính trên một chữ nào đó trong một câu?”

Tôi ngạc nhiên: “Đúng vậy, lúc đó anh chẳng phải cũng ở đó sao? Trên tờ giấy đó sau khi bị ngâm nước thì hiện lên mấy chữ Thánh, kinh, bốn, trang, thập, ngũ.”

La Thiên không buồn để ý đến tôi mà nhìn chăm chăm vào ba tờ giấy để trên bàn, lẩm nhẩm: “Phàm kẻ nào giết Cain, tất sẽ bị báo thù bảy lần... Ban ngày tôi chịu đựng sự nóng nực, ban đêm tôi chịu đựng sự

lạnh giá... Tôi lại mơ một giấc mơ, mơ thấy mặt trời, mặt trăng và mười một ngôi sao quỳ lạy tôi...”

Sau khi đọc đi đọc lại nhiều lần, người anh chợt mềm nhũn, uể oải ngồi trên ghế, khẽ thốt lên một tiếng: “Trời ơi!”

Tôi cứ tưởng anh không tìm được chút manh mối nào nên ủ rũ, rồi than thở, đang định an ủi anh, lại phát hiện ra mình vốn không thể tìm được lời nói nào phù hợp để an ủi, chỉ có thể lặng lẽ nhìn anh không lên tiếng.

Hồi lâu, anh rút một điều thuốc từ trong hộp thuốc ra, tôi thấy tay anh hơi run rẩy chậm hồi lâu mới châm được thuốc, sau đó hít mấy hơi thật sâu, lầm bầm: “Cuối cùng anh cũng biết tại sao hung thủ lại lấy lọ keo để trên bàn trong phòng ký túc xá của bọn em rồi, anh cuối cùng cũng biết tội tham lam của Lưu Tiểu Huệ lại mơ hồ như vậy, rồi tại sao lại bị treo ở đầm hoa sen rồi.”

Tôi ngẩn người, nhất thời không hiểu được ý tứ trong lời nói của anh, hỏi anh: “Tại sao?” Nhưng vừa hỏi xong, tôi liền nhận ra, kêu thất thanh: “Anh đã biết hung thủ là ai rồi sao?”

La Thiên vẫn mềm nhũn người ngồi trên ghế, dưới ánh đèn mờ mờ, ánh mắt anh thần thờ, sắc mặt trắng nhợt như tờ giấy. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng này của anh. Anh máy móc gật đầu: “Đúng vậy, hung thủ thực ra vẫn luôn ở ngay cạnh chúng ta, cô ta giấu giếm giỏi quá, ngay cả anh cũng bị lừa...”

Tôi cố gắng lên, lớn tiếng hỏi anh: “Rốt cuộc hung thủ là ai vậy? Anh mau nói đi!”

La Thiên nhìn tôi, trầm mặc giây lát, mới từ từ thốt ra một cái tên mà ngay cả nằm mơ tôi cũng không ngờ thấy được: “Lãnh Mộng Phàm!”

Đầu óc tôi như nổ tung, tôi thất thanh kêu lên: “Không, không thể nào, không thể nào là cậu ấy được, tại sao lại có thể là Lãnh Mộng Phàm, La Thiên chắc chắn anh đã nhầm rồi.”

La Thiên khẽ nói: “Phàm kẻ nào giết Cain, tất sẽ bị báo thù bảy lần – Phàm; Ban đêm tôi chịu đựng sự lạnh giá – Lãnh; Tôi lại nằm mơ – tôi lại mơ thấy một giấc mơ – Mộng. Cho nên hung thủ chính là Lãnh Mộng Phàm!”

Nước mắt tôi trào ra khỏi khoang mắt không thể nào khống chế nổi, tôi biết khi La Thiên chưa có đủ chứng cứ thì sẽ không nói tên của hung thủ ra. Đương nhiên, anh nói hung thủ là Lãnh Mộng Phàm không chỉ là bởi vì có ám thị mật mã của ba lần đó, chắc chắn còn có những điều tôi không biết nữa. Nhưng tôi không thể nào tin được Lãnh Mộng Phàm là hung thủ, đêm hôm qua cô ấy đang còn ưu tư lo lắng trước mặt tôi, lo rằng mình sẽ là nạn nhân tiếp theo, cô ấy xinh đẹp như vậy, đối xử với mọi người tốt như vậy, tại sao lại là cô ấy?

Một lúc lâu sau, cuối cùng La Thiên cũng khôi phục được sự bình tĩnh, cầm một lá bài ma quỷ nhìn ngắm thật kĩ: “GP378, GP378...”

Tôi giật mình, buột miệng nói: “Em nhớ Diệp Hàn đã từng nói với em, bọn họ đều có thói quen ghi viết tắt tên phiên âm của mỗi con đường, ví dụ như đường Tam Hòa thì là TH, đường Bộ hành là BH, vậy thì GP...” Sau đó La Thiên và tôi cùng đồng thời kêu lên: “Đường Giải Phóng!”

La Thiên đột nhiên nhảy bật ra khỏi chiếc ghế, rút điện thoại di động ra, nhanh chóng bấm một dãy số nói đầy nghiêm nghị, mau điều tra cho tôi số 378 đường Giải Phóng là nơi nào? Được... nghe này, rất có khả năng có con tin, lập tức chờ lệnh, chuẩn bị hành động bất cứ lúc nào.”

Tôi ngẩn người như con rối gỗ ngồi im trên ghế, tại sao là Lãnh Mộng Phàm...

La Thiên sau khi tắt máy, lại ngồi xuống đối diện tôi, anh nói: “Em biết trên lá bài ma quỷ này tại sao không ám thị cách thức bị giết hại của nạn nhân tiếp theo không?”

“Em không biết.”

“Bởi vì Lãnh Mộng Phàm đã chơi đến điểm cuối cùng rồi. Cô ta đã để lại địa chỉ chính là để chúng ta đến xem, tận mắt chứng kiến nạn nhân tiếp theo bị giết như thế nào, cô ta muốn có người thưởng thức “tác phẩm” của cô ta, cho nên nạn nhân tiếp theo rất có khả năng vẫn đang còn sống.”

Tôi thấy sống lưng mình lạnh ngắt: “Số 378 đường Giải Phóng là chỗ nào vậy?”

La Thiên nói: “Một công xưởng hóa chất đã bị bỏ hoang.” Sau đó, anh dừng lại bước đến trước mặt tôi, cúi người nhìn tôi thật lâu, ôm lấy vai tôi, nói vừa nghiêm túc, vừa mang theo chút mệnh lệnh: “Lần này em đừng đi, nghe lời nào!”

Tôi mỉm cười xoa xoa mặt anh: “Không, em chắc chắn phải đi, lúc ở chùa Thiên Nhân bị rơi xuống, em đã tự thề với lòng mình dù em có là ma cũng đi theo anh, cả đời này anh đừng nghĩ tới việc hắt em đi.”

25. Chương 12 - Phần 2

64.

Khi tôi và La Thiên đến được xưởng công nghiệp hóa chất bị bỏ phế đó, cả người tôi nặng trĩu, tôi không thể nào định thần lại sau nỗi kinh hoàng khi nghe tin Lãnh Mộng Phàm là hung thủ. Tôi nhớ, lần đó khi phát hiện ra thi thể của Lưu Tiểu Huệ ở đầm hoa sen, Lãnh Mộng Phàm còn nôn ra, lẽ nào tất cả đều do cô ấy ngụy trang sao? Tôi mơ mơ màng màng theo La Thiên đến xưởng công nghiệp hóa chất, xung quanh tối đen như mực, trên trời không có sao, vầng trăng lưỡi liềm đang trốn đằng sau tầng mây dày đặc, không lộ ra chút ánh sáng nào.

Chắc là xưởng công nghiệp hóa chất này đã bị bỏ hoang nhiều năm rồi, cả tòa nhà tỏa ra một thứ mùi dịch cũ rích, đổ nát, còn mang theo cả mùi nguy hiểm bao vây quanh tôi và La Thiên. La Thiên bước từng bước, rất cảnh giác. Tầng 1 ở xưởng công nghiệp hóa chất vắng vẻ không có gì cả, thế nên chúng tôi lại thận trọng bước lên tầng 2, tầng 2 chỉ có một cánh cửa, chắc là khu nhà xưởng, cửa khép hờ, qua khe cửa thấp thoáng nhìn thấy bên trong hình như có ánh sáng. La Thiên ra hiệu bằng mắt với tôi để tôi lùi lại phía sau, đá mạnh một cái cánh cửa gỗ đó liền mở ra, cảnh tượng trong phòng khiến tôi sợ hãi hít thở một hơi thật sâu.

Chỉ nhìn thấy một cô gái đang nằm trên chiếc giường ở chính giữa phòng, tay chân đều bị trói chặt, ngay phía trên chỗ cô nằm để một ngọn đèn nhỏ tỏa ánh sáng yếu ớt. Bởi vì ánh sáng của đèn quá tối lại bị chiếc chụp đèn chắn cho nên chỉ có một khu vực nhỏ được ánh đèn chiếu, còn xung quanh vẫn là màn đêm đen dày đặc.

Khi cánh cửa bị La Thiên đá bật ra, người con gái trên giường liền ra sức cử động cơ thể, bởi vì miệng cô đã bị băng dính dán chặt cho nên cô chỉ có thể dùng mũi để phát ra tiếng rên rỉ khiếp sợ nhưng đầu cô ta cũng không thể động đậy được, xem ra đã bị trói chặt rồi.

Tôi nhìn mãi nhìn mãi, mắt tôi đột nhiên mở to, người con gái trên giường, thật không ngờ là Diệp Hàn!

La Thiên đã lao đến đó, cảnh giác giờ sực khấp xung quanh, nghiêm giọng nói: “Mau cứu Diệp Hàn!”

Lúc này tôi mới như chợt tỉnh khỏi giấc mơ, vội vàng chạy đến bên cạnh Diệp Hàn. Khi tôi cuống quýt định cởi dây thừng trên tay Diệp Hàn, thật không ngờ cô lại cử động mạnh cơ thể, ánh mắt sợ hãi tột cùng nhìn trừng trừng lên trần nhà, mắt cô mở rất to như thể những giọt nước mắt đang không ngừng chảy ra khỏi khóe mắt cô đều là màu đỏ vậy.

Tôi nhất thời hoảng loạn, không biết làm thế nào, lên tiếng: “Cậu sao vậy? Diệp Hàn, mình là Cố Tiểu Yên mà, bây giờ mình sẽ cứu cậu ra ngoài.”

Nét mặt cô càng trở lên khiếp sợ hơn, nhưng mắt vẫn nhìn trừng trừng lên trần nhà không chớp mắt. Tôi không kìm nổi cũng ngược mắt lên xem, vừa nhìn lên đã sợ hết hồn, ở trên đó thật không ngờ xếp chi chút những cái kim dài chừng 10cm. Lúc này đây tôi phát hiện ra trên những sợi dây gần như trong suốt, nổi thẳng lên trên trần. Tôi lập tức nhận ra đây là chuyện gì, nước mắt chợt tuôn trào, ghen ngào hỏi: “Liệu có phải là nếu tháo những sợi dây thừng này ra thì kim ở bên trên sẽ...”, Diệp Hàn “ừ” một tiếng qua mũi, như thể thở phào nhẹ nhõm hướng ánh mắt về phía tôi, ánh mắt đó vừa sợ hãi vừa tuyệt vọng.

Tôi không biết làm thế nào, cứ đứng đó khóc không thành tiếng. La Thiên đã biết nguyên do sự việc, hiện đang tỉ mỉ quan sát những sợi dây nổi thẳng lên trên trần. Tôi biết, chúng tôi vốn không thể nào cứu được

Diệp Hàn, chỉ cần thiếu thận trọng một chút những cái kim trên trần nhà sẽ lao thẳng xuống khiến cho Diệp Hàn trở thành tổ ong mất.

Lúc này đây, Diệp Hàn chớp chớp mắt, hướng mắt về phía dưới, tôi lập tức hiểu được hướng mà cô nhìn có lẽ là miệng của cô, tôi vội hỏi: “Cậu muốn nói có phải không?” Lời nói thốt ra, đồng thời tôi cũng giơ tay về phía bằng dính nơi miệng cô.

La Thiên kêu lên thất thanh: “Đừng, Tiểu Yên!” nhưng đã không còn kịp nữa rồi, cùng lúc miếng keo dán miệng được tháo ra chỉ nghe thấy tiếng tích tắc, trên đầu Diệp Hàn chợt sáng bừng lên một chiếc đồng hồ tính giờ, tôi nhìn ra, thời gian hiện lên 00:58 – thì ra ở trên miếng bằng dính cũng có một sợi dây trong suốt, thảo nào vừa nãy Diệp Hàn không dám nhúc nhích đầu, cô ấy sợ chạm vào công tắc của máy tính giờ. Vừa rồi, cô ấy vốn muốn dùng ánh mắt để ra hiệu cho tôi nhưng tôi lại hiểu nhầm rằng cô ấy muốn nói...

Diệp Hàn bỗng chốc gào khóc, tôi cũng khóc theo cô: “Mình xin lỗi, Diệp Hàn, mình không biết là như vậy! Bây giờ phải làm thế nào đây? Làm thế nào đây? Mình phải làm thế nào mới có thể cứu được cậu đây?”

Diệp Hàn nói: “Không có tác dụng gì đâu, Lãnh Mộng Phàm đã tính toán từ trước, chỉ có thời gian một phút, đến giờ là những cái kim đó... không kịp nữa rồi...”

Làm thế nào đây? Làm thế nào đây? Nhìn thấy máy tính giờ đã nhảy đến 00: 35, tôi cảm thấy con tim mình đang chuẩn bị ngừng đập. Đúng lúc này, chỉ nghe thấy tiếng thành thành rất lớn, tôi kinh hãi nhìn về phía đó, âm thanh phát ra từ cánh cửa. Tôi thoáng nhìn thấy La Thiên đang điên cuồng dùng thân mình đâm sầm vào cánh cửa gỗ đó, từng cú từng cú...

Tôi nghĩ, con người vào lúc then chốt giữa sinh tử là lúc phát ra sức mạnh phi thường. Khi đồng hồ báo giờ nhảy đến 00: 10, La Thiên và cánh cửa gỗ đó cùng đổ nhào xuống đất, sau đó, anh nhanh chóng công cánh cửa gỗ đó, khi đồng hồ báo giờ nhảy đến 00: 03 thì đã kịp trèo lên người Diệp Hàn, tiếp đến, những chiếc kim trên trần nhà điên cuồng lao đến cắm vào cánh cửa gỗ La Thiên đang công trên lưng...

Diệp Hàn được cứu rồi, nhưng La Thiên lại không may bị một chiếc kim cắm vào vai trái. Anh cắn răng chịu đau, bảo tôi dẫn Diệp Hàn đi trước, tôi không chịu, anh bèn hét lên với tôi, nhưng khi cuối cùng tôi cũng chuẩn bị diu Diệp Hàn ra khỏi đó, trong đêm tối chợt vang lên một giọng nói: “Thầy La, thầy thực sự rất dũng cảm!”

Ngay lập tức, tôi nhận ra đó là giọng nói của Lãnh Mộng Phàm. Diệp Hàn nắm chặt lấy tôi, toàn thân run rẩy như thể không thể đứng vững nổi nữa.

Tôi nín thở, chăm chú lắng nghe, cố gắng để xác định vị trí của Lãnh Mộng Phàm, nhưng giọng nói của cô ta bay lơ lửng giữa không trung, còn mang theo cả tiếng vọng, như thể nó tồn tại ở mọi góc ngách vậy, chắc là truyền ra từ loa âm thanh.

La Thiên tay phải cầm súng, nhìn xung quanh, nghiêm giọng nói: “Lãnh Mộng Phàm, cô không chạy thoát được đâu, tôi khuyên cô hãy đầu hàng đi!”

Lãnh Mộng Phàm cười nhạt: “Thế ư? Ha ha, các người tưởng rằng có thể thoát được khỏi đây sao?” Vừa dứt lời, chỉ nghe thấy một tiếng soạt, tôi còn chưa kịp hiểu xem đã xảy ra chuyện gì, một mũi tên đã cắm phập vào vai phải La Thiên. La Thiên rên hừ một tiếng, loạng choạng suýt ngã, súng trong tay cũng bị hất tung đi.

Tôi ôm chặt lấy La Thiên, khóc lóc cầu xin: “Lãnh Mộng Phàm, mình xin cậu, cậu hãy tha cho La Thiên, đừng làm hại anh ấy! Mình xin cậu đấy...”

Giọng nói của Lãnh Mộng Phàm một lần nữa lại truyền tới, mang theo sự ngạo mạn không coi ai ra gì: “Thầy La, tay phải của thầy cũng bị thương rồi, sao có thể bắn súng được chứ?”

La Thiên gắng gượng đang định đi nhặt súng, nhưng lại chợt quỵ sụp xuống đất: “Lãnh Mộng Phàm, cô muốn chơi, tôi chơi cùng cô, nhưng xin cô hãy để cho Tiểu Yên và Diệp Hàn đi khỏi đây...”

Lãnh Mộng Phàm thét lên cắt ngang lời La Thiên: “Diệp Hàn không thể đi, cô ta đã phạm phải tội lỗi không thể nào tha thứ được. Ta đại diện cho Chúa đến để trừng phạt cô ta, ta nghĩ, để chính miệng cô ta nói ra còn hay hơn là ta nói.”

Diệp Hàn bật khóc, lùi lại phía sau: “Đừng, Lãnh Mộng Phàm, mình xin cậu hãy tha ỉnh, bọn mình là bạn tốt của nhau mà, mình không...”

Diệp Hàn chưa nói xong, soạt một tiếng, một mũi tên lại lao ra từ bóng tối, cắm phập vào vai trái La Thiên từ phía trước, tôi kêu lên điên cuồng: “Đừng mà, Lãnh Mộng Phàm, mình xin cậu đấy...” Tôi vừa khóc vừa đứng chắn phía trước La Thiên, ôm chặt lấy cổ anh, “La Thiên, anh không được chết, anh chết đi thì em biết làm sao đây? Không có anh ở bên cạnh, em sẽ rất sợ hãi...”

La Thiên khẽ nói bên tai tôi: “Đừng khóc, ngốc ạ, anh là cảnh sát, anh sao có thể chết được chứ? Anh không thể để cho em phải sợ hãi đâu.” Vừa nói xong, anh đã ho khan một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

Diệp Hàn đứng bên cạnh quỳ sụp xuống đất, hét lên điên cuồng: “Mình nói! Mình nói! Mình phạm tội đồ kị, mình đồ kị Cố Tiểu Yên và thầy La...”. Cô khóc không thành tiếng, ngắt quãng kể lại toàn bộ sự việc. Từ sau lần đầu tiên cô được La Thiên cứu lúc thay bóng đèn trong phòng ký túc xá, cô đã thích La Thiên rồi. Khi cô lén đọc trộm tin nhắn tôi gửi cho La Thiên, cô đã nghi ngờ mối quan hệ giữa tôi và anh. Bởi vì bình thường La Thiên cũng đối xử với cô khá tốt, lần nào cô đi tìm La Thiên để mượn sách hay hỏi một số câu hỏi, La Thiên đều kiên nhẫn tận tâm trả lời cô, khiến cô lầm tưởng anh cũng thích cô, nên đã tạo ra một loạt những sự việc tồi tệ để dọa tôi. Cô cho rằng dọa cho tôi sợ hãi bỏ chạy thì cô sẽ có cơ hội để ở bên La Thiên.

Vào hôm chúng tôi đi đến đầm hoa sen siêu độ cho Cao Mẫn, cô đã đốt một tấm ảnh của Cao Mẫn trước, cố ý đốt cháy chỉ để lại cái đầu, sau đó nhân lúc Lâm Phàm đốt bùa bèn vứt tấm ảnh xuống đất. Sau đó cô không may bị lửa bắn vào, La Thiên đã cứu cô, cô lại càng tin La Thiên đã thích cô, nên đã nói rằng nhìn thấy hồn ma Cao Mẫn, sử dụng phương pháp ám thị tâm lý, nói với tôi Cao Mẫn đang gọi cô. Bởi vì lúc đó liên tiếp xảy ra rất nhiều sự việc, Diệp Hàn lại liên tục rót vào đầu tôi ý nghĩ hồn ma của Cao Mẫn, khiến tôi nảy sinh ra ảo giác, đêm hôm khuya khoắt đi đến đầm hoa sen. Thực ra, vốn chẳng có ai gọi tôi, chỉ là tâm lý bị tác động thôi.

Sau đó, Diệp Hàn thấy dọa thể mà tôi cũng không đi, bèn tìm một người bạn hóa thân thành Vương Đào gửi tin nhắn cho tôi, rồi lại lén lưu lại mười mấy tin nhắn gửi cho Vương Đào ở trong hộp thư đã gửi của tôi. 99 bông hoa hồng hôm đó cũng là do cô cố ý dặn người ta mang đến, cô cứ tưởng chỉ cần La Thiên tin rằng tôi lừa dối anh là sẽ chia tay với tôi...

Sau khi nói xong, Diệp Hàn ra sức đập đầu lay vào trong bóng đêm: “Lãnh Mộng Phàm, cầu xin cậu hãy tha cho thầy La, mình đã nói hết mọi chuyện rồi, xin cậu đừng làm hại thầy La, sau này mình không dám nữa, không bao giờ dám đồ kị nữa...”

Cô liên tục đập đầu lay, đầu đập chảy cả máu, tôi thấy xót xa, muốn đến đỡ cô dậy, nhưng tôi lại không dám rời xa La Thiên, tôi sợ Lãnh Mộng Phàm sẽ lại phóng mũi tên ra, đành phải cầu xin Lãnh Mộng Phàm: “Lãnh Mộng Phàm, cậu hãy dừng tay lại đi! Cậu đã giết bao nhiêu người như vậy, không nên tiếp tục mắc sai lầm nữa, cậu hãy tha cho Diệp Hàn, mình không trách cậu ấy, thực sự mình không trách cậu ấy.”

Lãnh Mộng Phàm cười lạnh lùng: “Mình cũng muốn tha cho cô ta lắm, nhưng Chúa không cho phép mình tha cho cô ta!”

La Thiên gắng gượng đứng dậy, anh đã bị trúng hai mũi tên, hơn nữa vừa nãy vì cứu Diệp Hàn lại bị kim đâm vào, cho nên lúc này đây, khi anh đứng dậy, toàn thân run rẩy. Anh nói: “Cô tưởng rằng mình là Chúa sao? Nếu như cô thực sự là Chúa, vậy thì tại sao lại phải sắp xếp để Lưu Tiểu Huệ giống như tự sát, còn mô phỏng giống như cô sinh viên thất cổ tử tự ở đầm hoa sen năm ngoái chứ? Cô sợ cảnh sát điều tra ra cô, cô có tật giật mình, cho nên cô không phải là Chúa, càng không xứng đáng để nói mình là Chúa.”

Tôi vô cùng lo sợ, bất giác dính sát vào người La Thiên hơn, tôi lo lắng lời nói của La Thiên sẽ chọc giận Lãnh Mộng Phàm. Thật không ngờ Lãnh Mộng Phàm lại tươi cười vui vẻ, vỗ tay một tiếng: “Rất thú vị, xem ra thầy đã đoán được vì sao tôi lại giết nó rồi.”

Thế này nhé, thầy La, tôi cho thầy một cơ hội, nếu như thầy có thể nói cho tôi biết vì sao tôi lại giết bọn họ, thì tôi sẽ tha cho thầy, nếu như không nói ra được, hoặc là nói sai, mũi tên này sẽ đâm xuyên thầy.Ồ,

không, có lẽ là đâm xuyên qua tim Cố Tiểu Yên. Tất cả có sáu nạn nhân, cũng là sáu câu hỏi, thầy chỉ có khoảng thời gian là mười phút, bây giờ bắt đầu.”

La Thiên chau mày, máu tươi lại phụt ra, tôi gào thét: “Lãnh Mộng Phàm, cậu có bản lĩnh thì hãy giết tôi đi, dù sao cậu giết La Thiên thì tôi cũng chẳng muốn sống đâu! Bên ngoài cảnh sát đang bao vây rồi, cậu cũng không trốn thoát đâu.”

Lãnh Mộng Phàm khẽ cười nhạt: “Thầy La, đã hết một phút rồi, tôi hy vọng thầy hãy tranh thủ thời gian.”

Lãnh Mộng Phàm đúng là không đơn giản chút nào, biện pháp kích tướng vốn không có chút tác dụng nào với cô ta.

La Thiên đứng vững, từ tốn nói: “Nếu như tôi đoán không nhầm, cô giết Cao Mẫn chỉ là ngộ sát. Lúc đó cô rất sợ hãi, thế nên đã cởi hết đồ của cô ta, tiện tay lấy lọ keo dán ở trên bàn, lợi dụng nó để tạo dựng nên hiện trường giả Cao Mẫn sau khi bị giết còn bị cưỡng dâm. Như vậy, cảnh sát sẽ phán đoán hung thủ là nam giới, vốn không thể nào nghĩ đến cô được, có phải vậy không?”

Lãnh Mộng Phàm tiếp lời: “Đúng vậy, hôm mùng 1 tháng 5, đúng lúc tôi có việc không về nhà được, Cao Mẫn đêm hôm khuya khoắt trở về phòng, say khướt làm phiền tôi, tôi không may đẩy cô ta một cái, cô ta đã chết rồi. Đề thứ nhất đã trả lời đúng, bắt đầu đề thứ hai.”

La Thiên lại loạng choạng, tôi vội dìu anh, nước mắt trào ra như đê vỡ, tôi không thể giúp anh, ngoài việc trào nước mắt, tôi không có cách này khác cả, sắc mặt La Thiên xám ngoét, từng giọt mồ hôi chảy từ mặt xuống, anh nói: “Họ đã chụp ảnh hiện trường Lưu Tiểu Huệ chết cho tôi xem, mới xem qua, đúng là Lưu Tiểu Huệ tự sát, cho đến tận khi tôi đi đến hiện trường mới phát hiện ra cô ấy không hề tự sát. Trong bức ảnh, trên cổ Lưu Tiểu Huệ có treo một con búp bê cầu nắn dính đầy máu, cũng chính là, sau khi cô ấy cắt mạch cổ tay đã sờ vào nó, cho nên nó mới bị dính máu. Nhưng trên váy của Lưu Tiểu Huệ lại không hề có vết máu, vết máu ở dưới đất hoàn toàn tập trung vào vị trí chỗ hai bàn tay thả xuống. Rất rõ ràng, đây đều là do hung thủ bố trí, trước tiên giết chết Lưu Tiểu Huệ, treo lên cây, rồi lại cắt đứt mạch máu hai bên cổ tay... Sau khi tôi xác định được cô là hung thủ, tôi bèn hiểu ra rằng, cảnh cô giết chết Cao Mẫn đã bị Lưu Tiểu Huệ ở phòng ký túc xá đối diện dùng kính viễn vọng nhìn thấy. Lưu Tiểu Huệ là một cô gái thích những món lợi vật, cô ta bèn chớp lấy cơ hội tống tiền cô, cho nên, mấy hôm đó cô ta mới thường xuyên đi mua sắm, có đúng vậy không?”

Lãnh Mộng Phàm lại vỗ tay một cái: “Very good! Hoàn toàn đúng, thầy La, thầy rất thông minh, tôi cũng không kìm lòng được mà bắt đầu thích thầy rồi, nhưng thật đáng tiếc, thời gian của thầy sắp hết rồi, thầy đã dùng bảy phút mới làm được hai đề, bốn đề phía sau, thầy định làm thế nào?”

26. Chương 12 - Phần 3 (hết)

La Thiên thở dốc, nói tiếp: “Cô có lẽ cũng đã hơi nghi ngờ tôi và Cố Tiểu Yên, cho nên, để che giấu tốt hơn hành vi phạm tội của mình, cô đã nói dối là bà nội cô mất, để cho lúc Châu Tử Dương chết, cô có chứng cứ ngoại phạm. Thực ra, cô vốn không về nhà, nhưng lúc đó, trong tâm lý cô đã nảy sinh sự biến đổi, đó chính là tiếp tục giết người sau khi đã giết chết Lưu Tiểu Huệ, bởi vì con ác quỷ trong lòng cô đã bị đánh thức, hơn nữa nó hoàn toàn khống chế cô, khiến cô từ việc sợ hãi giết người trở nên thích giết người... Cũng bởi vì cái chết của Cao Mẫn vừa vặn phù hợp với “đâm dục” trong “Bảy tông tội”, và Lưu Tiểu Huệ liên tục tống tiền cô cũng phù hợp “tham lam”, cộng thêm năm nay cách năm 1998 vừa vặn là mười năm, lại đúng vào tháng 5. Tất cả chuỗi xảo hợp này cấu thành bốn vụ án giết người tiếp theo, cô mô phỏng hung thủ của mười năm, hai mươi năm trước để giết người, đồng thời cũng khiêu chiến với cảnh sát...”

La Thiên còn chưa nói xong, tôi đã nghe thấy một tiếng soạt, tôi ôm chặt lấy La Thiên. Nhưng đáng tiếc là, mũi tên đó lao quá nhanh, hơn nữa lại từ phía sau La Thiên phóng tới, nên tôi vốn không có cách nào che chắn cho anh, trở mắt nhìn mũi tên đó đâm vào vai trái của La Thiên. Miệng anh một lần nữa lại phụt ra ngụm máu tươi, không gắng gượng được nữa, ngã nhào xuống đất.

Tôi vừa đỡ anh vừa gào khóc: “Lãnh Mộng Phàm, cô không phải là người! Tôi có là ma cũng không tha cho cô đâu! Cô có bản lĩnh thì ra đây, đừng trốn trong chỗ tối làm con rùa rụt cổ như thế...”

Lãnh Mộng Phàm lạnh lùng ngắt lời tôi: “Đã hết thời gian rồi, ta ghét nhất là loại người không có khái niệm về thời gian. Thầy La, có một điểm thầy đã nói sai, đó là ta không hề mô phỏng cách giết người của hung thủ cách đây mười năm, hai mươi năm. Đúng vậy, ta thừa nhận lúc đầu có ý tưởng này, nhưng sau đó ta cảm thấy hẳn không đáng để ta mô phỏng, cho nên ta mới để lại lá bài ma quỷ ở hiện trường. Ta không giống hẳn, cứ phải lẩn trốn giấu giếm, ta vốn khinh thường hẳn, cho nên ta quyết định hoàn thành một bộ sản phẩm thuộc về riêng mình ta. Sự thực chứng minh, ta đã để lại địa chỉ, ta cần phải công bố tác phẩm của mình ọi người trên toàn thế giới. Ta muốn cho tất cả mọi người biết, ta khác với tên hung thủ kia, cho nên ta đã giết Bồ Bằng, chính là hung thủ giết chết những sinh viên mười năm, hai mươi năm trước... Đến lúc đó, tất cả mọi người đều biết, đây là tác phẩm của Lãnh Mộng Phàm ta đây, không thuộc về bất kỳ ai khác, ngay cả bố mẹ ta cũng sẽ cảm thấy tự hào vì ta! Ta khâm phục nhất là Lucifer, ông ta nói thà làm vua chốn địa ngục chứ không làm thần ở trên thiên đường...”

Tôi cảm thấy Lãnh Mộng Phàm đã bị điên rồi.

La Thiên gắng gượng bò dậy, tiếp lời của Lãnh Mộng Phàm: “Cho nên cô cũng muốn học theo hẳn, thà sau khi chết để lại tiếng nhục hôi thối vạn năm, cũng không muốn sống mà không chút tên tuổi gì, có phải vậy không?”

Lần này, tôi đã đứng ở phía sau lưng La Thiên, nhưng khi tôi đứng ở phía sau anh, tôi liền phát hiện ra mình đã nhầm, bởi vì tôi nghe thấy tiếng mũi tên bay, đã cảm nhận thấy mũi tên đó tiến lại gần từ phía trước. Trong lúc khẩn cấp, tôi đã đẩy La Thiên ra, anh đã trúng ba mũi tên rồi, tôi không thể để anh trúng thêm tên nữa, tôi không thể để anh chết được, không có anh bên cạnh, tôi thật sự rất sợ hãi.

Tôi lấy làm mừng vì có thể đỡ thay cho La Thiên mũi tên này, bây giờ nghỉ lại, ở bên cạnh La Thiên bao lâu như vậy, tôi chưa bao giờ làm cho anh việc gì. Tiếp theo là tiếng kêu: “Tiểu Yên!” Tôi thấy La Thiên nhật khẩu súng lên nhắm thẳng về phía sau lưng tôi, tôi biết anh đã bắn trúng Lãnh Mộng Phàm, bởi vì tôi nghe thấy tiếng kêu rên của Lãnh Mộng Phàm và cả tiếng cô ta lùì lại va vào thứ gì đó.

La Thiên ôm lấy tôi từ trong lòng Diệp Hàn, nói: “Tiểu Yên, em hãy kiên cường, em không thể có việc gì, không có em ở bên cạnh, anh cũng sẽ sợ hãi, Tiểu Yên...”

Tôi muốn giơ tay ra vuốt ve khuôn mặt anh, nhưng lại yếu ớt không còn chút sức lực nào cả, tôi gắng gượng ép ra nụ cười: “Em không sao đâu, anh... bắn trúng Lãnh Mộng Phàm rồi, mũi tên phóng ra từ phía trước, sau anh lại biết... cô ta ở phía sau?”

La Thiên ôm chặt lấy tôi, nghẹn ngào nói: “Cảm giác, em biết mà, cảm giác của anh chưa bao giờ sai!”

Nói xong câu này, anh bật khóc, tôi chưa bao giờ nhìn thấy anh khóc, ngay cả lúc anh buông tay tôi khi ở chùa Thiên Nhân, cũng không khóc. Tôi nói: “Anh đừng khóc, La Thiên, em có phải rất vô dụng không? Anh... anh bị trúng những ba mũi tên mà vẫn kiên cường như vậy, em thì chỉ trúng có một mũi tên mà lại không chịu đựng được...” Tôi cảm thấy một luồng hơi nóng bỏng trào lên cổ họng, tôi muốn nuốt xuống, tôi không muốn để cho La Thiên nhìn thấy tôi nôn ra máu, nhưng luồng máu nóng đó quá nhiều, bỗng chốc trào dâng lên miệng.

La Thiên lấy tay nâng khuôn mặt tôi, khóc thành tiếng: “Không phải đâu, em rất kiên cường, Tiểu Yên, em là cô gái kiên cường nhất mà anh từng gặp, cho nên, lần này em cũng nhất định phải kiên cường, anh không cho phép em xảy ra chuyện gì...”

Những lời nói phía sau của La Thiên tôi không còn nghe thấy gì nữa, ý thức càng lúc càng mơ hồ, cơ thể cũng càng lúc càng lạnh, cuối cùng, tôi không hay biết gì nữa cả.

66.

Sáng sớm ngày 31 tháng 5.

Tôi cảm thấy mình đã ngủ rất lâu, đương nhiên, mũi tên đó không lấy đi tính mạng của tôi, chỉ làm cho tôi hôn mê bốn ngày, nếu không, câu chuyện của tôi và La Thiên chắc phải kết thúc rồi.

La Thiên tỉnh lại vào chiều hôm qua, sau khi tỉnh lại thì ở lỳ bên cạnh tôi không rời nửa bước, ai khuyên nhủ cũng không được, anh nói muốn khi tôi tỉnh lại, vừa mở mắt ra đã nhìn thấy anh luôn. Qua đó có thể thấy, mặc dù anh rất khô khan, không tâm lý, nhưng quả thực anh rất coi trọng tôi.

Bây giờ sáng, lúc tôi tỉnh dậy, phát hiện ra anh đang ngồi trên xe lăn, tay trái còn bó bột, sắc mặt vô cùng tiêu tụy. Anh nói với tôi, hôm qua rất nhiều người đến thăm tôi, Liên Thành, Lâm Phàm, Tô Thần Dương, ngay cả ông Phạm cũng đến. Anh còn nói với tôi, lần này là Diệp Hàn cứu tôi, cô ấy truyền máu cho tôi, tôi mới vượt qua được cơn nguy hiểm. Nhưng Diệp Hàn cũng đã khỏe rồi, đã về phòng ký túc xá rồi, nói là chiều sẽ đến thăm tôi.

Tôi cảm động mỉm cười, hỏi anh: “Lãnh Mộng Phàm thì sao? Cô ta sao rồi?”

La Thiên nói: “Phát súng đó của anh không bắn trúng điểm huyết của cô ta, cho nên cô ta cũng đã qua được giai đoạn nguy hiểm rồi.” Nói rồi, La Thiên để vào thành giường một chiếc điện thoại di động mới tinh, nói: “Số vẫn là số cũ của em, bây giờ em đừng nghĩ ngợi gì nữa, hãy chịu khó nghỉ ngơi, có biết không? Em phải nghe lời đây, nhé!”

Tôi gật đầu, không biết vì sao, con tim tôi lại thoáng nhói đau, như thể có một thứ dự cảm gì không lành lao về phía tôi như nước thủy triều dâng. Tôi hỏi anh về bất an: “Hôm nay ngày bao nhiêu?”

La Thiên buột miệng trả lời: “Ngày 31, sao vậy em? Em vẫn còn lo lắng sao? Không sao đâu, mọi việc đã qua cả rồi.”

Nỗi bất an trong lòng tôi càng lúc càng lớn dần: “Thực sự đã qua cả rồi sao? La Thiên, anh có cảm giác còn có một số vấn đề chưa được giải đáp sao? Ví dụ bài thơ cổ, chú hề, bức tranh nhân vật game tại sao mỗi lần đều không đặt cùng một chỗ với lá bài ma quỷ? Theo như tính cách của Lãnh Mộng Phàm, cô ta chắc là sẽ đặt chúng lộ hết ra, sao lại để vào trong túi của nạn nhân? Còn nữa, mật mã ba lần ám chỉ tên của Lãnh Mộng Phàm, em cảm thấy...”

La Thiên khẽ cắt ngang lời tôi: “Không sao đâu, em yên tâm đi, mấy hôm nữa bọn anh sẽ lấy lời khai của Lãnh Mộng Phàm.”

Vừa nói xong, điện thoại của La Thiên vang lên, anh nhấc máy, sắc mặt lập tức biến đổi: “Cái gì? Đợi anh tắt máy xong, tôi thận trọng hỏi anh: “Sao vậy, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Sắc mặt anh trở nên u ám hơn, còn tệ hơn cả lúc phát hiện ra Lãnh Mộng Phàm là hung thủ. Hồi lâu, anh mới lẩm bẩm: “Lãnh Mộng Phàm chết rồi, thời gian tử vong là từ 4 giờ đến 6 giờ sáng, nguyên nhân tử vong là do bị tiêm quá liều thuốc an thần.”

Tôi buột miệng kêu lên: “Sao lại như vậy được?”

La Thiên chau mày: “Anh không biết, không biết!” Sau đó, ánh mắt anh chợt trở nên sắc nhọn như dao, toàn thân rung mình một cái, “Lẽ nào là hần? Không thể nào, sao có thể như vậy được chứ? Chẳng phải hần đã...”

Tôi kinh ngạc hỏi: “Cái gì không thể? Rốt cuộc là ai vậy?”

Ánh mắt La Thiên càng trở nên nặng nề, sắc mặt trắng nhợt như tờ giấy, trên trán toát mồ hôi, bộ dạng đó như thể anh vừa phát hiện ra một sự thực khiến anh vô cùng sợ hãi vậy.

Là thứ gì khiến anh sợ hãi đến thế?

La Thiên không trả lời tôi, dùng tay đẩy bánh xe, hình như muốn ra ngoài. Đúng lúc đó, có một cô y tá gõ cửa bước vào, cô ta cười với La Thiên, nói: “Đội trưởng La, thư của anh!” Nói rồi, cô đưa cho La Thiên một lá thư.

La Thiên hỏi về căng thẳng: “Ai gửi đây?”

Cô y tá nói: “Là một đứa bé trai.”

Sau khi cô y tá ra khỏi phòng, La Thiên vội vàng mở lá thư đó ra, tôi phát hiện các cơ trên mặt anh gằn như co rúm lại, sau đó ngồi lả người xuống xe lăn, như thể một chú gà trống bị thua trận.

Tôi bảo La Thiên đưa lá thư cho tôi, anh do dự hồi lâu mới đưa lá thư cho tôi.

Đội trưởng La,

Khi cậu nhận được lá thư này, Diệp Hàn đã đang trong cơn nguy hiểm, cô ta chính là con mồi cuối cùng của tôi trong trò chơi này. Nhưng cậu cũng đừng có thử cứu vãn làm gì, bởi vì cậu đã không còn thời gian nữa rồi.

Kết quả này có phải là đến giờ cậu mới nghĩ ra được không? Là lỗi của ta, lẽ ra ta nên cho cậu một chút gợi ý.

Ta viết cho cậu lá thư này vì hai lý do, thứ nhất, ta muốn nói cho cậu biết, mật mã phát hiện trong túi áo của những nạn nhân thực ra là do ta để lại, bởi vì Lãnh Mộng Phàm là con bé khiến người ta căm ghét, ta ghét nhất là kẻ khác mô phỏng ta, mà con bé đó lại mô phỏng tệt đến thế. Nhưng dù sao, mặc dù ta ghét nó, nhưng cũng không ngại làm một người đứng xem kịch, nó không đáng để ta phải động tay. Nói đến đây, cậu đúng là khiến cho ta thất vọng quá đi, phát đạn đó không bắn trúng chỗ hiểm của nó, khiến ta buộc phải tự mình ra tay. Đã rất lâu ta không diễn vai bác sĩ rồi, mặc bộ đồ blu trắng, ta cảm thấy mình giống như một chú hề.

Ta không phải là một tín đồ Cơ đốc giáo; cho nên ta không thích người khác gọi trò chơi của ta là “Bảy tông tội”, ta ghét việc mặc định cho sự vật nào đó một cái tên. Việc này ta đã nói cho bạn gái cậu từ lâu rồi, đáng tiếc là trí tuệ của cô ta hình như có vấn đề, ta nói gì cô ta cũng đều không hiểu.

Nếu như người khác cứ nhất định cho rằng đó là “Bảy tông tội”, ta cũng chẳng có cách nào khác, dù sao ta cũng đã chán ghét trò chơi mười năm diễn ra một lần rồi. Ta không ngại viết ra đây cho cậu danh sách những nhân vật tham gia trò chơi năm nay: Cao Mẫn (dâm dục), Lưu Tiểu Huệ (tham lam), Châu Tử Dương (lười biếng), Tống Tịnh Như (phẫn nộ), Đinh Cường (tham ăn), Lãnh Mộng Phàm (ngạo mạn), Diệp Hàn (đổ kỵ). Đây đều là những con mồi Lãnh Mộng Phàm chọn giúp cho ta, chỉ có điều này cô ta làm ta cảm thấy khá hài lòng, cho nên, cậu đã không thể nào cứu được Diệp Hàn nữa, ta không thể nào phụ tấm lòng tốt của Lãnh Mộng Phàm được.

Còn về nguyên nhân thứ hai chính là ta cảm thấy cậu là một người khá thú vị, cũng là một đối thủ khá thú vị. Ta quyết định chơi một trò chơi với cậu, còn về trò chơi này là gì, ta nghĩ, cậu sẽ nhanh chóng biết ngay thôi...

Bồ Bằng

Ngày 31 tháng 5 năm 2008

Đọc xong lá thư, tôi vô cùng bàng hoàng, hồi lâu vẫn chưa định thần lại được, Diệp Hàn... Tôi ném lá thư xuống, vợ lấy chiếc điện thoại để ở thành giường, vội vàng ấn số di động của Diệp Hàn, nhưng không có ai nghe máy.

Nước mắt tôi chợt lăn dài: “Tại sao lại như vậy? Bồ Bằng chẳng phải là đã chết rồi sao? Sao lại có thể như vậy được?”

La Thiên thần thờ lắc đầu: “Không biết!” Lời nói vừa thốt ra, anh chợt rung mạnh người một cái: “Anh biết rồi, người chết là Trần Đông Dương, cũng chính là thầy giáo Trần dạy lớp các em môn Kỹ năng nghe.”

Lúc này tôi mới nhớ ra mấy hôm trước thầy Trần không đi dạy, nghe nói là bị ốm xin nghỉ, thì ra Bồ Bằng đã sớm đoán được Lãnh Mộng Phàm sẽ giết ông ta, cho nên đã bắt thầy Trần từ trước, để thầy Trần làm con ma chết thay cho ông ta.

Tôi hỏi đầy nghi hoặc: “Nhưng... Lãnh Mộng Phàm không phải là kẻ ngốc, Bồ Bằng và thầy Trần chỉ có chút giống nhau về hình dáng, còn khuôn mặt thì lại không giống, sao lại có thể lừa được Lãnh Mộng Phàm chứ?”

La Thiên nói: “Cho tới nay, Bồ Bằng chính là đối thủ đáng sợ nhất mà anh từng gặp, ông ta có thể giết chết Lãnh Mộng Phàm dưới sự giám sát nghiêm ngặt như vậy, có thể thấy ông ta là một người có trí tuệ rất rất cao, có lẽ còn hiểu được thuật hóa trang khuôn mặt, cho nên mới lừa được Lãnh Mộng Phàm.”

Trong đầu tôi vang lên những tiếng nổ lớn, toàn thân buốt lạnh, Lãnh Mộng Phạm nói cô ta khinh thường hung thủ mười năm, hai mươi năm trước, nhưng lại không hề hay biết, cô ta từ lâu đã bị Bồ Bằng lừa cột trong lòng bàn tay hắn, cô chỉ là một quân cờ trong trò chơi của Bồ Bằng mà thôi.

Lúc này, điện thoại của La Thiên lại vang lên, anh nhấc máy, lạnh lùng nói một câu: “Tôi biết rồi!” Sau khi gác máy, anh nói cho tôi biết người của Sở cảnh sát nói DNA của nạn nhân không phải của Bồ Bằng.

Đang nói, điện thoại của tôi cũng vang lên, tôi giật nảy mình, cứ tưởng là Diệp Hàn gọi, có thể cô ấy vẫn còn sống, cho nên tôi còn chưa kịp xem số điện thoại, đã vội vàng ấn nút nghe. Ai ngờ, tôi lại nghe thấy một giọng nói hoàn toàn xa lạ, là nữ giới, cô ta nói: “Cố Tiểu Yên, cô còn nhớ tôi không?”

Tôi ngẩn người: “Chị là... xin lỗi, tôi không nhận ra!”

Đối phương cười rất phóng khoáng: “Không sao, nhưng tôi muốn nói cho cô biết một việc, chắc chắn cô rất muốn nghe!”

Không đợi tôi kịp hỏi cô ta là chuyện gì, cô ta đã hạ giọng nói một câu, sau đó tắt máy.

Tôi lập tức ngẩn người. La Thiên vội hỏi tôi: “Sao vậy? Ai gọi đến vậy?”

Tôi thất thần nhìn La Thiên: “Em không biết, nhưng cô ta nói... Cô ta biết bí mật của bà nội em và Đỗ Xảo Nguyệt...”

Tôi chỉ cảm thấy toàn thân mơ màng ảo đảo, ý thức cũng trở nên mơ hồ. Bà nội và Đỗ Xảo Nguyệt, rốt cuộc họ có bí mật gì? Và người gọi điện thoại cho tôi, cô ta là ai chứ?

Tôi cảm giác mình như rơi vào một hang động sâu hun hút không nhìn thấy đáy, không nhìn thấy thứ gì cả, cũng không nghe thấy gì cả.

Cơn ác mộng mới, lại sắp sửa bắt đầu...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyet-an-lien-hoan>